

OSMAN AYSU

SOĞUK TAŞLAR

melisa

501502

YAKAMOZ YAYINCILIK

ISBN 978-9944-204-45-3

1. BASKI KASIM 2007

SOĞUK TAŞLAR

YAZAR OSMAN AYSU

YAYIN YÖNETMENİ E. HALUK DERİNCE

SANAT YÖNETMENİ FARUK DERİNCE

EDİTÖR ALEV AKSAKAL

İÇ TASARIM SEMA TÜRK

BASIN ve HALKLA İLİŞKİLER AKİF BAYRAK

DAĞITIM SORUMLUSU RAMAZAN YORULMAZ

BASKI MELİSA MATBAACILIK

Çifte Havuzlar Yolu

Acar Sitesi No: 4

Davutpaşa/İSTANBUL

INTERNET ALIŞVERİŞ

www.yenisayfa.com.tr • www.ldeefixe.com.tr •

www.kitapyurdu.com.tr • www.hepsiburada.com.tr

sonsuz Kitap

Gürsel Matı. Alaybey Sk. No: 10/2 Kağıthane/İst.

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

E-posta: inf0@yakamo2yayinlari.com

Sonsuz Kitap. Yakamoz Yayınlarının tescilli markasıdır.

OSMAN AYSU

SOĞUK TAŞLAR

Yazar Hakkında

Osman Aysu, 1936'da İstanbul'da doğdu. Üç asırdan beri İstanbul'da yaşayan bir Osmanlı ailesine mensup olan yazar, ilk ve orta öğrenimini bu şehirde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu.

1994 yılından bu yana kaleme aldığı polisiye ve gerilim romanlarıyla tanınıyor. Bugüne kadar elli kitaba imza atan yazarın ilk romanı Havyar Operasyonudur. Diğer kitaplarının bazıları ise; At Kuyruklu Adam, Cellat, Çöl Akrebi, Şeytanın Maskesi, Güvercin Kayalıkları, Kurt Sığınağı, Lenin in Mangası, Londra-Moskova Hattı, Sorguç, Y.imk Yüz, Miras, Bir Aşk Masalı, Karanlıkta Fısıltılar, Kuskunun Ötesi, Rapsodi, Nemrut'un Gazabı, Sır Duvarları, Çifte Tehlike, İktidar Merdiveni, Leoparın izleri, Puslu Anılar, Tamara'nın Gözyaşları, Tutkunun Esiri ve Bir Beyaz Perde Masalıdır.

1. Bölüm

İlisk mayıs akşamının batmaya hazırlanan güneşi batı ufkunda tatlı bir turuncu hat meydana getirmişti. Doğan Erkal, Esenboğa Hava Alanının yeni yapılan terminalinden karşı ufuklarda görünen çıplak dağları boş ve dalgın bakışlarla seyreliyordu. Hoparlörden TK 151 sefer sayılı Ankara-İstanbul uçağının yolcularının 107 numaralı kapıya gelmeleri için ilk anons yapılmıştı. Genç adam ağır ağır yerinden kalktı. Yanında taşıdığı ufak spor çantası ile üzerine koyduğu ince montunu eline alarak giriş kapısı önünde oluşan kuyruğa doğru ilerledi. Sırtındaki ekose gömleğinin cebine koyduğu giriş kartını eline aldı. Rahat ve güvenli adımlarla kuyruğun sonuna doğru ilerledi. Etrafıyla pek ilgili değildi.

Aynı anda uzaktan onu izleyen iki adam da ayağa kalkmışlardı. İkisi de takım elbiseli, kravatlı, beyaz gömleli, Ankara'ya daha ziyade iş takibi için gelmiş kişilere benziyorlardı.

Uzun boylu, esmer olanı tam Doğan Erkal in arkasında durdu. Diğeri, hafif göbekli, ak saçlı olanı ise biraz daha arkada kalmış, yolcu kuyruğuna hemen katılmamıştı. Sanki başka, birini bekliyormuş gibi bir hâli vardı.

8

Soğuk Tajar

107 numaralı kapının önündeki görevli yer hostesleri anonsa rağmen hemen yolcuları içeriye almaya başlamamışlar, ellerindeki telsiz telefonlarla uçağın içinden emir bekliyorlardı. Uçağın daha şimdiden on dakikalık rötarı vardı.

Göbekli, ak saçlı olan adam, biraz huzursuz şekilde cep telefonunu çıkararak konuşmaya başladı.

"Adamın peşindeyiz, efendim. Hiçbir şeyden kuşkulandığı yok. Fakat sözünü ettiğiniz irtibat kuracak olan kişi hâlâ ortada yok. Uçak biraz sonra kalkacak, yolcular içeriye alınmak üzere, emriniz nedir?"

Hattın öbür ucundan sert bir ses yükseldi.

"Emin misiniz? Şimdiye kadar çoktan orada olmalıydı."

"Doğan denen genci otelinden ayrıldığından beri takip ediyoruz, efendim. Şu ana kadar kimseyle teması olmadı."

"Allah kahretsin. Adamadığınıza emin misin?"

"Kesinlikle, efendim."

"Bekleyin. Mutlaka gelecek ve temas kuracaktır."

Karşı taraf telefonu kapatmıştı.

Ak saçlı adam Doğan Erkal'ın tam arkasında duran arkadaşına bakarak dudak büktü. Arkadaşı durumun biraz sarpa sardığını anlamıştı. Fakat yapacağı bir şey yoktu şimdilik.

Nihayet yolcular uçağa alınmaya başladı. Kapıdaki görevli yer hostesleri bileleri kontrol ettikten sonra yolcuları körükten içeriye sokuyorlardı. Genç adam beşinci sıradaydı. Körüğe girip seri adımlarla uçağa doğru yürüdü.

Peşindeki uzun boylu takipçisi iki üç adım geriden onu takip ediyordu. Her ihtimali değerlendirmesi gerekiyordu; zayıf bir

1. Solüm

9

ihimal de olsa topal ve baston kullanan Cemal Koruk uçağın kalkışına yetişememiş olabilirdi. Ama bu olasılık bile adamın ürpermesine yetti. Ayrıca delikanlının umursamaz ve kimseyi beklemeyen hâli şimdi onu daha fazla telaşlandırmaya başlamıştı.

Doğan Erkal elindeki ufak bilet koçanına bakarak yerini bulmaya çalıştı. 08-A yazıyordu koçanda. Hesaba göre cam önü olmalıydı. Sekizinci sıraya geldi. Henüz üç koltukta boştu. Elindeki ufak spor çantasını tam üstündeki bagaj bölmesine yerleştirdi, sonra sakın bir şekilde yerine oturdu.

Peşinden gelen uzun boylu takipçisinin yeri ondan yedi sıra daha arkasındaydı. Yerini bulmuştu ama oturmadan, ayakta durarak oyalanmaya ve takipçisini bakışlarıyla izlemeyi sürdürdü. Cep telefonu hâlâ açıktı ve henüz içeriye girmeyen ak saçlı arkadaşından irtibat kuracaktı. Cemal Koruk'la ilgili haber bekliyordu. Uçağın dar koridoru yolcularla dolmuştu. Yanından geçen yolcular delikanlıyı rahat görmesini engelliyorlardı. Nihayet telefonu çaldı.

Adam hemen açtı. •

"Evet?"

"Yok. Herif gelmedi. Ne yapacağız şimdi?"

Uzun boylu takipçi kısa bir muhakeme yaptı. Aklına son bir ihtimal gelmişti, belki de temas Atatürk Havaalanında kurulacaktı.

Gerçi bu uzak bir ihtimaldi ama yine de mümkün olabilirdi.

"Hemen patronu ara ve durumu bildir" dedi. "Ne emir verirse onu uygulayacağız.

Doğan için en sıkıcı anlar, uçağın iniş ve kalkışı sırasındaki bekleme süresiydi. Koridora yakın koltuğa orta yaşlı, babacan tipli biri oturmuş hemen elindeki gazeteyi açarak okumaya başlamıştı. Aralarındaki koltuk boştu henüz. Doğan da vakit öldürmek için önündeki koltuğun arkasındaki fileden havayollarının dergisi olan Skylife'ı çıkararak oyalanmaya çalıştı. Beş on dakikaya kadar kalkarlardı herhalde. Henüz dâhili ikaz anonsları verilmemişti.

Tam o sırada yanı başında bir hareket oldu.

Doğan başını çevirip bakınca genç bir kızın boş koltuğa oturmak için geldiğini gördü. Uçak yolcusu için acemi hareketlerle elindeki ufak bilet koçanına bakıp doğru yere gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu. Sonra emin olmak için bagaj mahallinin altında yazılı yer numaralarını bir daha kontrole kalkıştı. Gazete okuyan babacan tavırlı adam, kızın rahat geçmesi için ayağa kalkıp yol verdi ona.

Kız nihayet yerine oturdu.

Doğan kaçamak bir göz atmıştı kıza, daha rahat oturmasını temin etmek için hafifçe yerinde toparlanırken. Hoş ve alımlı bir kızdı. Uzun siyah saçlarını arkada toplayıp atkuyruğu yapmıştı. Makyajsız yüzü biraz sararmış gibiydi. Başını çevirip Doğan'la göz göze gelince belli belirsiz, hafif bir tebessüm etmişti. Kız çok ürkek görünüyordu. Doğan da mukabele etti. Ama fazla da ilgilenmedi.

Dâhili anonstan kemerlerin bağlanması, koltukların dik hâle getirilmesi çağrısı yapılınca genç kız kemerine el atmasına rağmen metal uzantıyı bir türlü yuvasına sokamamıştı. Durumu göz ucuyla fark eden Doğan, "İzin verirseniz, size yardım edeyim" diye mırıldandı.

"Ah, çok teşekkür ederim. Heyecandan olsa gerek, ellerim titriyor."

Doğan hafifçe gülümsedi.

"Yoksa bu ilk uçak yolculuğunuz mu?"

Genç kız sapsarı benziyle fısıldadı.

"Evet. İlk yolculuğum ve biraz korkuyorum."

Doğan gülünce inci gibi beyaz dişleri ortaya çıkmıştı.

"Endişelenmenize hiç gerek yok. Biliyor musunuz, resmi istatistiklere göre en az kaza oranı hava yollarında. Uçaklar, kara ve deniz taşıtlarına göre çok daha emniyetli."

"Haklısınız, bir gazetede ben de okumuştum bunu. Ama gelin bir de bana sorun; kendimi 8000 metre irtifada bulmak çok ürkütücü geliyor."

"Merak etmeyin, alışsınız. Her şey ilk denemeye bağlı. Sonra çok rahat bir yolculuk olduğunu göreceksiniz."

"Umarım, öyledir. Bir de hava boşluğundan bahsediyorlar, çok sarsılmış uçak."

Doğan tekrar gülümsedi,

"Tübürlans. Hava anaforu yani. Endişelenmeyin, korkulacak bir şey değildir."

"Sizin başınıza geldi mi hiç?"

"Çok. Ama hiçbir şey olmadı, görüyorsunuz buradayım işte."

"Teşekkür ederim. Bana moral veriyorsunuz."

"Hayır. Sadece korkulacak bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyorum."

Kız bu defa içtenlikle gülümsedi.

Doğan da elindeki mecmuaya döndü. Fazla konuşmadı.

42

Ooğuk laflar

Uçağa en son binen yolcu ak saçlı adam olmuştu. Hızla arkadaşının yanındaki boş koltuğa doğru yürüdü ve yerine oturdu. Uzun boylusu hemen sordu.

"Ne dedi patron?"

İzlemeye devam etmemizi. Cemal Koruku bir türlü bulamamışlar. Herif sırta kadem basmış. Patron bir ihtimal herifin daha önceden İstanbul'a gittiğini düşünüyor. Ya da..."

"Ya da ne?"

"Doğan Erkal'la başka birinin temas kurmaya çalışacağını."

Uzun boylu olanın suratı asılmıştı.

"Başka birinin mi?" diye homurdandı.

"Evet, patron öyle söyledi. Ama delikanlı havaalanına geldiğinden beri kimseyle irtibat kurmadı. Bunu biliyoruz. Gözümüzden hiç kaçırmadık."

Uzun boylu adam yanağını kaşırken, "Bundan pek emin olamayız diye sövlendi."

"Ne demek olamayız? Herifin hiç kimseyle buluşup konuşmadığını biliyoruz."

"Pek öyle değil. Bizden altı yedi sıra önde oturuyor. Sol tarafta. Bak bakalım, ne görüyorsun?"

Ak saçlı olanı daha rahat görebilmek için başını uzatıp baktı.

"Yanında bir kız yolcu var. Onunla konuşuyor. Yani sence beklediğimiz kişi o mu?"

"Bilmiyorum. Ama o olabilir."

Şişman olanı burun kıvırdı.

Buradan rahat görünmüyor ama o bir çocuğa benziyor belki. Herhalde Cemal Koruk bu iş için böyle birini görevlendirmez."

1. .Dölüm

>3

"Hiç belli de olmaz." "Kızı daha evvel görmüşlüğü var mı?" "Hayır, görmedim."

"Terminalde dikkatini çekti mi? Birbirleriyle bakıştıklarını filan vakaladın mı hiç?"

Uzun boylu olanı başını olumsuzca iki yana salladı.

"Kızın varlığının hiç farkına varmadım. Onu son anda oğlanın yanına otururken gördüm."

"Öyleyse tesadüftür. Kuşkulanamamıza mahal yok."

"Ama herife baksana, nasıl da gülümsüyor kıza. Sanki birbirlerini uzun zamandan beri tanıyorlarmış gibi."

"Boş ver. İkisi de genç. Kısa yolculuk sırasında sohbet ediyorlardır."

4

Uzun boylu ters ters homurdandı.

"Bu kadar emin olma Ziya. Her ihtimali hesaba katmalıyız. Kızı terminalde ikimiz de fark etmedik. Belki de peşlerinde olacağımızdan şüphelenerek kız bir yerde saklanmıştı. Cemal'in emriyle de öyle davranmış olabilir."

Ziya fazla itiraz etmedi. Birkaç saniye düşündükten sonra sordu.

"İstanbul'a varınca ne yapacağız peki?"

"Peşlerinden ayrılmayacağız tabii. Cemal'i görürsek mesele kalmaz. Emri uygularız."

"Ya Cemal'i orada da göremezsek ne olacak?"

Uzun boylu olanı içini çekti.

"O takdirde kızın kılavuz olduğu meydana çıkar. Peşlerine takılırız. Bizi mutlaka Cemal'e götürürler."

VA

oğuk laflar

"Ya terminalde aynılırlarsa?"

"O zaman da birimiz kızın, birimiz de oğlanın peşine takılırız. Aklıma başka çare gelmiyor. Tabii bu arada patronu arayıp yeni emirlerini de sorarız."

Ak saçlı Ziya koltuğuna yaslandı ve sustu.

"Uçağa ilk bindiğinizde siz de korkmuş muydunuz?"

Kızın sorusu karşısında henüz heyecanını yenemediğini ve sakinleşmek için konuşma ihtiyacı duyduğunu sezinleyen Doğan elindeki mecmuayı yerine koyarak kıza döndü. Hiç korkmadığını, hatta büyük zevk aldığını söylemenin kıızı zor durumda bırakacağını düşünerek, kısık sesle mırıldandı.

"Biraz. Ama fazla değil" dedi. Sonra gülerek devam etti. "Bakın, her şey normal ve yolunda. Yaklaşık yarım saat sonra yere inmiş olacağız."

Kız başını salladı.

Bu kez Doğan kıza daha alıcı bir gözle bakmıştı. Ufak, düzgün bir bumu, simsiyah gözleri vardı. Önceleri sarmış olan yanakları şimdi heyecandan al al olmuştu.

Öğrenci misiniz? diye sordu. Kız bu suale şaşırmış gibi davranmıştı.

Hayır. Neden sordunuz?

Sizi üniversitede öğrenci sandım da, ondan."

Kız zoraki gülümsedi.

Konservatuarı iki sene önce bitirdim. Çalışıyorum şimdi. İstanbul Devlet Senfoni Orkestrasında çello çalışıyorum."

Yok canım."

1. .Bölüm

15

"Niye şaşırdınız?"

"Bilmem, sanırım yaşınızı hiç göstermiyorsunuz. Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi dört."

"Haklı çıktım. Kimse size yirmi dördünde demez."

"Teşekkür ederim. Henüz genç de sayılısam, hanımlar bu tür iltifadardan her zaman hoşlanır."

"İnanın, iltifat diye söylememiştim. Lise öğrencisiyim bile deseniz inanırdım."

"Biraz abartmıyor musunuz?"

Doğan gülümsedi ama sesini çıkartmadı. Bu arada hostesler yiyecek servisi için yanlarına yaklaşmışlardı. Doğan teklifi geri çevirdi, kız ise sadece bir bardak su istemişti.

Hostesler uzaklaşınca kız sordu.

"Ya siz ne iş yaparsınız?

Doğan nedense bu masumane sorudan irkilmiş gibiydi. Bir an kızı süzdü. Gerçek mesleğini ve işini söylemekte bir sakınca olmadığını düşündü bir an, ama nedense son anda içinden yükselen bir uyarı nedeniyle vazgeçti.

"Doktorum" dedi kısaca.

Genç kız onu tıp doktoru sanmış, fazla da üstelememişti. Oysa doktorluk, Doğan'ın çok daha farklı bir sahada sahip olduğu akademik unvanıydı.

Daha fazla da konuşmadılar zaten. Aralarındaki diyalog rasgele van yana oturmuş iki yolcunun sohbetinden ileri gitmemişti.

Uçak nihayet Atatürk Hava Limanına inmek üzere alçalmaya başlamıştı.

İ£

Soğuk Taklar

Genç kız uçağın kapıları açılınca veda edercesine Doğan'a hafif bir şekilde tebessüm ederek yerinden kalktı. Doğan ise hiç acele etmemişti. Uçağın penceresinden aprona inen yolcuların hızlı hızlı bekleyen otobüslere doluştuğunu gördü. Koridor ten-halaştığında o da yerinden kalktı! Sırf meraktan arkada daha ne kadar yolcu kaldığını anlamak için babnca, uzun boylu takım elbiseli bir adamın dikkatle kendisini izlediğini gördü. Bir başka zaman ve başka şartlar altında olsa, o adama hiç dikkat etmez ve üzerine çevrilmiş bakışlarla ilgilenmezdi. Ama bu kez durum farklıydı.

Hafızasını zorladı, adamı daha önce görüp görmediğini anımsamaya çalıştı, ama yüzü hiç de tanıdık gelmiyordu. Belki tamamen bir tesadüftü o bakışlar. Takım elbiseli adam sıradan bir yolcu da olabilirdi. Adamın dikkatini çekmemek için dönüp bir daha bakmadı. Spor çantasını eline alıp çıkış kapısına doğru yürüdü. Kapı ağzında hostesler güleç yüzle yolcuları uğurluyor-lardı.

Huylanan Doğan kasten ağırdan davranarak hosteslerden biriyle sohbete başladı. Sadece birkaç laf etti. Normal şartlarda kendisiyle ilgilenen adamın arkasından geçip merdivenlere yönelmesi gerekirdi. Adam da ağırdan alışıya oysa.

Uçağın merdivenlerinden hızla indi Doğan. Kendine yakın değil uzak olan ikinci otobüse doğru ilerlemişti. Oysa yolcuların tercihi daha yakın duranıydı. Otobüsün içinde boş yer olmasına rağmen oturmadı. Elindeki spor çantasını ayaklarının arasına sıkıştırıp cam önünde dikildi. İlgisiz görünüp başka yerlere bakarken, o uzun boylu adamın da aynı otobüsü tercih ettiğini göz ucuyla gördü. Artık kendisine bakmıyordu peşindeki adam.

1. Bölüm

17

Otobüs az yolcuyla hareket etti. Az sonra terminal girişinde iki otobüs peş peşe durmuşlardı. Doğan yine yavaş harekete otobüsten inmekte acele etmedi. Huylandığı adam ise kapı açılır açılmaz inip yolcuların arasına karışmış, âdeta gözden kaybolmaya çalışmıştı. Şimdi arkada olan Doğan'dı ama adamı kalabalık arasında rahatlıkla seçebiliyordu.

Bu olasılık hiç aklına gelmemişti, fakat taşıdığı şeyin kıymetini hatırlayınca hafifçe ürpermekten kendini alamadı. Sahip olduğu şeyi ele geçirmek isteyen pek çok kimse olabilirdi bu ortamda. Bazı değerlere yeteri kadar önem vermediğini, başarısını küçümsediğini kabul etti ilk defa. Belki de yanılıyordu, endişesi sadece bir kuruntu da olabilirdi. Muhtemelen anlamsız yere kuşkulandığı o adam az sonra bir araca binecek ve uzaklaşıp gidecekti.

İç hadarın çıkış bölümünde hızlı adımlarla yürüdü.

Ak saçlı Ziya, genç kızın biraz arkasında kalarak uçaktan inmişti. Terminal binasına girince ilk iş olarak gelen yolcuları karşılayanları, hızla gözleriyle taradı. Cemal Koruk'u göremeyince hemen telefonuna sarıldı.

"Hurşit" dedi.

"Evet, Ziya."

"Cemal'i burada göremiyorum. Herif yok. Gelmemiş. Herhalde doktorun yanındaki kız aracı olsa gerek. Tahminimizde yanılmadık. Ben kızın peşine takılıyorum. Sen de adamı takip et. Patronu hangimiz arayalım?"

Uzun boylu adam, "Sen ara" dedi. "Şayet doktor kıza teslimatı yapmışsa yeni emirlerini de sor.

18

Oo^uk Xaflor

"Tamam diyen Ziya telefonu kapatmıştı.

Kızı izlemeye devam ediyordu.

Terminalden çıkan kız kapı önünde bekleyen taksilere hiç bakmadan Hava Yollarına ait yolcuları şehir merkezine taşıyan otobüslere doğru yürüdü. Beyaz gömleli, otobüs şoförüne benzeyen bir adam otobüse yaslanmış duruyordu.

Kız sordu, "Bu otobüs Taksim'e, değil mi?"

Adam ilgisizce cevap verdi. 'Evet.

"Ne zaman kalkacak?"

"İzmir'den gelecek yolcuları da bekleyeceğiz.

Tanı?

"Yanm saat sonra.

Kızın suratı asıldı. Kısa bir an düşündü; çok yorgundu, bir an evvel evine gitmek istiyordu. Yarım saat gözünde büyümüşü ama cebindeki kısıtlı parasıyla Yeşilköy'den Taksim'e kadar taksi ücreti ödemek istemedi. Kararsız bir şekilde durakladı. Beklemeyi tercih etti. Ne var ki, bir saatten beri uçağın içinde tıkalı kalmak, üstelik ilk uçak yolculuğunun verdiği huzursuzlukla, hemen otobüsün içine girip oturmak istemedi. Açık hava da beklemek çok daha iyi idi. Zaten otobüse sadece üç yolcu binmişti.

Ziya, kızın otobüs şoförü ile konuşmasını görmüş ve bir an taksiye gideceğini sanmıştı, ama kızın beklemeye başladığını görünce huylandı. Yoksa Cemal Koruk ortaya çıkmak için terminal önündeki kalabalığın dağılmasını mı bekliyor diye, aklından geçirdi.

Cemal Koruk'un çok kurnaz bir adam olduğunu bilirdi. Cölge bir yere çekilip tüm dikkatlerini kıza çevirdi. Galiba yenilmiyorum.

1. Bölüm

>9

diye düşündü. Zira kız şehre giden otobüse binmediği gibi, bir taksiye de atlamamıştı.

Pis pis sıırıttı.

Onun Cemal Koruk'la buluşacağını hissetti. Hemen telefonunu açarak Ankara'daki patronunu aradı. Aldığı cevap hiç hoşuna gitmemişti, telefonu kapatırken, "Allah kahretsin" diye homurdanıyordu. Anlaşılan işler sarpa sarıyordu.

Doğan evvelki gün Ankara'ya uçarken Golfunu hava alanının kapalı otoparkına bırakmıştı. Arabasını almak için tam çıkışın karşısındaki otoparka ilerlerken gözü yanında yolculuk eden genç kıza takıldı yeniden. Herhalde birini bekliyordu, zira ne otobüse ne de boş duran taksilerden birine binmemişti. Önce fazla ilgilenmedi. Kısaca boylu ama sempatik ve açık yürekli kızın uçaktaki korkusunu

hatırlayınca hafifçe gülümsedi hatta. Aralarında mesafe vardı, kız da onu görmemişti zaten.

Fakat arabasını çıkarıp ikinci -kattan inerken kızın hâlâ orada beklemeye devam ettiğini fark etti. Tam arabayla önünden geçerken içinden gelen dürtüyle hafifçe klaksona dokundu.

Kız önünden geçen arabaya bakınca sahibini tanımış ve gülümsemişti.

Cesaret bulan Doğan camı indirerek seslendi. Birini mi bekliyorsunuz?"

Hafifçe kızaran genç kız, "Hayır" dedi.

"Şehre iniyorsanız, sizi de bırakabilirim.

Tereddüt geçiren kız çekinerek mırıldandı.

"Ben, Taksim tarafına doğru gidecektim."

20

Oojuk laflar

"Tamam" dedi Doğan. "Yolumun üstü sayılır. Ben de Levent'e gidiyorum.

Saat gecenin onu olmuştu. Tanımadığı bir adamın arabasına binmek genç kıızı biraz ürkütmüştü. Fakat az önce yan yana oturduğu ve tıp doktoru sandığı delikanlı kesinlikle dürüst ve güvenilir birine benziyordu, ondan bir zarar gelmezdi. Hem böylece yarım saat beklemek zorunda kalmayacağı gibi, bir an önce evine de gitmiş olurdu. Hatta nazlanması ayıp bile olurdu. Kapıyı açıp, yanına oturdu.

Ziya afallamıştı.

Kızın Cemal Konık'u beklediğini sanmış, ama uçaktan ayrı ayrı inen iki gencin tekrar bir araya geleceklerine ihtimal vermemişti. Şimdi yeniden bir plan yapmak zorundaydılar. Az ilerde duran Hurşit'e hemen işaret etti ve koşa koşa taksi durağında bekleyen ilk arabaya atladılar. Ziya, şoföre, "Öndeki beyaz Golfu takip et ve sakın gözden kaçırma" diye söylendi. Şoför sesini çıkarmadan ilerleyen Golfun peşine takılmıştı.

Hurşit kısık sesle homurdandı.

"Sence Cemal'in evine mi gidiyor bunlar?

Hiç kuşum yok. Öyle olmalı.

Patron ne talimat verdi?"

Ziya asık bir çehreyle homurdandı.

"İstedüğimizi ele geçirince ikisini de iz bırakmayacak şekilde ortadan kaldırmamızı."

Ciddi misin?"

Patronun emri aynen bu."

1. Bölüm

al

"Peki, Cemal ne olacak?"

"Ne bileyim? Merak ediyorsan onu da patrona sen sor.

Uzun boylu Hurşit'ten hiç ses çıkmadı. Ama ak saçlı adam Ankara'dan aldığı talimattan ne kadar huylanmışsa, sanki Hurşit de o ölçüde zevklenmiş gibi yüzüne tatlı bir tebessüm yayılmıştı.

*** "Taksim'de mi oturuyorsunuz?" diye sordu Doğan. "Harbiye'de. Ama beni Taksim'de de bıraksanız olur." "Nasıl isterseniz. Ama ha Taksim, ha Harbiye, benim için fark etmez."

"Çok kibarsınız, doktor." "Adım Doğan. Doğan Erkal. "Benimki de Duygu. Duyğü Cimri." "Cimri mi?"

"Evet, hiç sormayın. Soyadımı işiten herkes alaycı bir şekilde bu ismi nereden seçtiğimizi sorarlar hep. Büyükbabam çok hasis, eli sıkı biriymiş. Cimriliğiyle ün salmış. Bütün eşi dostu, tanıdıkları onu hep cimri Ahmet diye çağırırlarmış. Kısacası bu yanı ona lakap olarak kalmış. Nedense büyükbabam da kendisine yakıştırdığı bu unvanı soyadı olarak seçmiş.

Doğan yorumda bulunmadan gülümsedi.

Duygu devam etti.

"Ama öyle denildiğine bakmayın. Babam da iki amcam da dünyanın en bonkör insanlarıdır. O eli sıkılık, büyükbabamla bitmiş.

Bir süre sessizce yol aldılar. Doğan sahil yolundan gitmeyi daha uygun bulmuştu. Laf olsun diye sordu.

505ukTa,lar

"Ailenizle birlikte mi oturuyorsunuz?"

"Hayır. Ailem Ankara'da yaşıyor. Ben İstanbul'dayım. İşim gereği."

"Doğru ya. İstanbul Devlet Senfoni Orkestrasında çello çaldığınızı söylemişsiniz."

"Evet. Flüt çalan bir kız arkadaşım la Harbiye'de bir daire kiraladık. İşe de yakın oluyor. Ankara'ya ailemi ziyarete gitmiştim. Oradan dönüyorum."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Doğan. Sonra kızın uçaktaki korkusunu anımsayarak sordu. "Nasıl, uçma korkunuzu yendiniz mi artık?"

"Vallahi bilmiyorum. Bir ara yüreğim ağzıma geldi ama rahat ve insanı yormayan bir yolculuk olduğu da muhakkak."

"Öyledir" dedi Doğan.

Fakat kızla konuşurken ilk defa dikiz aynasına gözünü ilaştı. Fazla hızlı gitmemesine rağmen arkasındaki taksinin de sanki aynı hızla peşinde olduğu gibi garip bir duyguya kapıldı. Bu hissin anlamsız olduğunu biliyordu, tıpkı uçakta gördüğü adamı peşine takılmış biri sandığı gibi.

Yine de elinde olmadan Golfu biraz hızlandırdı. Dikiz aynasına bir daha baktı. Hayret taksi de hızlanmıştı. Aradaki mesafeyi bozmadan takip ediyordu. Taksi boş değildi, arabanın içinde iki kafa seçebiliyordu ama yüzlerini görmesi mümkün değildi. Bir an, herhalde yine vehme kapıldım, diye düşündü. Aklına takılan ihtimal, kızın söylediğini duymasını engellemiştı.

"Pardon" diye mırıldandı. "Söylediğinizi duyamadım."

"Uzmanlık daimiz nedir? Tıbbın hangi dalında ihtisas yaptınız?"

1. Jölüt

u3

Uçaktaki konuşmalardan kızın kendisini tıp doktoru sandığını hatırlamıştı. Hiç bozuntuya vermedi; belki arkalarındaki taksiden huylanmasa ona gerçeğı, yani bir tıp doktoru olmadığını açıklamakta hiçbir sakınca görmezdi. Duygu Cimri nasıl olsa bir daha hiç karşılaşmayacağı bir insandı. Ama yalanını sürdürmekte ısrar etti, kendisinin de pek anlamadığı bir nedenle. "Ortopedistim" dedi. Genç kız başını sallamakla yetinmişti. "Herhangi bir hastanede görevli misiniz?" Doğan'ın bakışları hâlâ dikiz aynasındaydı. Soruyu başından savar gibi mırıldandı.

"Ha? Hayır, hayır. Hastanede çalışmıyorum." Duygu genç adamın sık sık gözünün dikiz aynasına takıldığını fark etmişti. Gayri ihtiyari başını çevirip arkaya baktı. Doğan'daki gayri tabiiliğı o da hissetmişti. "Bir şey mi var?" diye sordu. "Yok. Yok, bir şey." Kız susmak zorunda kalmıştı.

O sırada tam Gedik lokantasının önüne yaklaşmaktaydılar. Benzin istasyonundan ana yola çıkan iki arabaya yol vermek için yavaşlamışlardı. Doğan tekrar dikiz aynasına baktı. Araya daima biraz mesafe koyan taksi bu defa tam arkalarına kadar yaklaşmıştı.

Doğan arabanın içindeki adamlardan birinin uçakta gördüğü kiş olduğunu gayet rahat bir şekilde teşhis etti. Keyfi birden kaçtı.

Artık izlendiğinden emindi.

uJ

Soğuk. Taklar

"Şu arkadaki taksi.., Bizi mi takip ediyor?" diye sordu birden genç kız.

Doğan yeniden gaza basarken mırıldandı.

"Olabilir."

Afallayan kız şaşkın şaşkın Doğan a baktı.

"Kim onlar? Tanıyor musunuz?"

"Tanımıyorum diye söylendi Doğan. Gerçekten de tanı mıyordu peşindeki adamları ama kim olduklarını tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Tanımıyorsanız, niye sizin peşinize düştüler?"

Genç adam, keşke bu kızı arabaya almasaydım, diye düşündü bir an. Şimdi hem ona makul bir cevap vermek zorundaydı, hem de güvenliğini sağlamalıydı. Bundan sonra olayların nasıl gelişeceği hakkında yorum yapmaktan korkuyordu.

"Bilmiyorum" diye fısıldadı Doğan. "Şayet korkuyorsanız sizi kalabalık bir yerde arabadan indireyim. Zira onların derdi sizinle ilgili olamaz.

Kız birkaç saniye düşündükten sonra hafif mütebessim omuz silkti.

"Hayır, korkmuyorum" dedi. "Üstelik bana biraz komik geldi."

"Komik mi?"

Komik ya. Tıpkı macera filmlerindeki gibi... Biz kaçıyoruz, birileri kovalıyor."

"Ama burası ne yazık ki bir film seti değil. Gerçek hayat."

Ne demek istiyorsunuz? Yoksa beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz? Yağma yok, bu kez ayağım karada, uçaktaki gibi korkmam.

1. İölüm

*5

Hem beni aptal mı sandınız? O adamları tanımadığınızı söylediniz, şayet onları tanı mıyorsanız, sizin gibi bir doktoru neden kovalasınlar ki? Çok şakacısınız, Doğan Bey.

"Şaka yapmıyorum Duygu Hanım. Dilerseniz, sizi kalabalık bir yerde bırakabilirim."

Genç kız bu defa hayretle Doğana baktı.

"Siz ciddisiniz galiba" dedi.

Doğan cevap vermemiş arabayı birden sonuna kadar gazlamıştı.

Arabanın ani süratinden Duygu oturduğu koltukta bir an sarsıldı. Sonra gözleri irileşerek arkadaki arabaya baktı. San taksi hâlâ peşlerindeydi. O zaman yaşadıklarının hiç de bir film sahnesi olmadığını ve doktorun gerçeği söylediğini acı bir şekilde anladı.

4

2

Basık tavanlı, Cenevizlilerden kalma eski şarap mahzeninin restore edilerek modernleştirilen büyüğü ortamında, piyano başındaki Amerikalı şarkıcı zencilere has kısık ve yumuşak sesiyle "i change my heart" adlı şarkıyı caz ritmiyle söylüyordu. Duvarlardaki kesme blok kıvıla çalan taşların yan loş aydınlığında içeriye giren Prof. Cihat Derman mahallin kalabalığını görünce biraz da şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Masaların hemen hemen hepsi doluydu.

Biraz da çaresizlik içinde sol taraftaki amerikan bara doğru yürüdü. Yüksek iskemlelerden birine oturarak etrafına bakındı. Obez denecek kadar şişmandı. İri göbeğinin altına düşen siyah pantolonunu, kırmızı-yeşil desenli atkı ile tutturuyordu. Sirtında gök mavisi Oxford gömlek, üstünde de panama tipi kumaştan yapılmış bol bir ceket vardı. Fakat Prof. Cihat'ın en ilginç yanı, görüntüsüne babacan ve sevgi dolu bir ifade veren beyaz sakalıydı. Ablak yüzünü kaplayan sakalında tek bir siyah kıl dahi yoktu. Açık mavi gözlerindeki ışıltılar dost canlısı kişiliğinin en bariz ifadesiydi.

Yaklaşan garsona, "Bir duble Scotch. Ama sadece iki buzla" dedi.

1. Solüm

27

Az sonra barmenin önüne koyduğu yayvan bardağı tombul parmaklarıyla kavrayıp içindeki iki buzı hafifçe çalkalayarak yarısına kadar bir yudumda içti. Rahadamış gibi bir soluk verdi. Sonra bakışları piyano başındaki zenci şarkıcıya kaydı. Profesör bu eski şarkıyı çok sevdiğinden tombul parmaklarıyla tezgâh üzerinde ritme tempo tutuyor, duyulmayacak kadar hafif bir sesle de şarkıya eşlik ediyordu.

Tam o sırada mekânın gölgeli karanlığında oturduğu masadan kalkan bir adam ağır adımlarla amerikan bara yaklaştı. Cihat Derman'ın tam yanındaki boş iskemleye otururken, "İyi akşamlar, hocam" dedi.

Duyduğu ses hiç de yabana değildi Profesöre. Başım çevirip, "İyi akşamlar, Sulhi Bey" dedi. "Bakıyorum, erkencisiniz."

"Hayır. Siz biraz geciktiniz."

"Doğru. Bütün gün yolculuk yaptım. Haklı olabilirsiniz."

Sulhi denen adam hocanın aksine çok zayıf ve uzun boyluydu. Manikürlü tırnakları ve italyan butiklerinden alındığı belli çok şık takım elbisesiyle moda mecmualarının birinin sayfaları arasından fırlamış birine benziyordu. Koyu renk ceketinin sağ yakasına iliştirilmiş kırmızı bir karanfil vardı. Yaşı altmış beşin üzerinde olmalıydı. Bir iki saniye kadar Profesörü süzdükten sonra buz gibi soğuk bir sesle mırıldandı.

Gidebilir miyiz?

Cihat Derman omuzlarını silkti.

"Tabii. Ne zaman isterseniz."

Mekândan birlikte çıktılar. Daha çıkışa uzanan koridora vardıkları anda dev yapılı iki adam birden Sulhi Erman'ın yanı başında bitivermişlerdi. Adamın devamlı yanında gezdirdiği korumaları oldukları hemen belli oluyordu.

*8

Ooğuk Taflar

Kapı önünde bekleyen siyah bir Cadillac vardı. Şoför onların yaklaştığını görünce yıldırım gibi yerinden fırlamış ve arka kapıyı açmıştı. Arabaya önce Sulhi bindi çevik bir harekede. Sonra da iri bedeniyle oflayıp pufalayıp hoca.

Profesör sakın bir şekilde sordu.

"Nereye gideceğiz?"

Sulhi Erman şaşırılmış gibi cevapladı.

"Evime tabii."

Aksakallı öğretim üyesinden karşılık çıkmadı. Yine de hafif bir heyecan yüreğini hoplatmıştı. Zira bu ünlü kâşaneye koleksiyoncunun çok yakınları hariç, kimsenin giremediğini işitmişti.

Adamın korumalarından biri şoförün yanına oturdu, diğeri ise hızla arkadaki refakat arabası olan gri Opel e doğru koşmuştu. Az sonra iki araba hareket ettiler. Yol boyunca hemen hemen kimse konuşmadı arabada. Hatta sıkıcı bir sessizliğin varlığından bile söz edilebilirdi. Gerçi bu buluşma ilk değildi ama en önemlisi olduğu söylenebilirdi. En azından Cihat Derman öyle düşünüyordu.

Arn?vutköy'den kalkan arabalar hızla Sarıyer istikametinde yol* aldılar. Sarıyer'i arkada bırakan araçlar, sahil yolunu terk ederek

geniş bir korunun içine dalmışlardı. Hafif bir rampayı tırmanarak yükseliyorlardı. Etrafın tenhaliğı Hocayı biraz ürkütmüştü. Bu yolu hiç bilmediğı gibi, çevrenin sessizliğinden de huylanmıştı.

Sulhi Erman, Profesör'ün aklından geçenleri hissetmiş gibi ilk defa mırıldandı.

"Geldik sayılır" dedi.

Hakikaten az sonra arabanın karanlığı delen farları, korunun içindeki iki katlı fakat yayvan ve çok geniş bir binayı aydınlatmıştı. Korunun içinde bu tip bir evle karşılaşacağını pek tahmin

1. Jjöliun

2Ç)

etmeyen Hoca, duygularını belli etmemeye çalışarak karanlıklar içindeki binaya baktı. Girişte yüksek t -mir parmaklıklarla çevrili bir bahçe duvan yükseliyordu. Evin görünen bölümlerinde yanan çok az ışık vardı. Fakat daha kapı ağzında ellerinde tüfikle bekleyen iki muhafız onları karşılamıştı. Patronlarına saygı ile selâm verip geri çekildiler. Cadillac bahçeye girerek bir yüz metre kadar daha ilerledi. Sonra iki kolonla yükseltilmiş kâşanenin ana girişinin önünde durdu.

Sulhi, "Beni takip edin Profesör" diye mırıldandı.

Girdikleri çalışma odasının ışıklarını yakınca Cihat Hoca biraz da ev sahibini hafife alan bakışlarla etrafı inceledi sessizce. Duvarlar tavana kadar yükselen raflardaki ciltli kitaplarla doluydu. Ama Profesör, o kitapların Hiçbirini antika koleksiyoncusunun okumadığından emindi. Sadece hava basmak, hangi dekoratörün elinden çıktıysa, sırf kültürlü görünmek, en azından ziyaretçilerine o intibahı vermek için yerleştirilmiş olmalıydı. Yüzünde beliren sinsi tebessümü gizlemeyi başardı. Zaten Sulhi Erman da onunla ilgilenmiyordu. Büyük maun çalışma masasının tam arkasındaki muhteşem bir yağlıboya tabloyu yerinden kaldırmakla meşguldü.

"Lütfen, rahatınıza bakın Profesör diye mırıldanmıştı. "Ben göstereceğim parçayı çıkarırken siz de kendinize bir içki alın."

Hoca bu teklifi geri çevirmedi. Yan taraftaki sehpanın üzerine sıralanmış kristal şişelerin içindeki Burbon viskilerden birinin kapağını açıp bardağı iki parmak içki koydu. Göz ucuyla da tablonun altında kalan ufak bir kasaya bakıyordu. Ev sahibinin sırtı ona dönüktü. Şifreli kasayı açan koleksiyoncu ufak bir heykelciğı alarak çalışma masasının üzerine bırakmıştı.

"Evet, Hocam" diye mırıldandı. "Şunu bir inceleyin. Fikrinizi almak istiyorum."

Profesör elinde viski bardağı ile masaya yaklaştı. İçkisinden bir yudum alarak masanın karşısındaki deri koltuklardan birine oturdu sonra. Bir süre dikkatle ufak heykelciğe elini sürmeden uzaktan baktı.

Yaklaşık yirmi beş santim yüksekliğinde bir kadın heykeliydi bu. Ana tanrıça Kibele'nin heykeli. Frig kültürünün ünlü sembolü. Şimdiye kadar bulunan heykel ve kabartmalarda tanrıça Kibele ya yalnız ya da aslanlarla beraber gösterilmişti; nitekim bunda da kadının yanında bir de aslan vardı.

Profesör fazla ilgilenmeden sordu.

"Ne zaman buldunuz bunu?"

"Topraktan çıkarılış tarihi eski. Yaklaşık kırk yıl kadar önce."

"Sizin elinize geçişi ne zaman oldu?"

"Geçen hafta. Som altın."

Viski bardağında kalan içkisini bir yudumda bitiren hoca, gözleri ışıldayan koleksiyoncuyla süzdü.

Umarım çok para vermemişsinizdir" diye mırıldandı. Sulhi Erman'ın kaşları çatılmıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Bu sahte çünkü." Adam hafifçe gülümsemişti.

Ama daha elinize alıp incelemediniz bile" diye söylendi.

"Hiç gerek yok. Ayrıca iddiaya varan ki, bu heykel altın da değil. Bu hükme varmam için bunu benim gibi bir uzmana da göstermeye değmezdi." '

1. Solüm

31

"Sizi böyle konuşturan sebep nedir?"

"Çok basit. Frigyalılar madencilikte devirlerine göre ileri sayılırlardı ama onlardan elimize kalan heykellerde altın olanına hiç rastlanmaz. Genellikle gümüşü işlemişlerdir."

Sulhi masanın diğer yanında manikürlü tırnaklarına baktı bir süre. Yüzü masanın üzerinde duran küçük Kibele heykeli kadar hareketsizdi. Sonra soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Haklısınız" dedi. "Bu sahte bir heykel."

Profesör açık mavi gözlerini koleksiyoncuyla çevirerek fısıldadı.

"Yoksa buraya beni sırf bilgimi kontrol etmek için mi getirdiniz?" dedi.

Ev sahibi soruyu duymamış gibi hareketlendi birden. Masanın öbür yanından gelerek hocaların tam karşısına oturdu.

"Bir kadeh daha içmek ister misiniz?"

Cihat Derman sesini çıkarmadan ağır vücuduyla yerinden kalkıp içki sehpasına doğru yollandı. Bu arada da zihnini yorarak buraya getirilişindeki gerçek nedeni bulmaya çalıştı. Bu konuda tam uzman olmayan biri de Kibele tanrıçası heykelinin Fihte olduğunu anlamakta zorluk çekmezdi. Sulhi Erman'ın çok daha farklı bir amacı olmalıydı. Bardağına yeniden viski koyarken biraz daha sabırlı olması gerektiğini düşündü. Aceleye hiç gerek yoktu. Ev sahibi nasıl olsa birazdan konuya girecekti.

içkisini alıp yeniden koltuğuna dönüp oturdu.

"Evet, Sayın Erman. Sizi dinliyorum. Şimdi lütfen asıl konuya gelelim. Beni buraya neden getirdiniz? Kâşanenin genellikle misafirlere kapalı olduğunu ya da başka bir deyişle buraya çok az dostunuzu çağırdığınızı biliyorum.

Sulhi Erman bu defa içtenlikle gülümsedi.

3a Soğuk Taklar

"Haklısınız Profesör, bu eve çok az insan girip çıkar. Zira burası benim mabedimdir.

"Tahmin edebiliyorum. Buranın arkeoloji müzesi kadar zengin olduğu rivayet edilir."

Ev sahibi mağrur tebessümünü devam ettirdi.

"O kadar da değil. Söyleyenler biraz mübalâğa etmişler."

"Her ne ise... Sadede gelelim mi?"

"Haklısınız, iyi olur" diye mırıldandı koleksiyoncu. "Edindiğim bilgilere göre önümüzdeki ay resmen emekli oluyormuşsunuz, doğru mu?"

Cihat Hoca irkilerek adama baktı.

"Doğru. Emeklilik zamanım geldi. Yağım ilerledi ve oldukça yorucu bir hayat sürdürdüm. Ömrüm yıllarca açık havada kazılarla geçti. Bir sürü proje gerçekleştirdim. Yedi kitap yazdım. Arak yorulduğumu hissediyorum.

"Geleceğe ait bir planınız var mı?"

Henüz bu soruların neye bağlanacağı bilmeyen Profesör kuşkuyla adamı bir daha süzdü. "Emekliliğin keyfini çıkarmak istiyorum. Belki bir süre dinlenirim. Sonra da Ege'deki küçük yazlık evime çekilip hayatımın kalan kısmını orada sürdürmek tasavvurundayım."

"Yani başka bir deyişle mesleki faaliyetlerden tamamen uzaklaşmak niyetindesiniz."

Hoca omuz silkti.

"Öyle de denebilir. Ama benim gibi insanlar tamamen atıl kalamazlar. Belki makaleler yazar, ya da yıllardır tasarladığım hatta kısmen giriştiğim ilmi bir kitabımı tamamlamak şansına erişirim."

1. Bölüm

33

"Çok güzel Sulhi Bey, hakkınız da. Ama benim size bir önerim olacak

"Nasıl bir öneri?"

"Sizi fazla yormayacak ama iyi ücret kazanma imkânı sağlayacak cazip bir teklif."

Profesör gür beyaz sakalını sıvazlayarak karşısındaki adama baktı yeniden.

"İlginç!" diye mmlılandı. "Nedir bu teklif?"

Koltuğuna biraz daha yerleşen Sulhi Erman bacak bacak üstüne atarak uzun parmaklı ellerinin uçlarını birbirine dayayıp önerisini açıklamadan önce dikkatle yaşlı adamı inceledi.

"Sizin de tahmin ettiğiniz gibi bu evin altında çok büyük iki galeri var. Özel olarak inşa edilmiştir. Sahip olduğum değerli sanat eserlerine paha biçilemez? Hatta bazılarını dünyanın en ünlü arkeoloji müzelerinde dahi bulamazsınız."

Cihat hoca içinden buna hiç şaşmam, diye mırıldandı. Ama bunların hepsinin kaçak ve gayri resmi yollardan elde edildiğinden de zerrece şüphesi yoktu.

Adamın devam etmesini bekledi.

'Ne yazık ki bunlar iyi bir tasnif ve tarih sırasına göre şekillenmeden durmaktadır. Başka bir ifadeyle bu konuda çok ehil bir uzmanın bana yardım etmesini istiyorum. Bir süre benim adıma çalışmayı düşünür müsünüz?"

Koleksiyoncu elini cebine sokarak çıkardığı çek defterini profesöre uzattı.

"İşte size aç»k çek. Takdir ettiğiniz rakamı hiç tereddüt etmeden yazabilirsiniz. Ne yazarsanız kabulüm."

Cihat Derman hafifçe gülümsedi.

M

Oo>uk Taklar

"Neden ben? Neden beni seçtiniz?"

Sulhi Erman hiç duraksamadan karşılık verdi soruya.

"Birincisi, bu konuda gerçek bir uzman olduğunuza inanmam, ikincisi, emekli olduktan sonra aktif hayattan uzaklaşacağınız ve bol vaktiniz olacağını var saymam. Hiç kimse böyle cazip bir teklifi bir kalemde geri çeviremez.

"Düşünmem lazım."

Koleksiyoncunun bir kaşı hafifçe havaya kalktı.

"Düşünmeniz mi lazım? Şaşırttınız beni."

"Neden?"

"Teklifimi hemen kabul edeceğinizi sanmıştım. Size gayet iyi bir öneride bulunduğumu sanıyorum. Ayrıca..."

Sulhi Erman durarak sinsi bir bakış fırlattı profesöre.

"Ayrıca ne?"

"Teklifimi size açmadan önce hakkınızda esaslı bir araştırma yaptırdım. Şu an maddi durumunuzun çok bozuk olduğundan haberdarım.

Cihat hoca elindeki viski bardağını masanın üzerine bıraktı.

"Demek öyle, araştırma yaptırdınız ha?"

Tatsız bir gülümseme hâsıl olmuştu ev sahibinin yüzünde.

Ben her adımımı hesaplı atarım üstat. Ve emin olmadıkça da kimseye kabul edemeyeceği bir teklif götürmem. Bu prensiplerime aykırıdır. Şu an yüz milyarın üzerinde bir borcunuz olduğunu biliyorum ve bunların hepsi muaccel alacaklardır. Başka bir ifadeyle önerimi kabul etmekten başka şansınız yok gibi geliyor bana.

Profesör tedirgin bir edayla sakalını kaşıdı.

1. Solüm

35

"Bu duyduklarımı bir tehdit olarak mı algılamalıyım?" diye sordu.

"Hayır, kesinlikle hayır. Sizi tehdit etmeyi aklımın köşesinden bile geçirmedim. Basit bir tablo çizdim sadece. Değerlendirmeyi yine de siz yapacaksınız."

Hoca birkaç saniye durgun kaldı.

"Niye beni seçtiğinizi hâlâ anlamış değilim. Mesela Prof. Ta-hir Çam veya Ankara'dan Prof. Haldun Ekşioğlu'nda size yardım edebilirli" diye mırıldandı. "Üstelik ikisi de değerli ve alanlarında tam otoritelerdir.

"Sanırım bunun cevabını size vermiştim. Zira siz en iyisi-
. it nız.

"Düşünmem lazım" diye fısıldadı Cihat Derman.

"Tabii. Size yirmi dört saat tanıyacağım. Umanm yann akşam bana cevabınızı bildirirsiniz.

Konuşma bitmiş gibi Sulhi Erdem ayağa kalkmıştı. Hocanın elini sıkarken, 'Şoförüm sizi evinize kadar bırakacaktır.-Size iyi geceler dilerim Profesör."

Çalışma odasının kapısına kadar misafirini geçiren koleksiyoncu mütebessim ve kendinden emin bir havada masanın başına geçerek Ankara'daki bir numaraya telefon etmişti.

Karşı taraf telefonu açınca Sulhi Erman otoriter sesiyle konuştu.

"Evet, Niyazi, hâlâ senden beklediğim haberi alamadım. Ankara da neler oluyor?

Hattın öbür tarafındaki adam titrek bir sesle konuştu.

SĞ

laflar

"Cemal Koruk kayıp beyefendi. İzine şu ana kadar rastlayamadık Ama o genç doçent dokuz uçağıyla İstanbul'a gitti. İstedüğimiz şey sanırım onda."

' Sanıyor musun? Bu da ne biçim cevap? Sana verdiğim emirler böyle miydi?"

"Çok üzgünüm efendim. Siz de takdir edersiniz ki böyle bir hâl ilk defa başımıza geliyor. Cemal Koruk tam bir iblisin teki. Bir anda ortadan kaybolmayı çok iyi başardı. Ama rahat olun efendim; işinin ehli iki adamım doçenti adım adım takip ediyorlar. Doçentin, Cemal Korukla buluşacağından eminim."

"Lanet olsun Niyazi. İşi yüzüne gözüne bulaştırdın. Bana hemen Cemal'i bulun.

Hattın öbür ucundaki adam kekeleydi.

Beyefendi inanın, elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Hırsından soluyan koleksiyoncu homurdandı tekrar.

"O doçenti de istiyorum. Tabii elindeki malla. Beni iyi anlıyorsun, değil mi Niyazi. Bu kez yeni bir hatana göz yumamam.'

"Siz müsterih olun efendim. Zaten adamlarıma gereken emirleri verdim. Gerekirse adamı sonsuza kadar susturup elin-dekini alacaklar. Endişe etmeyin.

Sulhi Erman telefonu kapatmıştı.

Ama yerinden kalkmadı bir süre. Gerilen sinirlerini kontrol etmeye çalıştı. Her şeye rağmen Niyazi'ye güvenirdi. Yıllardır

yanlışını görmemişti. Eriştiği başarıdaki en önemli faktörlerden biri de daima becerikli adamlarla çalışmasında gizliydi.

3

Hurşit bakışlarını öndeki Golfdan ayırmadan yanındaki arkadaşına söylendi. "Herif takip ettiğimizi anladı galiba." Ak saçlı Ziya kuşkulu bir şekilde homurdandı. "Saçmalama. Nereden anlayacak? Bizi tanımıyor ki? Takip ettiğimizi aklının ucundan bile geçilmemiştir.

"Sen öyle san. Baksana arabayı bazen yavaşlatıyor, bazen de deli gibi hızlanıyor. Hâlâ anlamadın mı, niyeti bizi ekmek. Huylandı, herif."

Ziya sesini çıkarmadı. Ama keyfi kaçmıştı. Hurşit haklı olabilirdi. Arkadaşı taksi şoförünün duyamayacağı kısık bir sesle mırıldandı.

"Anlaşılan Cemal piyasaya çıkmayacak. O kız, Cemal'in postası olsa gerek. Artık hiç kuşum kalmadı. Emaneti delikanlıdan o alacak. Belki de uçakta almıştır bile, ya da arabanın içinde devretmiştir kıza.

Fikir Ziyaya da makul görünmüştü ama yine de itiraz etti. "Bir tutarsızlık var bu işte."

38

Soğuk TajLır

"Ne tutarsızlığı?"

"Bence mal hâlâ delikanlıda. Öyle bir şeyi uluorta uçakta teslim edemez ya da arabanın içinde. Olmaz, bu insanlar o kadar aptal değil."

"Zırvalıyorsun Ziya. Kızın uçak biletinin hemen delikanlının yanında olması sence manidar değil mi? Tesadüf mü diyorsun buna?»Öyle bile olsa, herif neden kızy yeniden arabaya aldı? Belli ki o kız Cemal'in adamı. Uçağa bininceye kadar Ankara'da bir araya gelmekten kaçındılar. Artık hiç şüphem kalmadı, kız herifi Cemal'e götürüyor."

"Yani Cemal daha önce İstanbul'a mı döndü diyorsun?"

"Öyle olmalı. Bizim patron atladı sanırım. Cemal denen herif kurt gibi biri, hiç hoşlanmamıştım ondan. Son anda sırta kadem basmasını başka ne şekilde açıklarsın. Toz oldu birden it oğlu it. Mutlaka kara yoluyla uzaklaşmıştır Ankara dan. Başına gelecekleri önceden sezinlemiş olmalı."

Ziya kravatını gevşetti.

Bezgin bir şekilde homurdandı.

"Biraz destek isteyelim mi Ercan'dan? Yanına birkaç adam alıp bize iltihak etsin."

Dur. Acele etme daha. Benim de aklıma geldi ama henüz erken. Hele şunların nereye gittiklerini bir öğrenelim, sonra

If

ararız.

İkisi de sustular.

Önlerindeki araba hızla yoluna devam ediyordu. Trafik oldukça akıcıydı. Yenikapı'ya geldiklerinde Golfun yavaşladığını gördüler.

Hurşit yeniden söylendi.

1. .Dölüm

do

"Galiba Aksaray'a kıvrılacaklar."

Ziya da dikkat kesildi.

Taksi iyice yaklaşmıştı Golf e. Aralarında sadece iki araba vardı. Trafik ışıklarının altında kırmızının yeşile dönüşmesini bekliyorlardı.

Yeşil ışık yanınca en öndeki Golf, Aksaray yönüne saptı.

Taksi de peşinden gitti.

Doğan kızı arabaya aldığına pişmandı şimdi. Gerçi peşine birilerinin takılacağını tahmin etmemişti ama uçakta kendisini dikkatle süzen o adamı gördükten sonra daha tedbirli davranması gerekirdi. Dönüp Duygu'ya bir daha baktı.

"Ne karar verdiniz? İnmek istiyor musunuz?" diye sordu.

Kız biraz bozuluş gibi olmuştu, ama asıl kendisine kızıyordu. Gecenin bir vakti, tanımadığı bir adamın arabasına binmekle zaten asıl hatayı o yapmıştı. Uçakta kendisini doktorum diye tanıtan birisine güvenmişti. Bu devirde kimseye itimat caiz değildi. Genç doktorun hırslı mı, hırsız mı olduğundan kuşkuluydu şimdi. Oysa hiç de kötü bir tipe benzemiyordu. Doğan'a bir daha baktı. Emin olamadı, hatta aklına başka bir ihtimal dahi geldi; belki de fikrini değiştiren doktor kendisini ekmeye çalışıyordu. Gerçi arkalarında bir taksi vardı ve onları takip ediyordu ama bu neyi ifade ederdi ki? Muhtemelen taksinin içindeki kişiler de şehrin merkezindeki evlerine gidiyorlardı. Yani onların peşlerine bilerek takılmış olmayabilirlerdi. Lakin sebep ne olursa olsun, doktorun ısrarı karşısında arabadan inmek en iyi çözümdü. "Tamam" dedi. "Aksaray'da beni indirin. Bir taksi çevirip yoluma devam edebilirim."

40

oo^uk laflar

"Sizden özür dilerim" diye fısıldadı doktor. "Gecenin bu vakti sizi yan yolda indirmek istemezdim. Ama peşim izdeki adamların pek

tekin kişiler olduğunu sanmıyorum. Size de bir kötülük gelmesini arzu etmem."

Duygu şaşırmış gibi sordu.

"Yani size bir zararları mı dokunacak?"

"İnanın bilmiyorum, ama olabilir."

Kız sitemkâr bir şekilde gülümsedi.

"İddianız hiç de samimi gelmedi bana lakin beni evime kadar götürmek zorunda değilsiniz tabii."

"Yoksa bana inanmadınız mı?"

"Önemli değil. Hatta burada da inebilirim. Boşuna kendinizi sıkmayın.

Aksaray'a yaklaşıyorlardı.

Doğan kızı Aksaray'ın göbeğinde kalabalık bir yerde bırakmanın en doğru davranış olduğunu düşünüyordu ama sonra bir anda kararını değiştirdi. Aklına gelen ihtimal genç adamı ürpertti. Peşindeki arabanın içinde yer alan adamların hangi nedenle kendilerini izlediklerini çok iyi biliyordu ama son anda kızı yan yolda bırakmanın belki de kızın hayatı için çok daha tehlikeli olduğunu sezinleyiverdi. Düşündükçe de endişeleri arttı. Bu kız uçakta da yanında oturuyordu ve havaalanındaki otoparktan çıkınca da kızı arabasına almıştı. Doğal olarak onları izleyenlerin aralarında bir bağ olduğunu düşünmeleri çok kuvvetliydi. Kıza saldırabilirler, zarar verebilirlerdi.

Kararını aniden değiştirdi. Güçlkle mırıldandı.

Sizi Aksaray'da bırakmayacağım."

"Neden?"

1. Bölüm

4*

"Sizin için tehlikeli olabilir."

"Benim için mi? Güldürmeyin beni kuzum. O taksinin içindekilerle benim ne alıp veremediğim olabilir ki?"

"Biliyorum. Hiçbir ilişkiniz yok. Ama onlar bunu bilmiyorlar."

Duygu saf saf sordu.

"Neyi bilmiyorlar?"

"Benimle olan arkadaşlığınızı.

"Ne demek oluyor bu şimdi? Siz rahatsız mısınız kuzum? Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

Doğan sıkılarak homurdandı.

"Bakın Duygu Hanım, şimdi size durumu anlatamam. Bu uzun ve sakıncalı bir hikâye, hatta bilmemeniz en iyisi. Sizi arabama almakla bir hata ettiğimi açıkça söyleyebilirim. Ama olan oldu bir kere. Benim hatam yüzünden sizin de başınızı derde soktum."

"Eee, ne olacak şimdi?"

"Lütfen bana inanın ve güvenin. Ben ne kafadan rahatsız biriyim, ne de tehlikeli bir adamım. Sizi ilk fırsatta arabadan indireceğim."

Kız şaşkın şaşkın sordu.

'Ne zaman?'

"Şu peşimizdeki taksiden kurtulur kurtulmaz." Siz sahiden o taksinin bizi takip ettiğine inanıyor musunuz?

"Kesinlikle. Bakın şimdi şehrin merkezine giden ana yollardan ayrılacağım ama onlar yine peşimizde olacaklar."

Taksinin ısrarla peşlerinde olması Duygu'da da bir kuşku yaratmıştı ama bundan bir türlü emin olamıyordu. O sırada Aksaray'da durmayan Doğan arabayı hızla Manifaturacılar Çarşısına

42

Soğulc. Tajlar

doğru gazlamıştı. Tam Unkapanı Köprüsü hizasına geldiklerinde sinyal verip hızla Eminönü ne doğru saptı. Gözlerini dikiz aynasından alamayan Duygu dehşete kapılarak taksinin de peşlerinden geldiğini gördü.

Doğan mırıldanmıştı.

"Şimdi inandınız mı?"

Genç kız söyleyecek tek kelime bulamadı. Boğazı düğümlenir gibi oldu.

"Kim bunlar?" diye fısıldadı. "Birtakım kötü niyetli insanlar." "İyi de, sizden ne istiyorlar? 'Bunu hiç öğrenmeseniz daha iyi olur.' Duygu korkudan yerine sinmişti.

Golfun Unkapanı'ndan saptığını gören Ziya yüksek sesle homurdandı.

"Nereye gidiyor bu hergele? Allah Allah!"

Hurşit ise bilgiççe karşılık verdi.

"Sana demedim mi, takip edildiğini anladı piç. Aklınca bizi şaşırtmaya çalışıyor."

Bu konuşmaları duyan taksi şoförü biraz tedirgin lafa karıştı.

"Ağabeyler, daha ne kadar kovalayacağız bu arabayı?"

Hurşit dik ve sert bir sesle cevap verdi.

Sen işine bak. Ücretini fazlasıyla alacaksın, aslanım."

Şoför sustu, daha fazla konuşmadı. Ama aklına çok daha farklı bir ihtimal gelmişti. Arkada oturan müşterilerinin tüm konuşmalarını duyamamıştı; bazen aralarında kısık sesle konuşuyorlardı,

1. Solüm

43

ama güçlü bir ihtimalle onlar Golfun içindeki çiftin nereye gittiklerini saptamaya çalışıyorlardı.

İkisi de gençti. Şoförün tahminine göre de sevgili olmaları mümkündü. Dikiz aynasından arkaya bir daha baktı. Ak saçlı, nispeten yaşlı olan adam kızın babası olabilirdi, ya da uzun boylu olanı kızın kocasıydı. ikisinden de hoşlanmadı. Hatta bir an gençlere acır gibi oldu. Fazla da ilgilenmedi, işine baktı. Daha bu kovalamaca uzun süreceğe benziyordu. Taksimetre kadrânındaki dijital rakamlar devamlı atıyordu. Aslına bakılırsa iyi bir müşteri yakaladığı bile söylenebilirdi. Gerisi onu ilgilendirmezdi.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Duygu.

"Onları atlatacağız."

"Nasıl?"

Biraz sabırlı olun. Burada değil tabii. Birkaç ufak numara yapacağız. Sakın korkmayın, ben usta bir sürücüyümdür. Bazı trafik kurallarını çiğneyeceğiz ama endişelenmenize mahal yok."

Genç kız gerçekten endişelenmeye başlamıştı artık. İkide bir başını arkaya çevirip taksinin peşlerinde olup olmadığını görmeye çalışıyordu.

Gecenin bu saatinde Eminönü'nde trafik oldukça tenhaydı. Doğan hızla Yeni Cami yoluna saptı, Dördüncü Vakıf Han'ın önünde hızlandı ve dört yol ağzının önünde trafik ışıklarına aldırmadan Sirkeci yönüne saptı. Kırmızı ışık yanıyordu ama Doğan hiç aldırmamıştı. Taksi ani karar verememiş veya şoför önündeki Golfun yaptığı çığırnlığa uymamış, durmuştu. Şimdi araları biraz daha açılmıştı. Lakin dikiz aynasından arkaya bakan Doğan, az sonra taksinin de ışıklar yeşile dönüşmeden arabayı gazladığını gördü.

44

S<#k T^L

Hızla arabayı Galata Köprüsü'ne doğru sürüyor, bir yandan da düşünmeye devam ediyordu. O an bir gerçeği daha kavrar gibi oldu. Peşlerindeki adamların niyeti galiba onları durdurmak, yollarını kesmek değildi. Öyle olsa şimdiye kadar bunu çoktan yaparlardı.

Doğan galiba amaçlarının ne olduğunu anlamıştı.

4

Golf, Tophane'den hızla Boğazkesen Caddesine saptı, sonra da hemen sağdaki Defterdar yokuşuna daldı. Eski italyan Hastanesi'nin bulunduğu çok dik bir yokuştu burası. Doğan arabayı deli gibi sürüyordu. Az sonra peşindeki taksinin de savrularak yokuşu tırmanmaya başladığını aynadan gördü. Ne yapsa faydasızdı; taksi şoförü, artık arayı kapatamazdı. Keyifle gülümsedi Doğan.

Ankaralı Duygu Beyoğlu'nun bu taraflarını pekiyi bilmezdi. Golf italyan Hastanesi'ni geçtikten sonra, sık sık ara sokaklara dalıp çıkıyordu. Kızın korkuyla karışık şaşkınlığı gittikçe artıyor ama ağzını açıp bir şey sormaya da cesaret edemiyordu. Sadece göz ucuyla yanındaki Doğan'ı süzüyordu ara sıra.

Süngü Sokağına daldıklarında Doğan birden arabayı kenara çekip durdurdu. Golfun ışıklarını da söndürmüştü.

"Sanırım izimizi kaybettirdik" diye mırıldandı.

Duygu kekeleyerek sordu.

fcm mısınız.'

"Bakalım, göreceğiz. Yaralıyorsam az sonra peşimizden bu sokağa dalacaklardır.

4>

Soğuk Ta,lar

Duygu endişeyle dönüp az önce girdikleri sokak başını kollamaya başlamıştı. Birkaç saniye nefes bile almaktan çekinerek bekledi. Neden sonra fısıltılı hâlinde sordu.

'Neresi burası?

"Firuz Ağa civarında bir yer."

"Taksim'e uzak mı?

"Pek sayılmaz. İstanbul a bu kadar mı yabancısınız?

"Dedim ya, ben Ankaralıyım. İstanbul'u da biliyorum tabii, ama böyle arka sokaklarını pek tanımam.

Başka bir şey konuşmadan arabanın içinde sessizce beklemeye başladılar. Heyecandan kızın yanakları al al olmuştu. Az sonra bir motor homurtusu duydular. Duygu gayri ihtiyari oturduğu koltuğa biraz daha gömüldü korkudan. İçinden de bu f^ceye laneder okuyordu; bütün aksilikler uçağa binmesiyle olmuştu. İçine doğmuş gibi direnmiş, otobüsle dönmek istemiş, ama babası diretmişti.

Homurtudan sonra sokağı gelen arabanın farları aydınlattı. Gelen özel bir arabaydı ve onlarla hiç ilgilenmeden yanlarından geçip gitti.

Genç kız rahat bir nefes almıştı.

"Burada daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu.

Acele etmeyin. O taksinin içindekiler şu an etrafta fellik fellik bizi anıyorlardır. Karşılaşma ihtimalimiz olabilir. Hem sanırım sizin dönüşünüzü bekleyen kimsede yok, değil mi?

Ayşegül bu akşam döneceğini biliyor.'

"O da kim? Dairenizi paylaştığınız flütçü arkadaşınız mı?"

"Hi, hi."

i. Solüm

47

Yine sustular.

Beklemeden sıkılan Duygu mırıldandı.

"Caddeye yayan çıkarsam boş bir taksi bulabilirim herhalde. Ne dersiniz?"

"Mümkündür ama tavsiye etmem. Hâlâ bu civarda olduklarından eminim. Sizi görürlerse tanıyabilirler."

Duygu önce sustu ama sonra dayanamayarak patladı.

"Biraz abartmıyor musunuz? Benim onlarla bir zorum yok ki? Benden ne isteyebilirler?"

Doğan isteksizce homurdandı.

'Uçakta tesadüfen yan yana oturmamız, havaalanında da sizi arabama almam şimdi onlar indinde sizi aranan kişi hâline getirdi. Buna eminim. Bilmeyerek ve istemeyerek de olsa sizi tatsız bir maceraya sürüklemiş oldum. İnanın üzgünüm. İzin verin de başınıza açtığım bu dertten sizi ben kurtarayım."

Duygu sesini çıkarmadı.

'Allah kahretsin!" diye homurdandı Hurşit. "Bunlar kuş olup uçmadılar ya, hangi cehenneme gittiler acaba?"

Ziya yenilgiyi kabul etmiş gibi soludu.

"Kaçırdık işte, herifin arabası bindiğimiz taksiden hızlıydı. Bastı gaza tüydü, namussuz. Boşuna burada dolanıp duruyoruz. Atı alan Üsküdar'ı geçti. Şimdi asıl bizim patrona durumu nasıl anlatacağız. Burnumuzdan fitil fitil getirecektir."

Hurşit durumu bir türlü kabullenemiyordu. Cebinden telefonunu çıkarınca, Ziya sordu. Patronu mu arayacaksın?

jR

Ocrifcık laflar

"Hayır. Ercan'ı arayacağım. Yanına silah ve birkaç adam alıp buraya gelsin hemen."

Ak saçlı Ziya söylendi.

"Geç kaldık artık. Kuşu çoktan kaçırdık elimizden."

"Henüz değil ağabey. Yer yarılıp yerin dibine girse, onları sabaha kadar bulmak zorundayız. Başka çözüm yok."

Ziya sesini çıkarmadı. İki de taksiden indiler. Şoförü savdıktan sonra Hurşit, adamı Ercan'a telefonla emirler vermeye başladı. Telefonu kapatınca Ziya söylendi.

"Nereye gelecekler?"

"Çukur Camisinin önüne. Bizi oradan almalarını söyledim."

"Sonra ne yapacağız?"

"Dedim ya, sabaha kadar gerekirse arayacağız onları."

Ziya avlarını kaçırdıklarını çoktan kabul etmişti, bundan sonraki aramalar nafileydi, hiçbir şey elde edemezlerdi. Hurşit'in peşine takılıp cami önüne gitmek için Süngü sokağına saptılar. Beş on adım atmışlardı ki, Hurşit birden Ziya'nın koluna sertçe asıldı.

"Şuraya bak, ağabey" dedi.

Yerine mihlanan Ziya, arkadaşının işaret ettiği noktaya baktı.

Sağ kaldırımın kenarında beyaz bir Golf araba duruyordu.

Duygu beklemekten çok sıkılmıştı. Kuşkusuz içinde bulunduğu şartlardan da huzursuzdu. Bakışlarını yeniden Doğan'a çevirerek sordu.

"Siz gerçekten doktor musunuz?"

Aslında Doğan şimdi bu tür anlamsız suallerle hiç oyalanmak istemiyordu, ama kıza hak vermekten de kendini alamadı. Onu

1. Bölüm

49

garip ve alışılmadık bir sıkıntıya düşürmüştü. Şehre götürmek için arabasına almış, sonra da kızın enikonu korkmasına neden olmuştu. Kim olsa korkar, huylanırdı.

"Doktorum ama düşündüğünüz gibi öp doktoru değilim" dedi. "Kullandığım akademik unvanım sadece."

Duygu birkaç saniye genç adamın gözlerinin içine baktı. "Neden gerçek mesleğinizi söylemediniz? Ne sakıncası vardı?" Doğan dolambaçlı bir cevap verdi.

"Şu sırada başım biraz belada. Ama inanın o adamların peşimize takılacaklarını düşünmemiştim, bilseydim sizi arabama almazdım."

Kız yutkundu. "Siz ne iş yaparsınız?" "Arkeologum. Üniversitede hocayım." Duygu başını salladı. "Başınız nasıl bir dertte?" Bunu hiç sormayın. Bilmemeniz daha iyi." İki genç arasındaki bu kısa konuşma, bir an dikkatlerinin dağılmasına neden olmuş ve sokağın başında beliren iki adamın varlığını gözden kaçırmışlardı.

Hurşit homurdandı. 'Bu o araba. Plakası da tutuyor.' 'İçi boş mu?'

' Hayır. Arabanın içinde oturuyorlar. Sanırım onları aramaktan vazgeçip uzaklaşmamızı bekliyorlar.'

50

ocriruk X aftar

Hemen karanlıkta bir apartmanın kapı ağzına dalan iki arkadaş plan yaptılar. Hurşit kısık sesle söylendi.

Ziya ağabey, sen hemen arka sokaktan dolaşıp caminin önüne git. Ercan ve adamlarını alıp buraya getir. Ben burada kalıp onları izlemeye devam edeyim. Bu fırsatı kaçırmamalıyız."

Ziya şişman vücuduna rağmen tek kelime etmeden hızla uzaklaştı. Zaman birden kıymete binmişti artık. Nefes nefese camiye doğru koşuyordu.

Sanırım şansımızı denemenin zamanı geldi. Yavaş yavaş buradan gidelim artık."

Bence de iyi olur. Yarım saattir burada bekliyoruz. Peşinizdekiler herhalde ümidi kesip uzaklaşmışlardır artık."

Umarım haki işinizdir" diyen Doğan m eli kontak anahtarına gitti ve motoru çalıştırdı. Yine de acele etmedi. Kısa farları yaktı, bulunduğu yerden çıkmak için önce arabayı geri vitesine taktı. Golfu tek bulduğu boş yere güçlükle park etmişti.

Ama aynı anda hiç ummadığı bir şey oldu. Yanındaki kapı aniden açıldı ve karanlıktan fırlayan bir gölge hızla omuzlarından çekerek doçenti dışarıya çekti.

Doğan son ana kadar atak yapan adamı göremediği için boş bulunmuştu. Açılan kapıdan yere yuvarlandı. Duygu korku ile bir çığlık atmıştı. Yere düşen genç adam hızla ayağa kalkmaya

alışırken kafasına bir tekme yedi. Bir an dünyası kararır gibi oldu. Hurşit hemen ardından ikinci bir tekmeyi b ğr ne doğru savurmu tu.

Doğan  st üste yediği iki tekme ile sersemlemi ti. Kendini savunamazsa durumun daha da kötüye gideceğini hissediyordu

j. D l m

51

ama başına yediği darbe oldukça kötüydü. Yerden kalkmakta güçlük çekiyordu. Bir an korkudan donakalan Duygu hareketsiz kalamayacağını hissederek öteki kapıdan dışarıya fırlamış ve genç akademisyene  uursuzca yardıma ko mu tu. Kızın bağırarak dışarıya fırlaması  zerine Hurşit yere yuvarlanan Doğan'ı bırakarak kızın üzerine doğru ko tu. Hadiseyi daha da fazla büyütmeden onu da susturmak zorundaydı. Fakat o birkaç saniye Doğan'ın toparlanmasına yetti. Yerinden fırladı ve kıza müdahale etmeye çalışan adama arkadan saldırdı. Hurşit daha Duygu'ya eri meden Golfun  n kaportası üzerine d  t ler. Tok bir ses ıktı. Genç kız hâlâ bağırıyordu. Hurşit akademisyenden daha yaşlı olmasına rağmen d v   tekniğini bilen biriydi. Nitekim Doğanın saldırısından kurtularak sert bir yumruk savurdu doktora. Ustaca atılmış bir yumruktu ama  ansı yaver giden Doğan yumruktan kurtulmu tu. Bilinçsizce yumruk sallamaya ba lamı tı o da. Savurduğu yumruklardan biri Hurşit'in tam  akağına isabet edince saldırgan bir kütük gibi iki arabanın arasına devrildi. Sağ dinin kemikleri kırılmış gibi hissediyordu Doğan. Ayrıca başına yediği tekmeden canı çok yanıyor, g r    buğulanıyor, etrafını pek göremiyordu. Hurşit'e saldırısı da tamamen insiyakiydi. Her an bayılabilirdi.

"abuk arabaya atla" dedi Duygu'ya.

Tek çare bir an evvel buradan kaçmaktı. Son bir gayrede Hurşit'in baygın vücudunu iki arabanın arasından çıkarıp sokağın ortasına kadar çekti. Bu arada Duygu da arabaya binmi ti. Doğan arabayı vitese takıp park ettiği yerden fırladı.  uursuzca araba sürüyordu. En kötüsü, g r    hemen hemen hiç yoktu.

Güçlükle mırıldandı. "Araba kullanmayı bilir misin?"

Heyecandan nutku tutulan kız, "Ehliyetim var ama yıllardır araba kullanmıyorum" diyebildi.

Soğuk Tağlar

"Boş ver. Yer deği tirelim. Zira ben  n m  göremiyorum. Arabayı sen s r."

Duygu yapmam diyecekti, ama itirazın anlamsız olduğunu sezinleyerek hemen yer değiştirdiler. Direksiyona geçen genç kız endişeyle yanındaki adama baktı. Doğan, Duygu'nun eski yerine geçince başını koltuğa dayamış ve âdeta kendinden geçmişti.

Kız dehşete kapılmış gibi sordu.

"Nereye gideceğiz?"

Ama doktordan ses çıkmıyordu.

Tam bir panik halindeydi Duygu.

Uzun yıllardan beri araba kullanmamıştı. Tek tesellisi Golfun de otomatik vitesli bir araba oluşuydu. Seneler önce araba kullanmayı öğrendiği babasının arabası da otomatik vitesliydi. Vitesi otomatiğe taktı ve araca gaz verdi. Golf hareket etmişti. Genç kızın bulundukları yer hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir sokaktan başka bir sokağa geçiyordu. Tek amacı Taksim'e çıkacak bir caddeye erişmekti.

içinden de yaşadığı geceye laneder okuyordu. Keşke havaalanındaki boş otobüse binip hiç bu maceraya bulaşmasaydım, diye homurdanıp duruyordu. Araba kullanmadaki melekelerini fazla yitirmiş sayılmazdı ama sokaklara saparken direksiyon kırmada bazen erken davranıyordu. Karanlık ara sokaklarda ilerlerken peşinde kimse olup olmadığını anlamak için sık sık dikiz aynasına bakmayı ihmal etmemişti ama nispeten hareketli caddeye çıkınca, arkasını kontrolü unutup sadece dikkatini önüne verdi.

Taksim Meydanına çıkınca neredeyse sevincinden çığlık atacaktı. Daha önce hiç bilmediği bir sürü sokak ve caddeye girip

1. Solüm

53

çıkması, bilinçsiz, sadec* sağduyu ve tahminle yon tayin etmişti. Artık tehlikeyi atlattığına inanıyordu ama asü o an birden irkil-di ve şimdi ne yapacağım düşünmeye başladı. Yanında baygın ve konuşamayan bir adam vardı. Doktor yanında başı arkaya kaymış, kımıldamadan öfefe duruyordu.

"Doğan Bey, Doğan Bey" diye birkaç kez seslendi. Ama genç adamdan karşılık alamıyordu. Doktor yarı baygındı. Genç kız, adamın yerde yediği tekmeyle hatırlayınca birden telaşa kapıldı. Arabayı sürememiş, önümü göremiyorum demişti. Acaba beyin kanaması filan mı geçiyordu. Yoksa onu hemen bir hastaneye mi götürmeliydi. Bu ise durumu daha da zorlaştıracaktı. Taksim

Meydanının ortasında biraz yavaşladı. Ne yapacağına karar veremeden durakladı. Doktorun evini de bilmiyordu. Levent'te oturduğunu söylemişti, ama neresinde. Sonra anı bir kararla Golfu kendi evine doğru sürmeye başladı. Galiba başka yapacak şey yoktu.

Ziya birden irkilerek Ercan'ın sürdüğü arabanın camından bakarken bağırdı.

"İşte bu. Bu araba aradığımız. Hemen dön ve peşine takıl."

Ercan arabayı trafiğe aldırmadan olduğu yerde döndürürken homurdandı.

"Hurşit ağabey nerede?"

"Herhalde peşlerinden gitmek için boş bir taksi arıyordur. Bırak şimdi Hurşit'i, o gelir, sen arabayı takip et" dedi.

5

Daire kapısını açan Ayşegül, arkadaşı Duygu nun ayakta zor duran, tanımadığı bir erkeği kan ter içinde ve güç bela içeriye sokmaya çalıştığını görünce hayretle sordu.

"Bu da kim?"

"Sonra anlatırım. Şimdi bana yardım et de şunu içeriye taşıyalım" dedi.

Ama merakını yenemeyen Ayşegül soru bombardımanına başlamıştı.

"Arkadaşın mı?"

"Yok, değil."

"Tanışıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz."

"Sarhoş mu yoksa?"

"Sarhoş değil. Dövüştü."

Ayşegül şaşkın şaşkın arkadaşına baktı.

"Deli misin ayol? Tanımadığın bir herifi neden getirdin buraya? Hırslı mı, hırsız mı onu bile bilmiyoruz."

1. Bslüm

&

"Korkma, o tür biri değil."

"Yahu, adamı tanımadığını söyleyen sen değil misin? Baksana bitkin bir hâlde. Kimle dövüştü, neden dövüştü? Allah bilir, onu da bilmiyorsundur. Nereden buldun bu herifi?"

Duygu sertçe homurdandı.

"Kes şimdi şu ahiret suallerini de, içeriye taşımama yardım et. O kibar bir adam. Doçent. Üniversitede görevli. Uçakta ta-
ir
niştim.

Flütçü kız hayretle yarı baygın adama baktı yeniden. Bu defa Doğuim yükünü Duygumdan alarak ufak sa)ona taşımaya yardıma oldu. Doktoru ufak kanepeye yatırıp başının altına bir yastık yerleştirdiler. Ayşegöl alelacele geriye dönüp açık kalan daire kapısını kapattı. Yeniden yanlanna döndü. Meraktan çatlıyordu.

"Duygu anlatsana neler olduğunu, meraktan çatlıyorum." Derin bir soluk alan Duygu kendini güçlükle iskemlelerden birinin üstüne bıraktı.

"İnan, henüz ben de.bir şey bilmiyorum. Uçakta yan yanaydık. Yol boyunca biraz sohbet ettik. Ona uçmaktan korktuğumu filan anlattım. Hepsi bu kadar. Yeşilköy'e vannca veda edip ayrıldık." "Sonra?"

Duygu sonrasını da kısaca özetledi. Anlattıklarını bitirdiğinde Ayşegöl, "Vay bel!" diye mırıldanmıştı. "Amma macera! İyi de şimdi ne yapacaksın? Bu adam burada mı kalacak?"

"Ne bileyim? Adamı bu halde sokağın ortasında bırakamazdım ya?"

"O da doğru ya."

56

Oojjuk Xaflar

Tam o sırada kanepenin üzerine uzanan Doğan gözlerini açtı. Bir an nerede olduğunu kestiremeden etrafına bakındı. Sonra aceleyle yerinden kalkmaya çalıştı. Ama başının dönmesinden beceremedi doğrulmayı.

"Yatın, dinlenin biraz" diye mınıldandı Duygu.

"Sizin eviniz mi burası?"

"Evet."

"Sizi takip ettiler mi?"

Duygu dudak büktü. "Sanmıyorum" dedi.

"Arabam nerede?"

"Merak etmeyin. Bir yere çarpmadan eve kadar getirdim. Aşağıda kapının önünde."

"Arabayı merak ettiğim yok. Keşke onu kapınızın önünde bırakmasaydınız?

"Neden? Hâlâ peşimizde olacaklarından mı kuşkulaniyorsunuz? Öyle olsa çoktan şimdiye kadar buraya gelirlerdi. Siz şimdi kendinize bakın. Biraz daha iyi misiniz?"

"Bilmiyorum. Başım fena hâlde zonkluyor."

İki genç kız bir an birbirlerine baktılar, ikisinin de aklına muhtemel bir beyin kanaması gelmişti. Duygu merakla sordu.

O görme sıkıntınız geçti mi?

"Evet, evet geçti. Şimdi her şeyi net görüyorum. Ama başım dönmeye devam ediyor."

"Buraya bir doktor çağıralım mı?"

Doğan hemen itiraz etmişti.

"Hayır, hiç gereği yok. İzin verirsiniz biraz dinleneyim. Sonra hemen giderim."

1. Bölüm

5j7

Kızlar ses çıkarmadılar. Doğan yattığı yerde pantolonunun cebine elini atarak telefonunu çıkardı.

"En iyisi, bir arkadaşına telefon edip beni buradan almasını söyleyeyim" diye mırıldandı. "Sizleri zaten ziyadesiyle korkuttum. Daha fazla heyecanlanmanızı istemem."

Kızlardan ses çıkmamıştı.

• Ayşegül yakışıklı doçentin bir an evvel evden gitmesinden yanaydı. Bu her hâinden belli oluyordu. Doğan bir numarayı tuş-ladı. Az sonra telefon açılmıştı.

"Cemal Bey, ben Doğan."

"Evet, evlat geldin mi?"

"Evet, ama saldırıya uğradım."

Hattın öbür ucunda bir duraklama olmuştu.

"Nerede?"

"Havaalanından itibaren beni takip ettiler. İzimi kaybettirmeye çalıştım ama galiba beceremedim. Yardıma ihtiyacım var."

"Sen iyi misin?"

"İdare ederim ama araba kullanacak hâlde değilim."

"Neredesin şimdi?"

Doğan kızlara dönüp sordu. Duygudan tam adresi alınca telefondaki adama ilettili.

Bekle ve yerinden kımıldama. En geç bir saate kadar seni oradan aldırırım."

"Tamam" diyen Doğan telefonu kapatmıştı. Gülümseyerek kızlara baktı. "Sanırım daha bir saat kadar sizlere misafir olacağım."

SS

Soğuk Xajlar

Ziya'nın telefonu çalıyordu.

"Sen misin Hurşit? Neredesin?"

"Hâlâ Süngü sokağındayım. O hergele beni haşat etti. Bombok hâldeyim. Ayağa kalkamıyorum. Ercan'ın adamlarından biri beni gelip buradan alsın. Herifi kaçırdık, değil mi?"

"Yanılıyorsun aslanım. Bu sefer onların saklandıkları evi tespit ettik. Evi basmak için uygun zamanı kolluyoruz."

"Sakin acele etmeyin. Beni bekleyin. O it oğlu itle ufak bir hesabım olacak."

"Dert etme, ikisi de avucumuzun içinde sayılırlar artık."

Bir saat sonra bu tuhaf fakat yakışıklı misafirden kurtulacaklarını anlayan Ayşegül, Duyguya dönerek, "Size bir çay yapayım mı? Bunca heyecandan sonra iyi gider" diye mırıldandı. Doğan nazik bir şekilde, hiç gerek yok diye ağzının içinde bir şeyler geveledi. Ama Duygu, "Vallahi çok iyi olur, demli bir çay hepimize iyi gelir" dedi.

Ayşegül terliklerini sürte sürte mutfağa giderken Duygu da meraklı bakışlarını tekrar Doktora çevirmişti. "Sanırım, bunca gürültü patırtıdan sonra bize bir açıklama yapmak zorunluluğunuz var Doğan Bey, değil mi?" dedi.

Genç doçentin de korktuğu böyle bir sualle karşılaşmaktı zaten. Elini başına götürdü, baş dönmesini hafifletmek ister gibi şakaklarını parmaklarıyla sıktı. Konuşmakta zorlandı. Onlara ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçeği anlatamazdı.

"Şey..." diye kekeledi. "İnanın onların ne istediğini ben de pek bilmiyorum."

Cümlesinin tatminkâr olmadığıнын farkındaydı.

, Bölün

• %

Genç kız bastırdı.

"Yani, bir açıklama yapmak istemiyorsunuz. Yanılıyor mu-yum?"

"Galiba konuşmasam daha iyi olur. Hiç bilmeseniz bu sizin yararınızaadır."

"Esrarengiz bir tipsiniz. Birtakım karanlık işlere mi bulaştınız yoksa?"

"Biraz. Biraz öyle denebilir." "Bir suç mu işlediniz?" "Yoo, hayır. Kesinlikle hayır."

"Ama devamlı kaçıyorsunuz peşinizdekilerden." Duygu bilgîççe gülümsedi sonra. "Siz arkeologsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Yoksa tarihi eser kaçakçılığına mı bulaştınız?"

Doğan kızardı birden, içgüdüsel olarak kendini savunmaya çalıştı.

"Ne münasebet" diye mırıldandı.

Bir süre daha genç doçenti süzen Duygu, adamın sorusu karşısında kızarak hemen inkâra kalkışmasından yalan söylediği hükmüne varmıştı. İçinde hafif bir burkulma hissetti. Oysa ondan hoşlanmıştı. Doğru dürüst, aydın ve namuslu birine benzetmişti. Oysa artık onun bir yalancı olduğunu düşünüyordu. Daha uçakta bile, gerçek kimliğini saklama gereğini duymuştu. Bir insan neden işi konusunda yalan söylerdi ki? Ayrıca tanımadığı bir kişiye kaçakçı olduğunu itiraf edecek değildi ya.

Sustu önce. Sonra bakışlarını ondan kaçırarak mırıldandı.

do ooğuk Xa\$lar

"Nerede kaldı bizim Ayşegül, izin verin de ona yardım edeyim" diyerek ufak salondan çıkıp mutfağa doğru yürüdü.

Altı kişiydiler. Hurşitin üstü başı toz içinde kalmıştı. Alt dudağı patlamış, kuruyan bir kan izinin çenesine doğru uzanan lekesi kalmıştı. Elmacık kemiği ile şakağı arasındaki nahiyede de hafif bir şişlik hâsıl olmuştu.

vYeter artık" diye homurdandı. "Daha fazla beklemeye gerek " yok. Bu işi bitirelim.

Ercan denen iri kıyım adam homurdandı.

"Ağabey, sen işi bize bırak. Üzme canını, ikisini de az sonra çuvalalayıp arabaya getiririz.

Hayır. Ben de gelmek zorundayım. O itle benim görüşmem lazım, işimiz bitince de onları orada temizleriz. Patron Niyazi den aldığımız emir böyle.

Kalın bıyıklı, görünüşüyle insanı ürperten Ercan, "Nasıl istersen ağabey diye mırıldandı.

"Siz önce içeriye girin. Herifle kızı etkisiz hâle getirin. Ama salan bir yanlışlık yapmayın, anladınız mı?

Tamam, ağabey anlaşıldı. Sen hiç merak etme.

Ayşegül  ay pişirmek için mutfak a dalmıştı. Bir yandan da arkadaşı Duygunun yaşadıklarını yan mizahi biçimde hayalinde canlandırmaya çalışıyordu. İyi macera vallahi, diye söylendi içinden. Tıpkı filmlerdeki gibi diye düşünüyordu. Birbirini tanımayan iki genç esrarengiz bir maceraya s r kleniyorlardı. "Ulan kahpe felek" diye homurdandı; nedense böyle olaylar hiç onun

1. Sol m

bı

başına gelmezdi. Doğan denen delikanlı da, doğrusu sinema artistleri kadar yakışıklıydı. Boylu poslu, havalı, tam bir erkek güzeliydi. Eh, Duygu'da hoş kız sayılırdı. Acaba benden bir şey gizliyorlar mı diye, tereddüde düştü bir an. Duygu yu yeterince tanıyordu, uzun zamandan beri ev arkadaşılığı yapıyorlardı ne de olsa. Üstelik Duygu, biraz içine kapanık, insanlarla rahat ve çabuk arkadaşlık kuramayan bir tipti. Çekingen ve ürkekti de. Uçakta yanına oturan bir erkekle öyle hemen samimi olup, yere inince de arabasına kolay binecek yaradılışıta değildi.  ekici bir kız olmasına rağmen, hâlâ konuşıtuğu, birlikte çıktıkları erkek arkadaşı da yoktu. Bu evi tutarlarken de Duygu bazı şartlar ileri sürmüş, eve yatılı misafir kabul etmemeyi  n şart olarak ileri sürmüştü. Sonra hiç beklenmedik bir anda garip bir hikâye ile eve yakışıklı birini getirmişt .

Ocağa  aydanlığı koyarken, şüphesi beyninde biraz daha şekillenmişti. Rahat bu arkadaşılığın bir evveliyatı olmalıydı. İçinden gülümsedi ama kıskançlık hissine de kapılmadı.

 ay suyu kaynadığı sırada mutfakın kapalı dolaplarından fincanları çıkarmak için uzanan Ayşegül, birden arkasındaki ufak balkona açılan mutfak kapısının sanki açıldığını hisseder gibi oldu. Belli belirsiz bir ses duymuş, sanki bir hava akımının mutfak a dolduğunu duyumsamıştı. İki    gündür evde yalnız olduğundan bütün kapı ve pencereleri dikkatle kapalı tuttuğundan emindi. Ayşegül korkak bir kız değildi ve evde tek başına kalmaktan da çekinmezdi. Arkasında duyduğu hıştının ne olduğunu anlamak için hızla başını geri çevirdi ve aynı anda gözleri fal taşı gibi açılıverdi. Aralık balkon kapısından içeriye karanlık yüzlü dev gibi bir adam girmek üzereydi.

Genç kızın nutku tutuldu. Aralanan dudaklarından bir çığlık çıkacağını sandı, oysa hiç kımıldayamadan heykel gibi taş kesilmişti.

Kendi mutfağında bir yabancıнын varlığı inanılmaz bir olaydı.' Korkuyla bir adım geri attı.

Ağzı hâlâ açıktı ama bağırıyordu.

Adamın kötü niyeti de apaçık belliydi. Çığlık atması, en azından ufak salondaki dostlarına harekete geçirmesi gerektiğini biliyordu. Ama bu kısa şaşkınlığı Ayşegül'e pahalıya mal oldu. İri cüsseli Ercan kızın yüzüne yıldırım hızıyla vurmuştu.

Şayet saldırgan tam o anda kızı yakalamasa büyük bir gürültüyle yere yıkılacaktı. Kızı tutan Ercan, baygın vücudunu usulca kenara çekerek karoların üzerine yatırdı. Hiç ses çıkmamıştı. Burun kemiği kınlan Ayşegül'ün yüzü kan içindeydi.

Sessizce evin içini dinledi.

Ocakta kaynayan çay ibriğinin fokurtusuyla, daha derinden gelen konuşmalardan başka ses yoktu evin içinde.

Muzaffer bir edayla sırttı.

Aynı anda onun geldiği yoldan balkona tırmanan yordakçılarından biri daha mutfak kapısından içeriye girmek üzereydi.

Ercan tek darbe ile yere serdiği kıza şöyle bir baktı. Ziya ağabeyin verdiği tarife pek uymuyordu bu kız. Mutfaka çay yapmaya geldiğine göre evin bir ferdiydi ama kesinlikle aradığı kişilerden biri değildi. Olsa da yapacağı fazla bir şey yoktu zaten, çığlık atıp diğerlerini uyandırmasına izin veremezdi. Kaldı ki, ilerdeki ufak salondan akseden konuşma sesleri peşlerinde oldukları yorgun yolculara ait olmalıydı.

Elini dudaklarına götürerek içeriye giren diğer arkadaşına sessiz davranmasını işaret etti. Ercan'ın arkadaşı da anladığını başını sallayarak gösterdi. Ercan, aynı anda Duygu'nun sesini duymuştu. O da mutfaka geliyordu. Hızla fakat sessizce mutfak kapısının yanındaki duvar boşluğuna yaslandı. İkinci avını da

1. Bölüm

63

kımıldayamaz hâle getirmesi onun için çocuk oyuncağıydı. Daha şimdiden sırtıtmaya başladı.

Duygu koridor boyunca yürürken mutfaktaki arkadaşına seslendi.

"Ayşegül!"

Mutfaktan karşılık gelmemişti.

Genç kız önce hiçbir şeyden şüphelenmemiş, yürümeye devam etmişti. Zaten ne olabilirdi ki? Mutfağın ışığı yanıyordu ve Ayşegül çay hazırlamakla meşgul olmalıydı. Ama onu durduran şey mutfaktan gelen serin havaydı.

Bir an dar koridorda durakladı.

Demincek ki seslenişini arkadaşının duymaması olanaksızdı. Ayrıca bildiği ve tanıdığı kadarıyla Ayşegül kısa sürede olsa, baş başa kalmaya mudaka can atıyor olmalıydı. Meraklı bir kızdı arkadaşı; az önceki basit açıklamayla yetinmeyecek, mudaka Doğan'la aralarında gizli bir bağ olduğunu düşünecekti. Daha şimdiden onun ahiret suallerine hazırlıklı olmalıydı.

Ama neden cevap vermemişti Ayşegül?

Başka bir zaman olsa, asla böyle bir duyguya kapılmazdı. Fakat bu gece farklıydı ve asla aklının köşesinden dahi geçirmeye-ceği bir yığın vaka yaşamıştı şu son bir iki saat içinde.

Yerine mihlanıp kaldı.

Mutfağa giremedi.

Bütün dikkatini ışıkları yanan boş mutfağa çevirdi. Hiç ses aksetmiyordu dışarıya. Açık kapıdan sadece ocağın üzerinde kaynayan çaydanlığın fokurtularını duyuyordu. Oysa fincanları çıkarmaya çalışan Ayşegül'ün mutfakta çıkardığı. normal patırtıları.

64

Soğuk Ta,U

ayak seslerini duyması gerekmez miydi? Ne açılıp kapanan kapak sesleri vardı, ne de fincan şakırtıları.

Üstelik seslenmesine de cevap vermemişti Ayşegül.

Hiç kıımıldamadı. Bir an aklına inanılmaz korku ihtimalleri saplandı. Ayrıca yüzüne çarpan o soğuk hava dalgasına da bir anlam veremiyordu.

Ufak arka balkona çıkmış olabilir miydi acaba Ayşegül? Belki de rüzgâr o aralık kapıdan geliyordu. Ama neden? Arkadaşının balkona çıkması için bir sebep göremiyordu. Gerçi balkona ufak bir çöp bidonu bırakıyorlardı ama balkona çıkmış bile olsa çıkardığı sesleri duyardı.

Mutfakta bir anormallik olduğunu sezinledi genç kız. Korku dalgası bu defa daha şiddetli bir şekilde benliğini kapladı. Göğsü inip kalkmaya, gayri muntazam soluklar almaya başladı. Henüz çözemediği bir şeyler oluyordu mutfakta.

Artık hiç şüphesi kalmamıştı.

Veya başka bir ifadeyle Ayşegül mutfakta değildi.

Sinirleri inanılmaz şekilde gerildi birden. Aklına gelen ihtimali kabullenmek istemedi ama açık duran balkon kapısından daireye dolan serin hava beynine bir sürü tehlike sinyalleri çağırıyordu. O, Ayşegül gibi değildi; genelde korkak biri sayılırdı ama ondan daha zeki ve sağduyularının daha güçlü olduğu da su götürmezdi.

Titremeye başlamıştı.

Eli ayağı buz kesti birden. Gözlerini ışık yanan mutfaktan ayırmadan sessizce bir adım geri attı. Sonra bir adım daha.

Ağır ağır geri gidiyordu, bakışlarını açık kapıdan hiç ayırmadan. O uğursuz havanın kokusunu almıştı sanki. Başına uçak çıkışı musallat olan belanın şimdi de evine kadar eriştiğine inanıyordu.

1. Bölüm

65

Tek çaresi Doğan'a ulaşmak, onu haberdar etmektir. Başka çaresi yoktu. O nede olsa, hatta yarı sersem ve halsiz de olsa, bir erkekti. Yardım istemeli, en azından ürperdiği mutfığa onunla girmeliydi. Bu işi tek başına yapması imkânsızdı.

Her an, ışığı yanan mutfaktan o uzun boylu, sokakta Doğan'la dövüşen adamın belireceğinden, birden ortaya çıkacağından korkuyordu.

İki adım daha geri gitti usulca.

Mutfakta hâlâ hareket yoktu.

O sırada evdeki aşın sessizliğin farkına varan Doğan içine doğmuş gibi uzandığı kanepeden başını kaldırıp koridora doğru baktı. Duygu'nun ürkek adımlarla geri geri yürüdüğünü görünce bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen sezinledi. Yerinden fırladı. Anî kalkış hiç de yaramamıştı; başı şiddetle dönüyordu. Birkaç saniye yerinde sallandı. Tüm gücünü toplamaya çalıştı.

Çıt çıkmıyordu evin içinde.

Hatta öyle ki, keskin bir kulak çaydanlıkta kaynayan su sesini ufak salondan dahi duyabilirdi. Uzanıp koridora baktı Doğan. Kimseyi göremedi. Sadece Duygu ağır ağır geri geliyordu, hem de gözlerini mutfak kapısından ayırmadan.

Kızı korkutan bir şey olmuştu.

Bizi buldular, diye düşündü. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama olmuştu işte. Evin içinde bir anormallik vardı.

Kapının yanındaki boşluğa sığınan Ercan hızla düşündü. Öteki kızın şimdiye kadar çoktan mutfığa girmesi gerekirdi. Üstelik

arkadaşına seslendiğini de duymuştu, mutfığa yaklaşıyordu. Ama neden yanlarına gelmemişti?

GG

Soğuk Ta,Lr

"Kaltak!" diye homurdandı içinden. Mutfakta olup bitenlerden şüphelenmişti galiba.

Sessizlik. Sessizlik dikkatini çekmiş olmalıydı.

Onu daha kolay ve gürültüsüz ele geçirme şansı vardı, mutfaktan içeriye arkadaşının peşinden girse, armut gibi eline düşecekti ama bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı. Daha fazla beklemeye ve avın tekrar kaçmasına olanak tanımamalıydı. Kaldı ki başka firar yolu da yok sayılırdı, binanın dış kapısı Ziya ve Hur-şit ağabeylerle kendi getirdiği diğer iki adamı tarafından tutulmuştu, balkon tarafında ise bizzat kendisi ve Kürt Sulo vardı.

Daha fazla oyalanmaya gerek yoktu.

Beline sıkıştırdığı bir Colt Delta vardı, ama binanın içinde silah sesinin duyulması işine gelmezdi, patronu Niyazi her zaman temiz ve sessiz iş görmelerini isterdi. Usulca ceketinin cebindeki iri sustalsını çıkarıp düğmesine bastı. Çelik bıçak ok gibi yerinden fırladı. Bu aleti kullanmakta çok ustaydı. Sabıka dosyasına sustalı ile adam yaralamaktan çok kayıt düşmüştü. Sırıtarak dev gibi görüntüsüyle birden mutfak kapısının önünde beliriverdi.

Duygunun ilk çığılığı da o zaman binanın içinde yankılar yaptı.

€

Platin saçlı kadın olsa olsa yirmi dokuz veya otuz yaşlarında olabilirdi. Yatak odasındaki tuvalet masasının önündeki pufa oturmuş, önündeki envai çeşit kremlerden birini ellerine sürmekle meşguldü. Yatak odasının kapısı açılıp Sul-hi Erman içeriye girdiğinde aynadan akseden görüntüsüne bir kaşını hafifçe kaldırarak baktı. Sinirden burun delikleri hafifçe oynadı ve adamı görmemiş gibi davranarak ellerindeki kremi ovuşturmaya devam etti.

Yaşlı adam yavaş hareketlerle yaklaşmış ve pufun üstünde oturan kadının tam arkasında durarak ona hasret ve arzuyla bakmaya başlamıştı. Sonra usulca eğilerek kadının çıplak omzuna bir öpücük kondurmuştu.

Geç kaldım, değil mi?"

Platin saçlı kadın cevap vermeyerek yerinden kalkıp yatağa doğru ilerledi. Kocasının sualini duymamış gibiydi.

Özür dilerim, sevgilim" diye mırıldandı yaşlı adam. "Çok önemli bir işim çıktı da."

Kadın Sulhi yi duymamış gibi davranıyordu. Saten örtüleri açarak yatağa girdi. Sırtındaki dekolte pembe geceliğinin önünü

68

ooğuk Tfljlar

çekerek çıplaklığını gizlemek istercesine yatağa uzandı. Kocası, neredeyse torunu yaşındaki kadına şehvetle bakmaya devam ediyordu.

"Üzgünüm" diye mınıldanmışö adam. "İşim çok hayatiydi. Çok önemli bir randevum vardı. Atlatmam söz konusu olamazdı."

Genç kadın alaycı bir şekilde karşılık verdi.

,fcTabii, hiç kuşukum yok. Senin işlerin her zaman hayatidir. Şu iki sene içinde işlerinin her zaman benden önemli olduğunu çok iyi anladım zaten."

Durumu biraz abartmıyor musun, sevgilim?"

Melda Erman, kocası odaya girdiğinden beri ilk defa bakışlarını onun gözlerinin içine çevirdi ve yine alaya ses tonuyla fısıldadı.

"Abartmak mı?"

Koleksiyoncu sorunun altındaki ince vurgulamayı sezinle-mişti ama pek oralı olmadı; karısının bu tür şikâyetlerine alıştı. Yatağın öbür yanma geçerek ağır ağır sırtından ceketini çıkardı ve recamier'in üstüne bıraktı. Soyunurken acele etmiyordu. Sonra ipek kravatını boynundan çıkarıp gömleğinin yaka düğmesini çözdü.

"Farkındayım" diye fısıldadı. "Şu sıralar seni biraz ihmal ettim. Senin gibi müstesna kadınlar asla ihmale gelmez, değil mi?"

Melda tecrübesiyle yaşlı kocasının bu girizgâhının kendisini mutlu edecek bir sonla noktalanacağını hemen anlayacak kadar zekiydi, içinde belli belirsiz bir titreşim oldu. Fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoklu. Yapacağı tek şey biraz daha ağırdan almaktı sadece. İki yıl içinde buna benzer çok olay yaşamıştı.

Yatağa uzanmış ama üstünü örtmemişti daha. Sağ dizini hafifçe kırarak bacağını kendine doğru çekti. Pembe geceliği karnına

1. Solüm

&,

doğru kaymış, muntazam bacaklarının güzelliği tüm ihtişamıyla ortaya çıkmıştı. Kocasının indinde sadece cinsel bir obje olduğunu çok iyi bilirdi. Onun dördüncü karısıydı zaten.

Şimdi hafif taktik değiştirmeliydi. İlgisiz gibi davranarak sordu.

"Eve bir misafir getirdin. Bu çok nadir yaptığın bir şeydir. Herhalde çok önemli biri olmalı. Kimdi o?"

Yaşlı- adam sırıttı.

"Gördün demek?"

"Sadece arabadan inerken."

Sulhi karısının içini hoplatan çıplaklığına bakarken kısık sesle mırıldandı.

"Bir üniversite hocası. Sanırım bundan sonra uzun zaman bu evde yaşayacak.

Melda inanmazmış gibi şaşkınlıkla kocasına baktı.

"Bu evde mi? İnanmıyorum. Sen böyle bir şey yapmazsın."

Kocasının bakışları dalgınlaşmıştı.

"Ona bir teklifte bulundum. Kararını henüz vermedi ama kabul etmekten başka çaresi yok. Bu hafta sonundan itibaren kuvvetle muhtemelen bu eve yerleşecektir.

Platin saçlı kadının merakı artmıştı.

"Ne yapacak burada?"

"Uzmanlık. Bana yardımcı olacak."

"Uzmanlık mı?"

"Evet. Kendi dalının en iyisi. Aşağıdaki galerilerden sorumlu olacak."

"Ha, şimdi anladım galiba. Aşağıdaki taş yığınlarına bir müdür getireceksin.

7°

O oyuk laflar

Müdür kelimesi yaşlı adamı güldürmüştü.

"Öyle de diyebilirsin, sevgilim."

"Şart mıydı bu?"

"Umarım bundan şikâyetçi olmazsın.

Melda omuzlarını silkti.

"Beni hiç ilgilendirmez."

"Öyle, seni ilgilendirmez. Ama ben yine de ilgileneceğini sandığım bir şey getirdim sana. Çok sevineceksin. Tam sana göre bir şey. O muhteşem güzelliğine katkısı olacak, harika bir

II

parça.

Genç kadın saklamaya çalıştığı ruhundaki o kıpırdanış altında bir kere daha heyecana kapıldı. Her zaman böyle olurdu zaten; ne

kadar nefret ederse etsin, kocasının elinin açık olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gönlünü almasını çok iyi bilirdi. Yine de zevklendiğini belli etmemeye çalıştı, hatta ilgisiz davrandı.

Kocası, recamier in üzerine attığı ceketine doğru gitmiş, ceketinin iç cebinden ince uzun bir mahfaza çıkarmıştı. Daha ilk bakışta Melda bunun bir mücevher kutusu olduğunu anlamıştı. Yüreği hopladı ama sevincini belli etmedi.

Yaşlı adam yavaş yavaş yatağa yaklaşıp yanına oturdu.

"Hediyeni kendin açmak istemez misin?" diye sordu karısına mahfazayı uzatırken.

İsteksiz görünen hareketlerle kutuyu açtı.

Mahfazanın içinde nefis bir inci gerdanlık duruyordu. Bir servet değerinde olduğundan hiç kuşkusu yoktu kadının. Mel-da'nın gözleri ışıldamıştı. Birkaç günlük ihmalin hediyesi de ancak bu kadar ihtişamlı olabilirdi. Kadife mahfaza içinde parıldayan

1. Solüm

71

gerdanlığa içi giderek baktı ama fazla sevinmemiş gibi görünmeye çalışarak mırıldandı.

"Boynuma sen takmak istemez misin?" Yaşlı adam kutusundan çıkardığı gerdanlığı alarak karısının arkasına geçti. Karısının açık altın şansı saçlarını kaldırmasını bekledi. Gerdanlığı boynuna takmadan öncede sol omzuna solgun dudaklarını değdirdi. Daha şimdiden şehvetten parmakları titremeye başlamıştı. Klipsi kapatırken fısıldadı. "Beğendin mi?"

Melda cevap vermeden yataktan fırlamış, yeniden tuvalet masasının aynası karşısına geçerek boynundaki inci gerdanlığı seyre başlamıştı. Boyu bir yetmiş beşin üzerindeydi. Bir kuğu boynu gibi uzun boynunda inciler ışıldıyordu. Her güzel kadın gibi aynadaki aksine kendini beğenerek baktı. Yanına yaklaşan kocası sormuştu. "Evet? Fikrini söylemedin." Melda hafif küçümseyen bir eda ile mırıldandı. "Güzel. Beğendim."

"Hepsi o kadar mı? Boynunda ne kadar hoş durduğunu görmüyor musun?"

'O hoşluk gerdanlıktan değil, nefis dekoltemden kaynaklanıyor. Bu boyna ne taksam bana yakışır." "Haklısın sevgilim."

Yaşlı adam derisi buruşmuş ellerini karısının beline sardı arkadan.

"Barıştık mı artık? Kırgınlığın geçti mi?" Biraz daha nazlanması gerektiğini biliyordu genç kadın. Gecenin bundan sonraki kısmında hiç istemese de, üstüne düşen

7*

öğurk Taflar

görevi yerine getirmek zorundaydı. Gülümsemeye çalıştı. Geriye dönüp kocasına sarıldı.

Yaşlı adam onu dudaklarından öperken, sıkıcı, hatta nefret ettiği, yeni bir sevişmeye kendini hazırlamak zorundaydı.

Birkaç zevk inlemesi taklidi ve bir iki kesik coşku çılgılığı kocasını orgazma erdirmeye yetmişti zaten. Bütün sevişmelerinin süresi on dakikayı geçmezdi. Yaşlı kocası bitkin bir şekilde yanına yığılırken, o da mudu ve tatmin olmuş havalarda ona sırtını dönmüştü. Biraz sonra derin bir uykuya dalacağını bilirdi yaşlı adamın.

Genç ve sağlıklı bir kadındı; onunla geçirdiği bu dakikalardan nefret ediyordu. Neyse ki bu gece fantezilerini uygulamaya kalkışmamıştı Sulhi. Bu da bir kazanç sayılmalıydı.

Bir iki dakika kadar bekledi.

Az sonra yaşlı adamın muntazam nefes alışı verişleriyle derin bir uykuya daldığını gördü. Yine de emin olmadıkça yerinden kalkmadı. İyice dalmasını bekledi. Sonra usulca yataktan kalktı.

Sulhi karanlıkta sevişmekten hoşlanmazdı. Başuçlarındaki komodin lambası hâlâ yanıyordu. Önce onu söndürdü. Sonra terliklerini giymeden, çıplak ayak ağır ağır banyoya doğru yürüdü. Odanın içindeki banyoya girmeden kocasına bir kere daha baktı. Artık top atılsa onun uyanmayacağından emindi.

Bu gece genç âşığı Teoman'la mudaka irtibat kurmalı, yarın öğleden sonrası için ona randevu vermeliydi. Kapıyı tam kapatmadı. Çok zayıf bir ihtimal de olsa kapının kapanmasının çıkaracağı sestten huylandı.

Banyodaki temizlik malzemelerinin arkasına sakladığı ikinci bir cep telefonu daha vardı. Yerinden çıkarıp sevgilisinin numarasını çevirdi. Kısık sesle konuşmaya başladı.

I. Solüm

73

Oysa daha komodinun üstündeki lamba söndüğünde Sul-hi'nin göz kapakları hafifçe aralanmıştı. Karısının ışığıyla irtibat kuracağını tahmin ediyordu.

Konuşmalarını dinlemek gereğini duymadı.

Üç aşağı Deş yukarı o konuşmanın hangi minvalde olduğunu da tahmin ediyordu.

Karısı yatağa döndüğünde uyur taklidi yapmaya devam etti. Platin saçlı kadın, kocasının uyanık olabileceğini aklının köşesine bile getirmemişti. Asıl cinsel heyecanı şimdi uyanır gibi oldu. Teoman'ın adaleli vücudunu hayal ettikçe kasık aralarında hafif bir sızlama başlamıştı. Uykuya dalarken daha şimdiden yarınki kaçamağının zevkini yaşıyordu.

7

Doğan mutfak kapısının önünde beliren dev cüsseli adamı görünce telaşa kapıldı. Bu haliyle onunla başa çıkması âdetâ imkânsızdı. Daha da kötüsü adamın elinde kocaman bir sustalı vardı. Fakat savunma içgüdüğü baskın çıktı. Her ne olursa olsun, hem kendini hem de misafiri olduğu kızları korumak zorunda olduğunu hissediyordu.

Duygu ise çığlıklar atarak salonun içine kaçmıştı. Genç kız çığına dönmüş hâldeydi. Doğan aynı anda Ercan'ın arkasında beliren ikinci saldırganı da gördü. Onları Cemal Koruk'tan yardım gelinceye kadar oyalamaktan başka şans yoktu ve bunu şiddet kullanarak veya onlarla boğuşarak gerçekleştiremezdi. Soğukkanlılığını toplamaya çalıştı. Ne de olsa saldırganların neyin peşinde olduklarını biliyordu.

"Durun!" diye mırıldandı. "Belki sizlerle bir anlaşmaya varabiliriz. Kan dökmenin, şiddet kullanmanın anlamı yok. Benden ne istediğinizi biliyorum.

Ercan sırtıyordu.

Elektrik ışığı altında elindeki sustalının metali parlak ışıklarla hareleniyordu.

1. Balam yS

"Demek ne istediğimizi biliyorsun, ha?" diye homurdandı.

"Evet, hem de çok iyi biliyorum."

"Hadi öyleyse. Hemen onu bana ver."

Doğan başını olumsuzca iki yana salladı.

"Hayır, sana değil. Ancak patronun Niyazi'ye verebilirim."

"Patrona? Öyle mi?"

"Evet. Ancak ona."

"Ne yazık ki bu şansın olmayacak. Zira patron İstanbul'da değil."

Doğan bunu tahmin edebiliyordu. Ağzından çıkanlar sadece 'adamı biraz oyalamak içindi. Soğuk bir ter akımı bir anda vücudunu

kapladı. Lanet olası baş dönmesi ayağa fırlayınca şimdi daha da artmıştı.

"Ö zaman uçaktan beri bizi takip eden adamı çağır."

Ercan bir iki adım daha yaklaşmıştı.

Hangisini? diye sordu sırtmaya devam ederek. "Hurşit ağabeyi mi, yoksa Ziya ağabeyi mi? Senin için fark eder mi?"

Doğar» bu isimlere yabancıydı. Ayrıca hangisi olursa olsun netice değişmeyecekti.

"Hurşit'i" diye kekeledi.

Emin misin? Bence hiç de isabetli bir tercih değil. Zira o sana fena hâlde öfkeli."

Doğan, Hurşit denen kişinin sokakta bayılttığı kişi olduğunu tahmin etmişti.

Fark etmez" diye homurdandı. "Uçaktakilerden biri olsun yeter."

SoğukT^lar

Ercan durakladı bir an. Teklifi beyinde değerlendirmeye çalıştı. Nasıl olsa karşısındaki ödek görüşlü adamı zararsız hâle getirdikten sonra sokakta bekleyen Hurşit ağabeyi yukarıya çağıracaktı. Hurşit öyle emir vermişti. Üstelik züppe görüşlü bu ödeğin sakladığı hep emanet diye adı geçen nesnenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında onun yüzüne hayatı boyunca taşıyacağı bir yara izi açmak ya da kasıklarından birine sustalıyı dibine kadar gömmeyi çok isterdi, ama bunun pratik bir çözüm olmadığını o da kavradı.

"Sülo!" diye seslendi arkasında duran yordakçısına.

Kürt Sülo hemen cevap verdi. "Söyle ağabey."

"Aşağıya in. Hurşit ağabeyi buraya çağır. Şu kılıkuyruğun kendisiyle görüşmek istediğini, emaneti teslim hazır olduğunu söyle."

Yordakçı hemen mutfığa, daireye tırmandığı yere doğru koştu. Ama Ercan arkasından seslendi. Ulan dangalak, oradan değil. Normal kapıdan in aşağıya."

Sülo sırtarak salona geçip dairenin sokak kapısını aradı. Sonra alalayıp hızla merdivenlere atıldı. Bu arada çılgılık atmaya kesen Duygu yüreği titreyerek iki adam arasındaki konuşmayı dinliyordu. Bir yandan da ortalarda görünmeyen arkadaşı Ayşegül'ü merak etmeye başlamıştı. Yoksa kıza bir kötülük mü yapmışlardı acaba?

Doğan'ın da aynı şeyi düşündüğünü doktorun sorusu üzerine anladı. Doğan karşısındaki dev yapılı adama sormuştu.

"Öteki kız nerede? Ne yaptınız ona?"

Ercan pis pis sırıttı.

"Derin bir uykuda."

"Yoksa?"

1. Bölüm

77

"Yok canım, düşündüğün gibi değil. Belki kendine geldiğinde bir burun operasyonu yaptırmak isteyebilir. Hani kadınlar zevk için burunlarını değiştiriyorlar ya, estetik denen şeyden. Kastım o. Burun kemiği kırılmıştır, herhalde."

Doğan'dan ses çıkmadı.

En azından Ayşegül'ün hayatta olduğunu öğrenmişlerdi. Sessiz bir bekleyiş başlamıştı. Sadece arkadan Duygu'nun kesik hıçkırıkları geliyordu.

Saniyeler Doğan'a geçmez gibi geliyordu. Zaman kazanmalıydı. Cemel Koruk'un adamları yetişinceye kadar onları oyalamak zorundaydı. Başka hiç şansı yoktu. Bu dahi onların kurtuluşu için yeterli olacak mıydı, henüz bilmiyordu. Şimdilik bütün şanslar aleyhineydi.

Bekleyişleri uzun sürmedi. Az sonra dairenin aralık duran kapısı aralanarak içeriye Kürt Sülö ile Hurşit girdi. Doğan adama bakar bakmaz, onun da yüzünde bir süre insan içine çıkamayacak kadar ürkütücü şişlikler ve kurumuş kan lekeleri gördü. Ya-nılmıyorsa adama sokağın ortasında tek bir yumruk sallamıştı, ama yumruğun ne denli etkili olduğu Hurşit'in yüzünün aldığı şekilden belli oluyordu. Adam daha içeri girer girmez öldürecek gibi bakmıştı Doğan'a. Genç arkeolog daha o an, oyalama taktiğinin hiç de düşündüğü kadar kolay olmayacağını derhal kavradı. Hurşit denen adam baştan aşağı öfke ve hiddet doluydu.

Göz göze geldiler.

Hurşit hırsla yaklaştı. Doğan o hiddetle herifin kendisine vuracağını, sandı. Hatta gayri ihtiyari bir adım geri attı.

Oysa Hurşit'in hiç acelesi yoktu. Önce Patron'unun emrini yerine getirmek zorundaydı. Şahsi intikamını emaneti aldıktan sonraya bırakabilirdi. Kan lekeleri ile kaplı şiş yüzünde garip ve

78

Ooğuk Taklar

ürpertici bir tebessüm oluştu. Adamın gülerken bile acı çektiği belliydi.

"Ver bakalım şunu" diye homurdandı.

"Benim de bir şartım var" dedi Doğan.

"Şartın mı? Ulan, senin bu durumda ne şartın olabilir? Alay mı ediyorsun benimle?"

"Alay filan ettiğim yok. Öncelikle bu iki kızın sağ salim evden çıkmasını istiyorum. Mutfaktakinin burnu kırılmışsa acilen bir hastaneye yetiştirilmesi gerekir."

"Yok canım! Başka bir arzun var mı?"

Durumun hiç de hoş olmadığını sezinliyordu Doğan. Bu adamlar rahatlıkla ellerini kana bulayabilirlerdi.

O an aklına gelen parlak bir fikri uygulamaya karar verdi. En azından zaman kazanmaya yeterliydi bu fikir. "Evet var" diye homurdandı.

Hurşit şiş yüzüyle alaycı tebessümünü sürdürdü.

"Hadi çekinme, onu da söyle."

Vereceğim haritadan anlayan birini bul getir buraya. Gizli işarederi açıklamam gerekir."

Hurşit gülümsemesini keserek aval aval arkeologa baktı.

"Ne? Ne haritası ulan? Sen neden bahsediyorsun?"

Harika, diye düşündü Doğan. Bu heriflerin neyin peşinde olduklarını bilmediğini anlamıştı artık. Bundan sonrası zekice yapacağı birkaç ufak şaşırtmacaya kalmış sayılırdı.

Şaşırmış gibi davranarak söylendi.

Asıl sen neden bahsediyorsun? Benden istediğiniz harita değil mi?"

1. Bölüm

79

Hurşit açık vermemek için küstah bir bakış attı arkeologa. "Ben patron Niyazi'nin istediği emaneti alacağım senden.

"Aptal herif!" diye söylendi Doğan. "Daha neyin peşinde olduğunuzu bile bilmiyorsunuz. Emanet dediğiniz şey kıymedi bir harita."

"Harita mı?"

"Ne sandın ya? Arkeolojik bir eser mi? Onunla uçağa bineceğimi mi düşündünüz?"

Hurşit ne diyeceğini bilemedi. Kararsız kaldı birkaç saniye.

"Göster bakalım şu haritayı" diye homurdandı.

Doğan yerinden bile kımıldamamıştı.

"Öyle yağma yok. Güvence isterim."

Hiddetinden yerinde duramıyordu Hurşit. İşin seyri birden hiç ummadığı bir mecraya dönüşmüştü. Kimse ona, genç arkeologun harita taşıdığından bahsetmemişti.

Ne güvencesi?

"Kafanı çalıştır biraz. Bu haritayı ben çizdim. Üzeri ancak benim bildiğim özel işaretlerle doludur. Benim yapacağım açıklamalar olmadan size hiçbir şey ifade etmez.

Kendini toparlayan Hurşit yeniden gülümsemeyi başardı.

"Önce şu sözünü ettiğin haritayı görelim bakalım.

"Hayır. Önce kızların bu evden çıkmalarını sağlayın. Nasıl olsa ben elinizdeyim.

Hurşit birkaç saniye düşündü. Sonra "Olmaz" diye başını salladı. "Kızlar da burada kalacak. Beni sersem mi sandın? Onları bırakırsam hemen polise giderler.

80

Oojuk Taklar

Doğan alacağı cevabın böyle olacağını biliyordu zaten. Ama zaman kazanmak için başka çaresi de yoktu.

"Kafan hiç çalışmıyor" diye söylendi. "Bunlar da olaya bulaşmış kişiler. Polise nasıl giderler, polise ne diyebilirler ki? Kayıp bir hazinenin peşindeydik mi diyecekler?"

Hurşit kestirip attı.

"Kimse bu evden dışarıya çıkmayacak. O kadar. Anlaşıldı mı?"

"Sen bilirsin. Ama bize bir kötülük etmeye veya şiddet kullanmaya devam ederseniz o harita size hiçbir şey sağlamayacaktır.

Hurşit bu defa bağırды.

"Bırak zevzeklenmeyi de çıkar şu haritayı."

"Tamam. Çıkıyorum şimdi. Bekle."

Doğan gözlerini Ercan'ın elindeki sustalıdan ayırmadan ufak kanepenin hemen yanında yerde duran spor çantasına doğru birkaç adım attı.

Çantanın içini bir süre karıştıran arkeolog nihayet ikiye katlanmış bir A-4 kâğıdını Hurşit'e doğru uzattı. "Al bakalım" diye mırıldandı. "İşte, istediğiniz bu."

Hurşit de, Ercan da uzatılan kâğıda hayretle baktılar. İşin başından beri tarihi bir arkeolojik objenin peşinde olduklarını sanan iki adam neredeyse şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklardı. Çıka

ıka karşılarına bir kâğıt parçası ıkmiştı. Hurşit kâğıda hızla bir göz attı. Üzerinde garip bir çizim vardı. Hani ocuk bilmecelerinde ortadaki noktaya giden tek yolun bulunması istenen cinsten karışık labirent çizgileri gibi. Tek farkla ki pek çok noktaya garip ve anlamadıkları sayı ve harfler işaretlenmişti.

1. Solüm

8ı

Hurşit kendini tutamayarak sordu.

"Ne ulan bu? Harita dediğın bu mu?"

Doğın kasıntı bir şekilde mırıldandı.

"Beğenemedin mi yoksa?"

Hurşit yudınmıştı. Bir süre daha elindeki kâğıda aval aval baktı.

"Nedir bu?"

"Patronunun istediğı hazineye giden yolun çizimi. Aklının almayacağı kadar büyük ve değerli bir hazinenin yol haritası. Onu ben çizdim. Bütün mücadele elinde tuttuğın o kâğıt parçası için yapıılıyor. Ama bizim kılıma bile zarar vererseniz daha yıllarca toprak altında kalmaya mahkûm bir servet olarak kalacaktır. Zira kâğıdın yanında gördüğün özel işaretlerin ne anlama geldiğini bilen tek kişi benim."

Olayın bu beklenmedik gelişimi karşısında Hurşit ne yapacağını şaşırmıştı. Evin içini boğucu bir sessizlik kapladı. Arkada duran Duygu da, yaşadığı korkuya rağmen içinde buruk bir hüzün duydu. Artık hoşlanıp güven duyduğu genç arkeologun da bir hazine avcısı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Odanın sessizliğini Hurşit'in cep telefonunun alması bozdu. İrkilen Hurşit telefonu açtı. "Ne var Ziya ağabey?" diye sordu. Cemal Koruk'un adamları mı?" diye kekeleydi sonra.

Konuşmayı duyan Doğın'ın yüreğı hızla çarpmaya başlamıştı. Beklediğı yardım nihayet gelmişti anlaşılan. Elinden geldiğince sevincini belli etmemeye çalıştı. Kulaklarını dikti, endişeyle konuşmayı dinlemeye gayret etti.

Hurşit, "Tamam" demişti. "Biz istenileni ele geçirdik. Siz hemen toz olun. Kimse kalmasın etrafta. Bizler de arka taraftan

8ı

Ooğuk laflar

kaçarız. Patronun evinde buluşuruz. Bizi merak etme.

Telefonu kapatan Hurşit, Doğın'a döndü.

"Şanslısın. Ama sakın işimizin bittiğini sanma. Sana daha sonra unutamayacağın bir ders vereceğim."

Genç adam karşılık vermemişti.

Saldırganlar hızla mutfığa dönerek açık balkon kapısından karanlığa karıştılar. Doğan nihayet rahat bir nefes almıştı. Hâlâ olup bitenlerin şaşkınlığını üzerinden atamayan Duygu arkadaşının durumunu anlamak için hızla mutfığa koştu.

Yerde baygın yatan Ayşegül ü görünce ağzından kesik bir çığlık yükseldi. Kızın yüzü kan çanağına dönmüştü. Duygu ne yapacağını bilemeden kıvranıyordu. Yaşadıklarının şokunu asıl şimdi hissetmeye başlamıştı.

En geç bir iki dakikaya kadar Cemal Koruk'un adamları yardımlarına erişirdi. Doğan kurtulduklarını anlamıştı artık. Duygu'nun peşinden mutfığa doğru yürüdü. Kızı kucaklayıp salona taşımak isteyince Duygu'nun müdahalesi ile karşılaştı.

Kızın gözlerinden hiddet fışkırıyordu.

"Dokunmayın arkadaşşıma. Ona elinizi sürmenizi istemiyorum. Sizin de ne olduğunuzu anladım artık. Bize saldıranlardan hiç farkınız yok. Sizler kaçakçısınız. Her şeyi duydum az önce. Hem de siz kaçakçıların dik âlâsısınız. Meslekten, ilmen yetişmiş olanından."

"Sakin olun Duygu Hanım. Yanılıyorsunuz. Ben kaçakçı filan değilim."

"Hadi oradan. Yalanlarınızı kendinize saklayın. Az önce gizli bir hazinenin planını adamlara teslim ettiğinizi gördüm. Bunu da inkâr mı edeceksiniz?"

3. 1)5lüm

83

Doğan gülümsedi.

"Şu verdiğim çizim mi?" diye mırıldandı. Sonra başını iki yana gülererek sallarken devam etti. "Doğru, asistanlık devrimden kalma bir krokidir. Bozhöyük civarındaki bir mezarın krokisi. Ama içindekiler şimdi arkeoloji müzesinde teşhir edilmektedir. Yani sizin anlayacağınız onlara verdiğim sadece değersiz bir karalamaydı."

Duygu inanmaz gibi bakakaldı...

to

O

1

ulhi Erman'ın yeşillikler içindeki kâşanesinin arka verandasındaki kahvaltılık sofrasında uşak çay servisi yaparken, yaşlı

adam karısının gözlerinin içine mudulukla bakıyordu. Hizmedcâr işini bitirip uzaklaşınca Sulhi, "Kuş sesleri" diye fısıldadı. "Buradaki tabiatın sessizliğine hastayım. Şu bülbül namelerini duyuyor musun? Beni hayata, bağlıyor, ömrüme ömür ka-üyor.

Platin saçlı kadın zoraki bir gülümseme ile kocasına baktı. Kuş sesleri onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Hatta orman içindeki bu muazzam yapıdan nefret ediyordu. Ama yüzüne verdiği sahte ifade ile mırıldandı.

"Haklısın hayatım. Burayı dünyanın hiçbir yerine değışmem. Her yanı huzur ve sükûnet dolu. Ne zaman şehre insem hemen burayı özlüyor, dönmek için can atıyorum.

Nasıl da aptalca yalan söylüyor, diye geçirdi içinden Sulhi. Neden acaba bütün güzel kadınlar böyle aptal olurlardı. Asıl terslik ise, kendilerini zeki sanmalarındaydı.

1 Seni anlıyorum" diyen yaşlı adam birkaç saniye sevecen bakışlarla Melda'yı» süzdü. Ama yüzündeki o sevecen ifade tamamen yapaydı. Ne var ki, o duygularını saklamakta karısından çok

S

88

<So£uk laflar

daha ustaydı. O an genç ve güzel karısının aklından neler geçirdiğini de çok iyi tahmin edebiliyordu. Çayını yudumlarken ilgisizmiş gibi görünmeye çalışarak sordu.

"Bugün şehre inecek misin?"

Melda suratını ekşitti.

"Öğleden sonra dışçıye randevum var. Dolgu işi hâlâ bitmedi."

"Doğru, unuttuğum. Kaçta dönersin?"

"Bilmiyorum. Belki biraz alışverişte yaparım. Ak Merkeze veya Kanyon'a uğrayıp yazlık bir şeyler almak istiyorum. Niye sordun hayatım?"

"Muhtemelen bu gece yemekte bir misafirimiz olacak. Seni onunla tanıştıracam.

Melda kocasının dün gece anlattıklarını hatırlamıştı.

"Şu müzene getireceğin uzman, değil mi?"

"Evet, o."

Demek dağ başındaki kâşaneye bir yabana gelecekti. Keşke genç biri olsaydı, diye aklından geçirdi bir an. Ama adamın emekliliği yakın bir profesör olduğunu duymuştu kocasından. Yine de hiç yoktan iyi sayılırdı; en azından kocasının sık sık çıktığı geziler

sırasında evde laf edecek birini bulacaktı. Merakını yenemeyerek sordu.

"Ona güveniyor musun?"

Sulhi'nin ince dudakları belli belirsiz gerilmişti.

"Ne bakımdan?" diye sordu.

Sualin altındaki ince kinayeyi anlamıştı Melda ama anlamamış gibi davranmayı yeğledi. "Galerileri görünce gizli sırrına ortak olacak. Bu sakıncalı değil mi?"

2. Bölüm

85

"Sen müsterih ol. Hiçbir sakıncası yok."

"Emin misin?"

Kocası gülümsemişti çay fincanını masanın üzerine bırakırken. Ama cevap vermek gereğini duymamıştı. Melda onu dikkatle süzdü. Bir an için içini hafif bir ürperti kapladı. Onun ne kadar acımasız ve katı olduğunu çok iyi bilirdi. Herhalde evinde görev verdiği adamı da çok iyi incelemiş olmalıydı. Yoksa kolay kolay o adamı bu işin başına getirmezdi.

Bodrumdaki özel olarak inşa edilmiş galerilerin kapıları daima kilitle tutulurdu. Personelin bile oraya girmesi yasaktı. Sadece temizlik görevi için özel iki kişi galeriye girip çıkarlardı. Mel-da'ya göre orası korkunç bir yerdi. Zaten oldum olası heykellerden hoşlanmazdı. Galeride nasıl getirilip yerleştirildiğini bile bilmediği lâhider, kral mezarları vardı. Belki paha biçilmez eserlerdi ama genç kadın daima ürkmüştü o galerilerden. Bir gün bütün onların hepsi kendisinin olacaktı; o zamanda ilk işi o eşyaları tasfiye etmektir.

Sulhi ne zaman ölür acaba, diye düşündü.

Yetmiş yaşını geçmişti. Ama hâlâ sağlıklı ve dinç duruyordu. Masanın üzerindeki yayvan gül vazosunun ardından kocasına kaçamak bir bakış daha attı. Açık beyaz tenli cildinde kahverengi yaşlılık lekeleri bayağı belliydi. Sol yanağındaki leke enikonu büyüktü. Derisi buruşmuş ellerindekiler de dikkat çekiyordu. Melda kocasının eve gelen özel berberinde saçlarını boyattığını da biliyor ve bundan iğreniyordu. Bütün bunlara rağmen kocası ilgi çeken bir tipti. Gençliğinde epey kadının canını yaktığından hiç kuşkusu yoktu.

Sulhi kahvaltısını bitirerek bambu koltuktan ayağa kalktığında ona bir kere daha baktı. İnce kumaştan dikilmiş sarı metal

9°

oğuk X&flar

düğmeli bir blazer, açık renk pantolon, havacı mavisi bir gömlek giymiş ve desenli bir fular takmıştı. Şık havasından ziyade sahip olduğu muazzam servet ile her türlü kızı ve kadını elde edeceğinden hiç kuşkusuz yoktu. Bu yaşlı haliyle bile dikkat çekiciydi. Bir açıdan da kendini şanslı hissediyordu Melda. Yaşlı adam onun gelecek garantisiydi.

Kocasını yaklaştırmış, yanağına bir öpücük kondururken, "Akşama görüşürüz sevgilim diye fısıldamıştı. O terastan ayrılınca Melda rahat bir nefes aldı. Artık bugünün programını rahat rahat uygulayabilirdi. Soğumaya yüz tutan çayından bir yudum alırken kenarda bekleyen hizmetkâra dönüp seslendi.

"Rıfat Efendiye haber verin, arabamı hazırlasın. Bir saat sonra çıkacağım."

Uşak hafifçe başını eğip, Emredersiniz, hanımefendi demişti.

Sulhi Erman, Mercedes'in arka koltuğunda sabah gazetelerini karıştırıyor, baş sayfalardaki haberlere üstün körü bakıyordu. Araba İstinye'ye geldiğinde gazeteleri kadayıp yanına bırakırken cebinden telefonunu çıkardı. Özel bir numarayı tuşladı. Daha zilin ikinci çalışında aşına olduğu bir ses kulağına çarptı.

Buyurun beyefendi."

Hazır ol. Bugün işe çıkacaksın." "Emrinizdeyim, efendim." "Bu kez geniş bir rapor istiyorum. Tabii fotoğraflar da."

Elimden geleni yapacağımı emin olabilirsiniz." "Bundan hiç şüphem yok, Hüseyin." Fazla konuşmadı yaşlı adam ve telefonu kapattı.

2. Bölüm

91

Mercedes hızla yol alıyordu.

%

Melda aynada son bir kez görüntüsüne baktı. Her şeyi ile mükemmeldi. İnce ve zarif bedeni, dolgun göğüsleri, uzun bacakları ile yalnız yetmiş yaşının üstündeki kocasını değil, her erkeği yıldırımla vurulmuş kadar etkiliyordu.

Keyifle gülümsedi.

Daha ne isteyebilirdi ki? Bankada yüklü bir hesabı, iki dairesi, Bodrum'da hiç kalmadığı bir yazlık villası ve kocasının ölümüyle konacağı muazzam bir miras beklentisi vardı. Suphi kısrıdı. Kendisinden evvel yaptığı evliliklerden hiç çocuğu olmamıştı.

Kocasının tek bir kız kardeşi vardı hayattıama onunla da kırk yıldan beri dargındılar. Melda onun varlığını bilmesine rağmen, yüzünü dahi görmemişti.

Sirtına servetiyle uygun düşmeyen, basit spor giysiler seçti. Sevgilisi Teoman şık ve fantezi giyimden hoşlanmayan biriydi. Zaten onunla birlikte olduğu zamanlar giyim kuşamına itina etmesinin bir anlamı da yoktu. Vakiderinin tamamım bir yatakta cırlılıplak geçiriyorlardı. Teoman tam bir aygırdı. Sevgilisinin Mačka'daki küçük çatı katına girdiği andan itibaren onu kucaklayıp yatağa atar ve ayrılacakları saate kadar da yataktan çıkmasına izin vermezdi. Aralarındaki ilişki tamamen sekse dayanıyordu. Ön verandaya çıktığında spor Alfa Romeo'sunun hazır olduğunu gördü. Kâşanelerinin yan taraftaki kapalı garajlarında dört arabaları dururdu. Çok sevdiği Alfa Romeo'yu iki ay evvel kocası doğum günü hediyesi olarak almıştı. Arabanın direksiyonuna geçtiğinde anılan gayri ihtiyari iki sene öncesine gitti. O tarihte bir gazetenin tertiplediği Best Model of Turkey yarışmasını yeni kazanmıştı. Yaşamı bir anda değişmiş, herkesin tanıdığı ünlü

92

Sc\$uk Taklar

bir isim olmuştu. Aslında Bakırköy'de yaşayan mütevazı bir memur ailesinin kızıydı. Liseyi zar zor bitirmiş, üniversite sınavlarını kazanamamış, Merter'de sıradan bir konfeksiyon atölyesinde çalışmaya başlamıştı. Sıkıcı, bezdirici ve monoton bir hayatı vardı. Ama hırslı ve yükselmek arzusunda olan Melda, daha o tarihlerde tabiat ananın kendisine bahşettiği fiziksel mükemmeliyetinden istifade etmek fikrini kafasına koymuştu. Annesi ilkokul öğretmeni idi, babası ise alkole düşkün bir devlet memuru. At yarışlarına meraklı, bilumum loto-toto cinsinden talih oyunlarından medet uman bir gariban. Melda çalıştığı konfeksiyon yerindeki bir kız arkadaşının ısrarıyla o yarışmaya katılmıştı. Önceleri biraz tereddüt etmiş ama sonra ailesinden de destek görünce kararını vermişti.

Kraliçe seçildikten tam bir ay sonra tanışmıştı Sulhi ile. Manken ajansları bir anda etrafını sarmış, teklifler yağdırmaya başlamışlardı. Daha henüz en iyi teklifi değerlendirmeden önce da-vedi olduğu bir partide şimdiki kocasıyla tanışmıştı. Nerede ise dedesi yaşındaydı ama çevresindeki insanlar ona inanılmaz bir saygı ve itibarla yaklaşıyorlardı. İşin ilginç yanı yaşlı adam daha onu ilk gördüğü andan itibaren kur yapmaya başlamış ve dışarıda bir yemek teklifinde bulunmuştu. Melda o teklifi kabulde biraz zorlanmıştı;

yaşça kendisinden o kadar büyük bir adamla yemeğe çıkmanın tekbir amacı olduğunu sezinlemişti tabii, ne var ki adamın zenginliğinin dedikodularını da o parti de duymuştu. Artık böyle bir hayata kendini hazırlamalıydı.

Sonrası yıldırım hızıyla gelişmişti.

Lüks otellerden birinde iki gün sonra bir öğle yemeği yemişlerdi. Ertesi gün de adamın Tarabya'da demirli yatıyla denize açılmışlardı. Sulhi evlenme teklifini de o zaman yapmıştı.

2. Bölüm

93

Hüseyin Tamer Asayış Şube'sindcn tart edilmiş eski bir polisti. Birtakım suiistimallere karımış, y salara aykırı davranışları saptanmış ve sonunda da meslekten kovulmuştu. Ama cin gibi uyanık ve becerikli biriydi. Kanunen özel dedektiflik yapmak yasaksa da kurduğu büroyla oldukça güçlü çevresinden gelen tekliflerle iş kapıyor ve yaşamını sürdürüyordu.

Alfa Romeo'yu Çayırbaşı denen mevkii de pusuya yatıp beklediği sırada gördü. Bu defaki müşterisi ünlü zengin Sulhi Erman'dı. İçinden kıs kıs gülmekten kendini alamadı. Önünden hızla geçen Alfa Romeo'nun içindeki platin saçlı kadına hak da verdi. Onun yaşındaki dipdiri ve hayat dolu bir kadının Sulhi Erman gibi içi kurumuş bir herifle tek oturmayaacağı gün gibi aşikârdı. "İhtiyar pezevenk" diye homurdandı içinden. Ne umuyordu ki zaten, genç karısının kendisine sadık kalacağını mı? Gerçi o ihtiyar adama hizmet vererek para kazanıyordu ama onun yerinde olsa, bir gün durmaz karının kışına bir tekme vurup boşardı. Sulhi Erman'ın daha ne beklediğini de anlamıyor-du; boşanması için gerekli tüm bilgileri ona nakletmişti. Karısının Teoman Uçar adlı bir bateristle düşüp kalktığını, adamın ünlü bir gece kulübünde çalıştığını ve en azından haftanın bir günü bateristin Maçka'daki çatı katında buluştuklarını rapor etmişti. Ona kalsa tek çözüm, kadını hemen başından def etmesiydi ama nedense yaşlı koca hâlâ buna yanaşmıyordu.

Kadının altındaki araba çok hızlıydı ama acemi bir şoför olduğu her hâlden belliydi. Arabaya hakkını veremiyor veya acemilikten fazla hız yapamıyordu. Altındaki külüstür Şahin le bile onu geçebilirdi. Melda'nın aşk yuvalarına gittiğine kesin emin olunca, hızlandı ve ondan evvel bateristin oturduğu sokağa dalarak

arabasını park edecek uygun bir yer aradı. Bulduğu ilk yere arabayı yerleştirip hemen çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Dek-
0*4 oçguk Taflar

lanşöre ilk bastığında Alfa Romeo daha sokağa yeni girmiş ve kadın da arabayı park edecek uygun bir yer bulmak telaşındaydı. Kadının acemiliği özellikle park ederken çok belli oluyordu. Birkaç denemeden sonra nihayet arabayı yerleştirdi, ikinci kare resmi apartmanın dış kapısından kadın içeri girerken çekmişti. Sonra ufak not defterini çıkarıp Melda'nın eve giriş saatini yazdı. Bundan evvelki takiplerinden de biliyordu; kadın en azından üç dört saat geçirecekti içerde. Aslında bu zamanı daha değişik şekilde geçirebilirdi, ama yaşlı işvereni bol para veren bir müşteriydi, herhangi bir ihmale veya atlamaya gelmezdi. Sıkıcı da olsa önündeki zamanı arabanın içinde bekleyerek geçirmek zorundaydı.

Melda'nın sevgilisini daha önce araştırmıştı. Adam hakkında epey bilgi edinmiş ve bunları yağlı müşterisine bildirmişti. Baterist otuz beş yaşlarında kısa boylu, ama daha önceleri body-bu-ilding çalışmalarıyla vücudunun kaslarını aşın geliştirmiş bir tipti. Bedeninde bir damla yağ yoktu. Onun da dışarıda ve çalıştığı işyerinde fotoğraflarını çekmiş, müşterisine takdim etmişti. Bu ilişki hakkında raporunda yorum yapmak onun üstüne vazife değildi. Bunun sürekli bir münasebet olduğuna hiç ihtimal vermiyordu Hüseyin, hatta damızlık herifin genç kadının parasını sağdığını düşünüyordu. Herhalde kadının da bundan fazla şikâyeti yoktu, kocasının parasıyla cinsel tatminini sağlıyordu. Heriften bıkınca da kendisine yeni bir damızlık arayacaktı.

Gülümsemekten kendini alamadı.

Asıl hayret ettiği nokta, yaşlı kocanın durumuydu. Kendini bu kadar komik durumlara düşürmenin ne anlamı vardı. Hüseyin bazen insanları anlamakta cidden zorlanıyordu.

2. Solüm

95

Melda çatı katındaki ufak dairenin kapısını çaldığında yüreği az sonra yuvarlanacağı tatmin ağının çarpıntısıyla doluydu. Kapıyı açan Teoman inci gibi dişleriyle gülümsemişti sevgilisine. Altında lacivert bir eşofman, üstünde de beyaz kollu bir fanila vardı. Platin saçlı kadını kolundan tutarak içeriye çekerken, "Hoş geldin sevgilim" diye fısıldamıştı. Sonra onu güçlü kollarıyla kucağına almış ve doğru yatak odasına götürmüştük Daha fazla konuşmasına gerek yoktu.

Kadın için zamanın nakiröldüğünü çok iyi biliyordu. Hiç zaman kaybetmeden soyunmaya başladılar.

Aynı saatlerde Profesör Cihat Derman Beşiktaş'taki evinin çalışma odasında derin düşüncelere dalmıştı. Bugün hayatının gidişatını değiştirecek bir karar vermek zorundaydı. Koleksiyoncu Sulhi Erman'a ne cevap vereceği beynini kemirip duruyordu. Emeklilik için gerekli müracaatı yapmıştı. Aldığı teklif geleceği için maddi yönden tek kelime ile mükemmeldi. Teklif sahibi ona açık çek teklif etmiş, bütün borçlarını bir kalemde kapatacak rakamı yazmasını önermişti. Bunlar durumun mükemmel artılarıydı. Ama diğer yandan koleksiyoncunun karanlık bir dünyanın adamı olduğu bu camiada iyi biliniyordu. O yalnız koleksiyoncu değil aynı zamanda tarihi eser kaçakçısıydı. En azından öyle deniyor, hakkında bir yığın dedikodular yapılıyordu. Böyle bir adamın emrinde çalışmak en azından tertemiz geçmişi için ahir ömründe bir leke olacaktı. Ayrıca teklifi kabul ederse, belki bazı yasal olmayan girişimlere de karışması muhtemeldi.

Çalışma odasının içinde fır dönmeye başladı. Bir türlü karar veremiyordu. Bir yanda borçlarından dolayı haciz takipleri, yıllar boyunca güç bela edindiği ufak tefek yatırımlarının elinden uçup gitmesi, diğer yanda yaşlılık yıllarında şaibeli bir hayatın getireceği rahatlık. Zor bir karar olacaktı.

<£

Ooguk laflar

Uzun süre düşündü. Ama Sulhi Erman'ın teklifini kabulden başka çaresi yoktu; boşuna söylememişlerdi, denize düşen yılana sarılırdı. O da, bu muamma adama yaklaşmak zorundaydı. Borçlarından kurtuluncaya kadar çalışır, sonra ayrılışımı diye kendini avutmaya çalıştı. Şimdilik başka çıkar yol göremiyordu.

√***

Telefonu çalıyordu Sulhi'nin. Cebinden çıkarıp kadranda beliren numaraya bir göz attı. Arayan adamı Niyazi idi. Telefonu açıp sert bir sesle mırıldandı.

"Evet, Niyazi? Netice nedir?"

"Haberler iyi, efendim. Adamlarım dün gece işi başardılar. Emanet artık elimizde."

"Güzel. Aferin Niyazi. Sen neredesin?"

"Az sonra İstanbul'a hareket ediyorum. Saat dörde doğru haritayı size teslim edebilirim."

İrkilen koleksiyoncunun kaşları çatıldı. "Harita mı dedin? Ne haritası?" "Emanet meğer bir haritaymış, beyefendi." "Saçmalama Niyazi. Ne haritası? Benim haritayla ne işim olabilir? Beni define avcısı mı sandın aptal herif."

Hattın öbür ucunda Niyazi kekelemeye başlamıştı.

"Fakat efendim. O doçent sıkışınca, adamlarımın tehdidi üzerine onlara o haritayı teslim etmiş. Aradığınız işte bu demiş."

"Salak!" diye gürlledi yaşlı adam. "Hepiniz beyinsiz heriflersiniz. Herif senin adamlarını kandırmış düpedüz."

Niyazi donakalmıştı. Büyük Patron'un bu hatayı kolay kolay kabullenemeyeceğini gayet iyi bilirdi. Nitekim yaşlı adamın gür sesi kulağında çınlamıştı.

2. Bölüm

57

"O çakal Cemal Koruk nerede? O iblisi buldun mu?"

Niyazi'nin bu soruya da vereceği cevap yoktu.

Titrek bir sesle karşılık verdi.

"Sanırım İstanbul'da, efendim."

"Yani adamı Ankara'da kaybettin öyle mi?"

Ses yoktu Niyazi'den.

Sulhi kızgınlıkla telefonu kapattı. Çok önemli bir meseleydi bu, ama şu an aklındaki tek sorun güzel karısıydı. Tuttuğu özel dedektif Hüseyin'den rapor bekliyordu.

Niyazi öğleden sonra dört sularında, Büyük Patron'un Maslak'taki plazalardan birindeki iş yerine süt dökmüş kedi gibi geldi. Sulhi Erman'dan esaslı bir papara yiyeceğinden emindi. Başı önüne eğik odasına girdi. Göz göze gelmeye çekiniyordu.

"Böyle bir hata yapacağını hiç sanmazdım, Niyazi diye mırıldanmıştı yaşlı adam. Niyazi biraz ümidendir gibi oldu, galiba patron haberi ilk aldığındaki o öfkeyi atlatmıştı.

Güç bela, "Haklısınız, efendim" diyebildi. "Böyle başarısızlık ilk defa başıma geliyor. Ama endişe buyurmayın, mutlaka telafi edeceğim."

"Nasıl?"

Cesaredenen Niyazi kendinden emin bir şekilde mırıldandı.

Doçentin izini ve adresini bulmak çok kolay. Üniversiteden yapacağımız basit bir araştırmayla o bilgileri elde edebiliriz. Asıl

sorun Cemal Koruk'a ulaşmakta. O tam bir şeytan, karda yürüyor izini belli etmiyor."

Sulhi Erman bir süre yaşlılık lekeleriyle dolu ellerine baktı sessizce. Sonrı bakışlarını ellerinden ayırmadan adamına sordu.

gö

oocuk laflar

"O genç doğende, Cemal'in beraberliğinden emin misin? Yani birlikte mi çalışıyorlar?"

"Bundan hiç kuşum yok, efendim. Ankara da üç defa buluştular."

Yani söz konusu doğentin de kaçakçılık işine bulaştığını vurgulamak istiyorsun, öyle mi?

"Bundan hiç kuşum yok, beyefendi. Aksi hâlde bir bilim adamının Cemal Koruk gibi karanlık biriyle ne işi olabilir ki?"

"Adı neydi bu doğentin?"

Doğan Erkal, efendim.

Emir verirsiniz, yarın sabah hakkında her türlü bilgiyi size rapor edebilirim."

Yaşlı adam birkaç saniye düşündü.

Hayır. Henüz değil" dedi sonra. "Onun hakkında ben kendi yöntemlerimle araştırma yapacağım. Bekle. Şimdi senin işin şu Allah in belası Cemal'i bulmak olsun. Onu karşıma getirmenizi istiyorum. Anlaşıldı mı?

"Emredersiniz, efendim."

Yaşlı adam hiddetle homurdandı.

"Şu beceriksiz adamlarının aldığı haritayı çıkar bakalım."

Niyazi ürkek bir şekilde ceketinin iç cebinden kadanmış A-4 kâğıdı üzerindeki çizimi masanın üzerine bıraktı.

Sulhi merak edip kâğıda bakmamıştı bile.

Hadi, şimdi git diye mırıldandı yorgun bir sesle.

Niyazi tam odadan çıkarken yaşlı adamın cep telefonu çalmaya başlamıştı. Arayanın kim olduğunu tahmin eden Sulhi hemen düğmeye bastı.

2. Bölüm

99

"Raporum ve resimlerim hazır efendim. Size nasıl teslim etmemi emredersiniz?"

İçindeki burukluğu bir türlü yenemiyordu Sulhi. "Bir saat sonra, her zamanki buluşma yerine gel" dedi.

Hüseyin tam üç saat eski Şahin arabasının içinde beklemişti. İşinin en zor yanı hep bu bekleyişler olurdu. Her ne kadar, mesleğinden kalma bir alışkanlıkla bu zorluğa yabana değilse de, o platin saçlı kadının önünde beklediği apartmanın çatı katında seviştiğini düşündükçe elinde olmadan aklına hep olumsuz şeyler geliyordu.

Hüseyin paraya düşkün biriydi.

Oturduğu yerde sırtmaya başladı birden. Aklında yeni bir fikir şekilleniyordu. Neden olmasın, diye düşündü. Sonra aklına gelen fikrin sakıncalarını gözden geçirmeye başladı. İyi planlanırsa mükemmelen yürürdü. Riskli olduğu kuşkusuzdu ama plan başarıyla uygulanırsa bundan iyi para kazanabilirdi.

Heyecanlanmaya başlamıştı.

Kadın biraz sonra Teoman'ın evinden çıkardı. Aslında görevi o nefis afet evden çıkınca bitecekti. Geriye yaslandı ve beynine takılan fikri yeniden gözden geçirmeye çalıştı. En ufak bir hata olmamalıydı. Böyle işler hata kaldırmazdı.

İkide bir bileğindeki saate bakıyordu.

Tam on dakika sonra Melda apartman kapısında göründü. Kadın biraz ürkek fakat rahadamış ve mutluluğa erişmiş gibiydi. Hüseyin de o an kararını verdi. Aklına geleni uygulayacaktı. Para kokusunu her zaman iyi alırdı. Küçük not defterine kadının evden ayrılış saatini kaydetti. Yaşlı adama vereceği raporda önemliydi bu.

100 Ovu ax

Hiç kımıldamadan Melda'nın Alfa Romeo'ya binişini ve uzaklaşmasını seyretti, sonra ağır ağır eski arabasının içinden çıktı.

Dış kapı açıktı. Binadan içeri girip merdivenleri tırmandı. Çatı katının ziline çalarken, planının son rötuşlarını yapıyordu beyninde.

Kapının ziline çalındığını duyduğunda Teoman hâlâ yatağın içinde çırılçıplaktı. Önce sevgilisinin bir şey unuttuğunu ve onu almak için döndüğünü düşünmüştü.

Yataktan fırlarken hâlâ az önce yaşadığı nefis sevişmenin gevşekliği içindeydi. Eşofmanının altını ayağına geçirip kapıya yöneldi. Karşısında platin saçlı sevgilisini göreceğini umarak kanadı ardına kadar açtı. Ama karşısında hiç tanımadığı bir adam suratına bakarak sırtıyordu. Terslenerek sordu Teoman.

"Kimi arıyorsun?"

Ya bir seyyar satıcıydı ya da yanlış daireye gelmiş, adres soracak bir yabancı.

Hüseyin gayri ihtiyari, karşısında tam bir Herkül ihtişamı ile duran üstü çıplak ve sırf adaleden müteşekkil bateristin vücudunu inceledi bir süre. Sonra, "Seni ahbap" dedi.

Teoman karşısındaki yabancıya bu defa tedirgin bir bakış attı.

"Sen de kimsin? Tanışıyor muyuz?"

"İ ih. Sen beni tanıımıyorsun Ama ben seni çok iyi tanıyorum ve yediğin her türlü nanenin farkındayım.

Teoman gücünün verdiği güvenle öyle kuru sıkı tehdidere kesinlikle aldırılmazdı. Kapının önündeki adamın konuşma tarzından da hiç hoşlanmamıştı. Bir anda kaşları çatıldı.

Tam defol git, diyecekti ki adamın söylediği cümle ile durakladı.

Bölü

"Ben özel dedektifim. Eski bir polis. Beni karısını düzdüğün Sulhi Erman tuttu."

Teoman af'alamıştı. Önce ne diyeceğini bilemedi. Sonra kendini toparlayarak homurdandı.

"Ne istiyorsun?"

"Hemen bozulma canım. Buraya kötü bir niyede gelmedim. Endişelenme. Boynuzlanan kocaya vereceğim raporda bu görüşme zikredilmeyecek. Sadece seninle biraz sohbet etmek istiyorum. Bu sohbet ikimiz için de yararlı olabilir."

Hüseyin gülümsemeye devam ediyordu.

Teoman bir süre daha kararsız bakışlarla kapısına gelen adamı süzdükten sonra başıyla geç içeri, diye işaret etti. O an Hüseyin'i bir yumrukla merdivenlerden aşağıya yuvarlamayı tercih eder ve bunu zevkle yapardı, ama adamı dinlemeden böyle bir şeye girişmenin anlamsızlığını hemen kavramıştı.

Küçük çatı katına giren eski polis alışkanlıkla hemen etrafa bir göz attı. Salon küçük ve eski eşyalarla doluydu. Yerdeki halının havı dökülmüştü. İki koltuğun üzerine solgun döşemeleri kapatmak üzere kılıf geçirilmişti. Ortadaki masanın üstünde de ne zamandan kaldığı belli olmayan kirli bir tabak duruyordu. Kısacası ev pis ve bakımsızdı. Hüseyin salona ilerlerken de kapısı açık duran yatak odasına şöyle bir göz atmıştı. Yatak hâlâ dağınık hâldeydi.

Dev damızlık kalın sesiyle homurdandı. Konuş bakalım. Ama kısa kes. Zira işim var." Üstü örtülü koltuklardan birine oturan Hüseyin sırttı. Boşuna çeneni yorma, işin filan olmadığını biliyorum. Gece kulübüne gidinceye kadar boşsun. Tabii, icabına bakacağın başka bir kadın müşterini beklemiyorsan" dedi.

Geveleyip durma da, çıkar ağzındaki şu baklayı. İstediğin nedir? Şantaj mı yapmaya niyetleniyorsun bana?"

Hüseyin bir kahkaha attı.

"Sana şantaj mı? Neyin var ki senden alayım? Sen meteliksizin tekisin."

"O hâlde? Ne istiyorsun?"

Hüseyin birden ciddileşti. Eski mesleğinden kalma soğuk ve korkutucu yüz ifadesini takındı. Dik dik adamı süzdü.

"Yine de biraz yaklaştın" dedi. "Fakat şantajı yapacak olan ben değil, sensin."

Teoman hâlâ ayaktaydı. Şaşırarak homurdandı.

1 Ne? Ben mi şantaj yapacağım? Kime?"

Kafanı çalıştırsana biraz. Korkarım sen zihnini değil, sadece önündeki aletini çalıştırmaya alışmışsın. Yakaladığın fırsatı görmüyor musun? Karısını düzdüğün herif memleketin en zengin kişilerinden biri. Belki o kadından ufak tefek bir şeyler sızdın-yorsundur ama asıl paranın kaynağını görmemiş benziyorsun."

Kısa boylu Herkül ilgilenmiş gibi yan koltuğa oturmuştu.

Şimdi Hüseyin'i farklı bakışlarla süzüyordu. Adamı tava getirdiğini sezinleyen eski polis mırıldandı.

Şimdi kulaklarını aç ve beni dinle dedi.

2

ırtında bol, koyu gri bir ceket vardı Cemal Koruk'un.

Hafif kamburumsuydu ve iki üç günden beri tıraş olmadığı çehresiyle karşındakine itici bir hava veriyordu. Bir süre doçent Doğan Erkal'a kötü kötü baktı. Sonra başını iki yana sallayarak olayları tasvip etmediğini belirten bir eda ile söylendi.

Evlat, dün gece çok kötü işler yapmışsın. O kızları bu işe neden bulaştırdın. Birinin burnu kırılmış. Hastanelik olmuş. Başımıza iş açtın."

Doğan da homurdandı.

"Asıl siz beni peşime birilerinin takılacağından haberdar etmeliydiniz. Dün az kaldı üçümüzü de öldüreceklerdi.

Cemal Koruk hiç oralı olmadı.

Kim o kızlar?" diye sordu.

'Bilmiyorum. Biriyle uçakta tanıştım. Yanımda oturuyordu. Biraz sohbet ettik. Devlet Senfoni Orkestrasında çello çalışıyor-muş. Burnu kırılan da onun ev arkadaşı.

"Bu kadar emin olma. Onlar da Niyazi denen itin çalıştırdığı kadınlar olabilir."

S

ic>4

Soğuk Tajlar

"Hiç alakası yok" diye söylendi Doğan. "Onlar bu işe bulaşmış insanlar değil."

"Öyle mi sanıyorsun? Peki, kaldığınız evi Niyazi'nin adamları nasıl elleriyle koymuş gibi buldular?"

Doğan homurdanmaya devam etti.

"Dedim ya, o adamlar uçaktan indiğimden beri peşimdeydi-ler. Otomobilimi gördüler, plakasını aldılar. Sonra da fellik fellik civarda aramış olmalılar.

"Saçmalama delikanlı. Koca şehirde, bu araba bolluğunda izinizi kaybettirdikten sonra sizi hemen bulmaları biraz garip gelmiyor mu sana?"

Genç arkeolog yine olumsuzca başını salladı.

"Şans, tesadüf olmalı. Aksi bir tesadüf. Öyle olsa evi basanlar kızın burnunu neden kırsınlar, bir anlamı var mı?"

Cemal birkaç saniye düşündü. Uzamış sakalını kaşıdı.

"Hiç belli olmaz" diye söylendi sonra. "O Niyazi denen serseri malı ele geçirmek için her türlü çareye başvurabilir. Artık hiç kuşum yok. Ankara'da seninle yaptığımız görüşmelerden bir şekilde haberi oldu, belki de bizi izlettirdi. Ben ortadan kaybolunca da malın sende olduğunu düşündü. O yüzden de peşine takıldılar."

Doğan endişeyle karşısındaki adama baktı.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Sakalını kaşımaya devam eden Cemal sırıttı.

"Durumun nazik. Hele onlara oynadığın o harita oyunundan sonra. Niyazi mutlaka bunun intikamını almaya kalkışacaktır. Adamlarını fena madara etmişsin."

2. JJÖİÜIU

105

Cemal'in alaycı ifadesi hiç de rahatsızmamıştı Doğan'ı. "Bakın" diye mırıldandı. "Ben artık bu oyunda yokum. Yeterince sıkıldım. Kendinize başkasını bulun ve beni unutun."

İri yarı, kaba görünümlü Cemal in yüzü birden sertleşti.

"Başkasını mı? Dalga mı geçiyorsun evlat? Gırtlığına kadar bu işe bulaştın artık. Dönüş şansın yok. Hem de hiç yok. Sonuna kadar benim yanımda olacaksın."

"Hayır. Ben bu işe devam etmek istemiyorum. Hayatım bile tehlikede."

"Bunu daha önce düşünecektin. Ben kartlarımı açık oynarım, doktor. Sana bütün tehlikelerden bahsetmiştim."

Hafifçe ürperdi genç doktor.

Ama Cemal'e de hak verdi. İstemeyerek de olsa, bu işe bulaşmıştı bir kere. Dönüşü olmayan bir yola girdiğini fark ediyordu.

Susmak zorunda kaldı.

Leventte Cemalin arabasının içinde konuşuyorlardı. Sıkıcı bir sessizlik başladı. Genç arkeolog nasıl bir tavır takınacağını kestiremiyordu. Kafası yine o iki genç kıza takılmıştı. "Bence onlar Niyazi'nin adamları değil" diye mırıldandı.

"Kızları mı kastediyorsun?"

"Him."

Cemal kuşkuluydu hâlâ.

"Anlarız, yakında kokusu çıkar."

Doğan cesaretini toplayarak söylendi.

Yaralanan kızı ziyaret etmek istiyorum. Düşündüğüm gibi masumlarsa, benim yüzümden başları belaya girdi. En azından ondan özür dilemeliyim.

İob

Ooğuk laflar

Cemal yadırgayarak doktoru süzdü.

"Yoksa o kıza abayı mı yaktın? Bu ne hassasiyet?"

Doğan hemen itiraz etti.

"Hayır, ne münasebet. Benimki sadece medeni bir davranış."

"Öyle mi? Ama unutma, onların evinde postu deldirebilirdin. Hem daha ne yapacaksın ki? Dün gece adamlarımla birlikte kıızı hastaneye götürüp gerekeni yaptırmışsınız. Daha fazlasını boş ver."

"Olsun, kendimi sorumlu hissediyorum."

Cemal birkaç saniye düşündü.

"Biraz fazla yufka yürekliisin ve meseleyi hâlâ kavramış gibi görünmüyorsun. Bu ölümüne bir oyun. İki taraf da o mala sahip olmak için bütün imkânlarını kullanacaktır. Biz şimdilik daha avantajlıyız ama bu iş çok hassas dengeler üzerine kuruludur. Her zaman oyunu kaybetme ihtimalimiz de var. Niyazi'yi ipliğim yok,

benim amacım asıl büyük patrona ulaşmak. Görülecek hesabım onunla."

Doğan, Allah kahretsin diye geçirdi içinden. Cemal denen adamla karşılaştığı ana lanetler okuyordu, fakat elinden de fazla bir şey gelmediğinin farkındaydı.

Daha ne kadar sürecek bu iş?" diye homurdandı. Ben normal hayatıma bir an önce dönmek istiyorum. Bu, sizin mücadeleniz ve ben bu mücadelenin içinde daha fazla olmalc istemiyorum. Korkuyorum da."

Cemal, "Hadi, in şimdi arabadan" diye mırıldandı. "Söylediklerimi de unutma. Ve sakın aptalca bir iş yapmaya da kalkışma."

Doğan hiç hoşlanmadığı adamın arabasından tek kelime etmeden indi. Arkasına bile bakmadan sokağın aşağısına park ettiği kendi arabasına doğru yürüdü. O uzaklaşırken Cemal arabanın

2. Solüm

107

enceresinden kolunu çıkararak az geride duran başka bir arabanın içindeki adamlarından birine işaret verdi. İşareti alan adam hızla Cemal'in yanına koştu.

"Şu aptalı takip edin. Ne yapacağı hiç belli değil. Serseri mayın gibi- Ondan siz sorumlusunuz."

Kafasını sallayan adam hızla çıktığı arabaya koştu.

Doğan'ın Golfu hareket etmek üzereydi.

Doğan'a kapıyı Ayşegül açmıştı. Burnu sargılar içindeydi. Üzerine pazen bir sabahlık geçirmişti. Genç adamı görünce acı çeken yüzü daha da gerildi. Kısa bir an adamı içeri alıp almamakta tereddüt geçirdi. Tam o sırada kapının çalındığını duyan Duygu da mutfaktan fırlayıp kapıyı açmak için koridora fırlamıştı. Doğan henüz içeri girmediğinden onu görmemiş ve arkadaşına söylenmeye başlamıştı.

"Niye kalktın yine yerinden. Sana kalkma demedin mi? Ben kapıya bakardım."

Arkadaşının durgunlaştığını hissedince hızla kapının ağzına yürüdü. Elinde kocaman bir çiçek buketiyle genç doçenti görünce durakladı bir an. O da ne yapacağını kestiremedi. Doğan utangaç bir edayla mırıldanmıştı kapı eşiğinde. Biliyorum, bana karşı öfkelisiniz. Dün gece başınıza dert açtım. Çok müteessirim ve bütün kalbimle sizden özür dilemeye geldim. Özellikle de Ayşegül hanımdan. Beni

içeri almazsanız bunu anlayışla karşılayabilirim. Hiç olmazsa şu çiçeğimi kabul edin lütfen."

Genç arkeolog bu girizgâhı daha ziyade Duygu nun ışıldayan gözlerinin içine bakarak yapmıştı. İki kızın kararsızlığı kısa sürdü. Duygu, "Buyurun, girin içeri" deyiverdi.

108

Soğuk TajU

Küçük salondaki ufak kanepenin üstünde bir kırlent ve battaniye duruyordu. Ayşegül'ün orada uzandığını anlamıştı Doğan. Genç adam süklüm püklüm içeriye girdi. Duygu'nun bakışları da arkeologun henüz şişkinliği geçmemiş yüzündeydi. Sol elmacık kemiğinin altında hafif bir morluk da oluşmuştu.

Ayşegül kanepeye uzanıp, battaniyenin altına girdi. Duygu da tam Doğan'ın karşısındaki koltuğa oturmuştu. Sıkıcı bir sessizlik oldu. Üçü de çok şey sormak istemelerine rağmen konuşamıyorlardı. Nihayet odadaki durgunluğu Duygu bozdu.

"Madem buraya kadar geldiniz, sanırım dün geceki olayları açıklarsınız bize. O adamlar kimdi? Neyin peşindeydiler? Çok korktuk. Yine bize saldırırlar mı?"

Doğan önüne baktı.

Duygu'nun bu haklı sorulan karşısında bir açıklama yapamazdı. Daha da kötüsü Cemal Koruk'un bu sabah söyledikleri aklına geldi. Cemal, kızların Niyazi nin adamları olduğunu bile düşünmüştü.

Hayır! diye mırıldandı. Bir daha böyle bir şey olmaz. Kesinlikle. Bana inanın. Zaten o adamlar benim peşimdeydi. Yanımda kıymetli bir arkeolojik eser sakladığımı düşünüyorlardı" dedi.

Öyleyse, siz tarihi eser kaçakçısısınız. Yanılıyor muyum?"

Doğan alınmıştı. Üzülerek kızı süzdü. Ama Duygu'nun böyle düşünmesine de hak vermişti. Olayların gelişmesine bakarak bu tarz bir hüküm vermesi çok doğaldı. Yutkundu, kıza nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini kestiremedi.

Asla dedi. "Kaçakçı filan değilim. Böyle düşünmenize de üzüldüm. Kaçakçı olmadığımı size dün gece de söylemişim. Lütfen bana inanın."

2. Bölüm

109

"Ama az evvel o saldırganların peşinize bir arkeolojik eser nedeniyle takıldığını siz söylediniz."

Gittikçe bunalan Doğan başını salladı.

"Doğru. Onlar yanımda tarihi bir eser olduğunu düşünüyorlardı."

Kız alaycı bir şekilde gülmüştü.

"Bu çelişkili bir ifade değil mi? Öyle bir eser yanınızda var mıydı, yok muydu?"

"Yoktu. Ama onlar var olduğunu sanıyorlardı.

"Çok tuhaf. Hatta inanılır gibi değil. Peki, o saldırganlar kaçakçı mıydı?"

Doğan terlemeye başlamıştı.

Böyle bir sorgulamaya tabi tutulacağını hesaplamalıydı. Bir an tüm gerçekleri olaya tesadüfen karışan bu iki kıza anlatmayı düşündü ama son anda vazgeçti.

"Evet" diye mırıldandı. "Onlar ünlü bir kaçakçının adamla-nydı. Ankara'dan beri beni takip ediyorlardı."

Duygu sinirlenmiş gibi homurdandı.

"Ve siz bunu bilmenize rağmen beni arabanıza aldınız, öyle mı?"

Doğan hemen itiraz etti.

"Hayır, hayır. İnanın onların peşimde olduğunu bilmiyordum. Arabada farkına vardım.

Genç kız inanmazmış gibi doktoru bir daha süzdü. Ama bu kez sesini çıkarmadı. O da yakışıklı arkeologa inanmak istiyordu. Bu ikinci sessizlikten istifade eden Doğan müteşekkire bir ifade ile fısıldadı.

110

Soğuk 1 a?lur

"Bir bakıma ben de size teşekkür etmek zorundayım. Yanımda olmasaydınız, beni arabayla buraya kadar getiremezsiniz ve belki de şu an hayatta olmazdım. Kısacası dün gece hepimiz zor anlar yaşadık."

Ayşegül konuşmalara hiç iştirak etmeden sadece dinliyordu. Zaten burnundaki kınk nedeniyle pek konuşacak hâli de yoktu. Ağzını açışı bile burnunda sızlama yaratıyordu. Ama arkadaşı Duygu'nun konuşmasını da dikkatle takip ediyordu. En kötüsü de Duygu'nun evlerine gelen ziyaretçiye meyli olduğunu sezer gibiydi. Onların daha önceden tanışmadıklarına artık inanmıştı, ama birlikte ev arkadaşlığı yapmaya başladıklarından beri Duy-gu'yu yeterince tanımıştı. Oldukça içine kapanık bir kız olan Duygu nun arkeologa olan tutumu ve davranışları şimdi onu en-dişelendirmeye başlamıştı. Galiba Duygu bu adamdan hoşlanıyordu. Adamın çok yakışıklı olduğu su götürmezdi ama mesleği ve unvanı ne olursa olsun, pek tekin birine benzemiyordu. Niye Duyguya yaklaşmak istediğini de

pek kavrayamıyordu; istese ondan çok daha güzel kızları, bu yakışıklılığıyla rahatça tavlardı.

Ayşegül huylanmaya başlamıştı. Burnunun sızısından uyuyormuş taklidi yapmayı yeğledi. Oysa can kulağıyla aralarındaki konuşmaları dinliyordu. İkisi de öyle dalmışlardı ki konuşmaya, kanepenin üzerinde uyku taklidi yaptığını bile fark etmemişlerdi. Ayşegül ün endişesi yakışıklı adamın neden onlara yakınlık gösterdiğiydi. Doçent ne derse desin, dün geceki olayları ne kadar tesadüflerle açıklamaya kalkışırsa kalkışsın, bu işin içinde bir bit yeniği vardı. Ayşegül feleğin çemberinden geçmiş bir kızdı; bu devirde ne yıldırım aşklara ne de böyle romantik ilişkilere inanmazdı. Gerçi Duygu saf ve temiz bir kızdı, hatta yirmi altı yaşında olmasına rağmen hâlâ bakireydi ve arkadaşının temiz bir aşkın heyecanıyla yanıp tutuştuğunu lakin karşısına öyle biri çık-

2. Dölüm

111

madiği için de eseflendiğini çok iyi biliyordu. Üstelik hiç de çirkin değildi ama gönlüne göre bir erkek arkadaş bulamamıştı.

Gözleri kapalı onları dinliyordu.

Aralarındaki sohbet birden derinleşmişti. Yakışıklı doçent şimdi hayat hikâyesini, geçmişini, ailesini anlatmaya başlamıştı Duygu'ya. Gerçi onları görmüyordu ama Duygu'nun da hayranlıkla adamı dinlediğini gayet rahat sezinliyordu. Duygu'nun da dili çözülmüştü; o da önce Ankara da yaşayan ailesinden, çocukluk yıllarından dem vurmaya başlamıştı. Daha sonra da müşterek zevklere sıra gelmişti. Doçent klasik müziğe de düşküncü, hatta müzikten söz açılınca adamın bu konuda bir hayli bilgili olduğunu hayretle gözlemledi. Yakışıklı olduğu kadar kültürlüydü de doçent.

Ama neden Duygu ile bu denli ilgilendiğini hâlâ anlamamıştı.

Mudaka bir sebebi olmalıydı.

Maçka'daki çatı katında ziyaretçisinin anlattıklarını dinleyen Teoman kuşkuyla mırıldandı. "Olmaz" dedi. "Çok riskli bir iş bu. O yaşlı pezevenğin ne denli zengin olduğunu elbette biliyorum. Ama o çok nüfuzlu biri. Öylelerinin her tarakta bezi vardır. Anında bizi enselerler. Sen yanlış kapı çaldın birader. Ben bu işte yokum."

Hüseyin sırtıttı. Korkuyor musun?" Her akıllı insan tehlikeden korkar. Neden başımı yakayım?

'Sen zaten ateşin içindesin, delikanlı. Ben sana kurtuluş yolu gösteriyorum."

"Kurtuluş yolu mu? Şantajla mı?"

1J3

Oğuk Taklar

"Ha şunu bileydin. O yaşlı herifin karısıyla nasıl seviştiğini internette herkesin görmesini isteyeceğini mi sanıyorsun?"

"Saçmalıyorsun sen."

"Hiç de değil. Çektiğimiz kasetlerden birini herif alınca beyninden vurulmuşa dönecektir. Ve bu rezaleti önlemek için de istediğimiz parayı tereddüt etmeden ödeyecektir."

"Ya sonra? Ya polise başvurursa? Hayatım kayar."

"Sandığım kadar akıllı değilmişsin. O tür kocalar skandali önlemek için mutlaka şantajcının isteğini yerine getirirler. Durumu polise dahi açıklayamazlar. Anlamıyor musun, bu onlar için çok gurur kırıcı bir durumdur."

Teoman kuşkuyla yerinde kıvrandı.

Pek çok kadınla ilişkisi olmuştu. Jigololuk da yapmıştı ama durum şimdi farklıydı. Hüseyin in teklifi düpedüz suçtu. Aslında Melda onun için bir şey ifade etmiyordu, kadının düşeceği durum umurunda bile değildi.

Ayrıca diye mırıldandı Hüseyin. "Yaşlı koca zaten senin varlığından haberdar. Mutlaka senin için bir iyilik düşünüyordur. Bu kadar pasif kalacağını da sanma. Bir gece bardan çıkıp evine dönerken silahlı adamlarının saldırısına uğrayabilirsin. Seni bir daha bu işlerde çalışamaz hâle getirebilirler. Bunu da düşün."

' Boş versene sen. Ben tehditlerden korkmam. O işi deneyen başka kocalar da çıktı. Ama hepsi hüsrana uğradı. Ben hâlâ dimdik ayaktayım."

Hüseyin sırtıtmaya devam etti.

"Ama bu kez yaman birine çattın. Kimvurduya gidebilirsin."

Herkül tehditten yılmamıştı ama düşünmeye devam etti. Bir süre sessiz kaldı. Eski polis tecrübesine güvenerek üstüne varmıyordu.

2. Bölül»

II3

Deneyimleri onu hiç yanıltmazdı. Damızlığın eninde sonunda teklifini kabul edeceğinden emindi.

"Kabul edersem, ne kazanırız bu işten?" diye sordu nihayet.

Tava geliyordu.

Oturduğu eski koltuğa biraz daha gevşeyerek yerleşen Hüseyin sırttı.

"Tahmin edemeyeceğin kadar çok para."

"Söyle, ne kadar?"

Eski polis kendinden emin bir şekilde homurdandı.

"Aceleyle gerek yok. Bunu birlikte tespit ederiz."

Şantaj işi yavaş yavaş cazip gelmeye başlamıştı Teoman a. Lakin aptal biri de sayılmazdı. Meseleyi düşündükçe hiç tanımadığı bu adama ne denli güvenebileceğini aklından geçirmeye başlamıştı. Beynine takılan soruyu yekten sordu.

Sana nasıl güveneceğim peki?

Hüseyin bir kahkaha attı.

"Ya ben sana nasıl güveneceğim. Unutma, hazırladığımız tezgâhın sonunda parayı birlikte alacağız. Sen bugün ihtiyarın karısıyla sevişirken ben de arabamın içinde planın bütün detaylarını aklımdan geçiriyordum. Hassas ve ufak bir kamerayla her şeyi filme alacağız önce. Ben her şeyi ayarlarım. İhtiyarı tiksindirecek, aşırı erotik sahneler çekeriz. Adam elindeki kaseti görünce donakalmalı."

"Orası kolay" diye fısıldadı Teoman gerinerek. "Karı zaten çok azgın. Ayrıca her isteğime itirazsız boyun eğer."

"İyi" diye söylendi Hüseyin cebinden çıkardığı tırnak keseceğinin törpüsü ile tırnaklarının içine sinmiş kara pislikleri temizlemeye

»4

S„lukTa4-

çalışırken. Fakat Teoman hâlâ rahat değildi; böyle tehlikeli bir işe kalkışacaksa elde edeceği menfaatin gireceği riske değip değmeyeceğini merak ediyordu. "Şu işin adını koyalım bakalım" diye homurdandı.

Hüseyin temkinli bir şekilde söylendi yine.

"Acele etme. Orası işin en kolay yanı."

"Şimdi bilmek istiyorum."

Eski polis karşısındaki kısa boylu kas yığınına bir daha süzdü.

"Adam başı birer milyon dolar. Nasıl iyi mi?"

Teoman kendini tutamayarak bir hayret ıslığı koyuvermişti.

Birer milyon dolar ha? Emin misin? O ihtiyar bu parayı öder mi?"

Hiç kuşkun olmasın. Hem de tereddüt etmeden. Bazı insanlar toplum içindeki itibarlarının gölgelenmesini asla istemezler. O pezevenk şöhretinin lekelenmesini kabul edemez."

Teoman neredeyse zevkten yerinden sıçrayacaktı. Ama ilk heyecanı yenince yine kuşkulu bir edayla homurdandı.

Bundan emin misin? O herif anladığım kadarıyla karısının kendisini boynuzladığını zaten biliyor. Namusuna bu kadar düşkün olsa şimdiye kadar bir tedbir almaz mıydı?"

"Beni niçin tuttuğunu sanıyorsun? Kesin emin olmak için. Sonra mutlaka birtakım çareler düşünecektir."

Ya kararı boşamaya kalkarsa? O zaman ne yaparız?" Kafayı çalıştır biraz. Acele etmemin sebebi de bu. Planımızı derhal uygulamalıyız. Şimdi söyle bakalım; kadın buraya bir daha ne zaman gelir?"

Dudak büktü Teoman. En az haftada bir defa uğruyor" dedi.

2. Bölüm

,15

"Mükemmel" diye mırıldandı Hüseyin. "Yeterince vaktimiz var sayılır. Nasıl randevulaşıyorsunuz?"

"Melda bir gün önce bana telefon eder."

"Gelişlerini hiç aksattığı oluyor mu?"

"Sadece geçen ay bir defa."

"Ne kadar zamandan beri bu ilişki sürüyor?"

"Üç ay oldu. Kan benden çok memnun. Yakamdan düşeceğini hiç sanmam."

Hüseyin muzaffer bir eda ile sırıttı.

"Şimdi beni iyi dinle. İkimiz de bu parayla köşeyi döneriz. Tek sorun soğukkanlı bir şekilde planı uygulamak."

İki adam on beş dakika daha konuştular.

Hüseyin, çatı katından çıkıp arabasına döndüğünde kıs kıs gülüyordu. Teoman denen dev, vücudunu çok iyi geliştirmişti ama zekâsını aynı ölçüde geliştirdiğini sanmıyordu.

İşvereni ile randevusuna yeterli vakti vardı henüz. Boğazı harareten kurumuştı. Canı soğuk bir bira çekti.

Sekreteri telefonda Profesör Cihat Derman'ın olduğunu söylemişti Sulhi Erman'a. Yaşlı adam alacağı cevaptan emin bir şekilde reseptörü kulağına yaklaştırdı.

"Evet, Cihat Bey. Cevabınız nedir?" diye sordu yekten. Başka en ufak bir girizgâha lüzum görmemişti. Hoca'nın teklifini ret ihtimali ona göre âdeta sıfırdı.

Cihat Derman ise elinde olmadan kekelemiş, gururundan bir şeyler kaybediyormuş gibi ezik ve çekingen bir sesle, "Kabul ediyorum, beyefendi" diyebilmişti.

ltd

SugukTWar

"Güzel. Çok güzel" diye mırıldandı Sulhi. "En akıllıca karan verdiniz. Zaten btrkadar düşünmenizin bile bir anlamı yoktu. Bu gece bizim evde bir yemek yiyelim. Yemekten önce size galerilerimi de göstermek isterim. Bunun sizi çok heyecanlandıracağını umarım."

Hoca biraz rahatlamış gibi karşılık vermişti.

"Hiç şüpheniz olmasın. Koleksiyonunuzu cidden merak ediyorum.

"Anlaştık. Akşam altıda sizi evinizden alırım.

"Tamam. Size adresimi vereyim."

"Hiç gerek yok. Sizin hakkınızda her şeyi biliyorum. Tabii nerede oturduğunuzu da."

Hoca hafifçe ürpermişti.

Şaşkınlık anında muhatabının telefonu kapattığını geç fark etti.

Sulhi korumalarını almadan sokağa çok nadir çıkardı. Adamları önce buna itiraz eder gibi bir tavır takınmak istediler ama maiyetinde çalışan hiç kimsenin böyle bir lüksü ve şansı olamazdı. Büyük Patron'un emri kesindi.

İş yerinden çıkınca bir taksiye atlayan yaşlı adam, doğruca Cemil Topuzlu açık hava tiyatrosunun önüne gitti. Kiraladığı özel dedektif çoktan Şahin marka arabasıyla buluşma yerine gelmişti bile. Arabanın içinde oturuyordu.

Sulhi taksiden inince doğru Hüseyin'in yanına gitti. Eski polis memuru büyük bir ciddiyetle yan kapıyı açmış ve müşterisinin arabasına binmesini beklemişti. Böyle vakalarda müşterilerinin ruh hâlini ve gerginliklerini çok iyi bilirdi. Mümkün

2. -Dölüm

»7

olduğunca yaşlı adamın yüzüne bakmamaya gayret ediyordu. Sesine hüzünlü bir ifade vererek elindeki not defterine bakarak mırıldandı.

"Bundan evvelki ziyaretlerinin tıpatıp aynısı, efendim. Binaya giriş ve çıkış saaderi değişmedi, içerde tam üç buçuk saat kaldı." Yaşlı adam yüreğinin ezildiğini hissediyordu ve her seferinde bu eziklikten kurtulamadığı içinde kendini lanediyordu. Ama bu

hayâsızlık devam edemezdi. Mutlaka bir çaresini bulmalıydı.
Hüseyin'in yüzüne hiç bakmadan homurdandı.

"Bu herif hakkında daha geniş bilgiler istiyorum. Yalnız kim olduğu, nerede çalıştığıyla yetinmeydim. Hayatında kim olduğu, başka kadınlarla ilişkisi olup olmadığını, günlük hayatını, dostlarını, arkadaşlarını, maddi durumunu, velhasd hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum. Anlaşıldı mı?

"Müsterih olun, efendim. Bir hafta içinde arzu ettiğiniz her türlü bilgiyi size iletirim.

Sulhi tek kelime etmeden Şahin'den indi.

içindeki acı yavaş yavaş dayanılmaz bir öfkeye dönüşüyordu. Ama yaşlı adamın en büyük meziyeti duygularını kontroldeki yeteneğiydi. Karısının ihanetini asla bağışlayamazdı, ne var ki bunca yıllık hayat deneyimi şimdilik öfkesini frenlemesini söylüyordu. Yeniden işyerine dönmek için bir taksiye adadığında oldukça sakin görünüyordu.

3

elda, kocasının kâşanesine döndüğünde heyecan içindeydi. Oldukça geç kalmış sayılırdı. Sevgilisinin yanından çıktıktan sonra kocasının bir şeylerden şüphelenmemesi için dişçisine de uğramış ve epey zaman kaybetmişti. Sulhi onu diş doktorunun muayenesinden aramazdı ama o her türlü tedbiri almak zorundaydı.

Alfa Romeo yu kapının önünde bırakarak hızla malikânenin kapısını çaldı. Açan hizmetkâra ilk sorusu kocasının dönüp dönmediği olmuştu. Aldığı cevapla rahat bir nefes aldı. Sulhi henüz dönmemişti.

Hızla merdivenleri tırmanıp yatak odasına daldı. Acele etmeliydi. Bu akşam bir misafirleri olacaktı, Sulhi de muhtemelen erken gelirdi eve. Telaşla soyunup aynanın karşısına geçerek çıplak vücuduna baktı.

Sol memesinin üstünde hafif bir morartı vardı. Lanet olsun diye homurdandı. Teoman'a yaptığı tüm uyarılara rağmen, sevgilisi kendinden geçince bazen böyle izler bırakabiliyordu.

Yüzünü inceledi. Müthiş yorgun bir ifade vardı çehresinde. Yorgun ve o nispette de mutlu görünüyordu. Huzur iliklerine

M

2. Bölüm

"9

kadar sinmişti. Doyumun ne demek olduğunu şimdiye kadar ancak Teoman'la anlamıştı. Yine de petö oralı olmadı. Makyajla Yüzündeki yorgun ifadeyi giderebilir, kapalı bir elbise ile de göğsündeki mor lekeyi gizleyebilirdi. Bir iki gün de kocasının sevişme isteklerini bahaneler yaratıp atlatmak zorundaydı. Sulhi güzelliğini ve diriliğini görmek için hep ışık altında sevişmeyi yeğlerdi. Memesindeki morluğu görmemesi düşünülemezdi. Telaşla duşun altına koştu.

Özellikle nefti bir elbise seçmişti.

Bu renkten kocasının hiç hoşlanmadığını iyi bilirdi. Bu gece kocasını tahrik edecek her türlü görünüş ve davranıştan da kaçınmalıydı. Gerçi kocası üst üste iki gece kendisine yaklaşılmazdı ama o yine de tedbirli olmalıydı.

Aşağı indiğinde hizmetkârların başı Recep Efendiyle akşam yemeği hazırlıklarını üstün körü konuştu. Hatta ilgileniyormuş gibi mükellef yemek odasına geçerek sofraya tanzimini son bir kere gözden geçirdi.

Recep Efendi den hoşlanmazdı, adamın da kendisini sevmediğini bilirdi. Recep kırk yıldan beri kocasının hizmetinde olan biriydi. Koca malikânenin gerçek idaresi asıl onun elinde sayılırdı. Deneyimli ve mükemmel bir uşaktı. Beyefendisinin özel bir emri yoksa ziyafetlerdeki menüyü bile o tanzim ederdi. Hatta Melda, zaman zaman adamın sadakatini bile kıskanmıştı. Kafasına koymuştu, kocası ölünce yapacağı ilk iş o adamı buradan kovmaktır. Filhakika Recep Efendi asla kendisine saygısızlık etmezdi, ama gösterdiği suni bağlılık ve hürmet bizatihi efendisine olan sevgisindendi.

"Her şey hazır mı, Recep Efendi?" diye sordu.

"En âlâsıyla hanımefendi" dedi Recep.

lao * ouğuk Taklar

"Sulhi Bey telefon etti mi?"

Hayır, hanımefendi."

Pekâlâ diyen genç kadın büyük salona doğru ilerledi. Artık rahat bir soluk alabilirdi. Gelecek olan misafir hiç umurunda değildi. Kocasının çok nadir olarak eve çağırdığı kimselerle de pek ilgilenmezdi zaten. Hatta çoğu zaman yanlarına da çıkmazdı.

Ama bu akşam gelecek kişi sadece yemeğe davetli biri değildi. Bundan böyle ömrünü bu evde geçirecekti. Emekliliği eli kulağında olan bir öğretim görevlisi olduğunu işitmişti kocasından; başka bir

deyişle evin bodrumunda mezar diye nitelediği o soğuk ve ürkütücü galerilere görevli olarak gelecek yeni bir mahkûmdu. Adama daha şimdiden acımaya başlamıştı, zira bu evdeki yaşam olsa olsa bir hapis hayatı olabilirdi. Hem Profesörün mahkûmiyeti daha da feci geçecek, adam o karanlık galerilerde gün yüzü görmeyecekti. O galerilerden, içindeki taş yığınlarından nefret ederdi Melda. Aralarında paha biçilmez eserler de olsa, onun gözünde sadece soğuk taş yığınlarıydı onlar. İtici, hatta korkutucu taşlar. Zaten ne hikmetse, heykellerden hiç hoşlanmazdı.

Biraz sinirliydi bu akşam.

içinde garip bir huzursuzluk hissediyordu. Oysa çok zevk aldığı uzun sevişme anlarından sonra dönmüştü bu kasvet yuvasına. Böyle olmaması gerekirdi. Genç kadının içkiyle arası pek hoş sayılmazdı ama gerginliğini biraz bastırmak için ilk defa az bir miktar alkol almak istedi. Kendine bir bardak beyaz şarap koydu. Daha dudaklarına götürdüğü an kapının çalındığını duymuştu. Mermer kaplı antreden akseden seslere bakılırsa Sulhi gelmiş olmalıydı. Az sonra kocasını salonun girişinde gördü.

Gülerek, mutlu bir şekilde kendisine yaklaşıyordu.

2. Bölüm

121

Yaşlı adam karısının yanağına bir öpücük kondururken mırıldandı.

"Şu elinde tuttuğun şarap kadehiyle beni şaşırttın. Sen çok nadir içersin. Hayrola, bir şey mi kutluyoruz? Yoksa atladığım önemli bir gün mü var?"

Melda zoraki gülümsemişti.

"Hiçbir şey yok. Yoruldum sadece. Şehrin gürültülü yaşamı beni yoruyor."

Yaşlı adamın göz bebeklerindeki nefret ve hiddet görüntüsünü hiçbir zaman anlayamadı platin saçlı karısı. Daha doğrusu oluşan o ifadeyi tahmin bile edemedi. Üstelik kocası gayet içten bir sesle sormuştu.

"Nasıl geçti günün?"

Böyle bir soruyu bekliyordu zaten Melda. Omuzlarını silkti.

"Her tarafa baktım. Ama kendime uygun güzel bir şeyler bulamadım. O da sinirlerimi bozdu. Bana söz vermiştin, ne zaman gideceğiz bir daha italya'ya? dedi.

Sulhi içinden, "Şıllık. Ahlâksız fahişe" diye geçiriyordu. Fakat duygularını hiç dışarıya vurmayan bir eda ile "En yakın zamanda sevgilim" diye mırıldandı. "Şu işlerimi bir yoluna koyar koymaz. Bilirsin, sana verdiğim sözleri daima yerine getirmişimdir."

Salonda yalnızdılar ve yaşlı adamın elleri karısının belinden arzu dolu bir şekilde yumuşak kalçalarına kaymıştı. Melda içinde bir tiksinti duydu. Bugün Teoman'la geçirdiği saatlerden sonra kocasının ona dokunması midesini bulandırmıştı. Hislerini belli etmemek için kendini zorladı. Hatta gülümsemeyi dahi başardı.

SojuktWar

Melda gümüş şamdanların aydınlattığı sofrada tam karşısında oturan ak saçlı, şişman profesörü incelemeye devam ediyordu. Adam sempatik, sıcak ve insana güven hissi veren babacan bir tipti. Ablak yüzünü kaplayan sakalı da ona ayrı bir hava veriyordu. Melda daha şimdiden ondan hoşlanmış ti. En azından bu koca malikânede rahatlıkla konuşabileceği yeni bir insana kavuşmanın mutluluğunu duyumsamaya başlamıştı. Üstelik Cihat Derman, kocasının kıskanacağı türde bir adam da değildi.

Ahenkli bir ses tonu, konuştuklarını karşındakine dinletme yeteneği vardı. Melda belki de hocalığından kalma bir haslet diye düşündü. Ayrıca çok iştahlıydı da, tabağına servis yapılan her yemeği tam bir ağız tadıyla bitiriyor ve iyi şarap içiyordu. Genellikle çok az yiyen kocasının neredeyse bir haftada tüketeceği kadar yemek yemişti. Önceleri eve yerleşecek olan bu yeni sakin için ümidendir gibi olmuştu, ama kısa bir süre sonra sohbet devam ederken yanıldığını anlamakta gecikmedi. Sulhi için profesörün, kullandığı diğer adamlarından fazla bir farkı olmadığını anlamakta gecikmemişti. Ona her insana yaptığı gibi mütehak-kim, hor gören, hatta hafif aşağılayıcı şekilde davranıyordu. Zaten sergilediği tutum her insana uyguladığı davranış biçimiydi. Profesör daha şimdiden kendini bu şartlara alıştırmış veya yadırgamamış gibi tavırlar sergiliyordu.

Adama acır gibi oldu.

Sonra çaktırmadan yaşlı profesörü incelemeye devam etti. Acaba kocasının teklifini neden kabul etmişti? Melda, kocasının karanlık dünyasının derinliğini tam olarak bilmiyordu ama koleksiyon merakının altında birtakım yasadışı faaliyetlerinin de bulunduğundan hiç kuşkusu yoktu. Hoca bir danışman olmalıydı, kocasının

kendisine eser getiren insanlar tarafından aldatılmamak için tutulmuş bir uzman. Hepsi o kadar. Adamın ya bir

2. İJüünü
mİS

açığı vardı ya da bu işlere bulaşmak için göze aldığı bir risk. İkisi de aynı kapıya çıkar ve hiç fark etmezdi."

Fazla da umursamadı. Hatta yavaş yavaş sofradaki konuşmalardan koptu. Zaten konu kendisine hiç de cazip gelmiyordu. Bir süre çatalının ucuyla tabağındaki yemeği eşeledi. Günün yorgunluğunu şimdi daha fazla hissetmeye başlamıştı. Yemeğe oturmadan başladığı beyaz şaraba yemek boyunca da devam etmişti. Fazla alışıık olmadığı alkol de rehavet yaratmıştı bedeninde. Sıkıntıdan esnemek istedi ama son anda kendini tuttu. Sulhi yabancıların yanında bu tür görgü kurallarına riayetsizliği kesinlikle affetmezdi. Elinde olmadan evlendikleri ilk aylar canlandı hayalinde. Kocası fiziğine ve gençliğine nasıl taparcasına tutulmuşsa, içtimai yönden de ailesini ve kendisini hor görmüş, küçümsemiş ve onların malikanesine gelmelerini yasaklamıştı. Gerçi bunu şart olarak ileri sürmemişse de anası ve babası kızlarını manen çökertmemek için ilgilerini kesmişlerdi. Melda sadece dini bayram günlerinde onlarla görüşürdü. O da ancak Melda'nın Bakırköy'deki evlerine gitmesiyle mümkün olurdu.

Esnememek için kendini zor tutuyordu genç kadın. Gözleri hafifçe kanlanmış, uyku bastırmıştı. Allah tan misafirleri konuştukları konuya iyice dalmış, dikkatini tamamen ihtisası olan mevzua vermişti. Ama Melda, zaman zaman kocasının kendisine kaçamak bakışlar attığının farkındaydı.

Sofrada bir pot kırıp kocasının hiddetini çekmeyeyim diye, biraz daha toparlanmaya çalıştı. Konuşmaları dinlemeye gayret etti. Bir ara kocasının sorduğu sual dikkatini çekmişti; konuyu başından takip edemediği için sadece duyduğuna kulak kabarttı.

Demek, Doçent Dr. Doğan Erkal'ı tanıyorsunuz, öyle mi?" diye sormuştu.

"4

Soğuk Tajlar

Sözü edilen doçentin adını bile duymamıştı Melda. Ayrıca onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Ama profesörün vereceği cevap sanki önemliymiş gibi o da bakışlarını tonton görünüşlü hocaya çevirmişti.

Cihat Derman gülümsemişti.

Tanımaz olur muyum hiç. Benim talebemdi bir zamanlar. Hatta akademik kariyere intisabı için ona çok baskı yapmıştım. Çok değerli bir bilim adamıdır."

Öyle mi?" diye mınldanmıştı kocası.

Genç kadın mahmur gözleriyle kocasını süzdü.

Daha şimdiden bu merakının altında bir hinoğlu hinliğin yattığını sezinler gibi olmuştu. Evlilik süresi içinde geçirdiği zaman onu yeterince tanımasına yetmişti. Sulh i bir çıkarı yoksa kesinlikle insanlar hakkında araştırma yapmazdı. Nitekim kocasının ikinci suali bu kanaatini daha güçlendirdi.

Bu zat da sizin kürsünüzden midir?"

Profesör olumsuzca başını sallamıştı.

Hayır. Farklı kürsülerdeniz."

İaa. Methini ben de işitmişim. Doğrusu kendisiyle tanışmak isterdim."

Sanki Cihat Derman da bu isteğe şaşırılmış gibi duraklamıştı bir an. Sonra manidar bir bakış fırlatmıştı koleksiyoncuya.

Yoksa onu da himayenize almak tasavvurunda mısınız?" diye sormuştu.

Kocası ölçülü bir kakhaha atmıştı.

Neden olmasın? Şayet arzu ederse kapım ona da açıktır. Hem sizin de dostunuz, eski bir öğrencinizmiş. En azından burada size de yardımcı olur."

2. Bölüm

1»5

Profesör'ün yüz hadannda hafif bir gerilme olmuştu. "Buna hiç ihtimal vermem" diye mınHandı zorlanarak. "Neden?"

Konu nedense Melda'nın da dikkatini çekmişti. Hocanın vereceği cevabı, merakla bekledi. Cihat Derman sanki zaman kazanmak, suale uygun bir karşılık verebilmek istercesine bir iki saniye düşündü.

"Doğan'ın buna vakti olduğunu hiç sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla şu sıralar profesör olma hazırlıkları içinde. Harıl harıl çalışıyor. Zaman ayıramaz."

"Emin misiniz?"

Buna cevap vermesi oldukça güçtü Hocanın. O an aklına gelen asıl gerekçeyi, yani tanıdığı dürüst ve temiz kişilikli doçentin, Sulhi Erman gibi koleksiyoncu maskesi altında karanlık ve yasadışı yollardan arkeolojik eserler toplayan biriyle asla çalışacak karakterde

biri olmadığını adamın yüzüne karşı söyleyemezdi. Fikrinde ısrar eder görünmeyi yeğledi.

"Bizimle çalışmaya zaman ayıracağını hiç sanmıyorum dedi.

Sulhi'nin ısrar etmeyeceğini sanmıştı ama yanıldığını hemen gördü.

"Zaman kavramı hepimize göre değişir, Cihat Bey. Bizler artık yaşlandık. Vücutlarımız tükeniyor, ihtiyacımız olan zamanı yaratamıyoruz. Ama anladığım kadarıyla o henüz genç, bizim bulamadığımız zamanı bizden çok daha fazla ve rahat üretebilir. Doğrusu kendisiyle tanışmak isterdim. Acaba sizin aracılığınızla bir araya gelebilir miyiz bir defa. Bu konuyu ona bir de ben açmak isterdim."

Profesör kekeleydi.

J2D

Soğuk Taklar

"Vallahi bilmem ki. Belki..."

En iyisi, siz onu buraya getirin. İkna işini de bana bırakın. Ben teklifimi ona da kabul ettiririm."

Yaşlı adam tereddütle sakalını sıvazladı.

Hemen bir şey söylemedi. Ama bu öneriden memnun kalmadığı belli oluyordu. Daha da kötüsü onun niyeti borcunu ka-patıncaya kadar muvakkaten burada çalışmak ve tüm borçlarını tasfiye edince de Bodrum'daki yazlığına göç etmekte. Bu karanlık dünyada onun işi olmamalıydı. Sulhi Erman'la çalıştığının duyulması bütün itibarını bir anda mahvedebilirdi. Bir zamanlar öğrencisi olan Doğan'a bu isteği asla iletmezdi. Üstelik onun ne kadar dürüst ve ahlaklı biri olduğuna yürekten inanırken.

Fakat koleksiyoncunun ısrar beyrinde bir kuşkunun doğmasına yol açmıştı. Bu adam yaş tahtaya basmayacak kadar zekiydi. Yoksa Doğan'ın da bir açığı mı vardı? Hayat ona her insanın istismarına yol açacak bir hata işlediğini öğretmişti.

Bir daha Sulhi ile göz göze geldiler.

Koleksiyoncu hâlâ gülümsüyordu.

'Siz söyledigimi bir deneyin Cihat Bey" dedi. "Ona tanıdığım imkândan yararlanabilir, hiç kuşku duymayın."

Profesör canı yanmış gibi başını salladı.

Adam bir şeyler bilmese, ya da bir şeye güvenmese asla böyle konuşmaz, ısrar etmezdi. Sanki güvendiği dağlara kar yağmış gibi bir burukluk hissetti içinde.

4

Doğan sabahleyin tıraş olurken aynadaki sabunlu yüzüne baktı. Ankara dönüşü Niyazi denen o uzun boylu kaçakçı adamdan yediği tekmeyle suratında hâsıl olan şişliği artık inmiş sayılırdı. Fakat o bölge hâlâ hassastı ve parmakları değince zonkliyordu. Lanet olsun, diye homurdandı içinden. Bu işe nasıl bulaştığını anlayamıyordu bir türlü. Piyango ona çarpmış, olan olmuştu bir kere, artık bundan sonra da dönüş olamazdı. Düzgün ve biteviye giden hayatı birden inanılmaz ölçüde harekedenmiş, kendini inanmadığı bir ortamın cehennemi tempolu atmosferinde buluvermişti. O bir bilim adamıydı, alışageldiği çalışma ortamının dışına kayınca kendini sudan çıkmış balığa benzetiyordu. Takipler, kovalamalar, çatışmalar ona göre şeyler değildi. Durgun ve asude geçen hayatı birden hareketlenmişti.

Tıraşını tamamladıktan sonra her zamanki gibi tam sabah duşunu almaya hazırlanırken yanında banyoya getirdiği cep telefonunun çalmaya başladığını işitti. İsteksizce telefona uzandı. Kadranda özel numara yazıyordu. Tuşa basıp, açtı.

"Alo"

Günaydın delikanlı.

İ20

Ou^uk Taşlar

Sesi hemen tanıdı. Tabii. Arayan Cemal Koruk'tu. Yüzü asıldı.

"Günaydın Cemal Bey."

"Evlat, tavsiyelerimi hiç tutmuyorsun. Sana uçakta görüştüğün o kızla ilişkiye girmemeni söylemiştim. Ama dün gece geç saatlere kadar yine o evdeymişsin."

Doğan'ın sabah neşesi bir anda kaçmıştı. Sert bir sesle homurdandı.

"Yoksa şimdi de beni mi takip ettiriyorsunuz?"

"Evet. Peşine iki adamımı saldım."

"Buna hiç hakkınız yok ama. Özel hayatıma karışamazsınız."

"Ben her şeye karışırım delikanlı. Sana o kadınlardan uzak durmanı söylemiştim. Oysa bana hiç aldırmadan yine Harbi-ye'deki o eve gittin."

Doğan'ın tepesi atmaya başlıyordu.

"Bakın" diye homurdandı. "Hiç hoşlanmadığım hâlde ben size istediğiniz yardımı yapıyorum. Lakin her şeyin bir haddi hududu var. Beni daha fazla zorlamayın. Bu, hiç de hayırlı olmaz sizin için."

Cemal bir kahkaha attı.

"Doktor, beni tehdit mi ediyorsun?"

"Değerlendirmesi artık size kalmış. Ama dediğim gibi özel hayatıma burnunuzu sokmayın. Peşime taktığınız o iki adamınızı da derhal geri çekin. Ben sizden koruma istemedim."

"Demek öyle, ha? Nasıl istersen. Ama unutma ki şu an benim adıma çalışıyorsun ve anlaşılmamız gereği söylediklerimi yapmak zorundasın."

2. Bölüm

1*9

"Tamam. Bunu biliyorum."

"Bilmen değil, uygulaman önemli. Alim olabilirsin ama görüyorum ki bu hayatı anlamaya kafan basmıyor. Niyazi denen o herif peşini bırakmayacaktır. Kısacası hayatın hâlâ tehlikede ve sen bunu idrak edemiyorsun. Oysa bana lazımsın henüz."

Bir küfür sallamamak için kendini zor tuttu Doğan. Güçlülük kendini frenleyerek söylendi. "Beni niçin aradınız, sabahın bu saatinde. *

"Tamam. Sadede gelelim. Uzmanlığına ihtiyacım var. Sana bir mal göstermek istiyorum. Hem de acele olarak."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

Doğan çaresiz boyun eğmek zorunda kalmıştı.

"Nerede buluşacağız?"

"Yeri öğrenmeyi boş ver. Yerin kulağı vardır derler. Hazırsan evden çık. Peşindeki iki adamım seni bana getirirler."

Cemal Koruk telefonu kapatmıştı.

Doğan çaresiz kalarak düşün altına girdi.

Bindiği araba hızla Topkapıya doğru yol alıyordu. Doğan arabanın arka tarafında oturuyordu. Bakışları önde yer alan iki adamın üzerindeydi hep. Direksiyondaki iri yarı esmer bir gençti. Tam Cemal'a layık bir adam diye düşündü. Ama yanındaki kısa boylu, sıradan, hatta böyle işler için çelimsiz sayılacak biriydi. Hatta bir tehlike anında kendisini nasıl koruyacağını da merak etti genç arkeolog. Belki de adamın başka meziyetleri vardı. Benim üstüme

hiç vazife değil, diye geçirdi içinden. Bu Cemal Koruk un sorunuymdu; peşine taktığına göre bir bildiği olmalıydı.

160

oöğuk Ta^lar

Araba, Topkapı nın arka sokaklarında imalathane görünümündeki, kepenkleri kapalı büyücek bir dükkânın önünde durmuştu. Hep beraber arabadan indiler. Direksiyondaki genç kapalı kepenge parolah gibi üç defa vurdu. Az sonra kepenk ancak eğilerek girebilecekleri şekilde açılmıştı.

Doğan gözlerini kısıtı, içerisi elektrik ışığıyla yeterince aydınlatılmıştı ama mermer ve alçı tozundan göz gözü görmüyordense yeri ydi. Kepengi açan adam başıyla kendisini takip etmelerini isteyen bir işaret yaptı.

içerisi oldukça geniş bir alandı. İlerdeki başka bir kapıdan geçerek toz bulutundan temizlenmiş bir bölmeye intikal ettiler. Cemal orada onları bekliyordu. Yanlarına yaklaştı. "Gel bakalım, doktor" dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Doğan hiç sesini çıkarmadan Cemal'i takip etti.

Bir bölmeden daha geçtiler. O zaman Doğan irkilerek durdu birden. Burası nispeten daha dar bir bölümdü. Tam orta yerde tepeden ışık veren bir spotun aydınlattığı, üzeri büyücek bir örtüyle kapatılmış mermer bir heykel duruyordu.

Heykelin hemen yanında gözlüklü, üzerine önlük geçirmiş, elinde küsküyle heykeltıraş tavırlı, yorgun görünümlü biri daha vardı. Cemal başıyla o adama bir işaret verdi. Adam tek kelime etmeden heykelin üstündeki örtüyü itina ile aşağıya çekti.

Doğan'ın bir anda gözleri irileşmişti.

Heykel e şaşkınlıkla bakakaldı. Hatta bir an gördüğüne inanamadı. Olamazdı böyle bir şey. Mesleki bir tecessüsle heykele yaklaştı.

Bir süre merakla heykeli inceledi.

Etrafında bir iki tur attı.

Sonra şaşkınlıkla Cemal'e baktı. Ne diyeceğini kestiremedi.

2. Bölüm

1S1

Cemal ise sırtıarak sormuştu.

"Eee, doktor? Nasıl buldun heykeli?"

"Şahane" diye fısıldamıştı Doğan.

Keyifle getirdiği uzmanı süzen Cemal sordu.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?"

Doçent tabii der gibi başını sallamıştı aşağı yukarı.

"Yunanlı atlet Krotonlu Milo. Milat'tan beş yüz yıl önce yaşadığı söylenir. Büyük sporcu. Yunan Oyunlarının en seçkin atleti. Pythagoras'ın da öğrencisi."

Cemal hafif kamburumsu sırtıyla Doğan'a dönerek mırıldandı.

"Vay be!" dedi. "Bakar bakmaz tanıdın. Hakkında da epey şey biliyormuşsun."

Doğan onu duymamış gibi Yunan heykel sanatının tipik bir örneği olan birebir ebadındaki yontunun kaidesi etrafında merakla dönmeye devam ediyordu.

"Hepsi bu kadar da değil" diye devam etti. "Yarı mitolojik bir kahraman. Bir sürü destansı hikâyeler onun kahramanlık zaferi olarak kendisine mal edilir. Ölümünün nasıl olduğunu biliyor musun?"

Cemal hâlâ tıraş olmamıştı. Parmaklarıyla uzayan sakalını kaşırken homurdandı.

Nereden bileyim?"

Rivayete göre çok güçlü bir adammış. Bir gün tek başına bir ağacı kökünden sökmeye kalkışmış."

Eee?"

Ama ağacın gövdesinde oluşan yarığa sıkışıp kalmış. Oradan geçen vahşi hayvanlar da onu parçalamış."

ı5a ouğuk laflar

"Desene yazık olmuş herife. Yani bok yoluna gitmiş."

"Eh, öyle de denebilir."

Cemal, uzmanın sırtıttığını görünce kendini tutamayarak sordu.

"Neden gülüyorsun? Bu konudaki cahilliğime mi?"

"Kısmen."

"Bu konuda uzman olan sensin, ben değil." Bu heykeli kime gagalayacağını sanıyorsun?"

"Önemli birine. Çok ünlü bir koleksiyoncuya."

"O zaman yaya kalırsın ahbap."

"Nedenmiş o?"

"Sen koleksiyoncuları aptal mı sandın. Usta bir göz sahte olduğunu hemen anlar."

Cemal düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Doğru, haklısın. Yine de oldukça başarılı bir çalışma olduğunu kabul ediyorsun, değil mi? Heykeltıraş arkadaşımız bence aslına çok uydurmuş. Yine de ilk bakışta anlamak için senin gibi uzman olmak gerekir."

Doğan konuşmaya devam ederken gözlerini heykelden ayırmamıştı.

"Ben bunun orijinalini Louvre Müzesinde gördüm" dedi.

Cemal sıırtmaya başlamıştı.

"Bak, sen bile yanıldın işte" diye mırıldandı.

"Yanıldım mı?"

"Yanıldın ya. İyi bak.

"Ne yani? Sen şimdi bunun orijinal olduğunu mu iddia ediyorsun?"

2. Bölüm

133

"Hayır, sahte tabii. Zira aslından daha farklı figürlere sahip. Orijinalinde atletin sağ kolu arkasındadır. Saldıran aslan yavrusu da biraz daha küçüktür."

Doğan biraz şaşırmış gibi Cemal'e baktı.

"Sen aslını gördün mü?"

"Hayır, ama resimlerini çok inceledim. Louvre'da teşhir edilen bir heykeli ünlü bir koleksiyoncuya satmaya kalkışmak düpedüz enayilik olmaz mı?"

"O hâlde amacın nedir?"

Cemal omuzlarını silkti.

"Çok basit. Anladığını sanmıştım."

"Neyi?"

"Bu heykelin de o tarihte yapılmış başka bir Krotonlu Milo atleti olduğunu iddia etmek."

Kime yutturacaksın bu yalanı?"

Cemal birkaç saniye düşündükten sonra kısık bir sesle mırıldandı.

Sulhi Erman'a" dedi...

Doğan'ın kullandığı senelik tatil izni öbür hafta bitiyordu. O akşam evine döndüğünde bu yılki izninin heba olduğunu, hiç dinlenemediği gibi şehirden uzaklaşıp deniz kenarı bir beldede yüzme hasretini de gideremediği için bu yaz denize hasret kalacağını düşünüyordu.

Evde de yapacağı bir yığın iş vardı. Uzun zamandır çalışma odasına yeniden bir düzen vermek, bir marangoza ilave kitap rafları yaptırmak istiyordu. Ama mecburi çıktığı bu izin sırasında

\\$A

Soğuk. Taklar

hiç boş vakti olmamıştı. Bazı eşyaları tasfiye etmek, hatta evi baştan aşağıya badana yapmak ve bazı yerlerini gözden geçirmek şart olmuştu. Babası bu evi daha üç yaşındayken almış ve ufak oğlunun geleceği için bir yatmm diye düşünmüştü. Babası aslında Aydınli bir nisaiye mütehassısı idi. Ev, Levent'teki ilk yapılan ufak villalardandı. Babası Aydın da yaşadığı için ailece hiç burada oturmamışlar, Doğan'ın üniversiteye başladığı tarihe kadar kiraya vermişlerdi. Kira bedellerini bir bankada Doğan adına biriktirmişti babası. Oğlunun çalışkan bir Öğrenci olması onu gururlandırıyordu. Nitekim öğretim üyesi olma isteğini de iftiharla karşılamıştı. Gerçi son yıllarda Levent'in manzarası değişmiş, daha ziyade bir iş muhiti olmuş ama toprağın da rantı çok yükselmişti.

Evin içinde isteksiz, ne yapacağına karar veremeden amaçsızca dolaşıp durdu Doğan. Yapacağı çok iş vardı ama canı çalışmayı hiç istemiyordu. Belki bahardandı, yaza girerken her zaman bu sıkıntıyı çekerti. Çalışma masasının başındaki eski koltuğuna çöktü, ellerini ensesinde birleştirip biraz hayale daldı. Yine Duygu gelmişti aklına. Bu kızı tanıdıkça ondan hoşlanmaya başlamıştı. İyi bir arkadaşlık oluşmuştu aralarında- Kız her zaman kendisini arayabileceğini söylemişti. Hafta sonu işleri el verirse dışarıda bir yemeğe davet edecekti kızı. Sakin ve yumuşak hâli, zeki cevapları ve de gözlerindeki çekici ifade kıza bağlanmasına yetmişti. Masasının üzerindeki telefonun çalmasıyla silkindi hayallerinden. Arayan Prof. Cihat Derman'dı. Hemen toparlandı.

"Hocam, nasılsınız? Epeydir görüşemiyorduk.

"Haklısın Doğan. Seni bugün Üniversite'de aradım ama izinli olduğunu söylediler."

Doğrudur Hocam, senelik iznimi kullanıyorum." İstanbul dışına çıktığını düşünmüştüm.

2. .Dölüm

135

"Ne gezer Hocam. Harıl hani evde çalışıyorum."

"Seni bulduğum iyi oldu."

"Hayrola? Bir sorun mu var?"

"Pek öyle sayılmaz. Sana bir teklifte bulunacaktım."

"Teklif mi? Nedir Hocam, heyecanlandırdınız beni."

"Seninle tanışmak isteyen biri var."

"Kim bu Hocam?"

"Kısaca anlatayım. Herhalde biliyorsundur, bu ay sonu itibariyle artık emekliğe ayrılıyorum."

"Biliyorum efendim. Hayırlısı olsun. Gerçi Üniversitenin si-ze daha çok ihtiyacı var ama duyduğum kadarıyla siz ayrılmak istiyormuşsunuz."

"Doğru. Bu yazı atlattıktan sonra Bodrum'daki evime çekileceğim. Yeterince çalıştım ve yoruldum artık. Yaşlandıık da."

Yapmayın Hocam. Daha nice gençlere taş çıkartırsınız siz."

Yok, yok. Pek öyle değil. Gerçekten yoruldum. Ama geçenlerde bir koleksiyoncudan ilginç bir teklif aldım."

"Nasıl bir teklif Hocam?"

Özel galerisindeki eserleri gözden geçirmemi ve tasnife tâbi tutmamı istedi benden. Yani geçici bir iş. İyi de bir para teklif etti."

Konuşmanın seyri Doğan'ın ilgisini çekmişti ama hâlâ kendisiyle olan ilgisini çıkaramamıştı. Yoksa her zaman sevip saydığı hocası kendisine yardımcılık mı teklif edecekti. Aklından geçenleri açığa vurmadan mırıldandı.

Mükemmel Hocam, siz de kabul etseydiniz." Ettim zaten." •

»36

Soğuk Ta»lar

"Öyleyse sorun yok demektir."

Cihat Derman'dan hemen cevap gelmemişti. Yaşlı adam kısa bir duraklamadan sonra devam etti.

"Bu ünlü koleksiyoncu senin adını da duymuş. Seninle tanışmak istiyor. Sanırım asıl amacı ben işimi bitirdikten sonra seni danışman olarak istihdam etmek.

Doğan irkilmişti birden.

Bu, pek alışılan bir durum değildi. Özel koleksiyoncular ne kadar yasalara sadık kalarak çalışsalar da işinin uzmanı ilim adamlarından istifadeleri pek duyulmuş şey değildi. Ayrıca yaşlı adamın ses tonundaki hafif titrek edayı yakalamış gibi hissediyordu Doğan. Mümkün olduğu kadar doğal olmaya gayret ederek sordu.

"Kim bu zat, Hocam."

"Belki adını işitmişsindir. Sulhi Erman."

Bir an tüylerine kadar ürperdi genç arkeolog. Dili tutulmuş gibi cevap veremedi. Onun sessiz kalışı ise Profesörü huylandırmıştı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Toparlanmaya çalışan Doğan mırıldandı.

"Hayır, Hocam. Adını ilk defa duyuyorum."

"Seni tanımak istiyor."

Birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı Doğan. Teklife hayır diyemeyeceğini biliyordu. Kelimeler ağzından zor çıktı.

"Nasıl tanışacağız Hocam?"

"Orası kolay. Seni evine götürürüm. Birlikte bir yemek yeriz. Bu arada muazzam galerilerini gezersin."

2. Bölüm

&

"Herhalde ilginç olur, Hocam."

"Ben de öyle düşünmüştüm, Doğan" diye fısıldadı yaşlı adam. "Kendisiyle konuşup sana davet tarihini bildiririm."

"Tamam, Hocam. Oldu."

Telefon kapandığında ikisi de düşüncelere daldı. Yaşlı adamın da, genç talebesinin de içinde garip bir eziklik oluşmuştu. Bu teklifin pis ve iğrenç bir teşebbüsün ilk adımı olduğunu ikisi de biliyorlardı. Doğan, bunca yıldır saygıyla kabullendiği hocasının böyle bir işe nasıl karıştığını havsalası almayarak üzüldürken, Cihat Derman da dürüstlüğünden hiç şüphe etmediği Doğan'ın koleksiyoncuyu tanımadığını söylerken yalan beyanda bulunduğunu düşünüyordu.

Doğan hemen telefona sarılmıştı.

Cemal Koruk cep telefonunu ikinci çalışta açtı. Sert ve haşin sesi doktorun kulağında yankılandı. "Evet?" Bingo!" diye mırıldandı Doğan.

"Ne oldu?"

"Yeni bir teklif aldım."

"Ne teklifi?"

'Adamın Sulhi Erman benimle çalışmak istiyormuş.

Cemal'in bu teklif üzerine havalara sıçrayacağını sanmıştı ama adamın hiç de öyle sevinmediğini görünce irkildi. Söylediğini duymadın mı?" diye homurdandı.

Aldığı cevap ise ürperticiydi.

Kamburumsu iri varı adam, "Tuzak bu" diye fısıldamıştı.

. 5

Teoman la son buluşmalarının üzerinden sadece üç gün geçmiş olmasına rağmen kanı kaynıyordu Melda'nın. O anları düşündükçe içinde ılık ılık bir şeylerin aktığını, ürperdiğini hissediyordu. Bu defa bir hafta bekleyemeyecekti. Mutlaka onunla buluşmalıydı. O haşin ve

o ölçüde de doyurucu sevişmelerini tekrarlamak ihtiyacındaydı. Bunun başka çaresi yoktu. Bazı tehlikeleri göze almak zorundaydı.

Yine dışçıyı bahane edemezdi. Başka bir neden bulmalı, kocasının şüphe etmeyeceği bir çıkış sebebi yaratmalıydı. Allah'tan o yaşlı profesörün gündüzleri sık sık malikaneye gelmesi kocasını da eve bağlamıştı. Haftanın üç dört günü Sulhi evden çıkmıyor, profesörle birlikte bodrumdaki galerilere kapanıp, saatlerce aşağıda oyalanıyorlardı. Bu bir bakıma iyi olmuş, kocası âdeta kendisini unutmuştu. Ay sonundan itibaren profesör bütünüyle buraya taşınacaktı, bunu konuşmalarından işitmişti. Daha şimdiden de bazı geceler burada kalmaya başlamıştı bile. Sulhi ona ilk kattaki odalardan birini tahsis etmişti. Nitekim dün geceyi Hoca burada geçirmiş, gece saat bir buçuğa kadar kocasıyla o sevimsiz galeride oyalanmışlardı. Sabah olunca adamın şehre döneceğini sanmış ama kahvaltı biter bitmez ikisi tekrar aşağıya inmişlerdi.

2. Bölün.

1%

Melda saatine bir göz attı.

Sabahın on biriydi henüz. Teoman uyanmıştır artık diye, düşündü. Geceleri çalıştığı kulüpten geç döndüğü için ancak bu saatlerde uyanırdı. Onu arayabilirdi. Etrafına bakındı. Hizmetkârların bir kısmı temizlik işleriyle meşguldü. Yatak odalarının temizliği çoktan tamamlanmış olmalıydı. Kocasını ise saat ikiye kadar galeriden çıkmazdı.

Yerinden kalktı. Üst kata çıktı. Kocasının veya hizmetkârlardan birinin eline geçmesin diye her zaman farklı yerlere sakladığı telefonunu alıp banyoya girdi, kapıyı da içerden kilitledi. Teoman'la her telefon temasında yüreği heyecandan titrerdi.

Zil çalıyor ama sevgilisi açmıyordu bir türlü.

Bu hiç beklemediği bir şeydi. Kısa bir an ümitsizliğe kapıldı. Evde yok muydu yoksa? Veya uyanamamış mıydı? Tam endişeyle kıvrınırken kulağına Teoman'ın sesi aksetti.

"Efendim?"

"Oh çok şükür" diye mırıldandı Melda. "Uyuyor muydun? Uyandırdım mı seni?"

"Önemli değil sevgilim. Söyle." Seni çok Özledim."

"Ben de. Ne zaman geleceksin?"

"Fırsatını bulursam bugün öğleden sonra kaçıp gelmek istiyorum."

Teoman in da zevkle bunu kabul edeceğini sanmıştı. Ama karşı taraftan onay biraz gecikince irkildi genç kadın. Ne o? Memnun olmadın mı?"

"Şey" diye fısıldadı sevgilisi. "Bugün olmaz. İmkânsız."

"Neden?"

nfo

Oojuk Taflar

"Bugün meşgulüm."

Şaşırmıştı Melda. "Meşgul müsün?" diye kekeledi.

"Evet. Bir randevum var."

"Kiminle?"

"Çalıştığım kulübün patronuyla."

"Atlatamaz mısın? Ya da başka bir saate erteleyemez misin?"

"İmkânsız Melda. Yapamam. Yarın gel."

Genç kadın durakladı. Ona şu an ihtiyacı vardı, hatta elinde olsa derhal. Konuşmaya başladığından beri sanki kasıklarındaki zonklamalar artmış gibiydi.

Çaresiz, "Peki" diye fısıldadı.

Teoman ise başka tek kelime söylemeden telefonu kapatmıştı. Genç kadın telefonunu yeniden uygun bir yere saklarken içinde kuşkuyla karışık bir bezginlik hissetti. Yoksa Teoman'ın hayatında başka biri daha mı vardı? Patronuyla randevusu kendisini atlatmak için bahane olabilirdi. İstese o görüşmeyi erteleyebilir, geceye bırakabilirdi. Bir süre yarım kalmış heyecanlarını dizginlemeye kalkışırken bunu düşünüyordu. Sonra önemli bir şeyin farkına vardı; aslında o aygırı sevdiği söylenemezdi; kesinlikle ona âşık değildi. O sadece ihtiyaçlarını gideren bir araçtı. Ona sadece o gözle bakıyordu. O hâlde umursaması için bir neden de yoktu. Ama içini bir hırs basmıştı. Bir an tıpkı kocası gibi düşündüğünü fark etti. Teoman da o hizmeti para karşılığında yapıyor sayılırdı; bunu resmen açıklamasa bile her buluşmalarında borçlarından, harçlarından dem vurarak kendisinden para sızdırıyordu. Düpedüz bir jigoloydu. Cinsel heyecanlarını tatmin eden azgın bir boğa. Onu başka nasıl açıklayabilirdi ki. Ama durum öyleyse, onu istediği her an hizmete hazır olmalıydı. Aldığı parayı hak etmeli, her an emrinde olmalıydı.

2. Jjölüh

i*

İlk defa sinirlenmişti Melda.

Yarın ona farklı davranacaktı. Elinde olmadan dudakları alaycı bir eda ile kıvrıldı. Galiba insan Sulhi ile yaşayınca değişime uğruyor, diye düşündü.

Aynı dakikalarda iki yaşlı adam, malikânenin gizli alt bodrumunda birbirine geçişli iki galerinin en dibindeki ufak aydınlık bölmede önlerinde açık duran sicil defterini incelemekle meşguldüler. Profesörü ter basmıştı. Galeride mükemmel bir havalandırma vardı ama onun terlemesi daha ziyade şaşkınlıktandı.

"Beyefendi" diye kekeledi. Meramını nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Onun düştüğü sıkıntıyı hisseden Sulhi kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Çekinmeyin, Cihat Bey" diye mırıldandı. "Aklınızdan geçenleri dilediğiniz şekilde ifade edebilirsiniz. Fark eder mi? Büyük bir şaşkınlığa düştüğünüzü gayet rahat görebiliyorum. Envantere kayıtlı olan mallar ancak mevcudun onda ikisi. Söylemek istediğiniz bu, değil mi?"

Profesör yutkunmakla yetindi.

Yaşlı koleksiyoncu kendinden emin bir şekilde devam etti.

"Bir ihbar hâlinde galerimdeki bütün malların kaçak ve gayri kanuni bir şekilde elde edilmiş olduğunu ve bunun esaslı bir suç , teşkil ettiğini anlatmaya çalışıyorsunuz sanırım."

Profesör derin bir nefes aldı.

"Evet, efendim" diyebilirdi.

' Ama bu, hiç önemli değil.

"Değil mi? Nasıl olur? Polis buraya bir baskın yaparsa, mahvolursunuz."

•4*

Soğuk Laflar

"Siz onu hiç dert etmeyin."

Cihat Derman hayrede mırıldandı.

"Neye güvendiğinizi anlayamıyorum."

"Kötü bir şöhretimin olduğunu biliyorum. Tahmin edeceğiniz gibi benden hoşlanmayan ve beni ihbara kalkışacak bazı sözde dost tanıdıklarım da vardır. Nitekim dört beş sene önce böyle bir vaka da yaşadım. Siz bunları hiç dert etmeyin. Bana bir şey olmaz. Nitekim olmadı da. Mali Polis burayı bastı.

"Sicilleri incelediler mi?"

"Gayet tabii. Hem de büyük bir titizlikle."

Profesör isyan edermiş gibi homurdandı.

"Fakat nasıl olur? Mevcut malların onda sekizi envanter kayıtlarında görünmüyor. O malların durumunu nasıl açıkladı-nız?"

Sulhi gülümsemeye devam etti.

"Polis sözünü ettiğiniz kaçak yollardan elde edilmiş sanat eserlerinin hiçbirini göremedi.

"İnanamıyorum. Rüşvet mi verdiniz?"

Koleksiyoncu hayal kırıklığına uğramış gibi profesörü süzdü.

"Rüşvet mi? Böyle akılsızca bir çareye başvurabileceğimi nasıl düşünebilirsiniz? Tabii rüşvet vermedim. Bu, benim sonum olabilirdi. Beni o kadar basiretsiz bir adam olarak mı görüyor-sunuz?"

Yaşlı hoca kekeleydi.

O hâlde bunca eseri nasıl saklayabildiniz?"

Bunu nasıl yaptığımı az sonra göreceksiniz. Yalnız şu kadarını bilin ki, hayatta bunu bilen üçüncü kişi siz olacaksınız."

2. Bölüm

143

"Beni heyecanlandırıyorsunuz."

"Bakın, bunda haklısınız. Zira bu sırın bilen dördüncü kişi hayatta değil artık. Diğer iki kişiden biri benim. Diğer de kırk yıllık hizmetkârım Recep tir. Galerilerin ikinci anahtarı ondadır ve ondan başka kimse iznim olmadan buraya giremez. Karım da buna dâhildir. Zaten o buradan nefret eder. Biliyor musunuz, buraya sadece bir kere inmiş ve ürpererek kaçmıştır. Recep'e olan güvenim de mudaknr. Şimdi yaşayan üçüncü kişi de siz olacaksınız."

Profesör cebinden mendilini çıkararak alnında biriken terleri sildi.

Yaşlı koleksiyoncu gayet rahattı. Hatta durumdan keyif almış bir hâli vardı. Hoca'ya biraz daha yaklaştı.

"Şimdi söyleyin bakalım" dedi. Size iş teklif ettiğim zaman benim kaçak mallar saklayan bir koleksiyoncu olduğumu biliyordunuz, değil mi?"

Cihat Hoca bir an düşündü. Sonra gerçeği ifade etmesinin daha doğru olacağına inanarak başını salladı.

"Evet, biliyordum" dedi.

"Ben de bildiğimizi, biliyordum."

Profesör kendini tutamamıştı.

"O hâlde bana neden bu teklifi getirdiniz? Hiç çekinmediniz mi?"

'Neden çekmeyim ki? Bir anlamda sizi de satın aldım. Hiç kimse bana vereceğiniz hizmet karşılığında size bu kadar yüksek bir ücret ödemezdi. Başka bir ifade ile eliniz mahkûmdu. Sizi iyi etüt ettim."

Adamın konuşma tarzı yaşlı adamın gururunu incitmişti. Gözleri buğulanır gibi oldu.

14<4

'Soğuk Taflar

"Lütfen, Cihat Bey" dedi Sulhi. "Gerçekçi olalım. Durumu ve şartları iyi tespit edelim. Ben sizin bilginize, siz de benim parama muhtaçsınız. Yaptığımız sadece mantıklı bir alışveriş ve bunun gururla hiçbir ilgisi yok. Söylediklerim sizi incitmesin."

Cihat Derman düşünceli şekilde başını salladı.

"Esasında haklısınız. Teklifinizi kabul etmeden önce ben de çok düşündüm. Evet dedikten sonra bu tür alınganlık göstermem manasız. Özür dilerim.

Sulhi yaklaşır hocanın sırtını okşadı.

"Boş verin. En iyisini yaptığınıza da emin olun."

Profesör adamın hoşgörüsü karşısında toparlanmaya çalıştı. Yapacağı fazla bir şey yoktu artık. Kendini kaçakçılık işine girmiş bir suçlu gibi görüyordu ama koleksiyoncunun verdiği parayı aklına getirince rahat bir nefes aldı. Alacaklıları bundan böyle kendisini rahatsız edemeyecekti.

Sulhi mırıldandı.

"Şimdi beni izleyin ve sakın endişelenmeyin. Size neden güvende olduğumuzu göstereceğim. Lütfen, beni takip edin."

Birlikte küçük odadan çıktılar. Galerilerin ana girişine doğru yürüdüler. Bodruma inen merdivenlere yaklaştıklarında koleksiyoncu birden durdu ve cebinden ufak elektronik bir alet çıkardı. ' Umarım, dikkat etmişsinizdir" diye fısıldadı. "Bu bölümdeki sanat eserlerinin tamamı envantere kayıtlıdır. Diğerleri ise öteki bölümde kaldı."

Cihat bir an durakladı.

Aslına bakılırsa buna dikkat etmemiştir henüz. Mevcut malların hepsini bir bütün olarak görmüştü. Merakla ama sesini çıkarmadan Sulhi'ye baktı.

2. İjölüüü

M*

Koleksiyoncu mağrur bir eda ile "Şimdi seyredin" dedi ve elindeki aletin bir düğmesine bastı. Profesör şaşkınlıkla ne olacağını bekliyordu.

Önce arkasında belli belirsiz hafif bir uğultu duydu. Sesin ne olduğunu anlamak ister gibi hızla başını geriye çevirdi. Gözlerine inanamadı bir an. Dehşete kapılmış gibi şaşkınlıkla olanları seyretmeye koyuldu. Loş ışıkların bulunduğu galeride tavandan aşağıya doğru bir duvar inmekteydi ağır ağır. Hayretle yaşlı adama döndü yeniden.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Sulhi sıntmaya devam ediyordu.

"Mekanik bir düzenle galeri ikiye bölünüyor. İnen duvar öteki bölümü tamamen kapatacak" diye mırıldandı.

"Ama... Ama bu nasıl olur?"

"Basit fakat çok güvenilir bir düzenek. Burayı inşa ettirirken emniyet gerekçesiyle bu sistemi de mühendisime yaptırmıştım. Duvarın yere inmesi ve iki bölümü kapatması tam yirmi üç saniyede tamamlanır. Şimdi bekleyin biraz."

Profesör yerine mıhllanmış gibiydi.

Şaşkınlıkla inen beton duvara bakıyordu. Sürenin sonunda işlem tamamlandı ve galeri birden ikiye bölündü. Şimdi arka kısmı kapatan kalın bir duvar ortaya çıkmıştı.

İsterseniz gidip duvarı inceleyebilirsiniz. Onun mekanik ve kamuflaja yarayan bir örtü olduğunu kesinlikle anlayamazsınız. Daha önce buraya gelen Mali Polis'te anlayamadı" diye mırıldandı Sulhi. "Sistemin tek bir kusuru vardır. Duvar inmeye başlayınca öbür bölümün elektrikleri birden söner ve diğer kısım karanlıkta kalır."

ly>

Soğuk Taklar

Afallayan Profesör kendini tutamayarak yavaşça inen duvara yaklaştı. Ellerile taş duvara dokundu. İncelemeye, bir açık bulmaya çalıştı. Zeminle birleştiği yerde bir aralık veya müteharrik olduğunun emaresini aramaya kalkıştı. Fakat inen duvarın diğer galeriyi çevreleyen duvarlardan hiçbir farkı olmadığını hayrede gördü.

"Çok zekice bir buluş" diye mırıldandı. "Evet, öyledir. Ve çok da güvenli." "Harika."

Profesör olası bir tehlike ya da baskın anında kendini de güvende hissedecekmiş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Sulhi muzaffer bir komutan gibi mırıldandı.

"Hadi, Cihat Bey" dedi. "Şimdilik bu kadarı yeter. Yukarıya çıkıp öğle yemeğimizi yiyelim. Öğleden sonra tasnifimize devam ederiz."

"Nasıl isterseniz" demişti Hoca.

Galeriye inen merdivenlere doğru ilerlerken koleksiyoncu birden hatırlamış gibi sordu.

"Ha," dedi. "Şu Doçent Doğan Erkal. Onu arayabildiniz mi?"

"Evet, aradım."

"Bizimle görüşmeyi kabul etti mi?"

Hoca omuzlarını silkti.

"Evet, etti. Herhangi bir itirazı olmadı. Beni sever ve sayar.

Önden giden Sulhi'nin yüzünde sinsi bir gülümseme oluşmuştu. Ama ne yazık ki arkadan gelen Profesör o hain tebessümü göremedi.

Güzel. Yakın bir gelecekte onu buraya davet ederiz. Siz de bir yardımcı kazanırsınız" dedi hafif alaycı bir eda ile.

2. Bölüm

'47

Akşamın karanlığı basmak üzereyken, pek de ılık olmayan bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Arabadan inen Doğan, acaba doğru yere mi geldim diye başını kaldırıp Koca Mustafa Paşa'daki et lokantasına baktı bir daha.

Lokantanın vitrininde kocaman yaldızlı harflerle Adanalı Mahmut Usta'nın yeri yazıyordu. Cemal Koruk'un görüşmek için kendisini çağırdığı yer burası olmalıydı. Karnı açtı ama Ce-mal'le yaptığı telefon görüşmesinden sonra bütün iştahı kaçmıştı. Ayrıca acılı Adana kebabından nefret ederdi. Adamın bula bula kocaman şehirde kendisini buraya çağırmasına biraz bozulmuştu da.

içeriye girer girmez kesif bir duman ve izgara et kolcusu burnuna çarptı. Hemen hemen bütün masalar dolu sayılırdı. İçeriye bir göz atan Doçent az ilerdeki büyük bir masada Cemal'i adamlarıyla kebab yerken gördü. İçki içmiyorlardı ama önlerinde şalgam suları vardı bol miktarda. Onun içeriye girdiğini gören CemaJ gelmesi için el salladı.

Doğan, adamın tam karşısındaki iskemleye otururken aynı anda lokantadan içeriye peşinden ayrılmayan iki takipçisi de girmişlerdi. Oysa Doğan takip edilip edilmediğini anlamak için Levent teki evinden çıktığından beri hep arkasını kontrol etmiş ama onların farkına varamamıştı.

Cemal güleç bir yüzle, ' Gel bakalım, doktor demişti. Herhalde açsındır. Mahmut Usta'nın kebabları enfestir, parmaklarını bile yersin." Sonra o gür sesiyle ocak başındaki ustaya seslendi. Usta, bize bir, bir buçuk daha yolla."

Lokanta sahibi herhalde Cemal'i yakinen tanıyor olmalıydı ki ocak başından sırtarak başını salladı. Doğan ise endişeli bakışlarla iri yarı, kamburumsu adamı süzüyordu. Nasılsa bugün tıraş

1⁸

öögrik Xa«lar

olmuş, yüzündeki o ürkütücü kara sakalını kesmişti. Cemal'in Ankara dönüşünden beri peşinden ayrılmayan iki adamı da masaya oturdular.

Doğan üzerindeki o ürkekliği atamamıştı henüz. Endişeyle sordu.

"Telefonda söylediğin o tuzak lafı da neydi? Tanımadığım bir adam bana neden tuzak kursun ki? Benle ne alıp veremediği olabilir?"

Cemal ince pidesini ısırırken homurdandı. "Yapma, doktor. Bu kadar gabi olamazsın. Anlamıyor musun hâlâ?"

"Neyi anlamıyor muyum?"

"Sulhi Erman'ın, senin benim adıma çalıştığını bildiğini. Uçakta peşine takılan Niyazi'nin adamlarının da asıl onun tarafından yönlendirildiğini."

"Ama senin asıl alıp veremediğin kişi Niyazi değil mi? Sen onun peşinde değil misin?"

"Güldürme beni doktor? Niyazi dediğin kim ki? İstesem onu bir kaşık suda boğanm. O bir hiç. Asıl büyük balık Sulhi denen adam. Benim hedefim o."

Doğan düşünceli bir şekilde gözlerini kaçırmıştı kamburumsu adamdan. İçini çekti, bu işe bulaştığına bin pişmandı şimdi.

Cemal kısık sesle sordu.

"Bu herifle ne zaman buluşacaksın?"

Bilmiyorum. Adam sadece benimle görüşmek istediğini söylemiş."

'İşte, şimdi bir sorun da telefonda söylediğin şu Prof. Cihat. Senin hocan mıdır? Nasıl tanırsın onu?"

i. Bölü

1<9

"Evet, hocamdı. Alanında uluslararası şöhreti olan biridir. Çok sever ve sayarım."

Cemal pis pis sırttı.

"Yani saygın biri diyorsun, öyle mi? Ama anladığım kadarıyla ünlü koleksiyoncuyla çalışıyor."

Bu hususu Doğan da yadırgıyordu. Başını sallamak zorunda kaldı.

"Görünüşe bakılırsa öyle" diye fısıldadı

"Yani senin hoca da pek sağlam bir ayakkabı değil."

Doğan itiraz etmek istedi ama sonra sustu. Ne diyeceğini bilemedi.

"Allah kahretsin diye homurdandı Celal. "Herifin rengi belli artık. Ona pek güvenme. Çok yakında onlardan bir davet alacaksın. Daveti hemen kabul etme."

Doğan merakla sordu.

"Neden?"

Cemal sinirli bir şekilde söylendi.

Biraz kafanı çalıştır be oğlum, anlamıyor musun, bu muhtemelen bir tuzak. Sulhi'nin elinde bahsettiğin gibi bir uzman varsa, sana ne ihtiyacı olabilir ki? Sulhi ona bir kazık attığımı biliyor. Seni de benim adamım sanıyor. Seni ortadan kaldırmaya çalışacaktır. Sırf benden intikam almak için."

Biraz abartmıyor musun ? Adam benim yüzümü bile görmüş değil. Sana nefretinden .beni öldürmeye kalkışması çok mantıksız. İşi bu kadar sahsileştirmenin hiç manası yok."

Cemal cevap vermedi.

Sessizce yemeğini yemeğe devam etti. Doğan ise önüne ee-len acılı Adana kebaba elini bile sürmemişti daha. Neden sonra Cemal mırıldandı.

150

oo&uk Xaflar

"Yemiyorsun. İştahın mı kaçtı?"

Artık sıkıldım bu işten. Ben yokum" diye söylendi.

Cemal ona o kadar sert bakmıştı ki, Doğan gayri ihtiyari susmak zorunda kaldı.

"Biraz daha dişini sıkamak zorundasın, aslanım."

"İyi de, ne kadar daha?"

"Şu, Krotonlu Milo atletini o namussuz Sulhi'ye satıncaya kadar" dedi Cemal.

Doğan bezgin bir şekilde gülümsemişti.

"Hiç boşuna heveslenme.

Nedenmiş o?

"Prof. Cihat onun yanındaysa ve uzman olarak hizmet veriyorsa, kesinlikle numaranı yemez. Daha ilk bakışta onun sahte olduğunu anlar. Hoca'ya kül yutturamazsın.

"Göreceğiz bakalım."

Bu işten bezen Doğan daha fazla tartışmayı kesti. Cemal ne halt ederse etsin artık bıkmıştı ve onu kendi hâline bırakmak istiyordu. Kurt gibi zeki bir adam olan Cemal, ondaki yorgunluğu ve isteksizliği seziniyordu. Anlamazlığa gelerek sordu.

"Sulhi Erman acaba seninle ne zaman görüşecektir?"

"Hiçbir fikrim yok" diye kestirip attı Doğan.

"Umumi bir yerde mi yoksa Sarıyer ormanlarının içindeki o muazzam malikânesinde mi?"

Nereden bileyim? Bana söylenen sadece görüşme isteği. Henüz yer ve zaman belirtmediler.

Cemal elini bol ceketinin yan cebine attı ve bir süre öyle kaldı.

2. Solüm 151

"Doktor" dedi. ' Sen benim sorumluluğum altındasın ve bana çalışıyorsun. Seni tehdit ve tehlikelere karşı korumak zorundayım.

Doğan dalga geçer gibi mırıldandı.

"Sağol, çok düşüncelisin."

"Ben ciddiylim."

"Eee, ne olacak?"

"Seni umumi bir yere çağırırsa mesele yok. Adamlarım seni korurlar. Ama orman içindeki evine çağırırsa, işler zorlaşacaktır."

"Yani?"

"Şimdi yanına bir silah vermek istiyorum."

"Silah mı?"

"Evet. Rahat kullanımlı bir tabanca."

"İstemem. Silahlardan hoşlanmam ben."

"Ama ihtiyacın olabilir."

"Yanılıyorsun Cemal Bey. Cihat Hoca'nın bulunduğu bir mecliste bana zarar gelmez."

"Asıl yanılan sensin. Ankara dönüşü olanları unuttun mu?"

Doğan elinde olmadan durakladı bir an. Yüzündeki tereddüdü Cemal de yakalamıştı.

"İnat etme" diye homurdandı Cemal ve ceketinin cebine soktuğu elini çıkararak masanın altından Doğan'a doğru uzattı. Doçent dizine değen metalin sertliğini hissedince irkildi.

"Ne bu?"

"Kısa namlulu bir Smith&Vvesson. Toplu bir tabancadır. Rahat taşırsın."

15a

ooıftık loşlar

"İstemem dedim. Hem ben silah kullanmasını da bilmem."

"Ne demek bilmem? Askerlikte de bir şey öğretilmedi mi? Bunu yanında bulunduracaksın. Unutma, sana erişemezsem, kendi kendini savunacaksın."

Doğan bir an boğulacaktı gibi hissetti kendini.

Sonra dizlerine değen silahı usulca alıp anorağının cebine tıktı aceleyle.

Cemal sırtıyordu karşısında.

Aynı saaderde Sulhi Derman'ın malikânesinde karı koca salonda karşı karşıya oturuyorlardı. Melda zaman zaman elinde okur gibi yaptığı kitaptan gözlerini ayırarak yaşlı kocasını süzüyordu. Onun sıkıntılı bir bekleyiş içinde olduğunu sezmişti ama bu sıkıntının neden kaynaklandığını pek bilmiyordu. Yarın sevgilisiyle buluşmak için hazırladığı uygun bir bahanesi vardı artık ve bunu kocasına açmak için ortam arıyordu. Fakat Sulhi'nin gergin hâli onu tereddüde sevk ediyordu. Bu gibi durumlarda ters cevap verebilir, hiç yoktan şehre inmesini engelleyecek şartlar ileri sürebilirdi. En iyisi biraz daha beklemek diye düşünürken, birden Sulhi'nin telefonu çalmaya başladı.

Melda kitabı elinden bırakmadı ama okur gibi görünerek tüm dikkatini kocasına verdi.

Telefonu açan yaşlı adam mırıldanmıştı.

"Evet Niyazi, söyle. Ne buldun?"

Kocası dikkatle adamın anlattıklarını dinliyordu.

"Orkestrada çello mu çalıyor dedin? Allah Allah. Emin misin? Adı neymiş?"

3. Bölüm

153

Platin saçlı kadının ilgisi artmıştı. Kimden bahsediyorlardı acaba? Gerçi Niyazi denen adamı tanırdı, kocasının ayak işlerine bakan sevimsiz bir adamdı, hatta sağ kolu bile denilebilirdi, bu nedenle de konuşmanın yine değişmeyen iş konusunda olduğunu anlamıştı ama onu ilgilendiren husus, konuştuğu kocasının yüzünde hâsıl olan mütebessim ifadeydi.

Yaşlı adam bu telefon konuşmasından memnun olmuşa benziyordu. O sırada kulağına çarpan bir kadın adı, Melda'nın daha da dikkatini çekmişti.

"Adı Duygu muymuş? Kaç yaşlarında?"

Niyazi bazı bilgiler vermeye devam ediyor olmalıydı. Kocasının sesinin sertleştiğini işitince gözleri yeniden yaşlı adama kaydı.

"Bak Niyazi, yeni bir hata istemiyorum. Bu kızın Doçent Doğan'ın sevgilisi olduğuna emin misin?"

Doçent Doğan.

Bu isim hiç de yabancı gelmemişti Melda'yai Zihnini zorladı. Evet, Doğan Erkal.

O yaşlı ve sevimli profesörle yemekte kocası konuşurken işitmişti bu adı.

Hatırlamıştı.

Kocası, Niyazi ile konuştuğuna göre mutlaka yine bir kötülük peşindeydi. Ne sözü geçen doçenti, ne de sevgilisi diye bahsedilen Duygu'yu hiç tanıımıyordu. Ama içinde bir isyan duygusu kabardı. Bu konuşma sanki bir felâket haberi idi. İki genç âşığa mutlaka bir kötülük planlıyorlardı.

Kocasının son cümlesi Melda'yı ürpertmişti.

,54

SoJukTafU

i

"Hayır, henüz değil. Kızı gözden kaçırmayın. Sadece korkutun. Yüreği ağana gelsin, ama uzun boylu bir zarar vermeyin. Anladın mı?"

Sulhi telefonu kapatmıştı ve şimdi keyifli bir şekilde sırtıyordu.

||"Ik "Taşılsın, bu gece?" diye sordu Duygu arkadaşına. JL^I Burnu şiş ve sargılı olan Ayşegül başını sallamakla yetinmişti. "Eh, idare ediyorum işte."

"Agnn var mı?"

"Akşama kadar iyiydi. Ama bir iki saattir ağrılar arttı."

Saat gecenin onuydu. Harbiye deki eve yeni dönen Duygu sırtından hırkasını çıkarırken mırıldandı.

"Doktorun verdiği ağrı kesici hapını almadın mı?"

Uzandığı divanın üzerinde doğrulan Ayşegül somurtarak cevap verdi.

"Bitmiş. Yeni farkına vardım."

Kızın başına gelenlerden biraz da kendini sorumlu tutan Duygu söylendi.

Niye bana telefon etmedin. Gelirken nöbetçi eczaneden alır getirirdim."

"Sana da külfet olmasın istedim. Gecenin bu saatinde bir de nöbetçi eczane aramak zorunda kalırsın diye düşündüm."

"Saçmalama" diye homurdandı Duygu. "Bunun külfeti olur mu? Bekle, ben şimdi çıkar ilacı bulurum."

İSĞ

Soğul T*U

"Bu saate mi?

'Ne olacak, dağ başında değiliz ya. Adım başında bir eczane var. Sırtıma daha rahat bir şeyler geçirip çıkarım şimdi."

'Sabaha kadar idare ederim" diye söylendi Ayşegül.

"Olmaz öyle şey. Ben iki dakikada alır gelirim."

Odasına geçen Duygu, sırtındakileri çıkardı daha rahat giysiler giydi. Eşofmanlarını sırtına, lastik ayakkabılarını da ayağına geçirdi. Yanına para ve evin anahtarlarını alıp yeniden sokağa çıktı.

Duygu en yakın eczanenin nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Genellikle yaşlan icabı olsa gerek, eczanelere fazla uğramaz, onlara pek ihtiyacı olmazdı. Yine de cadde üzerinde bir yığın eczane olduğunu düşünüyordu. Rastladığı ilkinden o gece nöbetçi olanların çizelgesini okur, en yakınıdakine gidebilirim diye, düşündü. Adımlarını hızlandırdı, ama sokaktan caddeye çıkarken evlerinden on metre kadar aşağıda farlarını yakmayan bir arabanın peşine takıldığını hiç fark etmedi.

Dışarıda rüzgârlı bir bahar havası vardı. Genç kız adımlarını sıklaştırdı, eşofmanının fermuarını boynuna kadar çekti. Cadde o saatte de kalabalık sayılırdı. Sonunda cadde üzerindeki kapalı bir eczaneden o geceki nöbetçi olan eczaneleri bulup okudu. Bir tanesi oldukça yakın sayılırdı.

İlacı almış hızlı hızlı eve dönmeye başlamıştı. Ayşegül'ün ağırlarının bir an önce kesilmesi için acele ediyordu. Evinin bulunduğu sokağa saptı. O ana kadar hiçbir fevkalâdelik yoktu ortada. Sokak içindeki binaların çoğunun ışıkları sönmüştü ama ilerleyen saate rağmen televizyon başında dizi filmleri seyreden bir yığın sokak sakinleri de olmalıydı. İki arkadaş gecenin bu saatinde evlerine dönmeye alışıktilar ve bu gece. çıkışı Duygu'ya hiç de ürkütücü gelmemişti.

2. Dölüm

*7

Ama birden gözleri kör edecek bir far ışığı üstüne çevrilince genç kız irkiliverdi. Güçlü farlar Duygu' ın gözlerini kamaştır-mıştı. Ne yapacağını şaşır-dı.

Duraklayıp bekledi bir an gözlerini kırpıştırarak. Sürücünün durumu fark ederek duruma hâkim olmasını umdu.

Ama araba üzerine doğru gelmeye devam ediyordu.

Sonra taşıt genç kıza yaklaşırken far ışıkları giderek büyüdü ve parladı. Duygu arabanın kendisine çarpacağını anlamıştı. Paniğe kapıldı. Sürücüsü çılgın olmalıydı. Acele etmezse ezilecekti. O an yolun tam ortasından yürüdüğünü anladı. Çılgılık atarak kaldırıma doğru koştu. Bir şey görmüyor, sadece kontrolden çıkmış çılgın arabanın yolu üstünden kaçmaya çalışıyordu. Olay o kadar hızlı gelişmişti ki, genç kız muhakemesinden ziyade yalnızca insiyaki olarak tehlikeden kurtulmaya çalışıyordu.

İşin ilginç yanı arabayı kullanan kişi direksiyonu kırmadan üzerine doğru sürüyordu aracı hâlâ. Kaldırıma kendisini atamazsa ezileceğini anlamıştı artık. Araba ise yavaşlamıyor, aksine üstüne doğru geliyordu. Aracın homurtusu kulaklarında vınlamaya başlamıştı. Manyak sürücü arabayı ezmek amacıyla Duy-gu'nun üzerine sürerken lastikleri gıcır-dıyor, sesler sonuna kadar zorlanan motorun isyanını dile getiriyordu sanki. Genç kız büyülenmiş gibi farların delici ışığına bakarken sürücünün bilerek ve isteyerek arabayı üstüne sürdüğünü ve kendisini çiğnemeye kalkıştığını dehşetle hissetti.

Şimdi araba daha da hızlanmıştı sanki. Sürücü direksiyonu yolun boş tarafına kıracağına üstüne doğru çevirmişti. Hayatta kalmasının ancak saniyelere ve acele karar vermesine bağlı olduğunu anlamıştı.

Duygu çılgılık atarak sol taraftaki çöp bidonlarının durduğu kaldırıma kendini fırlattı. Âdeti uçmuştu havada. Sert asfaltın

158

Ooğuk laflar

üzerine düşmesi kızın canını müthiş yakmıştı. Bir anda bütün kemiklerinin sızladığını hissetti. Avuç içleri yere sürtünmekten acımış, başını çöp bidonunun kenarına çarpmıştı. Bir an gözleri kararır gibi oldu. Genç kız hızını alamamış en yakındaki apartmanın iki basamaklı girişine kadar dönerek yuvarlanmıştı.

Hemen hemen aynı anda arabanın lastiklerinin kaldırım kenarına sürtünmesinden çıkan sesleri duymuş, sonra da tamponun çöp bidonuna çarpmasının meydana getirdiği metal çıgılık kulaklarında yankılanmıştı. Tüm acılarına rağmen Duygu lastik top gibi yerden fırlamayı becerdi. Uğradığı dehşet dolu korku şimdi hızla yerini kızgınlığa devrediyordu. Başını çevirip bakınca da arabanın hızla olay yerinden uzaklaştığını ve caddeye çıkarak caddenin trafiğine karıştığını gördü. Zaten her şey bir iki saniye içinde olup bitmişti.

Kendisini ezmeye çalışan araba siyah bir cipti.

Sadece o kadarını görebilmişti.

Kalbi çarpıyor, bütün vücuduna adrenalin pompalıyordu. Korku dizlerinin bağına çözdüğünden ayakta zor duruyordu.

Genç kız olayı anlamaya çalıştı.

Sürücü dosdoğru üzerine direksiyon.kırmış, ezmeyi aklına koymuş gibi onu hedef almıştı. Sonra da anlaşılmaz bir nedenle ortadan kaybolmuştu.

Çıkan gürültüler yakın birkaç apartman sakininin merakına mucip olmalıydı ki birkaç perde aralanmış, meraklı başlar ortaya çıkmış ama hemen sonra olanları pek ilgi çekici bulmamış gibi her şey eski hâline dönmüş, perdeler kapanmıştı.

Yavaş yavaş korkusunu atlatan Duygu düşünmeye başlamıştı. Acaba bu sarhoş bir şoförün marifeti miydi? Adam son anda durumu fark edip vaziyeti kurtarmaya mı kalkışmıştı? Hayır, diye

2. Bölüm

15g

homurdandı kendi kendine. Bu olayda kasıt vardı. Birden farla-
nn göz alıcı şekilde yakılması ve son ana kadar arabayı üzerine sürmesi ancak böyle açıklanabilirdi.

Ama öyleyse, adam acaba niye başladığı işi bitirmemişti?

Olay çok mantıksız görünmüştü gözüne. Soluk soluğa ve öksürerek yakındaki evine doğru yürümeye başladı. Ter içinde kalmıştı. Düşüncelerini netleştirmeye çalıştı, ama korku yakasını bırakmıyor, bu olaya bir anlam vermeye boşu boşuna uğraşıyordu.

Birisi az önce onu öldürmeye çalışmış mıydı, çalışmamış mıydı?

Bu takdirde niçin?

Arabanın direksiyonundaki sarhoş ve sorumsuz bir sürat meraklısı mıydı? İstanbul'da böylelerine rasdamak çok mümkündü.

Ama direksiyon başındaki adamın davranışları böyle olmayacak kadar kasıtlıydı, tam bir titizlikle hazırlanmıştı sanki.

Gayri ihtiyari Ankara dönüşü, Doğan'ı eve getirdiği gece olanlarla bu gece arasında bir bağ kurmaya çalıştı. O gece de kendilerini öldürmek için evlerine saldırmışlardı. O olayla bunun arasında bir bağ olabilir miydi? Kendisine mantıklı gibi görünen bu düşünce belki bir paranoya tezahürü olabilirdi. Böyle bir olasılığı aklından uzaklaştırmak istedi. Yanılmış olması da mümkündü. Kafası bir hayli karışık eve geldi.

Anahtarla kapıyı açıp içeriye girdiğinde şimdilik Ayşegül'e bir şey söylememeye karar vermişti. Sokağın karanlığından sonra bol ışıklı ev atmosferi, korkusunu biraz bastırmış, eski güvenini yeniden elde etmiş gibiydi. Daha içeri girerken Ayşegül'e, "Ben geldim" diye seslendi. Fakat kızın uzandığı ufak salona girince arkadaşının hayretle yüzüne baktığını gördü. Ayşegül yerinden kalkmıştı birden.

100

oğuk Xaflar

"Ne oldu sana?" diye kekeledi.

Araba saldırısını saklamaya kararlı olan Duygu aldırılmazmış gibi mırıldandı.

"Hiçbir şey olmadı. İlacını getirdim."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Şu hâline bir baksana... Üstün başın toz içinde. Yanağında kocaman bir sıyrık var. Düştün mü yoksa?"

Olayın heyecanından o ana kadar üstünü başını inceleyecek fırsat bulamayan Duygu önce eşofmanına baktı. Gerçekten de sol bacağı pislik içindeydi. Hatta çöp bidonundan taşmış ufak tefek pislikler eşofmanının paçasına yapışmıştı. Yüzündeki çizdiği göremiyordu tabii ama artık sızısını hissetmeye başlamıştı. Aynı yanma avuçlarının içinde de vardı. Ec/aneden aldığı ufak ilaç kutusunu cebinden çıkarırken ayalanndaki çizikleri de gördü. Bu durumda gerçeği arkadaşından saklayamazdı artık. Kısa bir süre düşündü. O arada da Ayşegül burnundaki acıyı unutmuş gibi yerinden fırlamış, yanına yaklaşmıştı.

"Önemli değil" diye fısıldadı Duygu. "Sarhoş bir sürücü az kaldı beni eziyordu. Kendimi kaldırımın üzerine attım. O sırada üstüm başım kirlenmiş olmalı."

Ayşegül bu hikâyeye inanmamış gibi onu süzüyordu.

"Nerede oldu bu vaka?" diye sordu. 'Caddede mi?

"Hayır. Bizim sokakta. Az ilerde."

İkisi de bakıştılar.

Sanki akıllarından aynı şey geçiyormuş gibiydi.

Ayşegül ürpererek mırıldandı.

"Onlardı yine, değil mi?"

Duygu ne dediğini, neyi kast ettiğini anlamazmış gibi konuştu.

2. Bfiliim

İİİ

"Kimler?"

"Kimler olacak? Burayı basanlar, benim burnumu kıranlar tabii."

Kızın böyle düşünmesi çok doğaldı. İtirazın manasızlığını kavrayan Duygu kısık sesle mırıldanmak zorunda kaldı.

"Bilmiyorum. Belki. Tamamen bir tesadüf de olabilir."

Ayşegül isyan edercesine bağırdı.

"Kendimizi kandırmayalım. Muhakkak onlardı. Aman Allah'ım! Söylesene Duygu, ne istiyor bu adamlar bizden?"

"İnan hiçbir fikrim yok."

"Ama senin yakışıklı mutlaka biliyordur."

"Doğan'ı mı ima ediyorsun?"

"Tabii. Başka kimi olabilir ki?"

Duygu hafifçe kızarmıştı. İtiraza yeltendi.

"Yakışıklı olabilir ama o benim flörtüm veya sevgilim değil. Lütfen, Ayşegül."

Sakın inkâra kalkışma. Her şey onun gelişiyle başladı. O tekin biri değil. Şu hâlimize bak. O ortaya çıkınca, evimiz basıldı, benim burnum kırıldı, seni birileri arabayla çiğnemeye kalkıştı. Neler oluyor kuzum? Kim bu adam? Adeta felaket tellalı..."

Ayşegül haklı, diye düşündü genç kız.

Başlarına gelen bütün musibetler Doğanla tanışmalarından sonra başlamıştı. Doçentin yakışıklı yüzü bir an hayalinde canlandı. Yüreği güm güm atmaya başladı. Az evvel arkadaşına karşı çıkmıştı, ama ortada bir gerçek vardı, ondan hoşlanıyordu ve tüm başlarına gelenlere rağmen, bir akşam birlikte yemeğe çıkma teklifini ret etmemiş, hatta ne zaman arayacak diye meraka

ıba

&*.!> Tml»

bile kapılmıştı. Telefonu her çaldığında o diye yüreği hopluyordu. Lakin Ayşegül'ün tespiti yadsamamayacak bir durumdu; hayatlarının ritmi onunla tanışmalarından sonra değişmişti.

Duygu sesini çıkaramadı.

Ayşegül ise homurdanmıştı. "Ara onu. Herhalde sende telefonu vardır.

"Neden?"

"Nedeni var mı canım? Şu durumumuza bak. İkimizin de canına okudular. Her kim ise ya bu pislği temizlesin ya da bize saldıranlara, bizim onun karanlık dünyasıyla hiçbir ilişkimiz olmadığını söylesin. Bu tempoya iki savunmasız kız olarak ne kadar kadanabiliriz?"

İlaç kutusunu ortaya bırakan Duygu üstünü başını temizlemek için banyoya doğru yürüdü. Arkadaşına cevap vermemişti ama haklı olduğuna inanıyordu. Bu saldırılara daha fazla dayanamazlardı.

Cep telefonu çaldığında Doğan kebabçıdan çıkmış Golfun içinde evine doğru yollanıyordu. Kadranda Duygu'nun numarasını görünce irkildi. Saat on biri geçiyordu, bu saatte kızın araması hiç de hayra alâmet değildi. Hemen telefonu açtı.

"Efendim, Duygu?"

"Şey. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama..."

"Söyle. Bir şey mi oldu?"

"Evet. Galiba oldu."

"Ne oldu?"

Bir an duraklayan kız güçlükle fısıldadı.

2. Bölüm ,63

"Bu akşam birileri beni arabayla ezmeye kalkıştı." Doğan duyduğuna inanamamıştı. Sen iyi misin?"

"Önemli bir şeyim yok. Ufak tefek çiziklerle atlattım." Bekle dedi Doğan. "Ben şimdi oraya geliyorum." Telefonu kapatan genç adam Golfu gazladı. Deli gibi sürmeye başlamıştı arabayı. O tatlı kızın başına bir felaket gelmesini asla kabul edemezdi.

Peşindeki iki koruması da sürdükleri arabaya hız vermişlerdi.

g

1

Ertesi gün güneşli, pırlıl pırlıl bir hava vardı. Sabahın daha erken saatlerinde bile Maçka'daki çatı katı enikonu sıcaktı. Sırtındaki siyah adetiyle hani hani gizli kamera görüntüsünü kuran Hüseyin'e meraklı bakışlarla bakan Teoman heye- . canla sordu.

"Tamam mı? Bitti mi hazırlıklann? Karı neredeyse damlar."

Ceketini ve kravatını sırtından çıkarıp atmış olan eski polis, kan ter içinde söylendi.

"Tamam, her şey hazır. Ama sana tembih ettiklerimi unutma sakın. Mümkün olduğunca kadının suratını duvara çevirerek işini yap. Suratı hep objektife dönük olsun, anladın mı?"

Teoman başını salladı.

"Anladım, anladım. Merak etme."

Hüseyin sırtıttı.

Kendinden geçip, söylediklerimi unutma. Tamam mı?" Korkma sen. Ben idare ederim, inşallah o huylanmaz." Neden huylanacak ki?"

İÖÖ

<Soğuk Taflax

"Ne bileyim?" diye homurdandı Teoman. "Bugün alışılmışın dışında hareket edeceğiz. Sanki kendimi şova çıkarmış gibi hissediyorum."

"Saçmalama. Doğal olmaya çalış. Her şey sana bağlı."

Teoman dudaklarını büzdü.

"Öyle de. Genellikle hep yatakta sevişiriz. Oysa bu defa."

"Ne yapalım, talihine küs. Kameranın yerleşim açısı ancak yatağın ayakucunu alabiliyor. Sana duracağın yerleri uzun uzun anlattım. O bölgelerden dışarıya çıkmamaya bak. Aksi hâlde emeklerimiz boşa gider."

Teoman yutkundu ama sesini çıkarmadı. Heyecanlanmama gerek yok diye kendi kendine telkinlerde bulundu. Zaten zaman zaman sevişmelerine çeşni katmak için değişikliklere başvururlardı. Melda'nın bu sefer de isteklerini pek yadırgamayacağını düşündü.

İkide bir saate bakıyordu.

Ondaki heyecanı sezinleyen Hüseyin, "Hadi artık11 dedi. "Yerlerimizi alalım. Karı neredeyse gelir."

Hüseyin yatak odasından çıkıp yan odaya geçti. Kapıyı da içerden kilitledi. Kurduğu kamera düzeneğinin başına geçip gözünü objektife yasladı. Şimdilik her şey yolunda görünüyordu. Tek sorun yıldız in gelmesiydi artık.

Henüz aradan on dakika bile geçmemişti ki, Hüseyin bulunduğu odadan kapının ziline çalındığını işitti. Ağzı kulaklarına vardı. Plan tırır tırır işleyecekti.

Kamerayı çalıştırırken gözünü vizöre dayadı.

o. Rolüm

169

Teoman önce kapıdaki gözedeme deliğinden gelenin kim olduğundan emin olmak için dışarıya baktı. Yanılmamıştı, telaşlı haliyle sevgilisi kapının bir an önce açılmasını bekliyordu. Derin bir nefes alan dev yapılı adam önce siyah atletini sonra da eşofmanının altını çıkarıp yere attı. Çırılçıplak kalmıştı. Sonra usulca kapıyı aralayıp Melda'ya sırtıttı.

Genç kadın içeri girer girmez onu karşısında çırılçıplak görünce afallamıştı. Dün kendisini atlattığı için hafif bir öfkesi vardı ama adamın gözlerindeki ihtiras parıltılarını görünce gevşeyiverdi. Ne yazık ki o sıcak parıltıların şehvetten çok, kavuşacağı paradan kaynaklandığını tahmin edemezdi.

"Bu ne acele?" diye lafa girmeye çalıştı. Ama Teoman onun konuşmasına fırsat vermeden dudaklarına yumulmuş, vahşi ve hırslı bir şekilde öpmeye başlamıştı bile. Cinselliğe aç olan genç kadın hemen uyarılmış aynı hızla karşılık vermeye girişmişti. Yatak odasına geçerlerken daha şimdiden bluzunun bütün düğmeleri açılmıştı bile.

Melda soyunmak için yatağın üzerine oturmak isterken Teoman onu kolundan kavrayıp pirinç karyolanın ayakucuna doğru sürüklemişti. Orasının kameranin en iyi görüntü aldığı yer olduğunu biliyordu. Genç kadın güçlkle ve nefes nefese mırıldandı.

"Dur, acele etme. Soyunayım önce" diyebilirdi.

"Bekleyemem. Çok açım."

"Fakat Teoman, dur. Adı mı kovalıyor? Önümüzde birlikte olacağımız saader var."

Hiç oralı değildi âşığı. Hemen arkasına geçmiş kızın elleriyle pirinç karyolanın arkalığına tutunmasını sağlamış sonra etekliğini kaldırıp, külotunu aşağıya indirmişti bile.

Melda ne olduğunu anlayamıyordu hâlâ.

J7°

oogık Taklar

Âşığının boğa kadar azgın olduğunu bilirdi ama onu hiç bu kadar ihtiraslı görmemişti. Adam içine girerken inledi. Şikâyet hakkım yok, diye düşündü. İstediği de bu değil miydi zaten. Çılgınca ve hoyratça sevişmekten çok haz duyuyordu. Mudu olmalıyım, diye geçirdi aklından. Teoman ı hiç bu kadar arzulu görmemişti. İri elleri belini kavramış, devamlı gelip gidiyordu içinde.

Sonra azgın boğası birden durdu. Ama içinden çıkmadı.

Yavaş yavaş onu soymaya başladı. Önce bluzunu, sonra da sutyenini çıkardı. Genç kadın bu telaşı hâlâ onun duyumsuzluğuna bağlıyordu. Onun hakkında gereksiz kuşkulara kapılmıştı. Duruma bakılırsa Teoman kendisinden de fazla özlem duymuştu bu anlara. İçi rahatlayan Melda tüm varlığıyla sevişmeye katıldı.

Yaklaşık bir saat kadar yatağa girmeden ayakta sevişmişlerdi. Teoman zaten aşırı güçlü bir erkekti ama onun çoktan dizleri titremeye başlamıştı bile. Yatağın ayakucunda akla hayale gelmeyen pozisyonlarda sevişmişlerdi. Nihayet yorgunluktan biten kadın, Hadi şimdi yatağa girelim artık" diye inledi.

Hayır, olmaz diye homurdanmıştı aygırı.

Neden ama? Orada daha rahat etmez miyiz?"

Yoruldu mu?

Yorulmak ne kelime, bittim."

"Dur biraz."

Teoman eski bir koltuğu karyolanın ayakucuna çekmiş üstüne oturmuş genç kadını da üstüne çekmişti. Durumu yadırgayan Melda söylendi.

Neden yatağa yatmıyoruz?"

Daha sonra. Şimdi seni böyle becermek istiyorum." Becermek kelimesi irkiltmişti Melda'yi. Hayrede âşığının yüzüne baktı. Genellikle sevişirlerken birbirlerine böyle kelimeler

3. Solüm

171

fısıldarlardı ama sanki bu defa hakaretamiz bir ifade sezinler gibi olmuştu. Yine de sesini çıkarmadı. İtirazdan vazgeçerek onun isteklerini yerine getirmeye çalıştı. Bir şey daha dikkatini çekmişti genç kadının; ilk defa Teoman onun da konuşmasını, açık saçık laflar etmesini istiyordu.

Boş verdi. Damızlığı öyle istiyorsa rahatlıkla isteğine uyabilir -di. Ne sakıncası olabilir ki, diye düşündü. Şayet bu onların sevişmeden aldıkları zevki arttıracaksa Melda için hiçbir mahzuru yoktu. Aklına gelen en kaba kelimeleri kullanmaya başladı.

Öbür odadaki Hüseyin kamerasını kapattığında zevkten dört köşeydi. Üstelik seyrettiği sahnelerden de etkilenmişti. Pis pis sırtıyordu. Bu, galiba yaptığı en zevkli iş olmuştu. Şimdi platin saçlı kadının bir an önce çıkıp gitmesini bekliyordu. Kameranın objektifine bir daha göz attı. İkisi de bitkin düşmüşlerdi.

İnşallah uyuyakalmazlar, diye geçirdi içinden. Bulunduğu oda çok ufak ve havasızdı, sıcaktan enikonu bunalmıştı. Gerçi ufak bir penceresi vardı odanın, ama gürültü çıkar, kadın huylanır diye, hareketsiz kalmayı tercih etmişti.

Aradan bir yarım saat geçti.

Yatakta kımıldamadan yatan Melda'nın yorgun argın bacaklarını indirdiğini gördü vizörden. Nihayet gidiyordu anlaşılan. Hüseyin hemen kravatını boynuna geçirip, ceketini aldı eline. Burada daha en azından on beş dakikalık işi vardı. Yatak odasındaki ses düzenini ayarlayan kabloları toplayacak, kamerayı monte ettiği yerden çıkaracaktı.

Kadın giyinip evden çıkınca o da hemen küçük odadan dışarıya fırladı. Bu arada da eşofmanının altını giyen Teoman kaslarını kabarta kabarta eski polise sordu.

If 2

Ooğuk laflar

"Nasıl oldu?"

"Mükemmel. Yaşlı pezevenğin kaseti eline alınca ne olacağını şimdiden merak etmeye başladım bile. Umarım kalp sektesinden gitmez."

Teoman sırtıyordu hâlâ.

Teçhizatı toplayan Hüseyin alelacele malzemelerini çantaya sıkıştırırken, "Ben gidiyorum şimdi" diye mırıldandı.

"Nereye?" diye homurdandı Teoman.

"Kocasına rapor vermeye."

"Kaseti nasıl yollayacağız?"

"Kargo ile."

Kaslı dev telaşla sordu.

"Parayı ne zaman isteyeceğiz?"

"Çok acelecisin aslanım. Her şeyin bir sırası var. Sabırlı ol biraz."

"Yerimde duramıyorum."

Hüseyin de güldü. "Kör değilim, görüyorum dedi.

Teoman keyiften ellerini ovuşturuyordu.

"Köşeyi döndük sayılır. Birer milyon dolar. Dile kolay be.'

"Ama işin asıl zor kısmı şimdi başlıyor1" diye homurdandı Hüseyin.

Aynı saaderde Doğan, Taksim'deki bir otelin pastanesinde Cemal Koruk la buluşmuştu. Kamburumsu adam düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Bu anlattığın olay dün gece mi olmuş?" diye sordu.

3. Balam

173

Doğan başını tasdik edercesine salladı.

"Evet. Gece saat on buçukla on bir arasında."

"Ama araba kıza çarpmamış, öyle mi?"

"İyi anlatamadım galiba. Niyeti kızı ezmekmiş. Ama son anda kız kendini kaldırımın üzerine atarak kurtulmuş. Yüzü, elleri yara bere içinde."

"Niyazi'nin adamları olmalı" diye homurdandı Cemal. Tabii onlar piyon, olayın arkasındaki asıl kişi Sulhi denen hergele olmalı. O ihtiyar namussuz."

"Ne yapacağız şimdi? İddian doğru ise bütün bunlar benim yüzümden oluyor. O kızlara bir kötülük gelmesini istemiyorum."

"Tamam, anladım diye söylendi Cemal.

Yüzü asılmış, efkârlı bir şekilde düşünmeye başlamıştı kamburumsu adam.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu genç arkeolog. "Bu bir gözdağı olmalı. O herifler kızı öldürmek isteseler, bal gibi ezerlerdi dün gece. Aslında sana bir mesaj vermeye çalıştılar." "Ne mesajı?" diye hayretle sordu Doğan.

"Anlaşana, Sulhi seni benden koparıp kendi safına çekmek istiyor.

"Neden? Bana ne ihtiyacı var ki? Onun elinde bu konuda benden çok daha iyi bir uzman var. Cihat Hoca uluslararası bir otoritedir."

"Sen de yabana atılmazsın."

İltifatsa teşekkür ederim ama böyle bir girişimde bulunmasına hiç gerek yoktu."

174

!Soğuk Taklar

"Duygu denen kızı sevgilin sandığına bahse girerim." Doğan sesini çıkarmamakla beraber hafifçe kızardı. "Sevgilim filan değil. Uçakta tanıştığım sıradan bir kız sadece." 'Emin misin? Yüz ifaden hiç de öyle demiyor.' 'Cemal Bey, lütfen! Ben sadece ona bir kötülük gelmesini istemiyorum. Bir bakıma ona hayatımı da borçluyum.

Ankara dönüşü uğradığımız sokak saldırısında kendimden geçmiştim. O alıp beni evine getirmese, belki Niyazi'nin adamları beni sokakta haklardı.

Cemal bilgiçe başını salladı.

"En azından artık o kızlardan şüphelenmeme mahal kalmadı. Sulhi adına çalışıyor olsalar dün geceki olay yaşanmazdı" diye mırıldandı.

Bir an, manyak bu adam, diye düşündü Doğan. Karşısına çıkan herkesi potansiyel şüpheli gibi görmek alışkanlığı vardı. Duygu ve Ayşegül'den huylanması tek kelime ile komikti.

O kızları da koruyabilir misin? diye sordu.

Cemal garip garip genç adama bakmıştı.

"Sen beni ne sandın? Seni korumam yetmiyor mu?"

Doğan, Bak diye homurdandı. Beni bu pis işe soktun, sesimi çıkarmadım, her isteğini kabul ettim. Fakat artık ben de bazı şartlar ileri sürmek durumundayım. Ortada hayat memat meselesi var. Bu pislikle uzaktan yakından ilgisi olmayan iki masum kızın hayatları söz konusu. Onların başına bir şey gelmesini istemiyorum."

içtiği kahve fincanını masanın üzerine bırakan Cemal güldü.

Boşuna saklamaya kalkışma. Sen bu kıza âşık olmuşsun, evlat."

5. Bölüm

j-j

"Bu konu seni hiç ilgilendirmez."

Ses tonu oldukça sert çıkmıştı Doğan'm. Ama Cemal hiç ora-h olmadı.

"Güzel mi bari?" diye mıldandı. "Orkestrada ne çahyor demiştin?"

Cemal'i artık yeterince tanıdığını sanıyordu Doğan. O sert görünümünün altında yumuşak bir kalbi olduğunu biliyordu. İsteğini kabul edeceğini de anlamıştı. Sesine daha yumuşak bir ifade vermeye gayret ederek fısıldadı.

"Çello."

"Nasıl bir şey o zımbırtı? Ben çalgılardan pek anlamam da."

Yaylı bir enstrüman." Keman gibi mi?"

"Evet. Onun gibi bir şey."

Cemal yüzünü daha da korkunçlaştıran o tebessümü ile sırttı.

"Dur bakalım, bir şeyler düşünürüz. Bende adam bol. Olmazsa birini peşine takarım. Ama bunu şimdilik kızlara söyleme, anlaştık mı?"

Doğan rahat bir nefes almıştı.

2

Ilık bir yaz akşamı sayılırdı. Duygu'nun ezilme tehlikesi geçirdiği geceden üç gün sonra iki genç denize bakan Ar-navutköy'deki restoranlardan birinde yemek yiyorlardı.

İlk bakışta her şey normal ve yolunda görünüyordu.

Duygu, hoşlandığı Doğan'm yemeğe çıkma teklifini kabul etmişti. Genç adam Harbiye'deki eve gitmiş, hatta usulen Ayşegül'e de kendilerine katılma teklifinde bulunmuş fakat Ayşegül burnundaki acıların henüz tam geçmediğini bahane ederek onları yalnız bırakmıştı.

Doğan galiba kızın biraz da bu sade görünümlü havasından hoşlanıyorum diye düşünüyordu. Sirtında basit bir penye, altında bir pantolon, ayağında da dikkat çekmeyen sandaletler vardı. Hemen hemen hiç makyaj yapmamıştı. Sadece dudaklarına çok açık renkli bir ruj sürmüştü. Kızın sanatçı ruhu bulundukları mekânın nefis manzarası karşısında daha da hassaslaşmıştı. Rahat ve yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor, belli etmemekle beraber her konuda derin bilgi sahibi olduğunu yeri gelince gösteriyordu. Şimdi biraz da Boğaz'dan etkilendiği için şiir konusuna dalmıştı. Yahya Kemal'i çok sevdiğini, ondan Boğaziçi'ni enfes tasvir eden mısralarını naklederek ifadeye çalışıyordu.

3. Dölüm

177

Doğan kızı hem hayranlıkla seyrediyor, hem de can kulağıyla dinliyordu. Bir ara Cemal Koruk'a hak verir gibi oldu. Yoksa ben bu kıza âşık mı oluyorum, diye düşündü. Şu sıralar hayatında belirgin kimse yoktu. Zaten çalışmaları nedeniyle gönül eğlendirmeye hiç vakti olmuyordu. Yedikleri balığın yanında içtikleri kırmızı şarap damarlarındaki kanın akışını hızlandırmıştı sanki. İkisinin de gözlerinde zaman zaman açığa vurmaktan kaçındıkları müphem sevinç ışıltıları okunuyordu.

Biraz da içtiği şarabın etkisiyle olacak, Doğan cesaret bularak fıslıdadı.

"Sen harika bir kızsın" diye. "Biliyor musun, bizi uçakta karşılaştıran o tesadüfe şükrediyorum şimdi. Yan yana düşmeseydik seni tanıma şansım olmayacaktı."

Duygu'nun yanaldan kızarmıştı.

"Teşekkür ederim" diye karşılık verdi. "Ama biraz abartıyorsunuz, hiç de öyle harika bir yanımla yok. Sıradan bir kızım işte. Etrafta benden mükemmel nice insan var."

Doğan'ın cesareti artmıştı.

Hiç de öyle değil" diye mırıldandı. "Ben bir genç kızda aradığım her şeyi sende fazlasıyla buldum. Güzellik, zarafet, anlayış, zekâ, uyum velhasıl noksansız her şey."

Duygu ölçülü bir şekilde kahkaha attı.

"Yapmayın canım. Bu saydığınız vasıfların hepsine sahip olsam..."

Doğan onun sözünü ağzına tıkadı.

Hiç inkâr kalkma. Sen bana göre çok güzel bir kızsın."

Duygu'nun yanakları biraz daha kızarmıştı.

"Çirkin olmadığımı biliyorum ama kesinlikle çok güzel biri de değilim. Gereksiz yere iltifat ediyorsunuz."

178 Soğuk Taklar

'İltifat mı? Beni daha yeterince tanıımıyorsun Duygu. Hayatımda kimseye iltifat etmek gibi bir huyum yoktur. Ben daima doğru bildiğimi konuşurum. Sana çok güzelsin diyorsam, inan, bu seni güzel bulduğum içindir."

Genç kız biraz tedirgin olmuş gibi duraklamıştı.

Araya bir sessizlik girince ikisi de sustular. Sessizliği yine Doğan bozdu.

"İnandın mı şimdi?"

Ben size hep inandım, ama ..."

"Ama ne?"

Genç kız cevap vermeden önce sözlerini tartmak, bir gaf yapmamak için tabağındaki balıktan bir lokma ağzına atıp yavaş yavaş çiğnemeye başladı.

"Evet, cümleleri tamamla" dedi Doğan.

Ayşegül. O size pek inanmıyor." Şarabına uzanan genç adam kısık bir ses tonuyla fısıldadı.

Nasıl, yani?"

Kız açıklama yapmakta zorlanıyordu.

"Bilmiyorum" diye mırıldandı. "Onun insanlar hakkındaki deneyimi çok daha fazladır. İlk bakışta insanların tıynetlerini anladığını iddia eder. Nedense sizden pek hoşlanmadığını sezinledim."

"Aleyhimde sana bir şeyler mi söyledi?"

Tam olarak değil. Ama dikkatli olmamı tembihledi."

Anlıyorum. Başımıza gelenlerden, sizin evde yaşadıklarımızdan ve iki üç gece önce şu seni ezmeye kalkışan araba hadisesinden sonra, değil mi?"

3. Bölüm

179

Duygu bakışlarını kaçırmıştı.

Üstü kapalı da olsa Ayşegül'ün fikrini onaylıyor gibiydi. Sesini çıkarmadı.

"Herkes istediğini düşünebilir. Burada önemli olan, senin ne düşündüğün Duygu."

"Ben sizin temiz ve iyi bir insan olduğunuza inanıyorum."

"Teşekkür ederim. Lakin Ayşegül'e de hak vermek gerekebilir."

Duygu tabağına çevirdiği bakışlarını biraz da hayretle Do-ğan'a yöneltti.

"Nasıl yani?" dedi. "Arkadaşım endişelerinde haklı mı?"

"Kısmen. Onun yerinde ben olsam, aynı şeyleri düşünürdüm. Beni karanlık işlere bulaşmış biri sanıyor, değil mi? Muhtemelen tarihi eser kaçakçısı. Birlikte kaldığı kız arkadaşı bir gece uçakta tanıştığı bir yabancıyı yarı baygın evine getiriyor ve aynı gece ev birtakım it kopuğun baskınına uğruyor, ölümle tehdit ediliyorlar. Ne olduğunu anlamadıkları esrarengiz oyunlar oynanıyor. Üstelik saldırganlar kızın burnunu kırıyorlar. Onun yerinde kim olsa aynı şeyleri düşünür."

"Ama siz kötü bir insan değilsiniz. Ben bunu hissediyorum."

"Teşekkür ederim, Duygu" diye mırıldandı genç adam.

Bir an duraklayan kız merakla sordu.

O olaylar hakkında bir açıklama yapmayacak mısınız bana? İçini çeken Doğan başını salladı olumsuz bir şekilde.

Üzgünüm ama yapamam."

Neden? İyi niyetliyseniz ne sakıncası var?"

Olmaz. Bilmemen daha hayırlı. Sizin güvenliğiniz için en doğrusu bu."

180

Oogllk Taylar

Genç kız bu defa kuşkuyla bakmıştı hoşlandığı adama. "Siz yoksa polis misiniz? Aklıma bu ihtimal de geldi." Doğan güldü.

Polis mi? Onu da nereden çıkardın şimdi? Söyledim ya, ben üniversite de görevli öğretim üyesiyim.

Öyleyse o karanlık kişilerle ne ilginiz var?' Bunu hiç sorma. Sana açıklama şansım yok henüz. Kim bilir, belki bir gün sana her şeyi anlatırım.' Kaşları çatılan Duygu mırıldandı.

"Şimdi anlar gibi oluyorum. Galiba siz isteğiniz dışında bu işlere zorla bulaşmış birisiniz ve olayların içinden sıyrılmıyor, yakanızı kurtaramıyorsunuz.

Tahmindeki isabet payı oldukça yüksekti.

Doğan susmak zorunda kaldı. Ama o andan itibaren Duy-gu'nun neşesi, o sevimli ve uyumlu hâli kaybolmuştu. Sanki ondan sonraki saatler aralarındaki sihirli havayı bozmuş gibi geldi Doğan'a. Ne yaptıysa eski havalara dönmедiler bir daha.

Lokantada, onlardan biraz daha uzak bir masada üç adam kendi hâllerinde yemek yiyorlardı. Doğan içlerinden ikisini hemen tanımıştı. Bunlar Cemal Koruk'un kendisini korumak için ayarladığı adamlardı. Üçüncüsünü ise ilk defa görüyordu, ama onun kim olduğunu da tahmin etmekte hiç zorlanmadı. Herhalde o da, isteği üzerine Duygu'nun peşine taktığı fedai olmalıydı.

Oldukça tatsız ve soğuk bir şeydi. Ama hayatlarının korunması için gerekli olduğuna inanıyordu. Doğan garsondan hesap isteyince, onların kalkacağını anlayan korumalar daha önce yerlerinden kalkmış ve arabalarına doğru yürümüşlerdi.

3. Solüm

181

Nitekim Golfe binen Doğan hareket edince, peşine iki arabanın daha takıldığını gördü ama bunu kıza belli etmemeye çalıştı. Peşindekiler onların güvenliği içindi ama bunu kıza anlatmak çok zordu.

Ak saçlı, göbekli Ziya yüzüne yayılan tebessümü ile telefonda söylendi.

"Aynen öyle patron" dedi. "Hurşit cipi kızın üzerine öyle bir sürdü ki, korkudan ödü koptu. Donuna işediğine eminim. Ona iyi bir ders olmuştur. Uzun süre unutamaz."

Hattın öbür ucundaki Niyazi homurdandı.

"Bu yeterli değil. Korkutmaya devam etmenizi istivorum. Sürekli tedirgin olmalılar. Büyük Patron'un emri böyle."

"Başka ne yapalım, Niyazi ağabey? Emrin nedir?"

"Taciz edin, varlığını hissettirin, huzurlarını kaçırmaya devam edin."

"Nasıl ağabey? Ne yapmamızı istiyorsun? Arabayla bir daha mı kıstıralım bir verde?"

"Hayır. Aynı şeyi tekrarlamayın. Mesela umumi bir telefonda evlerini arayın, küfür edin, camlarına taş atıp kırın, ne bileyim, korkutun işte."

"Tamam ağabey. Emredersin. İş olmuş bil. Hemen Hurşit'i ve Ercan'ı alıp Harbiye'ye gideriz. Bu söylediğin çok kolay." Sonra Ziya bir an durakladı. "Ağabey" diye mırıldandı. "Ne var?"

Anlamadığım bir husus var?" "Ne?"

ı8a

Oo^uk Xa^iar

Bu kızları niye korkutuyoruz ki? Bizim asıl sorunumuz o genç herifle değil mi?"

Ziya, sana ne diyorsam onu yap. Bu, Büyük Patron'un emri. O böylesini uygun görmüşse emri tartışacak değiliz ya?"

Ziya isteksizce onayladı.

"Haklısın ağabey. Büyük Patron öyle istediye, herhalde bir bildiği vardır."

Niyazi telefonu kapatınca, ak saçlı Ziya da harekete geçmek üzere arkadaşlarını aradı.

Ayşegül evde yalnızdı. Burnundaki kırıgın acısı geçmiş gibiydi ama alçılar çıktıktan sonra yüzünün alacağı hâlden ciddi endişesi vardı. Kırık bir burunla sokağa çıkmak istemediğinden kendini eve hapsedilmiş gibi hissediyordu. Çok sıkılmıştı.

İnsan canlısı, harekedi, kıpır kıpır bir kızdı. Ama Duygu ile aldıkları karar gereği arkadaşlarına olayın gerçek yüzünü açıklamaktan kaçınmışlardı. Olayın skandal hâline dönüşmesinden endişe etmişlerdi, iş muhiderinde olayın ne şekilde yorumlanacağı belli olmazdı. Geçmiş olsun ziyaretlerine gelenlere de hadiseyi bir

kaza şeklinde açıklamışlardı, ikisinin de düzgün bir yaşamı olduğundan kimse olayın altında başka bir oluş şeklinden şüphe etmemişti.

Ayşegül, Duyguyu severdi. Ev arkadaşı, kendi hâlinde, birazcık içine kapalı fakat iyi niyedi bir insandı. x <ik isteği içinde sivrilmekte. İyi bir yetenek olduğuna da inanıyordu. Gerçi hayatı dar bir pencereden görüyor, sosyal hayatında yalnızlık hissediyordu, insanlarla ilişkileri yeterli düzeyde değildi. Meselâ bu yaşa gelmesine rağmen doğru düzgün bir flörtü bile olmamıştı. Ayşegül ü korkutan hususlardan biri de Doğan denen o adama karşı kızın gösterdiği aşırı heyecan ve ilgiydi. Adam çok havalı ve

3. Bölüm

183

yakışıklı biriydi; manken ya da film artisti kadar da çekici. O yapıdaki erkekler, Duygu ne kadar iyi niyetli olursa olsun, onun tipindeki sıradan, tek meziyeti dürüsdük ve sadelik olan kızlara yüz vermezlerdi. Doğan istediği kızı veya kadını elde edecek kadar yakışıklıydı. Duygu tipindeki bir kıza alaka duyuyorsa, bunun altında başka bir neden aramalıydı.

Ama Ayşegül o nedeni bulamıyor, yeni başlayan ilişkiye pek akıl sır erdiremiyordu. Adamın mutlaka bir art niyeti olmalıydı. Yoksa Duygu ile bu kadar ilgilenmezdi. Arkadaşını birkaç kez uyarmaya çalışmış, fakat takındığı tavır karşısında da fazla ileri gidememişti. Onu asla kırmak istemezdi. Duygu, erkekler konusunda çok tecrübesizdi.

İsteksizce yerinden kalkıp bir şeyler atıştırmak için mutfğa gitti.

O gecedен beri evde yalnızken mutfğa hep korka korka giriyordu. Sanki aynı olayın tekrar edeceğinden, mutfakta o dev gibi adamın birden yeniden belireceğinden çekiniyordu.

Bu korkum anlamsız, diye mırıldandı kendi kendine.

O saldırganların zoru, Doğan'laydı. Kendileri sadece o gece Doğan evlerine geldiği için bu saldırıya maruz kalmışlardı. O kişilerle hiçbir bağlantıları yoktu.

Ama sonra Duygu'yu sokağın ortasında bir arabanın çiğnemeye kalkışmasını anımsayınca yeniden keyfi kaçtı. Arkadaşı o saldırının bilerek ve isteyerek yapıldığını yeminle anlatmıştı. Hatta çaresizlik içinde Doğan'a telefon etmiş, meseleyi ona da anlatmıştı.

Şimdi daha iyi hatırlıyordu Ayşegül. Doğan haberi alır almaz apar topar yanlarına gelmiş ama hiç de şaşırması gibi davranmamıştı. Sanki bu ikinci saldırının yapılmasını çok doğal karşılamıştı.

»&f

Sojuk Tajjar

Evin bütün kapılarını kilitli tutuyordu Ayşegül, gece gündüz. Kapı çalınırsa da asla sormadan açmıyordu. Geceleri de hava kararır karmaz mutfakın penceresinin perdelerini sıkı sıkıya kapatıyordu. Özellikle mutfak onun için kâbus mahalliydi; oraya girmeyi hiç istemiyordu. Korku fena hâlde içine sinmişti.

Dünden kalma domates çorbasını ısıttı. Bir tepsinin içine çorbasını ve iri armudu koyarak ağır ağır salona döndü. Televizyonu açtı. Gece bastırınca evin içinde bir ses istiyordu. Aslında seyredeceği program hiç önemli değildi.

Daha çorbasından iki kaşık almıştı ki sehpanın üzerindeki telefon çalmaya başladı.

Aklına ilk gelen ihtimal, arayanın Süheyla veya Berrin olduğu idi. Süheyla her ikisinin de orkestradan yakın arkadaşlarıydı ve o hadiseden sonra hemen her gün arayıp hâl ve hatını soruyordu. Televizyonun karşısından kalktı, kucağına aldığı tepsiyi masanın üzerine bırakarak telefonun bulunduğu sehpayı doğru ilerledi. Ahizeyi kaldırıp "Alo" diye mırıldandı. Kulağına Süheyla veya Berrin'in sesinin aksedeceğini sanıyordu; hatta karşı taraftan ses alamayınca bir kere daha "Alo" demek zorunda kaldı.

Yine cevap alamamıştı. Hadarda bir arıza olduğunu düşündü. Bir daha arasınlar diye tam reseptörü kulağından uzaklaştıracığı sırada, birden kulağına gelen ağır ve çirkin bir küfür ile irkil-di. Tok ve kalın bir erkek sesi ana avrat küfür ediyordu.

Tek kelime etmeden telefonu kapattı.

Densiz ve terbiyesizin biri herhalde yanlış bir numara çevirmiş olmalıydı. Daha karşısındakinin kim olduğunu dahi anlamadan öfkesini kusan rezil bir adam... Sinirlenerek yerine döndü. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. Toplumdaki terbiye düzeni günbegün kötüye gidiyordu. Bu ne çirkin bir davranıştı.

3. -Bölüm

.85

Zaten sinirleri bir hayli gergindi. Tepsiyi itti. Çorbayı içmekten vazgeçti. Tepesi de atmıştı biraz; önce keşke şu adama haddini bildirecek birkaç kelime etseydim, diye aklından geçirdi. Ama bunun

hiç faydası olmayacağını kabul etti sonra. Uyarısından utanacak olan adam zaten öyle konuşmazdı.

Teskin olmak için elindeki kumanda aleti ile kanal değiştirmeye başladı. Aksi gibi ilgisini çekecek bir şey de bulamıyordu. Henüz hırsını yenememişti ki telefon yeniden çalmaya başladı.

Yine o herif olmalı diye, düşündü.

Bir an kararsız kaldı. Açıp açmamakta müteredditti. Ama açmazsa arayanın devamlı zili çaldırarak kendisini taciz edeceği muhakkaktı. Saatlerce bu sıkıntıya katlanamazdı.

Sakin ol, sinirlenme ve terbiyesize haddini bildir diyerek yerinden kalktı. Sehpanın yanına gidip telefonu tekrar açtı.

Efendim? dedi yumuşak bir sesle.

Demincek telefonu neden kapattın?" diye sordu karşısındaki ses.

Ayşegül'ün ilk fark ettiği şey bu kez hattın öbür ucunda konuşan kişinin az önce arayan olmadığıydı. Aldığı müzik eğitimi nedeniyle kulakları sese karşı son derece duyarlıydı ve farkı hemen anlardı.

Kimi arıyorsunuz?" diye sormayı becerdi ama sesi titremişti.

"Seni tabii."

Siz kimsiniz?"

Seni becermek isteyen birkaç kişi."

Elinde olmadan bağırdı Ayşegül.

Terbiyesizler. Bir daha rahatsız ederseniz hemen polisi arayacağım."

İ8£

So\$ukTa,lar

istediğini ara. Bizi korkutacağını mı sanıyorsun? Söyle yanındaki o arkadaşına az sonra gelip ikinizi de becereceğiz."

Ayşegül aceleyle telefonu kapattı tekrar. Ama korku bütün dehşetiyle içine sinmişti, zira bu ne bir eşek şakası ne de eğlenmek için rastgele numara çeviren birinin tesadüfi arayışı değildi. Bu evde iki kızın yaşadığını biliyorlardı arayanlar.

"Onlar" diye fısıldadı kendi kendine.

Telefon edenler, burnunu kıran zorbalardı. Artık bundan hiç kuşkusu kalmamıştı.

Ayşegül çaresizlik içinde ne yapabileceğini düşündü. Kendini ciddi bir tehlike içinde hissetmeye başlamıştı. Bu adamların tehdidi palavra, göz boyamak için sıkılmış yalanlar değildi. Ciddiydiler.

Geçen sefer rahatlıkla eve girmişler, sessiz kalması için burnunu kırmışlar, sonra da evdekileri bıçakla tehdit etmişlerdi. Duyguyu arabayla çığnemeye kalkışmalarını da unutmamak gerekirdi.

Bir anda eli ayağı buz kesmişti genç kadının. Farkında olmadan zangır zangır titrediğini hissetti. Yerinde sarsıldı, düşmemek için sehpayı tutundu.

Korkuyordu ve bu defa evde tek başınaydı.

Lanet olsun, diye homurdandı. Bütün bunları başlarına açan Doğan Erkal'dı. Son derece düzgün giden hayatlarını cehenneme çevirmişti.

Telefon yine çalmaya başlamıştı.

Ama bu defa açmadı.

O korkunç sesleri duymaya tahammülü yoktu artık.

Korkunun düşünce yetisini felce uğratacağını sanmıştı, fakat bir çare bulmak, yardım istemek için beyni hızla çalışmava

3. Bölüm

187

başlamıştı. Bu adamların asıl zoru Duygu ile olmalı diye düşündü. Asıl onun peşindeydiler. Muhtemelen telefonu açanın da o olduğunu sanmışlardı.

155 Polis İmdat'ı aramalıydı.

Ama onlara ne diyecekti ki? Eve tehdit telefonları geldiğini mi? Bunu polis ciddiye alıp gelir miydi acaba? Kim bilir, koca şehirde kaç kişi şimdi böyle telefonla tehdit ediliyordu? Polis böyle bir gerekçeyle yardıma koşmazdı.

Telefon hâlâ asap bozucu bir şekilde çalmaya devam ediyordu. Sınırları fena hâlde geriliyordu kızın. Korkudan ağlamaya başladı.

#

Telefon susmuştu nihayet.

Şimdi evin içinde boğucu bir sessizlik vardı. Ama yine arayacaklardı, bundan emindi Ayşegül. Titremesi geçmemişti. Gözlerini mutfağın açık duran kapısının ardından görünen karanlığa dikmiş, öylece kimıldamadan duruyordu.

Karanlık içindeki korkuyu daha da körüklüyordu.

Önce ayaklarını sürte sürte evdeki tüm ışıkları yakmaya başladı. Her lambayı yakışında hâsıl olan aydınlık sanki içindeki korkuyu biraz daha rahatlatır gibiydi. Acaba telefonda gülerек söyledikleri tehditleri gerçekleştirirler miydi?

Tecavüze uğramak fikri dehşete düşürdü Ayşegül'ü. Buna tahammül edemezdi. Bir an evden çıkıp kaçmayı düşündü. Ama nereye gidecekti? Yanına sığınabileceği birkaç erkek arkadaşı da vardı ama gizledikleri o olaylar birden afişe edilmiş olacaktı. Gecenin bu saatinde evini terk edip bir arkadaşının yanına sığınma nedenini nasıl açıklayacaktı? Ayrıca asıl tehlike şu an sokaklardaydı.

188

ıSoğuk Taklar

Muhtemelen o namussuzlar evine çok yakın yerlerdeydiler. Hayır, evden kaçmak bir çözüm değildi.

Apartman içindeki komşularından birine de gidebilirdi.

Gerçi hiçbirisiyle fazla bir tanışıklığı yoktu. Sadece merdivenlerde karşılaştıklarında soğuk bir tebessümle merhabalaşıp gidiyorlardı. Onların kapılarını çalıp, hayatım tehlikede diyemezdi. Hatta burnu kırık, şekli bozulmuş, paniğe uğramış bir kadını evlerine bile almak istemeyebilirlerdi.

Soluk soluğa bir hayat garantisi ararken evin içinde müthiş bir şangırtı koptu.

Önce ne olduğunu anlamayan Ayşegül'den bir korku çığlığı yükseldi. Dehşete kapılarak gürültünün sebebini anlamaya çalıştı. Bulmakta da gecikmedi. Mutfağın camı kırılmıştı. Hatta koca bir taş parçası içeriye düştükten sonra hızını alamayarak cam kırıklarıyla birlikte yuvarlanarak koridora kadar gelmişti.

Nefesi kesilmişti kızın.

İrileşen gözleriyle yerde duran taş bakıyordu. O adamlar saldırıya geçmişlerdi sonunda. Refleks olarak salonda sık sık uzandığı kanepenin yanında bıraktığı oklava benzeri kalın sopayı almaya koştu. İlk saldırıdan sonra Duygu ile beraber, sanki içlerine doğmuş gibi, yeni bir olayla karşılaşarlarsa kendilerini savunmak için evin içinde iki kalın sopayı hemen ellerine gelecek şekilde bulundurmaya başlamışlardı.

Sopayı yerden alıp sıkı sıkı kavradı ve beklemeye başladı.

Bu sopa ile o devasa heriflere karşı kendini müdafaa şansı olmadığını biliyordu ama hiç yoktan iyiydi. Belki birisinin kafasına okkalı bir darbe indirirdi. Belli ki eve yine balkon kapısından girmeye çalışacaklardı. İlk hücum yine oradan gelmişti.

3. Bölüm

189

Elinde sopa, bütün sinirleri gerilmiş, bekliyordu.

On saniye, yirmi saniye, bir dakika geçti.

Mutfak kapısında kımıldama yoktu. Ufak balkondan ses de gelmiyordu.

Yuvarlak kalın sobayı kavrayan parmaklarındaki boğumlar beyazlaşmış, korkudan ecel terleri dökmeye başlamıştı Ayşegül.

Ne zaman içeriye dalacaklardı acaba? Ufak balkon kapısı hem kilitle, hem de içten sürgülüydü. Ama cam kırılmıştı; oradan içeriye ellerini sokarlarsa ikisini de açmaları gayet kolay olurdu. Korkunun ecele faydası olmayacağını anladı Ayşegül. En azından kırık camdan içeriye ellerini uzatmalarını engellemeliyim diye düşündü.

Cesaretini toplayıp kapıya yaklaştı.

Elindeki sopayı kaldırmış gördüğü her karaltıya vurmaya hazır hâle gelmişti. Ama balkonda en ufak bir hareket yoktu. Hiçbir karaltı veya gölgede görmüyordu.

Kızın bekleyişi devam etti.

Ta ki, sokağa bakan salondan yeni bir şangırtı gelinceye kadar...

Ayşegül bir kere daha yerinden sıçramıştı.

Çılgınlık ve büyük bir cüretti bu. Adamlar şimdi de salonun camını aşağıya indirmişlerdi. Henüz çok geç sayılmazdı, sokakta gelip geçen insanlar, arabalar olmalıydı. Her ne kadar fazla hareketli bir sokak sayılmazsa da, bu işi göze aldıklarına göre, ni-yederi çok ciddi olmalıydı.

Korkmasına rağmen, tepesi atan genç kız bu defa hızla salona koştu ve pervasızca perdeleri açıp aşağıya baktı. Sokakta kimsecikler görünmüyordu. Bomboştu sokak. Fakat odanın içi cam kırıklarıyla dolmuştu.

190

Oujuk Tajlar

Hiddetinden ağlamak üzereydi. Nitekim iki damla gözyaşı yanaklarına indi. Artık korkuya galebe çalmış sayılırdı. O adamlardan birini eline geçirse çılgın gibi üzerine atlayacaktı, sonuç ne olursa olsun.

Ama ortada saldıracığı tek bir Allah'ın kulu görünmüyordu.

Kimildadıkça cam kırıkları çatırdıyordu ayaklarının altında.

Ayşegül zaman kavramını âdeta yitirmişti. İlk gelen telefondan bu yana kaç saatin geçtiğini toparlayamıyordu.

Birden aklına ilk gece Doğan'ın ettiği telefon geldi. O telefondan bir süre sonra Doğan'ın yardakçısı tanımadığı bir yığın yabancıyla gelmişti yardımlarına. Bu beladan yine kendisini Doğan'ın kurtarabileceğini düşündü.

Telefona koşup Duygu yu aradı ve ona durumu kekeleyerek, kesik kesik cümlelerle anlatmaya çalıştı.

Duygu arkadaşının tam bir panik içinde olduğunu hemen anlamıştı. Arabadayız, hemen geliyoruz oraya, metin olmaya çalış demıştı.

Ayşegöl biraz rahatlar gibi oldu ama onların yetişmesinden önce hâlâ görünemeyen saldırganların eve girmesinden korkuyordu.

3

Duygu ile Ayşegöl'ün evinin camlarının kırılmasından tam üç gün sonra, Sulhi Erman'ın bürosundaki çalışma odasının kapısı vuruldu ve adamlarından biri süklüm püklüm bir eda ile içeriye girerek, 'Efendim size bir kargo var" dedi.

Yaşlı adamın hafifçe kaşları çatılmışı.

Renkli poşeti masasına getiren adamına baktı bir süre. Şu sıralar kimseden böyle bir kargo beklemiyordu. "Nereden geliyor bu? diye sordu.

Kadıköy'den, beyefendi.

Oradan kendisine kargo ile herhangi bir şey gönderecek kimseyi tanımıyordu.

Kim göndermiş?" diye sordu. Adam poşetin üzerinde yazılı adı okudu. "Nihat Tok."

Yaşlı adama hiçbir şey ifade etmemişti bu isim. Nedense birden huylanmıştı.

'Masanın üzerine bırak' dedi.

1^2

!Soğuk, laflar

Adamı saygıyla eğilip dışarı çıktıktan sonra bir müddet paketi açmadan öylece durdu. İş yaptığı insanları kesinlikle unutmazdı ama Nihat Tok diye birini hiç hatırlamıyordu. En kötüsü ise içinde hissettiği huzursuzluktu.

Uzanıp parmaklarıyla kargo paketini inceledi. İçinde sanki ensiz bir kutu vardı. Dayanamayıp paketi açtı. İçinden bir VHS bant ve üzerinde yazı olmayan kapalı bir zarf çıkmıştı. Sanki başına gelecekler içine doğmuş gibi yüreğinde bir titreme hissetti. Önce zarfı yırtıp içinden çıkan kâğıda bir göz attı.

Meseleyi anlar gibi oldu.

Bu, bir şantaj mektubuydu. Metin gazeteden kesilmiş harflerin kâğıda yapıştırılmasıyla kaleme alınmıştı. Yani el yazısı, daktilo veya

bilgisayar çıktısı kullanılmamıştı. Yapıştırılmış harfleri bir solukta okudu.

Elindeki bandın internete veya herhangi bir sosyete dergisine itikalini istemiyorsan, iki milyon dolar hazırla. Parayı nasıl teslim edeceğini sana daha sonra bildireceğiz.

Yazı bu kadardı.

Yaşlı koleksiyoncu taş kesildi. Bir süre hiç kımıldamadan koltuğunda öylece kaldı. Kargo poşetinden çıkan kasette ne olduğunu artık gayet rahat tahmin edebiliyordu. Kâğıdı katladı, ceketinin iç cebine koydu. Fazla bir tepkisi olmamıştı. Üç beş dakika hiç kımıldamadan bekledi. Sonra döner koltuğundan kalktı. Kaseti cihaza yerleştirip düğmeye bastı. Kocaman televizyon ekranı birden iğrenç görüntülerle hareketlendi.

Gözlerini kısıp, dudaklarını büzerek görüntüleri seyre başladı.

Karısının zevkten inleyip kendinden geçtiği sahneleri gördükçe midesi bulanıyordu. Bu, sıradan bir sevişme de değildi; özellikle tertip edilmiş, en pespaye, en rezil görüntüleri içeriyordu kaset.

3. Balâm j<j3

Yüzü bembeyaz kesilmişti Sulhi'nin.

Ama inanılmaz bir sabırla sonuna kadar seyretti kaseti.

Ekran karardı. Sulhi Erman hâlâ kımıldamıyordu yerinden.

Kıskançlık hissi duymadığı kesindi. Genç karısının kendisini aldattığını biliyordu zaten. Gerçi ihanetin çirkin görüntüleriyle allak bullak olmuştu ama onu asıl düşüncelere sevk eden şey, bu şantajın kimin kalkıştığı olmuştu.

Kimse Sulhi Erman'a şantaj yapamazdı. Bu çok aptalca bir girişimdi. Mutlaka bunu yapan kişi onu yeterince tanıımıyordu. Ya çok amatör biriydi, ya da enayinin teki.

İlk şoku adatinca soğuk ve kahredici bir şekilde gülümsemeye başladı. Koleksiyoncunun en tahammül edemeyeceği şey kendisine meydan okunmasıydı. Ağır ağır yerinden kalktı, kaseti cihazdan çıkarıp masasının yanında duran deri çantasının içine attı.

Aklına daha şimdiden şantajı tertip eden muhtemel kişilerin kim olabileceğine dair tahminler geliyordu. Sadece biraz sabırlı olması gerekiyordu.

O zaten her zaman sabırlı biriydi.

Orman içindeki malikânesine döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi sakindi.

Salonda kendisini karşılayan karısının yanağına bir öpücük kondurmuş, gülen bir yüzle hatırını, o günü nasıl geçirdiğini sormuştu. Melda'nın verdiği cevapları hassasiyetle dinliyor gibi davranmıştı. Pladn saçlı karısı da zaten fazla anlatacak bir şey bulamamıştı. Her şey çok sıradan bir akşam gibi geliyordu.

O akşam yemekte yalnızca bir kadeh şarap içmişti.

,94

%,kTajla,

Melda ise onun durgunluğunu ancak yemeğin sonuna doğru fark etti. Fakat merak edip nedenini sormadı. Yine işleriyle ilgili bir sorunu vardır, diye düşünmüştü. O konu ise genç kadını hiç mi hiç ilgilendirmiyordu zaten. Meyvelerini yerlerken bir ara bakışları yine yaşlı kocasına takıldı. Sulhi'nin dudaklarında donuk bir tebessümle kendisini süzmeye başladığını gördü. Bu gülümsemenin anlamını öğrenmişti artık. Belli etmemeye çalışarak içini çekti genç kadın. Galiba bu gece yine o sevişme azabına kadanmak zorunda kalacağım, diye düşündü.

Profesör Cihat Derman bu gece aralarında yoktu. Evine gitmişti. Onun varlığı Melda için avantajdı; o olduğu zamanlar iki erkek gece gündüz demeden bodrumdaki o galerilere kapanıp oyalanıyorlar ve kendisi de rahat nefes alma imkânına kavuşuyordu. Bildiği kadarıyla profesör aybaşıdan itibaren tamamıyla evin bir ferdi hâline gelecekti artık.

Fakat yemeğin bitiminde sofradan kalkarlarken, kocasından hiç beklemediği bir teklif aldı. Hatta biraz şaşırdı da. Sulhi gülerek kendisine dönmüş, "Çok hoş bir film kaseti getirdim. Odamızda bu akşam seyretmek ister misin?" diye sormuştu.

İrkilmişti Melda.

Kocasının filmlere düşkün olduğunu hiç bilmiyordu. Hatırlamaya çalıştı; evlendiklerinden bu yana birkaç kez tiyatroya gittiklerini anımsıyordu, o da evlendiklerinin ilk yılında hep kendi ısrarıyla olmuştu. Ama birlikte hiç sinemaya gitmemişlerdi. Sulhi kendisiyle birlikte toplum arasına karışmayı sevmediği gibi, sinemadan hiç hoşlanmazdı.

Gayri ihtiyari sordu.

"Film mi?"

"Evet. Çok hoşuna gideceğini sanıyorum. Beğeneceksin."

3. Bölüm

ı<}5

Kulaklarına inanamadı önce. Yaşlı kocası film seyrederek eğleneciklerini söylüyordu, ilk aklına gelen şey filmin pornografik bir şey olduğu fikriydi. Galiba, aklınca sevişmelerine değışik bir çeşni katmayı planlıyordu.

"Nasıl bir film?" diye sordu. .

"Gerçek bir dram."

"Dram mı? Senin öyle filmlerden hoşlandığını hiç bilmiyordum."

"Hoşlanmam zaten. Ama senin seveceğine eminim."

Melda kusursuz güzelliğine rağmen zeki bir kadın değildi. Hayatının gidişatını değıştirmek bir komplo ile karşı karşıya kalacağını bir an bile hayal edememişti. Saf saf sordu. "Amerikan filmi mi?

"Hayır. Yerli yapım."

"Nerede kaset?"

Yukarıda çantamda.'

Gidip getireyim, diye ayağa kalkmıştı Melda. Ama kocası onun gözlerinin içine bakarak, "Hayır burada değil, yatak odamızda seyredeceğiz" dedi.

Melda yine içinden, kesin bir porno film gösterecek, diye düşündü. Başka hangi nedenle filmi salonda değil de yatak odasında seyredeceklerdi ki? Belli ki hizmetkârların görmesini istemiyordu. Çaresiz yerine oturmak üzereyken Sulhi yaklaşıp koluna girmiş, "Hadi odamıza gidelim" diye fısıldamıştı kulağına, ıhk, yumuşak bir sesle. Kocasının ferî kaçmış gözlerinde artık bildiği o yapay ifade şekillenmişti.

Sen yatak odasına git ve beni bekle. Birazdan ben de yanına geleceğim."

«,6

Oofruk laflar

Sulhi çalışma odasına yürürken o da doğru yatak odasına çıktı. Aradan beş dakika kadar bir zaman geçti. Yaşlı adam hâlâ gelmemişti.

Yatağın ucuna ilişip düşünmeye başladı. Sürdüğü hayattan nefret ediyordu. Maddi olarak çok şeye sahipti ama mutlu ve huzurlu değildi. Varlık içinde yokluk çekiyordu ve en önemlisi bu koca malikânede hürriyeti elinden alınmış bir insan, esir gibi görüyordu kendini. Sulhi âdeta bedelini ödeyerek kendini köle olarak satın almıştı.

Kapının açılmasıyla başını çevirip içeriye giren kocasına baktı.

Az önceki mütebessim hâli yoktu şimdi, suratı asık, derisi buruşmuş çehresi gergindi. İlk defa Melda tatsız bir şeylerin olacağı hissine kapıldı. İçini belli belirsiz bir endişe kaplamıştı ama herhangi bir yorum yapamıyordu.

Kocası sessiz adımlarla duvara bitişik büyük ekranlı televizyon cihazının altındaki göstericiye elindeki kaseti yerleştiriyordu Eline kumanda cihazını alan Sulhi hiç konuşmadan biraz uzak durdu. Ekranı bakmıyor, kahredici bir edayla karısını süzüyordu.

"Seyret bakalım" dedi.

Huyulanması biraz daha artmıştı Melda'nın. Pek bir şey anlamıyordu, kocasının tutumu da gittikçe garipleşiyordu. Yüzündeki alaycı ifade daha belirginleşmişti sanki.

Kalbi sıkışır gibi oldu genç kadının.

Bu film merakı da nereden çıkmıştı?

Sulhi kumandanın düğmesine bastı. Ekranda önce bir dalgalanma oldu, sonra görüntüler geldi. Melda bunun garip bir film olduğunu hemen anladı, jenerik filan yoktu, doğrudan doğruya bir oda belirmişti ekranda.

3. Bölüm

'97

Gözlerini kısan Melda irkilerek ekrandaki görüntüyü izlemeye başladı. Onu asıl şaşırtan şey dekorun kendisine hiç de yabancı gelmediğiydi, sanki o boş odayı daha evvel görmüş gibiydi. Birden kameranın görüş alanına çırılçıplak bir adam girdi. Genç kadın gözleri yerinden fırlayacak gibi irileşerek filmin aktörüne baktı. Onu tanıyordu.

Nefesi kesilecek gibi oldu birden.

Her şeyi anlamıştı şimdi.

Boğazı kurudu, vücudu titremeye başladı.

Gördüklerine inanamıyordu. Olamazdı böyle bir şey. Teoman arkasına geçmiş, hoyratça ona sahip oluyordu. Görüntü pırıl pırıl ve hiçbir itiraza mahal vermeyecek kadar da netti. Yumruklarını sıkıp, uzun tırnaklarını etine geçirdi Melda.

"Kapat şunu" diye mırıldandı nihayet güçlükle.

Ama yaşlı adamın ekranı karartmaya hiç niyeti yoktu.

Melda bu defa yüksek sesle bağırdı.

"Lanet olası moruk! Sana kapat dedim. Duymuyor musun?"

Genç kadın her şeyin bittiğini anlamıştı artık. Kocasının öfkesinden de korkmuyordu, zaten yaşadığı hayat katlanılabilir

cinsten değildi. Fakat onu asıl çileden çıkaran şey sevgilisinin nasıl böyle bir ihanete bulaştığıydı. Neden satmıştı kendisini acaba? Para için mi? Evet, tek olasılık buydu.

Birden kocasının sesini duydu.

'Filmi beğenmedin mi yoksa? Bir hayli erotik değil mi? Seni heyecanlandıracağını sanmıştım. Yanıldım mı?'

Kocasının öfkeden kudurarak bağırıp çağıracağını, hatta üstüne yürüyeceğini sanmıştı, oysa sesi bile yumuşak ve hiddetten uzak çıkmıştı. Ama Melda bunu biraz geç fark etti. Şaşkınlıktan

iq8

ooguk Taklar

rahat düşünemiyordu. Hangi koca bu görüntüler karşısında bu denli sakin ve vurdumduymaz davranabilirdi ki?

Birden üzerine bir ezilmişlik çöktü genç kadının. Kendisini haklı kılacak hiçbir yanı yoktu olayın. Bu düpedüz ihanetin bel-geiydi. Sonra yavaş yavaş bazı şeyleri fark etmeye başladı. Kocasını karanlık işlere bulaşmış acımasız insanın tekiydi. Emrinde çalışan bir yığın silahlı adamı vardı; kesinlikle ihanetini cezalandırmadan rahat etmezdi.

Titremeye başladı.

Yoksa sonum mu geldi, diye düşündü bir an. Korkuyla kocasına bir göz attı. Sulhi ekranın yanı başında gayet sakin duruyordu. Hatta açıklanamaz bir gülümseme vardı yüzünde ama Mel-da bunun bir gülümseme olup olmadığını dahi çıkaracak ruh hâlinde değildi. Yavaş yavaş nutku tutuluyordu.

Yaşlı adam konuşmuyor sadece karısını süzüyordu. Odanın sessizliğini sadece filminden akseden inlemeler, ahlar ve iğrenç kelimeler bozuyordu. Nihayet Melda, "Ne zaman eline geçti bu bant?" diye sorabildi.

Adamın cevabı çok sakin olmuştu.

1 Bugün."

"İlişkimi daha öncede biliyor muydun?

Yaşlı adam başını salladı.

'Evet. En başından beri.

Genç kadın irkilmişti. Saçlarını geriye atarken, "Lütfen şunu kapat. Midemi bulandırıyor" demişti.

"Mideni mi bulandırıyor? Oysa filmde çok mutlu görünüyorsun. Baksana zevkten uçuyorsun âdeta.

"Lütfen. Lütfen, kapat."

Sulhi ekranı söndürüverdi. Kendini toparlamaya çalışan genç kadın hırsla sordu.

"Teoman'ı satın mı aldın? Böyle şeyleri çok iyi becerirsin."

Yaşlı adam kısık bir kahkaha attı.

"Yanılıyorsun, sevgilim. Onlar beni satın almaya kalkıştılar."

Melda şaşkınlıkla kocasına döndü.

"Onlar mı? Onlar da kim?"

"Sanırım âşığın ve seni izlemesi için peşine taktığım özel dedektif."

"Beni izlemek için birini mi tutmuştun?"

"Evet, hayatım. Normal değil mi?"

Melda hâlâ kendisini toparlayamamıştı, kafasının içerisi karmakarışık.

Neler oluyor? ' diye mırıldandı.

Ama Sulhi'nin hareketlerinden biraz ümitlenir gibi olmuştu.

Olay çok basit dedi kocası. 'Seyrettiğin bu görüntülerin herkes tarafından görülmemesi için benden iki milyon dolar istiyorlar."

Kim? Teoman mı?"

Yaşlı adam televizyonun yanından uzaklaşarak karısına sokuldu, hatta beklenmedik bir şekilde onun platin saçları üzerinde ellerini okşar gibi dolaştırdı.

"İşte, bundan tam emin değilim. Ama ilk etapta âşığın ve özel dedektifin bu çirkefliği ve korkunç hatayı yapmış olmaları muhtemeldir."

200

Ot>Flık Taylor

Adamın buruşuk derili elleri saçları üzerinde dolaşırken Mel-da ürperdi. Ne yapacağı hiç belli olmazdı. Onun bu sükûnetine asla güvenemezdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye kekeledi. "Başka kim olabilir?"

"Bunu anlayacağız hayatım. O kadar çok hasmım var ki. Beni can evimden vurmak isteyen bir sürü düşmanım pervane gibi etrafımda dolaşıyorlar."

Melda aval aval kocasını süzdü.

"Kimler?"

"Yakında anlayacağız, merak etme. Her şey yoluna girecek, seni temin ederim."

Sulhi'nin bu kadar yumuşak ve anlayışlı davranmasına imkân yoktu; benden alacağı intikamı en sona saklıyor, diye düşündü genç kadın. Az çok kocasını tanıdığını sanıyordu, ihanetini asla affetmezdi. Mudaka kendisi de bu ihanetin bedelini ödeyecekti. Fakat o kadar şaşkına dönmüştü ki, düşüncelerine doğru düzgün bir mecra veremiyordu. Kendisine bir tuzak kurulduğu kesindi ve bunun baş aktörü Teoman olmalıydı. Onun nzası olmadan kimse aşk yuvalarına girip, sevişmelerini banda alamazdı. Bir anda Teoman'dan tiksindi. Kırılmış bir sesle kocasına dönüp mırıldandı.

"Biz ne olacağız? Beni başıslayabilecek misin?"

Yaşlı adam saçlarını okşamaya devam ediyordu. Sorusunun boşlukta kaldığını gördü. Kocasını karşılık vermemişti. Melda bir an durumun vahametini daha iyi takdir etti. Sulhi'den nefret ettiği muhakkaktı, ama kocası canına kast etmeyip sadece boşasa bile birden düşeceği zor durumu kavradı. Alıştığı bu rahat ve debdebeli hayattan sonra ailesinin yanına dönemezdi. Para ve konfora alışmıştı artık.

3. Bölüm

ao1

Sulhi yatağın kenarına oturdu.

Onun gözlerinin içine baktı.

"Sen aptal bir fahişesin" dedi. "Çok da kafasızsın. Birkaç saatlik bedeninin ihtiyaçları için hayatını ve geleceğini tehlikeye atacak kadar zavallı. Sana acıyorum. Pek tabiidir ki, senin için de bir şeyler düşüneceğim. Ama henüz bunun sırası değil. Önce bu meseleyi sessiz ve kimsenin öğrenemeyeceği şekilde halletmem lazım, hayatım."

İliklerine kadar titreyen genç kadın ürperdi.

Kocasının bu ifadesinden kendi sonunun da pek parlak olmadığını sezinlemişti. Oturduğu yerden kayıp kocasının dizlerine kapandı.

"Beni affet, Sulhi" diye inledi. "Hata ettiğimi kabul ediyorum ama asla bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Sana söz veriyorum. Cahillik ettim, irademe yenik düştüm. Kesinlikle aynı hatayı bir daha yapmam. İnan bana."

' Öyle mi?"

"Evet..."

Kanıtla bakalım. O hiç sevmediğin şeyi yapmam istiyorum. Hem de derhal, şimdi."

Kocasının ne yapmasını istediğini hemen anlamıştı.

Midesi bulanır gibi oldu.

En tiksindiği şeydi bu. Ama hiç oyalanmadı. Kocasının dizlerinin dibine çökmüştü. Gözlerini yumdu, elini uzatıp yaşlı adamın fermuarını açtı. Oral seksle bu sorunu çözecekse katlanmak zorundaydı. Hem de saatlerce uğraşmak zorunda kalsa da.

A

Sıcak bir haziran günüydü. Doğan boynunda oluşan ter damlalarını mendiliyle silerken karşısında oturan kamburumsu Cemal Koruk'un yine sakalı uzamış karanlık suratına bakarak homurdandı.

"Profesör Cihat Bey dün gece beni aradı nihayet" dedi. Sulhi denen namussuzla tanıştırmak için mi?" Başını salladı genç doçent. Evet.

"Nerede buluşacaksınız?"

"Kuruçeşme'deki bir barda. Oraya birkaç defa gitmiştim. Cenevizlilerden kalma eski bir şarap mahzenidir. Ama çok iyi modernize edilmiş, lüks bir bar." Gidecek misin bu buluşmaya? Doğan şaşırması gibi adama baktı. Yoksa gitmemi istemiyor musun?"

Sana söylemiştim. Bu, bir tuzak olabilir. Hayatın tehlikeye girebilir."

Doğan sinirli bir şekilde mırıldandı.

3. Bölüm

203

"Başka şansım var mı? Bu lanet işe beni sen bulaştırdın yoksa unuttun mu?"

"Unutmadım tabii. Ama Sulhi senin adamım olduğunu biliyor. Gözünü kırpmadan seni harcamaya kalkabilir."

Doğan'ın içinden isyan etmek geliyordu.

"Peki tavsiyen nedir? Gitmeyeyim mi?"

"Seni zorlayamam. Karar sana ait. İstersen profesörü atlat, . bir bahane uydur."

"Bana numara yapmaya kalkma Cemal Bey. Artık çok geç. Boğazıma kadar bu işin içine battım. Başka şansımın olmadığını sen de biliyorsun.

Cemal uzayan sakalını kaşırken mırıldandı.

"Sana verdiğim silahı üstünde taşıyor musun?"

"Hayır. Silahlardan hoşlanmadığımı sana söylemiştim."

"Aptallık etme. O silah daima üstünde olsun. Ne zaman ihtiyaç duyacağın hiç belli olmaz."

"Sen silah işini dert etme. O koleksiyoncu bana bilgim için ihtiyaç duyuyor. Beni öldürmekle eline ne geçer. Ben onun işine ancak hayatta olduğum takdirde yararım."

Cemal yüzüne hiç yakışmayan gülümsemesini takındı.

Sen bizim gibi değilsin; okumuş, tahsil görmüş, koca bir doçent olmuşsun, kusura bakma ama çok safsın. Hâlâ durumu anlamıyorsun korkarım. Herifin senin bilgine filan ihtiyacı yok. O konularda müşavir olarak zaten senin hocanı ayarlamış bile. Yani senden daha iyisini bulmuş çoktan. Onun zoru benimle. İki seneden beri onunla çatışıyoruz. İkimiz de birbirimizin boşluğunu yakalamaya çalışıyoruz. Şimdi o benim bir açığımı yakaladığını sanıyor. Gözünü kırpmadan seni harcayabilir."

*°4

Svğuk Taklar

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece uyarmaya."

"O buluşmaya gitmek istemiyorum dersem, ne yaparsın? Sevinir misin?"

Cemal biraz daha sırtıttı.

"Ben adamlarımı tanırım. Gideceğini biliyorum. Tek isteğim uyanık olman. Başına bir hâl gelirse kendimi affetmem."

Doğan alay eder gibi söylendi.

"Ah, teşekkür ederim. Çok anlayışlısın, doğrusu."

"Söyle bakalım şimdi, randevun saat kaçta?"

"Bu gece dokuzda."

İkisi de sustular.

Levent'teki bir pastanede buluşmuşlardı. Cemal dalgın bakışlarla düşünmeye başlamıştı. Neden sonra homurdandı.

"Merak etme" dedi. "O bara senden önce dört beş adamımı müşteri gibi sokarım. Seni korurlar. Zaten bu akşam Sulhi'nin atağa geçeceğini sanmam. Önce seni bir tartıp biçecektir, it oğlu it. Sonra eyleme geçer."

"Ne zaman?"

"Bunu bilemem artık. Ama en uygun zamanda olacağına kalıbımı basarım."

"Sağol. insana ne kadar da moral veriyorsun."

Seni uyarıyorum sadece."

Bu arada" diye mırıldandı Doğan. "Şu kızların durumu ne olacak? O camı kıran serseriler konusunda ne yaptın?"

Cemal ters ters doçente baktı.

o. fiölüm

205

"Daha ne yapmamı istiyorsun ki? Başka işim gücüm yokmuş gibi iki adamımı devamlı onların peşine taktım yahu! Gece gündüz kızları kolluyorlar."

Doğan sustu.

Kendisi için pek aldırdığı yoktu, ama Duygu'nun başına bir hâl gelirse bunu kesinlikle başışlayamazdı.

Doğan, Golf ü kaldırım kenarında bir yere park etmişti. Arabasından inmeden önce başını çevirip eski Ceneviz yapısı şarap mahzenine bir daha baktı. Dışardan köhne, yıkık bir duvar kalıntısı veya terk edilmiş bir antik depo gibi görünüyordu. İçerdeki hayatîyetin tek nişanesi tepedeki neon ışıklar ve girişin hemen yanında yer alan iki bar fedaisiydi. Buraya daha evvel birkaç kere geldiği için, içerdeki ambiyansı ve barın sosyetik müşterilerini görmüştü. Kendisi için tehlikeli olacağına hiç ihtimal vermiyordu; Cemal'in söyledikleri gerçek olsa bile, tanımadığı koleksiyoncu herhalde işini burada görmeye kalkışmazdı. Yine de bara ürpererek baktı.

Kabul etmek zorundaydı ki, hayatı şu son üç aydır inanılmaz bir tempoda geçiyordu. Durgun, sade ve ilim kitaplarına boğulmuş havadan uzak, her anı tehlike ve tedirginlik dolu, gerilim içinde geçen günler. Hayatındaki sıkıntının bitmesi için dua ediyordu artık ama bezginliği dineceğine daha da fazla bir eğimle tırmanıyordu sanki.

Arabanın torpido gözünü açıp, Cemal'in verdiği kısa namlulu tabancayı blucinin beline sıkıştırdı. Askerlik günlerinden beri eli bir silaha değmemişti. Hâlâ da bu silaha ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyordu. Tedbiri olmaktan zarar gelmezdi, lakin silaha ihtiyacı olduğu anda onu kullanabileceğinden kuşkusu vardı.

200

«Soğuk Taklar

Uzanıp arka koltuğa bıraktığı açık renk keten ceketini aldı. Belinin arkasına sıkıştırdığı silah olmasa ceket giymeyecekti ama silahı bir şekilde gözlerden uzak tutmalıydı.

Arabadan indi. İçine giydiği düz renk gömleğinin yakalarını düzeltti, ceketinin vücuduna oturup oturmadığını kontrol etti, düğmelerini sırf tabanca belinde kabarıklık yapmasın diye iliklemedi. Kendini hazır hissedince de ağır ağır barın girişine doğru yollandı.

Kapıdaki iki fedai onu çaktırmadan göz ucuyla süzmüşlerdi. Tipinden, kılık kıyafetinden onun zararsız bir kişi olduğuna hükmetmişlerdi ki sol taraftaki insan azmanı olanı gülümseyerek, "İyi akşamlar, efendim. Hoş geldiniz diye mınldan-mıştı. Doğan da ona soğuk bir tebessümle mukabele edip içeriye daldı.

Ufak ve dar bir antreyi takiben hemen geniş ve loş ana mekânına giriliyordu. Barın belki de tek kusuru aşırı loş oluşuydu. Kırmızı tuğla duvarların üzerindeki aplikler yeterince aydınlatmıyordu etrafı. Doğan gözlerini kısarak eski hocasını görmeye çalıştı. Neyse ki vakit erken olduğundan bar yükünü almamış, oldukça tenhaydı henüz. Geçen gelişlerinde de olduğu gibi kadife sesli piyanist hem çalıyor, hem de eski sarkılan söylüyordu.

Doğan neden sonra profesörü gördü.

Eski hocası masasından kalkmış ona yaklaşıyordu. Gayri ihtiyari içinde hâsıl olan burukluktan kendini sıyıramadı. Çok takdir ettiği bu değerli bilim adamının böyle bir pisliğe bulaşmış olmasını kabullenemiyordu bir türlü. Cihat Derman çok da sempatik bir adamdı ayrıca. Yaklaşırken sakallı ablak yüzündeki gülümseme hemen içini kaynatmıştı Doğan m. Çoğu zaman olduğu gibi yine desenli papyon kravat takmıştı. İri göbeği nedeniyle

3. Solüm

207

pantolonunun düşmesini engellemek için kullandığı kırmızı askısı da ceketinin açık önünden görünüyordu.

Hoca, "Hoş geldin, Doğan diyerek eski talebesinin elini hararetle sıktı.

"Hoş bulduk, Hocam. Nasılsınız?" demişti genç adam da.

"İyi, iyi. Gayet iyiyim."

Bir an ikisi de birbirlerini süzdüler.

İşin ilginç yanı ikisi de bulaştıkları bu pis iş için hafif şaşkınlık belirtisi yaşıyorlardı. Doğan yaşlı hocasının yüzünde o kaçınılmaz ifadenin hayretini çabuk yakalamıştı. Acaba o benim için ne düşünüyor, diye geçirdi aklından. Ama bunu sorma şansı asla yoktu.

Talebesinin koluna giren Cihat Derman, onu çekeştirdi.

Gel, seni Sulhi Erman'la tanıştırayım" dedi.

Duvar dibindeki bir masaya doğru ilerlediler. Tuğla duvara gömülü apliklerden birinin solgun ışığı masada oturan şık giyimli, yaşı yetmişin üzerindeki bir adamı aydınlatıyordu. Doğan masaya yaklaşınca yaşlı adam ayağa kalkıp elini uzattı.

Ben, Sulhi Erman" demişti.

Doğan daha ilk bakışta yaşlı adamın ses tonundan etkilenmişti. Sesi tesirli olduğu kadar otoriterdi de. Bakışları da öyle. Sanki genç akademisyeni satın alacağı, koleksiyonuna ilave edeceği, yeni bir mal gibi süzmüştü. Dikkadi, tedbirli ve meraklı bakışlarla. Doğan, ilk temastaki elektriklenmenin ilerdeki ilişkiye Şaşmaz bir yön vereceğini kabullenir ve şayet karşısındakinden müspet bir elektrik alırsa iyi bir dostluk kurulacağına inanırdı. Ne yazık ki, ünlü ve zengin koleksiyoncudan aldığı kıvılcımlar menfi idi.

aoB

S^kT-fl»

Doğan soğuk bir eda ile "Memnun oldum dedi.

Yaşlı adamın delici bakışları hep üzerindeydi. Sanki bir an arenaya çıkmış gibi bakıştılar. Adeta birbirlerinin güçlerini tartıyorlardı.

"Lütfen, oturun" diye mırıldandı Sulhi Erman. "Biz viski içiyoruz, siz de katılır mısınız?"

"Tabii, neden olmasın."

Garson viski bardağını hızla masaya servis yaparken Profesör Cihat biraz telaşlı biraz da endişeli konuşmaya başlamıştı. Daha ziyade Doğan'ın talebelik yıllarındaki başarısından ve akademik kariyere geçişindeki teşviki gibi afakî konulardan dem vuruyordu. Doğan, Hocasının asıl konuya geçmekte zorlandığını hisseder gibi olmuştu.

Sabırla bekledi.

Buraya kendisini onlar çağırdığına göre nasıl olsa mevzuya da onlar girecekti. Yaşlı koleksiyoncu hiç sesini çıkarmadan dinliyordu sadece.

Profesör nihayet cesaret kazanmak ister gibi bardağındaki viskiyi bir dikişte boğazından aşağıya gönderdikten sonra mırıldandı.

"Doğan, sana telefonda anlatmıştım. Sulhi Bey memleketin en büyük tarihi eser koleksiyoncularından biridir. Hatta belki de en önemlisi."

Doğan gülümsedi.

'Evet. Bunu biliyorum."

Hoca yutkunarak devam etti.

Emekli olunca bir süre onun yanında çalışarak kendisine yardımcı olacağım."

3. İSölüll

20Q

"Bunu da söylemişsiniz, Hocam."

"Ama benimki geçici bir dönem için olacak. Biliyorsun, artık yaşlandım, Bodrum daki mütevazı yazlığıma geçip dinlenmek istiyorum. Oysa Sulhi Bey için, daha faal, çalışkan ve dinamik bir uzman gerekli. Bu nedenle de sen aklıma geldin ve kendisine seni önerdim."

"Teşekkür ederim Hocam ama bu imkânsız" dedi Doğan.

"Neden?"

Bu soruyu profesör değil Sulhi sormuştu.

Genç adam ilgilenmiyormuş gibi omuz silkinişti. Bakışlarını yaşlı adama çevirip kısık sesle mırıldandı.

"Çünkü hiç vaktim yok. Size zaman ayıracağımı sanmıyo-

ll

rum.

"Öyle mi?"

Üzgünüm."

Oysa size tahmininizin üstünde bir ücret ödeyebilirim. Herhalde işitmişsinizdir, ben çok zengin bir adamım. Ve maiyetimde çalıştırdığım insanlara karşı çok bonkörümdür. Hele bana uzmanlıklarıyla ilgili bir hizmet veriyorlarsa."

Doğan gülümsedi.

Emeği değerlendirdiğiniz için sizi kutlarım. Ama ne yazık ki cevabım hayır olacaktır."

Yaşlı adam istihza ile doçenti süzdü.

"Sizin için takdir ettiğim ücreti bile sormadınız. Çok acele karar vermiyor musunuz?"

Galiba meramımı anlatamadım. Sorun para değil."

Sulhi soğuk bir şekilde gülümsemişti.

aro

Sojтік Taklar

"Ha, şimdi anlıyorum galiba. Siz hakkımda çıkarılan rivayetlerden rahatsız oluyorsunuz."

Doğan anlamamış gibi mırıldandı.

Hangi rivayetler?

"Lütfen, Doğan Bey! Hiç duymamış gibi davranmayın. Koleksiyonumdaki pek çok eserin kaçak olduğu hususundaki söylentileri kastediyorum."

Doğan önce hocasına baktı.

Sonra samimi bir şekilde güldü.

"Bunun bir rivayet olduğunu bizzat siz söylüyorsunuz. Ben size inanıyorum. Hem bu çok doğal bir şey, biz de koleksiyoncuların çoğu böyle haksız söylentilerle itham edilir."

Profesör Cihat Derman sararmıştı. Ama Doğan onun şaşkınlığını görmezlişe gelerek devam etti. Benim meselem zamansızlık. Başka bir işte çalışacak zamanım yok."

Yaşlı adam suratında belirginleşen alaycı ifadeyle Doğan ı süzdü.

Demek zamanınız yok, öyle mi?1

Maalesef.

<1

"Ya ben aksini kanıtlarsam?"

Doğan hafifçe gerildi.

Sulhi Erman'ın nihayet asıl konuya gireceğini sezinlemişti. Yüzüne şaşkın bir ifade vermeye çalıştı. Konuşmanın bundan •Sonra nasıl bir mecraya döküleceğini şimdiden tayin etmek oldukça zordu. Sanki yaşlı adamın son cümlesini hayretle karşılıyormuş gibi etrafına bakındı. Aslında o an yapmaya çalıştığı şey, loş salonda Cemal Koruk'un bulunduracağını vaat ettiği adamlarını görebilmektir. Ama tanıdığı hiçbir kimseye rasdayamamıştı,

S. Bölüm

211

hatta peşinden hiç ayrılmayan iki fedaisine bile. Mudaka buralarda bir yerlerde olmalıydılar ama onlar profesyoneldi ve ken-| dilerini başarıyla gizlemeyi başarıyorlardı.

"Neyi kanıtlayacaksınız?" diye sordu. "Mesela başka biri adına uzman olarak çalıştığınızı." Doğan kekeler gibi yaptı. "Beni şaşırtıyorsunuz."

"Her şeyi biliyorum, delikanlı, inkâra kalkışman çok anlamsız. İsim vermemi istiyorsan onu da yapabilirim. Yaptığımız öneri senin geleceğin için çok hayırlı bir adımdır. Kesin kararını vermeden önce iyice düşünmeni tavsiye ederim. Şayet benimle çalışırsan geleceğini teminat altına alırsın." Doğan durgunlaşıp düşünür gibi yapmaya başladı. Böyle yapması şarttı. Teklifi hemen havada kapar gibi davranırsa karşısındakilerin şüphelenmeleri çok doğaldı. Viski

bardağını eline aldı, kararsız gibi düşünmeye başladı. Sonra sesini alçaltarak fısıldadı.

"Benim geleceğim zaten teminat altında" dedi. Sulhi hemen bastırıyordu.

Cemal Koruk denen o serseriye fazla güvenmiyor musun? Tam zamanı sayılırdı.

Arkasına yaslanan Doğan çok şaşırılmış gibi homurdandı. "Cemal Beyle olan ilişkimi biliyor musunuz?" ' Yoksa bilmediğimi mi sanıyordun? Ben her şeyi bilirim evlat. Çok geniş bir haber alma ağımdır. Ama beni asıl şaşırtan şey ona gösterdiğin itimat ve bağlılık. Yoksa seni tehdit mi ediyor? Zira o her türlü kötülüğü yapabilecek biridir."

»>2

- Soğuk Tajlar

Doğan zaman kazanmak için susar gibi yaptı.

içkisinden bir yudum aldı. Oyuna devam etmek zorundaydı.

"Hayır" dedi nihayet. "Tehdit filan etmiyor.1

Yaşlı adam sırtıtmıştı yine.

"Yoksa onu gerçek bir koleksiyoncu mu sanıyorsun? O, şuna buna kaçak eser pazarlamaya çalışan üçkâğıtçının tekidir. Mundar ve mülevves bir adam... Ondan sadece kötülük gelir. Seni de kandırdığı ayan beyan belli oluyor. Şayet onunla çalışıyorsan sen de piyasaya kaçak mal sürüyorsun demektir. Çok yazık."

Doğan kıpkırmızı kesilmişti. Nefesini zor tuttu.

"Ben kaçak mal işine karışmam" dedi. "Bu ifadeniz hiç de inandırıcı değil." "Ne demek istiyorsunuz?"

Konuşmanın hâkimiyetini ele geçirdiğini düşünen yaşlı koleksiyoncu mağrur bir edayla devam etti.

"Delikanlı, galiba henüz durumu tam olarak kavramış değilsin. Buna da şaşmamak gerek, çünkü anladığım kadarıyla patronunun bana nasıl bir kazık atmaya çalıştığından henüz haberin yok sanırım. Beni hiç kimse atlatamaz. Yamuk davranışlarda bulunanları da ben affetmem."

Daha fazla karşı koymada dikkat çekebilirdi.

Doğan teslim oluyormuş gibi başını önüne eğdi. Bezgin bir ses tonuyla mırıldandı.

"Yanıyorsunuz" dedi. "Krotonlu Milo atletini kastediyorsanız o heykeli bizzat ben inceledim. O gerçek bir sanat eseridir. Louv-re'da teşhir edileni kadar mükemmel olmasa da. Hiç kuşku yok ki, antik Yunan heykel sanatının tipik örneklerinden biri."

3. Bölüm

*13

"Demek o heykeli incelediniz?"

II,- . n

bvet.

"Ve sahte olmadığına da eminsiniz, öyle mi?" "Kesinlikle. Ama anlamadığım bir husus var. Cemal Bey o heykeli yanılmıyorsa Niyazi adında birine satmaya çalışıyordu. Yoksa size de mi söz verdi?"

Yaşlı adam muzaffer bir eda ile homurdandı. "Nivazi denen kişi benim temsilcimdir. Çoğu alışlarda benim adıma işleri o görür."

Doğan anlamamış gibi Sulhi'ye baktı. "O hâlde sorun nedir?"

"Senin patronun temsilcimi atlatmaya kalkıştı. Genç arkeolog elini kaldırarak itiraza kalkıştı. "Durun bir dakika. Önce bir noktanın aydınlığa kavuşması lazım. Cemal Bey benim patronum filan değil. Onun adına bazı eserlerin tespit ve teşhisi için bilgime başvurduğumu ve bu işlerden para aldığımı kabul ediyorum ama onun için çalıştığımı ret ediyorum."

Viskisinden ufak bir yudum alan yaşlı adam huzur dolu bir bakış fırlattı Doğan'a.

"Bunu duyduğuma memnun oldum" dedi sonra. "Hiç vaktinizin olmadığını iddia etseniz de, bu durum hâlâ anlaşma ihtimalimizin var olduğu anlamına gelir.

Bu kez Doğan'dan itiraz yükselmemişti. Siz ne dersiniz, der gibi eski hocasına bakıyordu şimdi.

2 »4

Soğuk Tajlar

Bardan çıktığında ter içindeydi. Yaşlı koleksiyoncunun varlığı kadar, beline tazyik eden tabancanın sertliğinden de sıkılmıştı. Golf e biner binmez ilk iş olarak silahı belinden çıkarıp yine torpido gözüne tıkmak oldu. Galiba Cemal Koruk durumu biraz abartmıştı. Sulhi

Derman'ın mağrur ve biraz küstah olduğu bir gerçekti ama saldırgan bir tipi hiç yoktu. Yine de belli olmaz, diye geçirdi içinden.

Arabayı hareket ettirip Levent'teki evine doğru yollarırken cep telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan Cemal'di.

"Alo?"

Cemal hemen konuya girmişti.

"Ne konuştunuz, evlat? Ne teklif etti sana?"

'Birlikte çalışmayı.

Güzel. Ne cevap verdin?

"İstediğini. Yani önerisini kabul ettim.

"Kuşkulandı mı?"

"Bilmiyorum. Buz gibi bir herif. Yüzünden hiçbir şey belli olmuyor."

"Aferin evlat, gözüme girdin. İyi iş basardın sayılır. Onun inine bir defa girmeyi başarırısan, canına ot tıkadım demektir."

Doğan sıkılmış bir şekilde homurdandı.

Nereden arıyorsun beni?

"Yirmi metre kadar arkandan. Arabadayım."

Şaşıran Doğan garipseyerek sordu.

'Neden durup konuşmuyoruz?

"Olmaz. Zira çıktığından beri izleniyorsun."

3. Bölüm

*>5

"İzleniyor muyum?

"Tabii, ne sandın? Seni boş bırakacağını mı?"

"Kim izliyor beni?"

"Koleksiyoncunun yordakçısı Niyazi'nin adamları. Ama merak etme, bizler de peşindeyiz. Şimdi doğru evine git. Herifler huylanmasın. Ben seni sonra yine ararım."

Doğan dikiz aynasından arkaya baktı.

Cadde bir hayli kalabalıktı ve trafik bu gece saatinde oldukça yoğundu. Peşinde şüphesini çekecek bir araba göremedi. Çaresiz Golfu evine doğru sürdü.

5

Cenevizlilerden kalma şarap mahzenindeki buluşmanın üzerinden iki gün geçmişti. Doğan arabayı orman içinde sürerken yolu biraz yadırgadığından yanında oturan Profesör Cihat a sordu.

"Hocam, doğru yolda olduğumuza emin misiniz? Burası âdetâ orman. Yanlış bir yola sapmış olmayalım? Yaşlı Profesör gülümsedi.

"Şaşırdın, değil mi? İlk geldiğimde ben de yadırgamışım. Buraya Erman Korusu diyorlar. Tümü yeni patronumuzun arazisi. Sınırlarını tam olarak ben de bilmiyorum. Ama gördüğün gibi çok geniş. Sulhi Bey çok zengin bir adam."

"Vay be!" diye mırıldandı Doğan.

Önlerinde çam korularının parça parça neftileştirdiği yeşil bir dağ vardı sanki. Hafif bir rampayı tırmanıyorlardı. Doğan inanamıyormuş gibi mırıldanıyordu.

"Hocam bunun tamamı Sulhi Bey'in mi?"

Bilmiyorum, ama öyledir sanırım.

Dünyaya yanlış gelmişiz hocam. Şu servete, şu ihtişama bakın bir kere. Yıllarca kafa patlatmışız, dirsek çürütmüşüz

3. Bölüm

217

ama hepsi nafileymiş. Bazen boşa harcadığımız yıllara yanıyordum.

Öğrencisinin söylediğinde hakikat payı olabilirdi; Cihat da bu ilâhi dengesizliği kabulde zorlanıyordu ama diğer yandan da Sulhi Erman'ın teklifini kabul ettiğinden bu yana vicdanında hafif bir eziklik vardı. Bir suça ortak olduğunu gayet iyi biliyordu. Asıl şaşırdığı nokta ise kişiliğinden ve dürüstlüğünden o ana kadar kuşku duymadığı eski öğrencisinin de aynı yolu seçmesiydi. Hayatta hiçbir şey görüldüğü gibi çıkmıyordu.

Profesör biraz durgunlaştı.

Her şeye rağmen bu işe bulaştığından pişman değildi. Başka çaresi yoktu. Doğan için de fazla hayıflanmamalıydı, pislige kendi nzası ile bulaşmıştı. Ayrıca onu da suç çukuruna iten nedenleri bilemezdi.

"Bu hiçbir şey değil" diye mırıldandı. Sen asıl az sonra gideceğimiz malikâneyi gör, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaksın.

"Çok mu muhteşem? "Hem de nasıl?" Doğan mırıldandı.

"Sulhi Bey'in çoluğu çocuğu yok mu? "Bildiğim kadarıyla yok. Özel hayatından pek bahsetmez. Ama işittiğim kadarıyla üç evlilik geçmiş başından." "Ve çocuğu olmamış, öyle mi?" "Evet."

"Desenize, bir zürriyet problemi var öyleyse." "Mümkündür." "Şimdi bekâr mı?" Profesör sıırıttı.

ai*

ooğuii Taflar

Hayır, evli. Bir iki sene evvel bir güzellik kraliçesiyle evlenmiş." Doğan şaşırarak mırıldandı. "Öyleyse aralarında çok yaş farkı olmalı." "Doğru. En azından bir kırk yaş olmalı." Elinde olmadan Doğan'ın ağzından bir hayret ıslığı çıktı. Çok da güzel ve çekici bir hanım" diye fısıldadı Cihat. Şaşmamalı Hocam. Hangi kadın hu zenginliğe tav olmaz ki." Profesör o konuyu kapatmak ister gibi mevzuu değiştirdi. Geldik sayılır. Şu virajı alınca arazi birden düzleşecek ve malikâneyi göreceğiz. Ha bu arada ev çok sıkı bir şekilde korunuyor. Kapıda silahlı korumalar var. Her giriş çıkışta usulen misafirleri ararlar. Endişelenme sakın."

Doğan derin bir nefes aldı.

Son anda davete gelirken içine doğmuş gibi Cemal'in verdiği tabancayı yanma almamıştı. Bir bilim adamının üzerinde silah bulundurması hiç de hoş karşılanmazdı. İlk defa isabetli bir karar verdiğiine inandı.

Demir parmaklıklı kapının arkasında bekleyen, iki otomatik tüfekli korumanın nazik görünmeye çalışmalarına rağmen takındıkları tavır hiç de hoş olmadığı gibi insanı ürkütmeye de yeterliydi, ikisini de arabadan indirmişlerdi. Hem üsderini hem de arabanın içini didik didik aradıktan sonra içlerinden biri kapının yanındaki kulübeye girerek evle telefon teması kurdu.

Konuşmasını duymak mümkün olmuyordu ama ziyaretçilerinin olduğunu patronlarına bildirdikleri kuşkusuzdu. Yanlarında kalan diğer koruma ise, tanıdığı profesöre biraz daha yumuşak davranıyordu. Hatta hatırını bile sorduğunu gördü Doğan.

3. Solüm

aio

Ufak kulübeden çıkan diğeri, "Buyurun efendim, geçebilirsiniz" demişti. Ama hırçın ve kuşkulu bakışları hâlâ Doğan'ın üzerindeydi. Genç adam elinde olmadan kendini potansiyel bir suçlu gibi hissetmişti.

Giriş iznini beklerken Doğan etrafı tetkikle meşguldü. Malikânenin yer aldığı arazi önden dar, fakat içeriye doğru genişleyerek yayılıyordu. Yaklaşık altmış metrelik ön bahçe duvan siyah demir parmaklıklarla kaplıydı. Ama diğer yanlarda ise araziye gözlerden saklayan yüksek taş duvarlar mevcuttu. Bahçe iki yüz metre kadar geride yer alan malikânenin önüne kadar baştan aşağı bakımlı çimle kaplanmıştı. Tam ortada dümdüz bir hat olarak ilerleyen toprak fakat tenis kortu gibi silindirle düzleştirilmiş kızıl renkte bir yol mevcuttu. Arabaya bindiler tekrar.

Profesör kendisine hatır soran korumaya hafif tebessüm etmişti. Adam da Hoca arabaya bindikten sonra kapısını kapattı. Doğan arabayı çalıştırdı ve gayet'agır bir şekilde sürmeye başladı. Bu arada meraklı bakışlarla etrafı incelemeye devam ediyordu. Koruma sayısı kesinlikle dış kapıda gördüğü iki adamla sayılı olamazdı. Nitekim sağda ve solda kalın duvarların dibinde turlayan başka adamları da görmüştü. Hepsi otomatik tüfeklerle donatılmıştı. Sayılarını tam olarak tespit edemedi, ama on veya on iki kişi kadar olmalıydı. Hocaya bir şey söylemedi.

Lakin burası tahmininin çok üstünde bir güçle korunuyordu.

Urpermekten kendini alamamıştı Doğan.

Temiz yüzlü uşağın onlan içeriye aldığı antrenin ihtişamı karşısında Doğan şaşkınlığını .saklayamadı. Geometrik desenli mermer yer karolarını, üst .kata-çıkan çift taraflı merdivenleri ve 220 joğuk laflar

tavandan sarkan muhteşem billur avizeyi görünce bir anda kendini, eski Hollywood filmlerinden birinin platosunda hisseder gibi oldu. Hele tavandan sarkan avizenin görkemi, Dolmabahçe Sarayının muahede salonundakinden bile fazlaydı. Alt katta kalın maun kaplamalı iki kapının ardında neler olduğunu merak ederken, birden biri açıldı ve yaşlı koleksiyoncu gülen bir çehreyle antrede belirdi.

Doğan itiraf etmekten kendini alamadı. Adam uzaktan bakıldığında rahatlıkla yaşını saklayabilen bir tipti. Uzun boylu, zayıf ve dinçti. Sırtında beyaz bir ceket, altında lacivert bir pantolon vardı. Uçuk mavi ipek gömleğinin üzerine diyagonal çizgili kravat takmıştı. S^nki kırk yıllık bir dostunu karşılıyormuş gibi içten bir ifade ile yaklaşp Doğan'ın elini sıktı. Hatta hafifçe kolundan tutarak çıktığı odaya doğru onları götürdü.

Doğan çalışma odasını görünce yutkunmaktan kendini alamadı. Bütün duvarlar tavana kadar kitaplarla doluydu. Ama onu asıl şaşırtan şey, odaya girdiklerinde ağır ve zarif harekederle oturduğu koltuktan kalkan eski güzellik kraliçesi olmuştu. Profesör Cihat haklıydı, kadın yirmi beş ile otuz yaşlan arasında olmalıydı ama daha ilk bakışta cinsel çekiciliğı hemen fark ediliyordu.

Koyu siyah, dar ve vücuduna yapışan bir elbise giymişti. Oldukça dekolte olan elbisesi incecik iki atkıyla omzuna tutturulmuş, ayağındaki açık siyah ayakkabıları ise zarif ve bakımlı ayaklarını ortaya çıkarmıştı. Parıltılı platin saçları giyimiyle tezat teşkil ediyordu âdeta. Doğan yaşlı adamın güzellik kraliçesine neden tutulduğunu anlamakta hiç zorlanmadı. Kadın görüntüsüyle her erkeğı rahatlıkla baştan çıkaracak nitelikteydi. Nitekim göz göze geldikleri ilk anda kadının yüzünde beliren hafif tebessüm karşısında Doğan da sarsılmış, bakışlarını alamamıştı.

3. Solüm

221

Sulhi Erman, "Sizi eşimle tanıştırayım" demişti. Sonra karısına dönüp, "Doğan Bey, ünlü '. ir öğretim üyesidir. Kendisini benimle çalışmaya ikna etmek istiyorum. Umarım bu gece bu konuyu tatlı bir sonuca bağlarız" diye mırıldandı. Doğan tokalaşmak için elini

uzatırken, yaşlı koleksiyoncu da, "Zevcem Mel-da" diye karısını tanıtmıştı.

El sıkışırken genç adam, kadının yüzündeki şaşkın ifadeyi hemen yakaladı ama buna bir anlam veremedi. İri ve nefis gözleri üzerinde tecessüsle dolaşıyordu. Melda sanki baştan aşağıya kendisini inceliyormuş gibi süzüyordu. Sıkı sıkı kavradığı elini de biraz isteksizce geri çeker gibi gelmişti Doğan'a.

Genç adam huylanır gibi oldu, hatta hafifçe kızardı da. Güzellik kraliçesinde yabancıların femme fatale dedikleri özellikleri yakalar gibi olmuştu. Bakışları çok deliciydi kadının. Delici ve davetkâr... Saklamaya çalışsa da kadının yüz ifadesinde bu tanışmadan çok memnun olmuş bir hava seziniyordu. Bir an kadını, yaşlı kocasından bile daha tehlikeli buldu. Bu evde kalırsa başına sorun olacağı sanki içine doğuyordu.

Yaşlı koleksiyoncu büyük maun masasının arkasındaki döner koltuğuna oturmuş, diğerleri de maroken koltuklara yerleşmişti. Doğan mümkün olduğunca güzel kadına bakmamaya itina ediyordu. Bakışlarını daha ziyade yaşlı kocaya çevirmişti ama göz ucuyla da olsa eski güzellik kraliçesinin hayranlıkla kendisini incelediğini hissediyordu. Daha şimdiden durumdan rahatsız olmaya başlamıştı.

"Evet" diye mırıldandı Sulhi Erman. "Davetimi kabul ettiğinize göre bundan çıkardığım sonuç benimle çalışmaya kesin karar verdiğiniz merkezindedir. Yanılıyor muyum?"

Yaşlı adamın kendinden emin bakışları genç doçentin üzerindeydi. Sesinin tonunda da zafere ulaşmanın mağrur edası hissediliyordu.

322

Soğuk Tajlar

"Doğru" diye mırıldandı Doğan. "Tabii diğer şartlarda da anlaşabilirsek..."

"Diğer şartlardan kastınız nedir? Maddi hususlar ise bunda müsterih olun. Ben emrimde çalışanları daima tatmin ederim."

Doğan sinsi bir bakış fırlattı yaşlı adama.

"Bundan hiç kuşku yok. Bana da iyi bir ücret takdir edeceğinize eminim."

"Şu hâlde mesele nedir?"

"Zaman, beyefendi" diye fısıldadı genç adam.

"Zaman mı?"

Evet. Ben muhterem hocam gibi vaktimin tamamını size ayıramam. Bu imkânsız."

Birkaç saniye düşünen Sulhi Erman omuzlarını silktilti.

Ben de zaten bütün vaktinizi bana hasretmenizi istememiştim. En azından şimdilik... Ne var ki, şu ilk günlerde galerimde Cihat Bey'e yardım etmeniz için beyninizden geçen süreyi biraz daha uzatmanızı isteyebilirim."

Biraz düşünür gibi yapan Doğan fısıldadı.

"Haftada iki gün öğleden sonramı size tahsis edebilirim."

"Bu da bana şimdilik yeterli" dedi yaşlı adam. "Ama Cihat Bey e ilk etapdaki yardım konusunu kendisiyle görüşün."

Rahat bir nefes alan Doğan, profesöre döndü.

Bu yardım faslı ne kadar sürer Hocam?" diye sordu.

Cihat Derman mütereddüt bir şekilde önce ev sahibi koleksiyoncuya sonra da eski öğrencisine baktı. Beyaz sakalını sıvazlarken, ' En azından bir ay çalışmamız gerekebilir" diye mırıldandı. O da hızlı bir tempo ile çalışırsak. Aslına bakılırsa aşağıda en

3. Bölüm

«3

azından altı aylık mesai harcamamızı gerektiren bir iş birikimi it var.

Doğan şaşkırmış gibi duraklamıştı.

"Altı ay mı dediniz?"

"Evet, iyimser bir ihtimalle... Galeride tahmininin üstünde tasnif bekleyen eser var."

Doğan şaşkınlığını ifade eden bir şekilde gülümsemişti.

"Hocam bu fazla bir süre değil mi? Burası bir müze değil, yani kimsenin gezip göreceği, eserleri seyredeceği bir mekân niteliğinde değil, demek istiyorum. Yanılmıyorsam bizim yapacağımız sadece tarihi bir tasnif.

Sulhi lafa katıştı.

"Ben her şeyin mükemmel ve kusursuz olmasını isterim dedi. Sonra delici bakışlarını Doğan'a çevirerek devam etti. "Tabii bu arada emeğinizin mudaka ve sadece bana ayrılmasını ön şart olarak ileri sürüyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum" diye mırıldandı Doğan. "Cemal Koruk ile olan bağlarımı koparmamı diliyorsunuz, değil mi?"

Yaşlı adam şaşkırmış gibi Doğan i süzdü yeniden.

"Dilemek mi? Ben hiç kimseden bir şey dilemem. Sadece anlaşmanın şartlarını tayin ederim. O şartlara uyulacaksa sorun yok demektir."

Doğan kendisine zor gelse de başarıyla söylenmeyi becerdi.

"Haklı olabilirsiniz. Galiba işin özü o şartları tavinde. Sanırım şimdi benden istediğinizi size verebilmek için menfaatimi de saptamanın sırası geldi."

"Bravo. Bu mantık çerçevesinde kaldığınız sürece sizinle iş yapabilirim."

22^

Ooguk Tafiur

"Öyleyse alacağım ücret konusunda aklınızdan geçeni söyleyin."

Koleksiyoncunun zafere alışmış mağrur tebessümü bir kere daha yüzünde belirdi. Masasının çekmecesini açarak çek defterini çıkardı ve Doğana uzattı..

"Benim ihtisasa her zaman saygım vardır. Cihat Hocaya da aynı şeyi yaptım. Emeğinizin karşılığını lütfen siz takdir edin ve çek defterine yazın, ben de imzalayayım.

Doğan kısa bir an tereddüt etti.

Cemal Koruk un dikkatli ol, sana mutlaka bir tuzak hazırlayacaktır sözü bir kere daha kulaklarında çınladı uzatılan çek defterini alırken. İlerde çek defterine düşen kendi el yazısı ve talep ettiği ücret suçla iştirak ettiğinin açık bir delili olabilirdi. O birkaç saniyelik tereddüt anım yaşlı adam ise farklı yorumladı. Ne koparırsam kârdır, diye düşündüğünü sandı. Doğan için zor bir andı. Birkaç saniye uzatılan çek defterine ve altın dolma kaleme bakarken genç adamın imdadına çalan cep telefonunun sesi yetiştı.

Sulhi Erman'ın telefonu çalıyordu.

Yaşlı adam çek defterini ve kalemi masanın üzerine bırakarak telefonunu açtı. Her zaman ifadesiz ve soğuk görünen yüz hatlarında ani bir gerilme olmuştu. Misafirlerine, "Özür dilerim, sizi bir an yalnız bırakacağım" diyerek yerinden kalktı ve hızlı adımlarla çalışma odasından dışarıya çıktı.

Doğan biraz zaman kazanmış gibi terlemişti. Çek defterini imzalamaktan başka çaresi olmadığını düşünüyordu. Sulhi'nin odaya dönmesini beklerken bakışları önce profesöre sonra da Melda'ya kaydı. Cihat Hoca ilgisiz görünüyordu ama genç kadının yüzüne bakışları takılınca birden irkilir gibi oldu. Eski

güzellik kraliçesinin yüz hatlarında sanki bir acıma, onun bu i ten caymasını isteyen bir yalvarı  beklentisi görür gibi oldu. Haliyle kadının a zından tek kelime  ıkması tı ama usta bir göz o surattaki çaresizce sarf edilen caydırma isteğini rahatlıkla görebilirdi.

Yaşlı koleksiyoncuyu telefonla arayan kişi eski polis emeklisi, karısını takiple görevlendirdiği Hüseyin Tamer'di. Telefonu açan Sulhi mırıldandı.

"Evet?"

Dedektif sesine sahte bir tela  ifadesi vererek homurdanmı -tı.

"Beyefendi sizi rahatsız ettiğim için ba ı layın ama birtakım garip şeyler oluyor" dedi. "Durumu hemen size bildirmek istedim."

Hiç kuşkusuz yaşlı adamın beyinde tuttuğu özel dedektif de  antaj içine karışan potansiyel suçlular arasındaydı henüz. Meselenin aslını bilemiyordu.

"Ne tür garip şeyler?" diye sordu.

"Teoman denen adam ortadan kayboldu. Onu iyice ara tırmamı emretmi tiniz. İki gecedir çalıştığı kulübe adamı araştırmak, hakkında daha fazla bilgi almak için gittim. Fakat adam programa çıkmadı. O zaman huylanıp kulüpte soru turdum. Adamın i i bıraktığını söylediler."

' Devam et."

 nce bunu olağan kar ıladım, ama daha sonra beni aslı  a ırtan şey oldu."

"Ne oldu?"

» 

Oo uk Laflar

"Adam Maçka'da kiraladı ı daireden de çıkmış. O daire şimdi boş. Bu bana hiç de normal gelmedi. Yoksa bana söylemeden ona bir g zda ı mı verdiniz?"

Yaşlı koca kısa bir an düşündü.

Tam  antaj arifesinde karısının     ının birden ortadan sırta kadem basması normal miydi? Suç delillerini ve suç mahallini boşaltmak mı istemişti. Bir an akı karışır gibi oldu. Yoksa karısı adama durumu ihbar edip kaçmasını mı sa lamı tı? Bu ani kaybolu un altında karısının parmağı olabilir miydi?

M  terisinin sustu unu gören Hüseyin devam etti.

"Bu akşamüstü evine gittim. Kapıcı kiracının evi ani bir kararla tahliye ettiğini söyledi. Beni bağışlayın efendim ama acaba eşiniz bir şeylerden şüphelenip o serseriye uyandırmış olabilir mi?"

Bu fikir Sulhi'nin de aklına gelmiş ve aynı şeyi düşünmüştü. Ona yumuşak ve anlayışlı görünmesi Melda'ya cesaretlendirmiş olabilir.

"Şimdi misafirlerim var" diye mırıldandı koleksiyoncu. Yarın sabah on birde her zaman buluştuğumuz yere gel, orada konuşuruz" dedi.

"Emredersiniz beyefendi" diyen Hüseyin telefonu kapatmıştı. Fakat içinde bir huzursuzluk hissetti ve yeterince sevinemedi. Yaşlı adamın daha fazla paniğe kapılacağını sanmıştı. Oysa adamın telefondaki konuşması oldukça sakindi.

içinden küfretti.

Acaba bir yerde hata mı yaptım, diye düşünmeye başladı.

Sulhi çalışma odasına döndüğünde biraz sinirli görünüyordu. Tabii bunu en iyi değerlendiren de karısı olmuştu. Kocasının

3. ölüm

227

yüzündeki aşıklığı anlamaya çalıştı. O geceden beri ihanet konusuna bir daha dönmemişlerdi. Kocasını sanki öyle bir olay yaşanmamış gibi davranıyordu, ama Melda bunun fırtınadan önceki kahredici dinginlik olduğunu sezinliyordu. Şayet muazzam bir kasırga koparsa hiç şaşmayacaktı. Kocasının tabiatıydı bu; sorunlar karşısında hiçbir zaman itidalini kaybetmeyen bir kişiliği vardı. En kötüsü de her meseleden başarıyla sıyrılmasıydı. Şantaj olayını da sessizce kapatmayı mutlaka becerecekti.

Şu son üç günü berbat bir ruh haliyle geçirmişti genç kadın. Teoman onun için tam bir yıkım olmuştu. Gerçi ondan cinsel ihtiyaçlarını tatmin dışında bir beklentisi yoktu ama böylesine pespaye bir şantaj işine de girişebileceğini hiç ummamıştı. Sulhi kadar ondan da nefret ediyordu şimdi. Kocasının kesinlikle bu tehdidin altında ezilmeyeceğini ve Teoman'a yaptığını fena ödeteyeceğine emindi. Bundan zerrece üzüntü de duymayacaktı. Ne var ki artık yaşlı kocası nezdinde daha aşağılanmış ve her türlü avantajını kaybetmiş durumdaydı. Eskiden kocasının bin bir ricasıyla katlandığı sevişme isteklerine şimdi boynu eğik, itiraz edemeden kabullenmek zorunda kalıyordu. Daha da kötü kocası üç geceden

beri kendisini sevişmeye zorluyordu, tabii yaşadıklarına sevişme denirse.

Odaya dönen kocasına bir daha baktı.

Odadaki iki akademisyen Sulhi'nin yaşadığı ruh hâlini anlamayabilirlerdi ama Melda olağandışı bir şey olduğunu hemen sezinlemişti. Yaşlı adam mühim bir şey olmamış gibi davranmaya gayret ediyordu ama genç kadının yanılmasına imkân yoktu.

"Özür dilerim" diye konuşmaya başladı Sulhi. "Sizi beklettim. Evet, nerede kalmıştık? Ha, şu çekin imzalanmasında."

Masanın üzerine bıraktığı çek koçanını yeniden Doğari'a uzattı.

*»8

Soğuk Ta»lar

Gelen telefon nedeniyle biraz zaman kazanan genç adam mırıldandı.

Bu konuda acele etmenize hiç gerek yok, beyefendi."

Nasıl ohır? Şartların oluşmasını isteyen siz değil miydiniz?"

Kesinlikle öyle. Zaten bu yüzden de ücret meselesini sonraya bırakmakta ısrar ediyorum."

"Anlayamadım. Neden?"

"Çok basit değil mi? Henüz işimin ağırlığını bilmiyorum. İzin verin, önce galerinizi gezip eserleri bir inceleyeyim, yapacağım çalışmanın mahiyetini anlayayım, sonra sizden bir talepte bulunurum."

Bu yeni teklif Sulhi'nin pek hoşuna gitmemişti.

Yüzünde donuk bir ifade oluştu ama itiraz da etmedi.

G

Profesör Cihat çoktan malikânenin ihtişamına alışmıştı, fakat Doğan yemek odasına doğru ilerlerken gördüğü debdebe karşısında hayranlığını gizleyemiyordu. Yemek odası diye girdikleri yer şimdiye kadar hayatında gördüğü en büyük salondtu. Şaşkınlığını gizleyemeden etrafına bakınmaya devam ediyordu. Zengin koleksiyoncu herhalde tarihi eserlere okluğu kadar şöminelere de meraklıydı, zira her bölümde ayrı bir şömineye rastlamak mümkündü. Duvarlarda bol sayıda yağlı boya tablolar asılıydı. Ayrıca Ming devrinin özelliğini taşıyan çeşitli Çin porselenleri doluydu etrafta.

Kuruyan dudaklarını ıslattı Doğan. Adamın bu kadar zengin olacağını hiç tahmin etmemişti. Malikâne sınırlarını kapsayan uçsuz bucaksız ormanlık arazi, küçük bir saray görünümü arz eden ev,

içindeki paha biçilmez antika eserler ve bir de henüz göremediği müze niteliğindeki galeriyi düşününce donakalmıştı.

Bir ara gözü duvarda asılı tablolarından birine takıldı. Eski İstanbul sokaklarından bir peyzajdı. Yanında profesörle önden ilerleyen Sulhi başını çevirip Doğan'ın dalgınlıkla tabloyu incelediğini görünce konuştu.

"Resim sanatıyla ilgilenir misiniz?" diye sordu.

*So

Soğuk Ta*lar

"Pek anladığımı söyleyemem, ama bu tablo çok hoşuma gitti" dedi Doğan.

"İzzettin Paşa'nın 1911 'de yaptığı bir resim. Geçen sene bir müzayededen aldım. Aslına bakarsanız, fazla değerli bir çalışma değil. Ama zevcem resmi çok beğenmişti. Öyle değil mi hayatım?"

Başlar üç erkeği arkadan takip eden genç kadına çevrilmişti.

Melda biraz isteksizce, "Evet" diye mırıldanmıştı. "Ben çok beğenmiştim."

"Cidden harika. Dedim ya, ben bir uzman değilim ama renklerin canlılığı, tabiatın tasviri ne kadar kusursuz."

Yaşlı koleksiyotvcu güldü.

"Madem o kadar beğendiniz, zevcem size aynı ressama ait Pembe Salondaki iki tablosunu daha göstereyim. Umanm onlardan da hoşlanırsınız.

Doğan bir an duraklamıştı.

Pembe Salon denilen yerin neresi olduğunu bilmiyordu ama kendisini karşılaştıkları andan beri tuhaf bakışlarla süzen bu kadınla yalnız kalmak istemiyordu. İçinden yükselen bir his gruptan ayrılmamasını söylüyordu sanki. Tam, başka bir zaman bakarım demeye hazırlandığı anda, eski güzellik kraliçesinin, "Nihayet hoşlandığım resimleri beğenen birinin daha çıkmasına sevindim" diyen kinayeli lafı üzerine susmak zorunda kaldı genç adam.

Kadın hemen hemen hiç konuşmamıştı onların yanında olduğu sırada. Adeta dekoru tamamlayan bir süs gibiydi. Makyajı, frapanlığı ve dekolte kıyafeti ile sadece gözlere hitap ediyordu.

Teklifi kabul etmek zorunda kalmıştı Doğan. Genç kadın geldikleri istikamette geri dönerken o da kadını izledi. Arkadan yaşlı adamın seslendiğini duydular.

3. Bölüm

İl3l

"Sevgilim, lütfen bizi fazla bekletmeyin." Hiç de nazikâne bir uyarı değildi bu. Doğan yadırgamıştı. Ama sesini çıkarmadan birkaç adım önünden yürüyen kadına baktı. Kadın cevap vermek gereğini bile duymamıştı. Pembe Salona doğru yürürlerken aralarında birkaç adımlık mesafe vardı. Doğan, platin saçlı kadını arkadan seyredebiliyordu. Yaşlı koleksiyoncunun evinin süsü de olsa, doğrusu kadın çok çekiciydi. Gözleri ister istemez kadının her adım atışta ritmik sallantılar yapan kalçalarına, mevzun bacaklarına ve çıplak omuzlarına takılmıştı. İki eş arasında çok yaş farkı olmalıydı. Ayrıca sahip olduğu tüm imkânlarla rağmen hiç de mutlu görünmediğini ilk bakışta anlamıştı Doğan. Ama bu, onu hiç ilgilendirmeyen bir konuydu. Yanılmış da olabilirim diye, düşündü. Belki de bu soğuk ve ilgisiz görünüm kadının genel yapısıydı. Yine de onu çekinmeye sevk eden bir elektrik alıyordu kadından. Uzun bir koridoru geçip başka bir ufak antreye geldiklerinde kadın birden ona dönerek usulca fısıldadı. "Lütfen şimdi beni dinleyin ve bana hiç soru sormayın. Doğan yeniden irkildi.

Galiba ondan çekinmekte haklı çıkıyordu. Kadının kimsenin duymasını istemiyormuş gibi kısık sesle hitabından huylanmıştı. Dikkatle kadının yüzüne baktı. İlk gözlemlediği şey yüzündeki korku dolu ifadeydi.

"Pardon. Ne dediğinizi anlayamadım dedi. "Lütfen, daha yavaş konuşunuz."

"Neden?"

"Bana soru sormayın. Sadece dinleyin. Buranın tenhaliği ve boşluğu sizi aldatmasın. Her an kocamın adamlarından biri karşımıza çıkabilir."

a3a So\$ukT««la,

Doğan'm merakı birden artmıştı.

Beklenmedik bir olayla karşı karşıya kaldığını sezinlemişti. Sesini iyice kısarak fısıldadı.

"Sizi dinliyorum."

"Kim olduğunuzu ve buraya neden çağrıldığınızı biliyorum. Kocamın teklifine kulak asmayın ve asla o teklifi de kabul etmeyin."

"Beni şaşırtıyorsunuz" diye mırıldandı Doğan.

"Evet, bunun farkındayım. Hatta belki de bu yaptığım bir çılgınlık. Ama siz iyi bir insana benziyorsunuz ve size yazık olacak. Çünkü kocam size bir dost gibi ve iyi niyede yaklaşmıyor."

Hafifçe gülümsedi Doğan.

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Ama benim onun çok işine yarayacak bir uzmanlığım var. Yani başka bir deyişle bana muhtaç. Niye bana kötülük yapсын ki?"

"Korkarım, bana inanmadınız" diye fısıldadı Melda. "En azından beni şaşırttığınızı söyleyebilirim. "Pekâlâ. Bu iddiamı size kanlayabilirim."

Doğan susarak kadının konuşmasını bekledi. O sırada eski güzellik kraliçesi önünde durduğu bir kapıyı açarak Doğanın içeriye girmesini bekledi. Duvardaki elektrik düğmesini çevirerek her tarafı ışığa boğdu. Burası duvarlarından mobilyalarına kadar pembe rengin hâkim olduğu büyük bir salondur. Fakat di- . ğer mekânların aksine her yanı klasik değil modern eşyalarla donatılmıştı. Duvarları yine bir sürü tablo süslüyordu. Genç kadın kapıyı kapatıp söz konusu iki tablonun asılı olduğu yöne doğru yürürken mırıldandı.

3. Bakım

»53

"Duygu adında, çello çalan bir sevgiliniz var mı?"

Doğan birden taş kesildi.

Kulaklarına inanmamıştı. Bu kadın neler söylüyordu.

"Nereden biliyorsunuz?" diye kekeledi güçlükle.

"Nereden bildiğim önemli değil ama sevdiğiniz kızı korkutmaya, hatta hayatını tehdiye kalkışıyorlar, değil mi? Bütün bunlar kocamın marifeti. Hepsisi onun emriyle oluyor."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Neden ama? O kendi hâlinde masum bir kızcağız."

"Ben de öyle tahmin etmişim zaten. Ama sebebi sizsiniz."

"Ben mi?"

"Evet. Kocamın size yaptığı teklifi reddederseniz sevgilinizi koz olarak kullanacak. Yani işi kabul etmeniz için bir tehdit unsuru. Bunu sakın aklınızdan çıkarmayın."

Doğan kuşkuyla genç kadına baktı. Yaptığı bu uyarıya hiçbir anlam veremiyordu.

İyi de bütün bunları bana niye anlatıyorsunuz? Bu yaptığınız kocanızın aleyhine bir davranış değil mi?"

Haklısınız ama şimdi bunu tartışmanın ne sırası ne de zamanı. Sizi uyardım, bundan sonrası sizin bileceğiniz iş. Şimdi bir an önce yemek salonuna dönsek iyi olur. Gecikirsek Sulhi şüphelenebilir."

Doğan telaşa kapılmış gibi fısıldadı.

"Durun bir dakika. Bilmek istiyorum. Bu uyarıyı bana neden yaptınız?"

Melda kısa bir an Doğan'ı süzdü.

z34

Ooğuk Tunlar

"Çünkü siz iyi bir insana benziyorsunuz. Ayrıca zeki, akıllı ve mücadeleci olduğunuz her hâlinizden belli. Kocamla konuşurken de kesinlikle onun karşısında ezilmeden direttiniz. Çok az insan bunu başarabilir. Kaza süsü verilmiş bir olayda sizin veya sevdiğiniz kızın harcanmasını istemiyorum da ondan.

Doğan kaşları çatılı düşünmeye başladı.

Aklına sorulacak bir yığın soru geliyordu ama Melda buna fırsat vermeden salonun kapısını açmıştı bile.

"Hadi dönelim artık" diye mırıldanmıştı. Bana başka hiçbir soru da sormayın. Ben üzerime düşeni yaptım.

Uzun koridoru konuşmadan geçtiler. Yemek odasına geldiklerinde kendilerini bekleyen iki adam sofraya oturmak üzereydiler. Her şeye rağmen Doğan sarsılmıştı. Yaşlı koleksiyoncuya bakmamaya çalışıyordu. Tam iskemlesine otururken bir ara Sulhi ile göz göze geldiler. Yaşlı adam sanki kanaat izharını bekli-yormuş gibi Doğan'a bakıyordu.

Evet, hangisini en fazla beğendiğinizi söylemeyecek misiniz?" diye sormuştu.

Doğan bir an afalladı.

Kadının söyledikleri zihnini öylesine allak bullak etmişti ki, o an duvarda asılı tablolara hiç bakamadığını fark etti. Verecek cevap bulamadı. Durakladı. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama tablolar hakkında hiçbir fikri yoktu. Genzini temizleyip yuvarlak ve idare edici bir cevap vermeyi tasarlarken Mel-da'nın sesini işitti.

Doğan Bey'le zevklerimiz uyuşuyor galiba. Kendileri de o ufak küfeci çocuk tablosuna hayran kaldılar."

Genç kadın tam zamanında imdadına yetişmişti:

3. Bölün,

*35

Bakışlarını müteşekkik bir edayla Melda ya çevirdi. "Hanımefendi haklılar. Sanırım resim konusunda mutabıkız. O tabloya bayıldım" dedi.

Sulhi'nin bakışları bir karısına, bir de Doğan'a gidiyordu. Hafifçe irkildi genç adam.

Gerçi Sulhi bu beğeni karşısında bir yorum yapmamıştı ama Doğan, yaşlı adamın feri kaçmış gözlerinde anlam veremediği tuhaf parıltılar yakalar gibi olmuştu.

Yemek boyunca çok az konuşmuştu Doğan. Daha ziyade suskunluğunu korumuş, Sulhi'nin nazık bir ev sahibi edasıyla konudan konuya i-dayan konuşmalarını dinler gibi davranmıştı hep. Platin saçlı ev sahibesinin iyi niyetini anlamakta zorlanıyordu. Ömründe ilk defa gördüğü bir kadının, önüne fırsat çıkar çıkmaz kendisini bu şekilde uyarması hiç de mantıklı değildi. Üstelik bu kadın, Sulhi Erman'ın karısı ise.

Cemal Koruk'un uyanlarını hatırladı yine. Bu davet bir tuzak olabilir, demişti. Ayağını denk almalı, çok daha dikkatli olmalıydı.

Cemal haklıydı galiba.

Yoksa bu uyarı tamamen bir numara mıydı? Bizzat yaşlı koleksiyoncu tarafından tertip edilmiş, şüphe çekmeyecek karısı tarafından sahneye konulmuş, şaşırtıcı bir tuzak olamaz mıydı? Belki de Sulhi Erman bir şekilde kendisini deniyor, iyi niyet ve samimiyetini ölçmek istiyordu. Kafası gittikçe karışmaya başlamıştı Doğan'ın. Bir karar veremiyordu.

Şüpheler içinde kıvranırken gözü tekrar Melda'ya ilişti.

Eski güzellik kraliçesi hiç bakmıyordu kendisine. Sanki hayallere dalmış gibiydi. Ne konuşmalara iştirak ediyor, ne de

»36

Sojuk Ta«lar

ağzından tek bir kelime çıkıyordu. Güzel kadın eskisi gibi varlığıyla sofranın süsü, ortamın iç açıcı dekoru olmuştu âdeta.

Aksi de söz konusu olabilirdi.

Meseleyi bir de o yönüyle düşünmeliydi. Kadın, genç ve güzeldi; hatta yaşamının en arzu edilecek çağında. Bu yaşlı adamla mutlu olmadığı kesindi, bunu anlamak için kâhin olmaya hiç gerek yoktu. Kuşkusuz bu izdivacın kökünde maddi beklenti yatıyordu. Yaşlı kocanın başına bir hâl gelirse muazzam bir mirasa konacaktı. Kadın bu umduğu geleceği hızlandırmak isteyemez miydi?

Ayrıca söyledikleri de hakikatti. Gerçekten de Duygu da Ayşegül de korkutulmuştu.

Durum iyice karışıyor, diye düşündü Doğan. Sağlıklı bir karar vermek için henüz erkendi.

Acaba bu akşam da benimle sevişmeye kalkışacak mı, diye düşündü Melda yatak odasında soyunurken. Misafirleri gittikten sonra ikisi de yatmaya çıkmışlardı. Kocasına kaçamak bir bakış attı. Belli olmazdı, ama kocası bu akşam pek istekli görünmüyordu. İpek pijamalarını sırtına geçirmiş, biraz düşünceli görünüyordu.

Melda huylandı.

Yoksa şimdi de bu akşam eve gelen doçentten mi şüpheleniyordu. Kısırhanlığı hastalık boyutundaydı artık. Çevresinde ne zaman genç ve yakışıklı bir erkek görse belli etmemeye çalışmakla beraber çılgına dönüyordu. Doğrusu Doğan Erkal da enikonu yakışıklı biriydi. Hiç belli olmazdı, onunla da aralarında bir ilişkinin ilk tohumlarının atıldığını sanabilirdi.

3. -Dölüm

,37

Kocasının ağzını aramak istedi.

"Yeni gelen misafire neden galeriyi göstermedin?" diye sordu.

Yaşlı adam sorusunu duymamış gibi davranmıştı. Sinirli olduğu çok belliydi. Üstelemenin yararlı olmadığını sezinleyen genç kadın susmayı yeğlemişti ki, birden Sulhi'den cevap geldi.

"Ne zamandan beri işlerime merak salmaya başladın?"

"İşlerini merak ettiğim filan yok. Sadece dikkatimi çekti."

"Neymiş bu dikkatini çeken şey?"

Melda ilgisizce mırıldandı.

"Profesörü yemeğe getirdiğin gece heyecanla onu galerine götürüp gezdirmiştin ama bu yeni misafirini aşağıya indirmedin."

Yaşlı adam alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bunu mu dert ettin? O delikanlıdan pek hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum da, anladın mı şimdi?"

Genç kadın yadırgayarak kocasını süzdü.

"O hâlde niye eve çağırdın? Niye birlikte çalışma teklifinde bulundun?"

"Sen o yetersiz kafanı böyle işlerle yorma. Aklın ermez bunlara."

Susan kadın meseleyi fazla uzatmadan soyunmaya başladı. Bir an önce uyumak istiyordu. Ama birden kocasının yönelttiği soruyla sarsıldı.

"Yoksa şimdi de o delikanlıyı mı koynuna almak sevdasına kapıldın?"

Bir an sapsarı kesildi Melda. Böyle bir şeyi aklından bile geçirmemişti.

a38

5oguk laflar

"Lütfen, Sulhi" diye söylendi. "Bir hata yaptığımı biliyorum ama bunu iki de bir yüzüme vurmanın ne anlamı var. O meseleyi kapattığımı sanıyordum.

"Kapattığımı mı? Böyle düşünüyorsan yanılıyorsun. Bana yapılan ihaneti asla affetmem. Bunun bedelini sen de ödeyeceksin. Sadece zamanı gelince.

"Ne demek şimdi bu? Beni boşamayı mı tasarlıyorsun?"

"Boşamak mı? Boşanmak sence yaptığının cezası olabilir mi? İhanetin çok daha ağır bir bedeli olmalı."

Genç kadın yutkundu.

Kocasının niyetini anlamaya çalıştı. İçini titreme kaplamıştı.

"Yoksa beni öldürmeyi mi tasavvur ediyorsun?"

"Saçmalama Melda. Senin cansız bedenim benim ne işime yarar ki? Bana senin diri ve körpe vücudun gerekli."

Aşağılandığını duyumsayan genç kadın nefret dolu bakışlarını kocasına çevirmişti. Yaşlı adam hâlâ gülüyordu. Melda dayanamayarak söylendi.

"Bunun komik yanı nedir? Neye gülüyorsun?"

Sulhi sırtıtmasını kesmeden karısına cevap verdi.

"Beyinsizliğine. Sana bu kadar anlayışlı davranmama rağmen, kaçması için âşığına sen mi haber verdin ? Kaybolmakla elimden kurtulacağını mı sandın? Cehennemin dibine bile gitse onu yine bulacağım.

Afallayan Melda şaşırarak adama baktı.

Neden bahsediyorsun sen? Ben kimseye haber filan vermedim."

"Yani kaçması için Teoman denen ite sen telefon etmedin mi?"

3. Solüm

İSy

"Hayır. Ne münasebet. Onun ne alçak biri olduğunu gayet iyi anladım. Ben bir tuzağa düşürüldüm. Bunu görmüyor mu-sun?"

Koleksiyoncu birden gülmelerini kesti.

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Yemin ederim. Bana yaptıklarından sonra şeytan görsün onun yüzünü. Meğer çok alçak adamın biriymiş."

"Yazık. Gerçeği çok geç anladın sevgilim."

Melda kekeleyerek sordu.

"Kaçmış mı o?"

"Misafirler buradayken telefon eden kişi senin peşine taktığım özel dedektifti. Haberi ondan aldım.

Kısa bir an olayları kendi beyininde tartmaya çalışan genç kadın ürkerek mırıldandı.

"Sakin bu işte o dedektifin de parmağı olmasın?"

Yaşlı adam yeniden gülmeye başladı.

"Nihayet kafan çalışmaya başladı galiba güzelim. Şimdi sen bunlara boş ver. Ben her şeyin icabına bakarım. Sen kendine düşen görevi yap, bana yeterli.

Melda merakla kocasına bakmıştı. Nedir o görev?

"Soyunman ve beni tatmin etmen tabii" diye homurdandı...

0

1

abahın oldukça erken sayılacak bir saatinde kapı zilinın çalınmasıyla uyanan Duygu yataktan fırladı. Düz, üzeri tuttuğu futbol kulübünün amblemi ile süslü san terliklerini ayağına geçirerek hızla koridora fırladı. Sabahın köründe onları ziyarete gelen kimseleri olmazdı. Koridora fırladığında Ayşegül'ün de odasından çıktığını ve irileşmiş gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Hayırdır, inşallah" diye mınıldandı. "Bu saatte bize kim gelebilir?"

Ayşegül'den aldığı cevap kızı daha da tedirgin etmişti.

Açma sakın! Onlar olabilir."

Arkadaşının kimleri kastettiğini anlamıştı tabii. Durakladı. Ürküntüyle birbirlerine bakıyorlardı. Lakin kapı ısrarla çalınmaya devam ediyordu bu arada.

Biraz daha cesur davranan Duygu söylendi.

Gündüz gözü kim saldırır, paniğe kapılma hemen.

"Olmaz. Açma kapıyı. Gelen, çalar çalar gider. Korkuyorum."

Aslında Duygu da endişeliydi. Kapıyı bırakıp telaşlı adımlarla perdeleri kapalı pencereye doğru koştu. Dış sokak kapısı

S

2^4

oogulc Tafra

pencereden görünmezdi ama genç kızın aklına merakını giderecek başka bir şey gelmiyordu. Güneşlikleri hafifçe aralayarak sokağa bir göz attı ve karşı kaldırımın kenarına park edilmiş Doğan'ın Golfunu görür görmez rahatlamış gibi bağırdı.

"Kapıdaki Doğan" dedi.

Ayşegül ise hayretle homurdanmıştı.

"Bu saatte mi? Allah Allah niye gelmiş olabilir ki?"

Duygu koşarak kapının yanına gelip otomatige bastı. Ayşegül'ün merakı şimdi ona da sıçramıştı. Doğan'ın sabahın bu erken saatinde haber vermeden gelmesi için önemli bir neden olmalıydı. Yine de ihtivada kapının zincirini açmadan araladılar önce. Merdiven basamaklarını tırmanan genci görünce de kapıyı açtılar nihayet. Duygu ilk defa yatak kıyafetini, dağınık saçını başını hatırlayınca toparlanmaya çalışmış, Ayşegül ise doçentin yüzündeki kaygılı ifadeyi görür görmez kötü ve tatsız bir haberle karşılaşacağını hemen anlamıştı.

Doğan, "Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim" diye fısıldadı. "Kusura bakmayın ama konuşmak zorundayız."

Ayşegül, "Neler oluyor?" diye kekeledi.

"İçeriye girebilir miyim?"

"Tabii, buyurun" dedi Duygu. "Kılık kıyafetimiz için özür dileriz. Sizi beklemiyorduk."

"Hiç önemli değil. Asıl ben özür dilerim."

Heyecanı daha da artan Ayşegül söylendi.

"Korkarım, kötü bir haber getirdiniz."

Doğan utanarak mırıldandı.

"Biraz öyle sayılır. Çok üzgünüm ama istemeden sizlerin başını belaya soktum. Keşke havaalanından dönerken sizi arabama

/f. Bölüm

2^5

almasaydım. Olayların böyle gelişeceğini inanın bilemezdim. Bu cümleyi söylerken özellikle Duygu'nun gözlerinin içine bakmıştı. Sonra yutkunup devam etti. "Şimdi sizden bir ricada bulunmaya geldim. Bu evi derhal terk etmeniz gerekiyor.

Duygu şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Ayşegül ise homurdandı.

"Çıldırđınız mı siz? Evimizi bırakıp nereye gidebiliriz? Hem neden, niçin evimizi terk etmemiz gerekiyor?"

"Bunu size açıklayamam. Ama bir saldırıya uğradınız. Ayşegül Hanım'ın burnu kırıldı, seni bir otomobil ezmeye kalkıştı. Daha sonra telefonla taciz edildiniz, camlarınız taşlanıp kırıldı. Bu saldırılar sanırım devam edecek."

Doğan daha ziyade Duygu'ya bakarak konuşuyordu. İtirazın asıl Ayşegül'den geleceğinden de emindi. Nitekim de öyle oldu. Duygu susarken, Ayşegül hiddetle konuştu.

"Bizim gidecek hiçbir yerimiz yok. Böyle bir şeyi nasıl teklif edersiniz?"

"Merak etmeyin, bunu düşündüm. Benim yaşlı bir halam var. Dünya tatlısı bir kadındır. Gayrettepe'de oturur. Kocasını yıllar önce vefat etmiştir. Yalnız yaşar. Sizin bir süre onun yanına taşınmanızı istiyorum."

"Çılgınlık bu. Nasıl böyle bir şeyi teklif edebilirsiniz bize? Hiç tanımadığımız birinin yanına nasıl sığıntı gibi gidebiliriz. Kesinlikle olmaz."

Duygu'dan yine ses çıkmamıştı.

Doğan çaresizlik içinde devam etti.

Lütfen beni anlamaya çalışın. Başka çareniz yok.'Bu saldırılar devam edecek. Hayatınız tehlikede. Buna izin veremem."

»4^

Ooğuk la>iar

Ayşegül hırçınlaşıyordu.

"Hem siz kimsiniz? Ne sıfatla bize böyle bir teklifte bulunuyorsunuz? Başımıza açtığınız dertler yetmiyormuş gibi şimdi de evimizi bırakmamızı mı istiyorsunuz?"

"Bakın, bu teklifimin normal olmadığını ben de biliyorum. Ama başka çarem yok. Sizleri düşünmek zorundayım."

"Bize bir iyilik etmek istiyorsanız, artık yakamızdan düşün ve rahat bırakın bizi, anladınız mı?"

Korktuğu başına geliyordu Doğan'ın. Ümitsiz bir şekilde Duygu'ya baktı, sanki ondan yardım ve anlayış beklercesine. Duygu bir süre düşündükten sonra, arkadaşına çıkışır gibi söylendi.

"Dur bakalım, Ayşegül. Doğan Bey böyle ısrar ettiğine göre, mutlaka haklı bir nedeni vardır. Neden durup dururken evimizi terk etmemizi istesin ki" dedi.

"Evet" diye yalvarır gibi mırıldandı Doğan. "Kesinlikle huzurunuzun bozulmasını istemem, ama olan oldu bir kere. Sizi buradan götürmeye geldim."

Duygu anlayışla mırıldandı.

"Ama bize biraz açıklama yapmanız gerekmez mi? Bu insanlar bizden ne istiyor?"

"Artık anlamanız gerekir. Onların sorunu sizlerle değil, benimle. Ama havaalanındaki o hadiseden beri, Duygu'yu benim sevgilim sanıyorlar."

Genç kız elinde olmadan kızarmıştı. Ayşegül hemen lafa karıştı.

1 Öyleyse onlara Duygu'nun sevgiliniz olmadığını söyleseydiniz" dedi.

4. Bölüm

»47

Doğan sadece kıza bakmakla yetinmişti. Uygun bir şey söyleyemedi.

Duygu, Golfte Doğan'ın yanına oturmuştu. Ayşegül ise asık suratı ile arka kanepede oturuyordu. Her iki kızda yanlarına sadece ufak birer bavul almışlar, içlerine en elzem giyecek ve malzemeleri yerleştirmişlerdi. Çaldıkları enstrümanları ise bagaja koymuşlardı.

Yola koyulduklarında Duygu dayanamayarak sordu. "Halanıza bu durumdan bahsettiniz herhalde, değil mi?" "Hayır, henüz tek kelime söylemedim." Ayşegül arkadan tıslar gibi homurdandı. "Ne? Söylemediniz mi? Yani biz şimdi kadıncağızın evine habersiz mi gidiyoruz.

"Bunu hiç dert etmeyin. Halam sizi memnuniyede kabul edecektir. Dedim ya, beni çok sever ve dünyanın en anlayışlı kadınıdır o.

İki kız da bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Lakin Duygu, çok ciddi bir durum olmasa Doğan'ın böyle bir teşebbüste bulunmayacağına emindi, beklemeye ve sonucu görmeye karar verdi. Yol boyunca başka bir şey konuşmadan Gayrettepe'ye kadar geldiler. Doğan tam Golfu halasının apartmanı önünde durdururken hemen arkalarında da başka bir arabanın yaklaşıp durduğunu fark eden Ayşegül yine korkuyla yerinden sıçradı. "Peşimizde birileri var" diye bağırdı. Ama Doğan'ın cevabı bu kez son derece sakindi. "Merak etme, onlar tehlikesiz kişiler" diye mırıldandı. "Polis."

"*4y

«Soğuk laflar

İki kız hayretle arkadaki arabanın inen üç adama bakıyorlardı. Kendini tutamayan Duygu şaşkınlıkla mırıldandı.

"Polis mi?"

"Evet."

"Ama..."

"Lütfen. Şimdi benden bir açıklama beklemeyin. Sonra her şeyi açıklayacağım size."

Macide Hala yetmiş yaşlarında sevimli bir ihtiyardı. Kesinlikle yaşını göstermiyordu. Kapıyı açınca yeğenine sevgi dolu bakışlarla bakmıştı.

"Seni gidi yaramaz seni" diye başını iki yana sallayarak kinayeli bir şekilde mırıldandı. "Bir aydır semtime uğramıyorsun. Hesap ver bakalım şimdi. Sabah sabah bu beklenmedik ziyaretin sebebi ne?"

"Uzun bir hikâye, Macide Sultan. Sana iki misafir getirdim. Bir süre yanında kalacaklar. Onlara iyi bakmanı istiyorum. Onlar benim dostlarım."

Yaşlı kadın gülererek kızları süzmüştü.

"Geçin içeri kızlar. Sizlerle sonra konuşurum. Kendinizi evinizde gibi bilin. Yeğenimin telaşına bakılırsa burada fazla kalacağına benzemiyor.

O kadar da vefasız değilim, canım. Bir çayını içmeden git-

fl

mem.

Yaşlı kadın güldü.

' Hadi öyleyse, sen mutfığa girip bir çay hazırla da, ben de kızlarla tanışayım."

^ . Dölüm

'A3

Duygu da, Ayşegül de sevimli ihtiyara bakıyorlardı. Ondan hoşlanmış gibiydiler. Macide Hanım sanki onları çok eskiden tanıyormuş gibi içtenlikle söylendi.

"Yahu niye yalı kazığı gibi kapının önünde dikiliyorsunuz? Salona geçsenize" dedi.

Çaylarını içerlerken Doğan kısaca halasına durumu özetlemişti. Yaşlı kadının fartası furtası yoktu. "Bu genç hanımları senin öğrencin sanmıştım, demek çalgıcı bunlar ha?" diye başını salladı. Kızlar kendilerini tutamayarak gülümsemişlerdi.

Doğan ortamın birden ısındığını hissetti, rahatladı. Zaten halası âlem bir kadındı, herkesle gayet rahat kaynaşırdı.

Aynı sabah Sulhi Erdem, özel dedektifiyle her zaman buluştuğu otoparka giriyordu Mercedes iyle. Dedektifin şüphelenmemesi için şoförünü ve korumalarını yine yanına almamıştı. Ama hemen Mercedes'in arkasından otoparka giren arabanın içinde bulunan

Niyazi ve adamlarını dedektif Hüseyin tanımadığı için gayet rahatlı. Adamlarına ne yapacaklarını daha önceden uzun uzun anlatmıştı yaşlı adam. ikinci araba Mercedes'ten biraz uzağa fakat içindekilerin orada olup bitenleri gayet rahat görebileceği bir yere park etti. Arabadan çıkmayarak sessiz bakışlarla olacakları beklemeye başladılar.

Hüseyin, Sulhi Erman'ın gelişini görünce gözleri parıladı. Dün gece yaşlı adama ettiği telefonda sonra adamın umursamazlığı ve rahatlığı karşısında biraz huzuru kaçır gibi olmuştu ama daha sonra sağlıklı düşününce bir tehlike olmadığına inanmıştı. Sulhi Erman aşırı zengin bir adamdı ve güzellik kraliçesi olan körpe karısına deli gibi tutkundu; onun için iki milyon doların

a50

50iM,kTa»lar

laflı bile olmazdı. Bu parayı ödeyeceğinden hiç kuşkusu yoktu; ne toplum içinde rezil olmayı göze alabilir, ne de karısından vazgeçerdi. Akıllı davranırsa parayı rahatlıkla elde edebilirlerdi. Teoman denen kas yığını boş beyinli bir adamdı, onu kendi evine nakledinceye kadar alda karayı seçmişti. İşini terk etmesi de planın bir parçasıydı zaten. Neyse ki bar davulcusu o konuda fazla direnmemişti. Yaz aylarında Akdeniz sahillerindeki otellerden birine gidip izini ortadan kaldırmayı düşünüyordu şimdilik.

Sulhi, Hüseyin'i görünce Mercedes'e gelmesi için işaret etti. Arabadan çıkan eski polis arkadan gelen arabayı görmekle beraber yaşlı adamla bir ilgileri olduğuna ihtimal vermemişti. Bundan önceki görüşmelerine de ünlü koleksiyoncu hep yalnız geliyordu zaten.

Arabasından çıkıp hızla Mercedes'e koştu. Yanına oturur oturmaz da ihanete uğrayan yaşlı kocanın yüzüne baktı. Üzüntülü bir sesle hemen konuşmaya başladı.

' Dün gece size verdiğim haberdan dolayı çok üzgünüm beyefendi. Sanki yer yarıldı, o namussuz, utanmaz adam kayboldu. Ama hiç merak buyurmayın, cehennemin dibine de gitse onu yine bulacağım. Müsterih olun."

Sulhi her zamanki donuk ve hislerini belli etmeyen ifadesiyle mırıldandı.

"Benim sana daha kötü bir haberim var" demişti.

O haberin ne olduğunu gayet iyi anlayan Hüseyin şaşkın şaşkın yaşlı adama gözlerini diktı. Bilmezliğe gelerek, "Nedir bu kötü haber efendim?" diye sordu.

Şantaj. Bana şantaj yapıyorlar."

Aman Allah'ım kim yapıyor bunu? Yoksa o it mi?"

4. Bölüm

2^1

"Herhalde. Başka kim olabilir?"

Yaşlı adam özellikle eski polisin yüzüne bakmıyordu. Sanki kendisine olan güveni tammış gibi. Hüseyin sinirlenmiş gibi homurdandı.

"Onu bir elime geçireyim, boğarım vallahi. Biraz sabırlı olun beyefendi. Mutlaka bulacağım o namussuzu."

"Hayır" diye fısıldadı Sulhi bezgin bir sesle.

"Hayır mı? Nasıl yani? O rezile teslim mi olacaksınız?"

"Anlamaya çalış. Bu riske giremem. Bana video kaset gönderdiler. Rezil bir şey. Tehdit çok ağır. İstenilen parayı ödeyeceğim. Başka çarem yok.

Hüseyin, "Fakat..." diye itiraz edecek oldu ama yaşlı adam hemen onu susturmuştu.

"İtiraz istemiyorum. Ne dersem o olacak, anlaşıldı mı?"

Bu kesin tavır karşısında eski polis çaresiz kalmış gibi, "Tabii, efendim dedi. ' Karar size ait. Siz nasıl isterseniz."

Hüseyin o an sevinçten uçacak gibi olmuştu ama muduluğu-nu belli etmemesi gerekiyordu. Üzüntülü bir tavır takınmaya çalıştı. Sulhi ise babacan bir tavırla onun sırtını okşamıştı.

"Sen elinden geleni yaptın. Araştırmadan çok memnun kaldım. Yarın büroma gel ücretinin bakiyesini ödeyeyim. İşin bundan sonraki kısmım da bana bırak."

"Siz nasıl münasip görüyorsanız, beyefendi."

Yaşlı koleksiyoncu o an emin olmuştu artık. Bu işi organize eden kişi yanında oturan adamdı. Şantajın ne şekilde yapıldığını, ne kadar para istendiğini bile sormamıştı. Oysa eski bir polis en azından merak ederdi bunu.

262

oğuk Taklar

Hüseyin, Mercdes'ten indi ve kendi arabasına doğru yollandı. Aynı anda Sulhi Erman otomobilin içinde bekleyen adamlarına, iğni bitirin tarzında bir işaret yapmıştı.

Arabayı Ercan denen iri yarı adam sürüyordu. Yan koltukta ise emirclii aldıkları Niyazi oturuyordu. Arkaya ise üç adamı Hurşit, Ziya ve Kürt Sulo sıkışmışlardı.

Ercan soğuk bir şekilde sordu.

"Tamam mı patron? Bitirecek miyiz bu herifin işini?"

Niyazi başını salladı. "Evet."

Ak saçlı Ziya biraz da merakla mırıldandı.

Patron kimin nesidir bu adam?"

Niyazi başını çevirip arkada oturan Ziyaya baktı ters ters.

"Yaşından başından utan Ziya. Sana da adap erkân mı öğreteceğiz bunca zamandan sonra. Emir emirdir işte, Büyük Patron böyle istiyor. Sorgulamak bize düşmez."

"Doğruda ağabey, istenilen şey ağır bir suç. Hani en azından kimi öldüreceğimizi bilsek, diye düşünmüştüm."

'Orası üstümüze vazife değil. Bunu Büyük Patrona soramazdım."

Hurşit araya girdi.

"Merak da etmiyor musun ağabey?"

Niyazi'nin sert bakışları bu defa Hurşit'e çevrildi. Kükrer gibi homurdandı.

"Ne oluyor sizlere be? Nedir bu merak? Anlamadım gitti. Bir emir aldık işte, yapacağımız iş emri yerine getirmek sadece."

4. Bölüm

»53

Bu defa direksiyondaki Ercan sordu.

"Tamam da ağabey, nerede ve nasıl vuracağız bu iti?"

"Sen arabayı sürmeye bak. Herifi de gözden kaçırma. Ben yeri ve zamanını size söyleyeceğim."

Hüseyin, on iki yıllık eşini, Nazilli'ye ailesinin yanına göndermişti bir süre. Böylece boşalan eve de Teoman'ı almıştı. Kas yığınınından hem hoşlanmıyor hem de pek güvenmiyordu. Her an aptalca bir davranışta bulunmasından çekiniyordu.

Ev Lâleli'de sıradan ve eski bir apartman dairesiydi. Neyse ki bekâr adamın fazla eşyası yoktu. Odalardan birine denklemini açmadan yığılmışlardı. Teoman hiç dışarı çıkmadan, sabırsızlıkla parayı alacakları günü bekliyordu. Bir milyon dolarla kendisine önce Akdeniz sahillerinde yeni bir hayat kurmayı planlıyordu; sonra da niyeti Yunanistan'a kapağı atmaktı. Buradaki yaşamdan bıkmıştı artık.

Hüseyin'in eve döndüğünü görünce merakla yanına yaklaştı.

"Haberler nedir ağabey?" diye sordu bir solukta.

Eski polis keyifle sıırtmıştı.

"Kavat yuttu numaramızı. Her şey yolunda. Güzel karısı teşhir olacak diye ödü bokuna karışıyor. Parayı ödeyecek."

"Eminsin, değil mi?"

"Tabii eminim. Başka çaresi yoktu zaten."

"Ne zaman alacağız parayı?"

"Dur be kardeşim, acele etme o kadar. Her şeyin bir yolu yordamı var. Şimdi o ihtiyar pezevenge ikinci bir mektup daha yollayacağız ve parayı nasıl teslim edeceğini bildireceğiz."

2â4

•Soğuk Taklar

Kas yığını homurdandı.

"Benim artık tahammülüm kalmadı. Para yok, ayrıca bu evde hapis gibi yaşamaktan da usandım. Ne yapacaksak bir an evvel yapalım."

"Az daha sabretmen gerekecek evladım. İki milyon dolar bu kadar çabuk kazanılmaz. Sakin ol. Bekle biraz."

Adam haklı, diye düşündü Teoman. Şantaj aceleye gelmezdi. Homurdanarak bir köşeye çekildi. Bu eski ve bakımsız evde günler geçmek bilmiyordu. Evde neden kaynaklandığını bilmediği ağır bir de koku vardı. Kanalizasyondan ileri geldiğini sandığı koku geldiği andan beri genzine sinmişti âdeta. Eski polis pis bir herifti, yedikleri yemeklerin bulaşıkları dahi havasız mutfakta yığınlar oluşturmıştu. Teoman günde iki kere duşa girdiği hâlde ev sahibinin hiç yıkandığını görmemişti. Hatta zaman zaman giriştiği teşebbüsten nedamet duyduğu da oluyordu. Bazen Meldayı düşündüğünde acaba hata mı yaptım, diye telaşa da kapılıyordu. Hayatına pek çok kadın girip çıkmıştı, Melda da sadece onlardan biriydi ama kadının fena hâlde kendisine tutkundu. Ondandır az çok para da tırtıklıyordu. Ne zaman parasal sıkıntıdan bahsetse, sevişme sonrası giderken güzel kadın mutlaka yastığın altına yüzlükler sıkıştırırdı. Onun için üzülmüyordu, su testisi su yolunda kırılırdı; hatta içinden gülümsedi bile. Kim bilir yaşlı kocası o kaseti seyrettiğinde ne fırtınalar kopmuştu aralarında.

Teoman, eski polisin konuşması ile hayallerinden sıvrıldı.

"Evde kapalı kalmaktan sıkıldın, değil mi?"

Başını tasdik anlamında salladı kas yığını.

Hadi sana bir fırsat. Al şu parayı, dışarı çık, bize biraz yiyecek ve içki al. Zaferimizi kutlayabiliriz artık. Tehlike yok. Yine de dışarıda fazla oyalanma."

4- -Dölüm

=.55

Hüseyin cüzdanını çıkarmış masanın üzerine para bırakmıştı.

Teoman zevkle yerinden fırladı.

Gerçekten de temiz havaya ve oksijene ihtiyacı vardı.

Niyazi bekledikleri arabanın içinden Sulhi Erman'ı aradı telefonla.

"Adamın evini bulduk, efendim. Lâleli'de sokak içinde eski bir apartmanın bodrum katında oturuyor. Adam eve girdi ve bir daha çıkmadı. Şimdi emirlerinizi bekliyoruz. Harekete geçelim

•i"

mı?

"Şartlar uygun mu?" diye sordu yaşlı adam.

"Siz işin o yanını hiç merak buyurmayın. Adamlarım tereyağından kıl çeker gibi meseleyi hallederler."

"Silah sesi, gürültü patırtı istemiyorum."

"Hiç endişe etmeyin, beyefendi."

Yaşlı adam kısa bir duraksamadan sonra homurdandı.

"İşi bizzat sen yönet Niyazi, anladın mı? Herhangi bir aksiliğin çıkmasını istemiyorum ve orada ne arayacağını da biliyorsun."

"Evet, efendim. Biliyorum."

Neticeyi alır almaz da durumu bana bildir."

Emredersiniz, efendim."

Telefonu kapatan Niyazi arkasını dönüp adamlarına emir verdi.

Ziya sen arabada kal. Beklenmedik bir şey olursa bize haber verisin. Hurşit, Ercan, Sülo sizler de benimle gelin."

*S6

•Soğuk Taklar

Dört adam arabadan indiler ve gölge gibi eski apartmana daldılar. Bütün bunlar Teoman'ın evden çıkışından beş dakika sonra oluyordu.

Temiz hava Teoman'ı rahatlatmıştı âdeta. Sokağa çıktığı andan itibaren derin derin soluklar alıyor, ciğerlerini oksijenle doldurmaya çalışıyordu. Genzine sinen o pis kokuyu bir türlü söküp atamamıştı.

Yine de mutluluk hayalleri içinde yüzüyordu. Çok yakın bir gelecekte köşeyi dönmüş sayıyordu kendini. Daha şimdiden Akdeniz sahillerinin sıcak ortamını tahayyül ediyordu. Ama arzusu hilâfına

açık havada fazla dolaşamadı. İçinde tarifsiz bir endişe vardı ve galiba bu ruh haletinden para eline geçip şehirden uzak-laşıncaya kadar da kurtulamayacaktı.

En yakın markete gidip yiyecek ve içecek bir şeyler aldı. Aldıklarını tek bir poşetin içine sığdırmıştı. Dışarıdaki oyalanması yarım saati geçmemişti. Eve döndüğünde irkildi birden. Bodrum katına inen basamakları hızla indiğinde durakladı.

Sokak kapısı aralıktı.

Çıkarken kapıyı kapattığına emindi Teoman. Huylanarak kaşları çatıldı.

Hüseyin evde olduğu için ona anahtar vermemişti, kapıyı çalınca o açacaktı.

Bir an kapının önünde durup bekledi ve içeriyi dinledi. Acaba bu bir ikaz mıydı? Yokluğu sırasında eve görünmemesi gereken biri mi gelmişti? Lakin küçük apartman katından hiç konuşma sesleri gelmiyordu.

Uzulca sokak kapısını itti.

4. Bölüm

,57

Hiç ses yoktu dairede. Ayaklarının ucuna basarak ufak ve eski püskü eşyaların yer aldığı salona yaklaşıp bir göz attı içeriye. Orası da boştu.

Sonra Maçka'daki evden getirdiği kendi eşyalarını yığdıkları küçük odaya baktı. Hüseyin orada da yoktu. Cesaretini toplayıp seslendi.

"Hüseyin!"

Cevap alamamıştı.

İçini bir ürküntü kapladı. Acaba o dışarıya çıkınca eski polis odasında uyumuş muydu? Çekinerek yatak odasına doğru ilerledi. Yatak odasının kapısı da aralık duruyordu. Bodrum katı olduğu için arkaya bakan yatak odaları daima loş oluyordu. Dışarıya lamba ışığının sızdığını görünce kapının önünde durup bir daha seslendi.

Yine ses yoktu. Uykuya mı daldı acaba, diye düşünerek kapıyı itti. Odadaki manzarayı görünce hayretle irkildi. Ufak etajerlerden birinin üstündeki kirli şapkalı lamba açık bırakılmıştı. Yatağın üstü dağınıktı ama onu asıl şaşırtan şey odanın darmadağınık olmasıydı. Sanki Hüseyin o yokken bir şey aramış gibi odayı hallaç pamuğu gibi atmıştı. Eski gardırobun kapakları açılmış, gözleri boşaltılmıştı. Buruşuk, lekeli bir pantolon, dört beş gömlek, çoraplar, iç çamaşırları

yerlerdeydi. Hatta Hüseyin'in karısına ait olması gereken bazı kışlık eşyalarda mevsimi olmamasına rağmen yerlerinden çıkarılıp savrulmuştu etrafa.

Bu manzaradan hiç hoşlanmadı Teoman.

Bu evde beklenmedik bir şeyler yaşanmıştı o yokken, İlk aklına gelen suç ortağının parayı kapıp kaçtığı ihtimali oldu. Hüseyin her halı yiyecek tıynetle bir herifti; rahatlıkla kendisine de bir kazık atabilirdi. Belki de hiç dışarı çıkmasına izin vermediği

258

oğuk laflar

hâlde, evden birkaç parça eşyasını toparlayıp kaçmak için kendisini alışverişe gönderdiğini düşündü. Beynine kan hücum etti.

Eve girdiğinden beri o pis kokuyu yine hissediyordu. Sanki kokunun genzine sinen bazı kalıntıları daha da belirgindi. Kötü bir ter ve ekşi idrar kokusu. Bu eve geldiğinden beri duyuyordu bu tahammül edilmez kokuyu.

Merakı öfkeye dönüşüyordu şimdi.

Sonra bir su sesi duyar gibi oldu. Yağmur olamazdı, zira dışarıda sıcak ve bunaltıcı bir yaz günü vardı. Sese biraz kulak verince banyodaki duşun sesi olduğunu anladı ve biraz rahatladı. Hüseyin nihayet yıkanmaya karar vermişti anlaşılan. Banyoya girdiği için de geleceğini düşünmüş ve sokak kapısını aralık bırakmış olmalıydı.

Ufak banyoya doğru yürüdü. İşin tuhafı banyo kapısı da aralıktı ama şimdi duşun akan suyunun sesini daha iyi duyuyordu.

Bir daha seslenmesine gerek yoktu artık, belli ki temizlikle arası pekiyi olamayan ortağı yıkanıyordu nihayet. Ama içindeki o sıkıntı kaybolmamıştı. Bu defa yüksek sesle seslendi,' Hüseyin! diye.

Duymaması olanaksızdı.

Fakat yine cevap alamamıştı.

Teoman kapıyı ardına dek açtı.

Duvarları ucuz, beyaz ve yer yer kırılmış fayanslarla kaplı banyoda kimse yoktu. Lavabonun üstündeki çatlak ayna buharla kaplanmıştı. Duşun suyu hâlâ akıyor ve zemindeki gider deliğinden daireler çizerek süzülüyordu.

Teoman ne olduğunu hâlâ anlamamıştı.

Yarım saatliğine evden uzaklaşması sırasında burada çok garip şeyler cereyan etmişe benziyordu. Kesinlikle korkak bir adam

4. Bölüm

a5<)

değildi; özellikle kas gücüne çok güvenirdi ama bu evde aklının almadığı bir şeyler olmuş gibiydi. Sanki Hüseyin apar topar kaçmış veya buharlaşıp uçmuştu. Evin dağınıklığı, banyodaki düşün açık bırakılması, birtakım olağandışı gelişmelerin işaretiydi. Sonra birden gözü yerdeki havluya takıldı. Banyoya girerken onu fark etmemişti. Kirli san havlunun üzerinde kan izleri vardı.

Neler olmuştu burada?

Teoman nederç sonra uyanır gibi oldu ve çektikleri video kasetin saklı durduğu yeri hatırlayarak koridora fırladı. Koridorun nihayetinde ufak sandık odası gibi bir yer daha vardı. Hüseyin orada mesleği gereği kullandığı teknik cihazları saklardı. Deli gibi oraya koşup kapıyı hızla açtı.

Bir an nefesi kesilir gibi oldu.

Eski polis yerde boylu boyunca cansız uzanmış yatıyordu. Gömleğinin tam kalbine rastlayan yerde derin bir yara izi vardı ve hâlâ açık yaradan zemine kan sızıyordu. Hüseyin bıçaklanarak öldürülmüştü.

Teoman önce paniğe kapıldı. Eski polisin ölmesi hiç umurunda değildi, onu asıl ilgilendiren husus, hayatını değiştirecek video kasetti. Hızla kasetlerin durduğu rafa bir göz attı. Orada daha önce de Hüseyin'in çeşidi amaçlarla kullandığı başka kasetler de vardı.

Ama şimdi, hiçbir yerli yerinde değildi.

Bateristin nefesi kesilir gibi oldu. Sadece bir şantaj olayının değil, faili meçhul bir cinayet vakasının da içindeydi artık. Deli gibi koşarak kendini sığındığı evden dışarıya attı.

Tüm vücudu zangır zangır titriyordu...

2

^ İcaklığın yirmi sekiz dereceyi gösterdiği saatlerde Melda kş uzun topuklu takunyaıyla malikânenin arka bahçesindeki yüzme havuzuna doğru gidiyordu. O gün gökte tek bir bulut dahi yoktu. Güneşten koruyucu kremlerini, gözlüğünü ve bonesini ufak demir sehpanın üzerine bırakarak boş şezlonglardan birine uzandı. Sırtında daracık, narin bedenini kaplayan sarı bir bikini vardı. Sadece gözlüğünü taktı. Son derece sıkıntılıydı ve artık sürdürdüğü bu esir hayatına, çektiği acılara ve mutsuzluğa daha fazla tahammül edemeyeceğini düşünüyordu.

İki yıl evvel yetmiş aşkın kocasıyla evlenirken büyük bir balık yakaladığını, bundan böyle müreffeh ve sıkıntısız bir hayat sürdüreceğini düşünmüş, geleceğinin teminat altına alındığını sanmıştı hep. Ama hayat hiç de düşündüğü gibi çıkmamıştı. Sahip olduğu tüm maddi imkânlar onu mesut etmeye yetmiyordu. Para büyük bir avantaj olmasına rağmen huzurun tek kaynağı değildi. Evlilikte geçirdiği iki yılın mutlak kayıp olduğuna, ömrünün bu devresinin yaşanmamışlığına inanıyordu artık. Daha da kötüsü bu tempoyu sürdüremeyeceğine ve katlanamayacağına aklı kesmişti.

Kayı ne olursa olsun, yapacağı tek bir şey kalmıştı artık ve o da Sulhi'den boşanmaktı. Ama nasıl? Yaşlı kocasının buna asla

4. Bölüm

261

izin vermeyeceğine emindi. Onunki aşk, sevgi filan değil yalnızca bir tutkuydu. Belki yerinde başka bir kadın olsa, bu izdivacı hayatın bir nimeti, pek çok kadının hayal etmesine rağmen ulaşamayacağı bir piyango telâkki ederdi. Ne var ki, Melda kaldıramıyordu bu yükü.

Boşanmayı kafasına koymuştu ama korkuyordu kocasından. Özellikle de Teoman'la olan ilişkisinin en rezil şekliyle noktalanmasından sonra. Teoman'ın serserinin teki olduğunu kabullenmek zorundaydı ama bedeni ihtiyaçlarını gidermekte fevkalâde usta çıkmıştı. O nedenle de ona fazla bağlanmış ve adamın gerçek maksadını görmekte geç kalmıştı. Şimdi bütün erkeklerden nefret eder hâle gelmişti.

Güneşin altında yatarken tiksinesine rağmen yine düşünceleri ona kaydı. Teoman tam bir azgın boğaydı ve arzularına mükemmel bir performansla karşılık vermişti. Tüm hiddet ve nefretine rağmen onu düşündükçe kasıklarında hissettiği sızlamalar artıyordu.

Başucundaki cep telefonu çaldığı sırada da bu anlardan birini yaşıyordu. Eli isteksizce telefonuna kaydı. Sevgilisiyle ilişkilerini sürdürdüğü sırada kullandığı gizli telefonu değildi yanındaki; arayan muhtemelen kocası olmalıydı. Kadrana bir baktı ve şiddetle irkildi.

Teoman'ın numarasıydı bu.

Hiç ihtimal vermemişti arayabileceğine, üstelik bunca rezaletten sonra.

Yanılıyor muyum diye numarayı bir daha okudu. Ama yanılmıyordu, arayan oydu. Üstelik bu kez tehlikeli olduğunu bildiği ve hiç aramaması gereken hattan arıyordu kendisini.

Melda'nın bir an eli ayağı titredi.

ID2

Soğuk Taklar

Açmadan duramayacağını biliyordu. Hem ne olursa olsun, hiddetini yüzüne kusmak, ne adi ve pespaye bir adam olduğunu haykırmak istiyordu. Neyse ki kocası evde yoktu. Etrafına bakındı, hiçbir hizmetkâr da görünmüyordu yakınında. Bahçede nöbet tutan korumalar da şu an ondan metrelerce uzaktaydılar.

Acaba niçin arıyordu Teoman?

Yaptığı alçaklık yetmemiş miydi? Daha ne isteyebilirdi ki?

Nefretini kusmak istemesine rağmen acele etmedi Melda. Teoman'ın paçası sıkışmıştı belki de, yaşlı kocasının ne kadar güçlü olduğunu iyi bilirdi, belki de onu bir yerlerde kısırmıştı. Yoksa hiç açmayım mı, diye düşündü. Ama sonunda hırsı galip geldi ve tuşa bastı.

Çılgın gibiydi Teoman. Şimdi Hüseyin denen o hergeleye inanmakla ne kadar hata ettiğini çok daha iyi anlıyordu. Herife kanmı, karanlık bir hayal uğruna peşinden sürüklenmişti. Oysa kendini idare eden bir işi, her an elinin altında capcanlı ve mü-kemmelen para sızdırdığı bir kadın vardı. Fazlaya tamah edince şimdi işin içinden çıkılmaz bir belaya bulaşmıştı. Hiç şüphesi yoktu; Hüseyin'i o güçlü kart koca öldürmüş olmalıydı. Herifin her türlü imkânı vardı, gözü kara bir fedaisinin eline biraz para sıkıştırınca istediği kişiyi, dilediği anda öldürtebilirdi.

Hızlı adımlarla Lâleli'den Beyazıt'a doğru yürürken kanı çekilir gibi oldu. Artık hiç kuşkusuz kalmamıştı; muhakkak bugün hedefte kendisi de vardı. O yaşlı pezevenk şantaj yapan eski polisi gebertirken, karısını düzen adamı hiç hayatta bırakır mıydı? Şu an hâlâ hayatta ise bunu sadece tesadüflere borçluydu. Hüseyin eline para tutuşturup onu alışverişe göndermesiydi muhtemelen kendisi de sidik ve küf kokan o boktan evde gebermiş yatıyor olacaktı.

4. Sülüm

ifö

Bir anda ter içinde kaldı.

Yarım saat evden uzaklaşmak hayatta kalmasını sağlamıştı, ama nereye kadar? O yaşlı koca kendisini de öldürmeden rahadamaya-cak ve bu işin sonunu getirecekti. Teoman ne yapabileceğini düşünmeye başladı. Birikmiş parası olmadığı gibi, cebinde de beş kuruşu yoktu, işinden de ayrılmıştı. Kaldı ki bir daha

o işine de dönemezdi. Tek çare acilen bu şehirden kaçmaktı, ama bunu nasıl gerçekleştirecekti. Borç para isteyebileceği kimse de yoktu, çevresindeki para isteyebileceği arkadaşlarına zaten hep borçluydu.

Beyazıt'a vardığında kafası allak bullaktı. Aklına hiçbir kurtuluş yolu gelmiyordu. Gölge bir yere gelip soluklandı. Melda'yı aramak da o sıra aklına geldi zaten.

Melda aptal bir kadındı ve hâlâ onu kandırmak şansı mevcut olabilirdi, yalnız düşünmesi ve iyi bir plan yapması gerekecekti. Onun gibi kadınları iyi tanırdı; onlar şehvete yenik düşmüş zavallılar sayılırlardı. Şimdiye kadar onu dilediği gibi kullanmıştı, bundan sonra da neden olmasınd». Tek sorun Melda'ya ulaşmaktı. Yüz yüze gelebilirlerse, onu yalanlarıyla yine ikna edebilirdi. Mesela çekilen video banttan hiç haberi olmadığını ileri sürebilirdi. Hoş, buna inandırması pek kolay olmayacağı benziyordu ama denemeye değerdı. En azından başka çaresi olmadığına da inanıyordu.

Önce Melda'yı gizli telefonundan aradı. Fakat telefon açılmıyordu. Acaba mahsus mu açmıyor, diye düşündü. Sonra çaresizlik içinde öteki telefonunu aradı. Sevgilisi özellikle bu numaradan aramamasını tembih etmişti, ama başka çaresi yoktu. Tam o telefonun da açılmayacağına kanaat getirdiği anda Melda'nın sesini duydu.

M

Soğuk Taçlar

"Utanmaz, arlanmaz rezil! Ne cesaretle beni aramaya devanı ediyorsun hâlâ?" demişti kadın. Belli ki çok öfkeliydi. Teoman tüm hünerini toplayarak mırıldandı.

"Senden özür dilemek ya da kendimi affettirmek için aramıyorum Melda. Tek isteğim bu olayda benim tamamen masum olduğuma inanmandır."

"Yıkıl karşımdan ahlâksız herif. Beni aptal mı sanıyorsun?" "Böyle düşünceğini tahmin etmişim sevgilim, ama durum hiç de sandığın gibi değil, yanılıyorsun. Sen ve ben, kocanın kurduğu bir komploya kurban gittik"

Melda alay eder gibi mırıldanmış ti. "Ya, öyle mi?"

"Yemin ederim, doğruyu söylüyorum. Hiç bilmediğin başka hususlar da var."

"Yok canım? Neymiş o?"

"Hüseyin denen hergele bana da şantaj yaptı."

Söylediği yalanın kadında nasıl bir etki yaratacağım anlamak için kısa bir an bekledi Teoman. Yanılmamıştı; bu beklenmedik iddia karşısında bir an duraklamıştı Melda.

"Sana da mı şantaj yaptı?" diye kekeledi sonra.

"Ne sanıyorsun? Kocana gönderdiği kasetin bir eşi de bana geldi. Beynimden vurulmuşa döndüm. Ben de perişan olmuştum, ne yapacağımı bilemedim."

Biraz düşünen Melda hemen itiraz etti.

"Yalan söylüyorsun. Senin ne paran var ki senden bir şey sızdırmaya kalksın."

"Hüseyin bunu düşünmeyecek kadar alçağın tekiydi, ne koparırsa kârdı onun için. Ama seni bu nedenle aramadım."

4- Belam

*65

Platin saçlı kadın ona inanmıyordu henüz. "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Ya niçin aradın?" "Allah'ını seversen, biraz geçirdiğimiz mutlu günleri düşün. Sana âşık olduğumu biliyorsun. Amacım seni uyarmaktı."

"Uyarmak mı? Ne uyarması?"

"Kocan üçümüzü de öldürecek."

Ona inanmayan genç kadın hırladı.

"Keşke öyle yapsa, ikiniz de bunu hak ettiniz. Ama o, bu yolu tercih etmez. İstedığınız parayı ödeyecek."

"Korkarım, hâlâ bir şey anlamış değilsin. Ben ve sen belki bir hata yaptık ama ölümü hak etmedik. Biz sadece birbirimizi sevdik. Oysa kocanın peşimize taktığı serseri uyanık çıkıp hepimize şantaj yaptı. Zira zengin kocandan iyi para koparacağına inanıyordu. Ama kocanın cevabı çok sert ve acımasız oldu."

Bir an şaşırın Melda fısıldadı.

"Acımasız mı oldu?"

"Haberin olmadığını tahmin ediyordum. Hüseyin'i bugün öldürdüler."

Genç kadın az kaldı telefonu elinden düşürecekti.

"Öldürdüler mi? Kimler?"

"Kim olacak, kocanın adamları herhalde. Şimdi sıra bizde. Hemen evi terk et, kaç uzaklaş buralardan. Kocan ikimizi de öldürtmeden rahat etmeyecektir. Hemen bu şehri bırakıp kaçmamız gerekiyor."

Afallayan Melda hemen karşılık veremedi. Aklı karışmıştı. Bir süre sessiz kaldı hattın öbür ucunda. Duyduklarını sindirmeye çalıştı. Kocasının çok güçlü biri olduğunu pek tabiidir ki

uGG

Soğuk Taşlar

iyi biliyordu; aslında rahadıkla böyle bir eylem planını uygulayabilirdi. Neden sonra dağılan düşüncelerini toparlayarak mırıldandı.

Sen, o özel dedektifin öldürüldüğünü nereden biliyorsun?" dedi.

Teoman böyle bir soru ile karşılaşacağını önceden tahmin etmişti. Kısık sesle ve en inandırıcı ses tonuyla soruyu yanıtladı.

"İstediği parayı güç bela arkadaşlardan, eşten dosttan tedarik ederek dün ödedim."

"Nerede?"

"Beyoğlu'ndaki bir kahvede. Kasetin orijinal kopyasını istedim o namussuzdan. O da yarın evime gel vereyim, dedi."

"Evini biliyor muydum?"

"Yapma Melda, hâlâ ağzımı aramaya mı çalışıyorsun? Nereden bileyim? Dün evinin nerede olduğunu sordum, o da söyledi. Bana Lâleli'de bir adres verdi. Bu sabah orijinal kopyayı almak için evine gittim. Dairesinin kapısı aralıktı. İçeriye girdiğimde herifi kalbinden bıçaklanmış buldum. Deli gibi korkarak dışarıya fırladım. Anla artık, kocan harekete geçti. Bundan sonraki hedefi bizleriz. Beni anlamadan suçladığını ve bu eylemin içinde olduğumu sanıyorsun, oysa hiç ilgim yok."

İyice aptallaşan Melda beynine takılan soruyu yöneltti.

Madem ilgin yoktu, o özel dedektif nasıl evine girdi de sevişmemizi kasete çekti. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Ben de çok düşündüm bu noktayı. Ama cevabını buldum. Hüseyin hep seni takip ettiği için evimi biliyordu. Şantaj fikri kafasına girince, sanırım bir gece maymuncukla kilidi açıp gizlice daireme girmiş olmalı. Nasıl olsa geceleri çalıştığımı ve çok

^ . Solüm

167

geç saatlerde eve döndüğümü biliyordu. Yani onun için hiç de zor olmamıştır. Yatak odasının bitişiğindeki odanın duvarına bir alıcı kamera yerleştirmiş ve tüm sevişmemizi kayda almış.'

"Sen bunu fark etmedin mi? "

"Nereden fark edeyim? Eve yalnız uyumak için geldiğimi sen de bilirsin? Hiç dikkatimi çekmedi. Hatta o gün odaya bile hiç girmedim. Sanırım aynı gece ben barda çalışırken, namussuz tekrar eve girip cihazı yerinden sökmüş olmalı. Ben ancak kuryenin eve getirdiği bandı gördükten sonra beynimden vurulmuşa döndüm ve meseleyi anladım. Hatta öyle ki herif duvan delip ufak bir objektifin sığacağı kadar delik bile açmış."

Söyledikleri doğru olabilir, diye düşündü Melda.

Zaten olay patlak verinceye kadar Teoman'ın bu denli rezil biri olacağını aklının köşesinden bile geçirmemişti. Şimdi duyduklarından da ürkmeye başlamıştı. Fırsatı yakaladığını ve eski sevgilisinin tereddütlere düştüğünü sezinleyen Teoman âdeta inledi.

"Kaç, sevgilim kaç. Hiç durma. Mümkün olduğu kadar uzak-

1.. ti ara git

Kadın hassasiyeti galebe çalmıştı Melda'da.

"Ya sen ne yapacaksın?

"Beni düşünme. Önemli olan o hain ve moruk kocanın intikamından bir an önce kurtulman. Tek isteğim bu. Seni de bunun için aradım. Sakın ona güvenme, o bir canavar, gözünü kan bürümüş, intikam peşinde koşan bir ruh hastası. Katilin teki.

İliklerine kadar titredi genç kadın.

Teoman yine yalan söylüyor olabilir miydi? Hiç ihtimal vermedi. Doğruysa yarın bütün gazeteler bu cinayet haberinden

IG8

Soğuk Taklar

bahsederlerdi. Bu kadar yalanı göze alamazdı Teoman, ona inandı. Söyledikleri doğru olmalıydı; zaten Sulhi'nin olay karşısında bu kadar pasif davranmasını beklemek hataydı. Mudaka olayın faillerini cezalandırmaya teşebbüs ederdi ve buna başlamıştı da anlaşılan.

Korku birden tüm benliğini kaplamıştı.

Yoksa şimdi sıra Teoman'da ve kendisinde miydi?

Gerçi kocası kendisine şimdilik bir şey yapmamış, hatta olağanın dışında anlayışlı davranmaya kalkışmıştı ama bu normal miydi? Hangi erkek o kaseti seyrettikten sonra bu kadar sakın ve toleranslı olabilirdi? İntikamını almak ve olaya karışanları cezalandırmak için her şeyin bir sırası var demişti, Sulhi. Onun ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu genç kadın. Demek sıradaki ilk kurban

Hüseyin denen adam olmuştu. Bundan sonraki hedef Teoman ve belki de nihai kişi de kendisi olacaktı.

Beni de öldürür mü acaba, diye aklından geçirdi.

Niye olmasını? Yüzüne alaya bir şekilde bakarak bana senin ölün değil, dirin lazım demişti ama buna inanmak hiç de caiz değildi. Bir an titreyerek düşündü; kendi yerinde olmak isteyecek, körpe bedenlerini ona teslim kılacak binlerce kız vardı ortalıkta. Rahatlıkla şimdiki karısından da genç başka bir güzellik kraliçesi bulabilirdi.

Bu riski omuzlayamazdı.

Yaşamak, hayatta kalmak istiyordu. Canı her şeyden daha önemliydi; mücevherlerinden de, bankadaki parasından da ve ilerde kocasının eceliyle ölümü hâlinde kavuşacağı servetten de.

Dur!" diye mırıldandı telefondaki eski âşığına.

"Efendim, hayatım?"

<{. Bölüm

»69

"Şu an neredesin?"

Rolüne devam eden Teoman farkında değilmiş gibi homurdandı.

"Bilmem. Beyazıt'tayım sanırım."

"Bekle" dedi Melda. "Görüşmemiz lazım."

O an genç kadın sığınacağı başka hiç kimseyi hauralayamıyordu.

Teoman'ın pişkin çehresinde ise mutlu bir tebessüm oluşmuştu. Karşısındaki kadının çok aptal biri olduğunu aylar önce anlamıştı zaten. İşte şimdi bir kere daha ağına düşüyordu.

Elindeki video kasetlerini yaşlı adamın çalışma masasının üzerine bırakan Niyazi saygılı bir şekilde ve sanki çok sıradan bir şeyi ifade ediyormuş gibi fısıldadı.

"Her şey tereyağından kıl çeker gibi mükemmel ve sessizce oldu beyefendi. Gösterdiğiniz hedef sonsuza kadar sustu. Bun-lar'da adamın evinde bulduğumuz kasetler."

Sulhi Erman buz gibi bir çehreyle söylendi.

"Hepsi bu kadar, değil mi? Başka kaset yoktu yani?"

"Evi didik didik aradık, efendim. Hepsi bunlar. Zaten o pislik hepsini aynı yerde saklamak gereğini duymuş."

"Geride hiçbir iz bırakmadınız umanm. "Kesinlikle, efendim.

"Aferin, Niyazi. Bunun karşılığını hemen alacaksın. Lakin iş bu kadarla bitmedi."

Niyazi bakışlarını yaşlı adama çevirip bekledi. "Birinin daha ortadan kaldırılmasını istiyorum."

370 öögult laflar

Cemal Koruk denen it mi, efendim?

Sulhi dalgın bakışlarla boşluğa baktı.

Hayır. Onun sırası daha sonra gelecek. Önce bir bateristi ortadan kaldırmanızı istiyorum."

"Baterist mi dediniz?"

"Evet. Barlarda davul çalan bir hergeleyi."

Niyazi, bir davulcu ile ünlü koleksiyoncu arasında nasıl bir bağ olabileceğini bir türlü anlayamamış, ilgi kuramamıştı ama bunu asla kendisine soramazdı.

"Emriniz başımız üzerine' demekle yetindi.

"Ama herif kayıp. Nerede olduğunu da bilmiyorum."

"Hiç önemli değil, efendim. Dünyanın öbür ucuna da gitse onu bulup işini bitiririz. Siz sadece adını verin yeter."

Alacağı cevabın böyle olacağını bilen Sulhi gülümsedi.

Aynı saatlerde Gayrettepe'deki mütevazı apartman katında da iki genç kız, Macide Hala'nın yaptığı şakalara gülüyorlardı. Dobra dobra konuşmasına rağmen, son derece içten ve sıcak bir kadındı Doğan'ın halası. Hele yeğeni gittikten sonra onları da mutfağa sokmuş ve hazırladığı biber dolmasına yardımcı olmalarını istemişti. Kızlar ise, buraya apar topar getirilmelerini unutmuşlar, yaşlı kadının sıcak davranışlarına ve yaptığı şakalara dalarak o gergin ortamdan uzaklaşmışlardı âdeta.

Macide Hala bir ara eliyle hazırladığı dolma içini biberlere doldururken kısa bir an susup manidar biçimde onlara baktı. Kızlar' diye mırıldandı. "Beni yaşlı görüp bizim haylazın çektiği numarayı yuttuğumu sanmayın ha" dedi.

4. Solüm

271

Duygu yine gülümseyerek bakmıştı yaşlı kadına. Kısa zamanda da senli benli olmuşlardı. "Ne numarası Macide Hala?" diye sordu.

Yaşlı kadın bilgiç bir eda ile devam etti.

"Anlattığı hikâyeye kandığımı mı sanıyorsunuz? Yok evinize silahlı saldırı olmuş, yok Ayşegül kızımın burnunu kırmışlar, seni arabayla ezmeye kalkmışlar falan filan. Bunların hepsi numara."

Ayşegül sordu.

"Niye inanmıyorsun hala? Hepsi doğru."

"Hadi oradan, korku filmi mi bu? Palavra."

Bu kez Duygu sordu: Öyleyse bizi buraya Doğan'ın neden getirdiğini sanıyorsun?"

' Ben inalamı bilmez miyim? Onun böyle taraklarda bezi yoktur. Nedenini söyleyeyim mi size?"

İkisi birden aynı anda, "Söyle" dediler. Ayan beyan belil. Zaten bizim oğlan hep böyle çılgınlıklar yapar, hep bizi şaşırtır. Eminim, ikinizden birine abayı yakmış kerata. Ama hanginize onu çıkartamıyorum. Yaşlı olduğuma bakmayın, benim fikir ve beğenilerime de değer verir. Anlayın işte, sizi buraya getirmesi bir çeşit test. Kanaatimi öğrenmek istiyor."

Kızlar yeniden gülüştüler.

"Yapma be hala, nereden çıkardın şimdi bunu?" diye fısıldadı Duygu. Ayşegül ise durumu şakaya boğmuştu. "Hiç burnu kırık, şişler içindeki bir sevgili görücüye çıkarılır mı be Hala? Yanılıyorsun."

Yaşlı kadın dolmaların içlerini doldurmaya çalışırken olumsuzca başını salladı.

»7<

•Suguk Taklar

"Yanılmıyorum, kesinlikle yanılmıyorum. Bizim oğlan abayı yakmış.

Hafifçe kızaran Duygu mutfak penceresine yaklaşarak hâlâ aşağıda kapı önünde bekleyen arabaya baktı.

"Bak, Hala" dedi. "Aşağıda arabanın içinde bekleyen adamlar meğerse polismiş ve bizi koruyorlarmış. Az öncesine kadar biz de bilmiyorduk. İnandın mı şimdi?"

Yaşlı kadın hiç oralı olmadı.

"Siz de beni çok saf sandığınız galiba" diye homurdandı.

Duygu utanmış gibi mırıldandı.

"Estağfurullah Hala, ne münasebet."

"Şayet onlar polisse, neden sizi kendi evinizde korumuyorlar da, benim kapımda dikiliyorlar? Polisler için burası, sizi korumak için daha mı güvenli yani? Siz onu benim külahıma anlatın."

Ayşegül'ün suratı asılmıştı bir anda. Yaşlı kadının yorumunu beyninde değerlendirmeye çalıştı. Galiba biraz hakikat payı vardı. Şayet aşağıdaki adamlar polisse, Doğan neden onları apar topar evlerinden çıkarmıştı? Polis kendilerini Harbiye'deki evde de himaye

edemez miydi? Aynı kuşkuyu Duygu'da yaşıyor mu, diye arkadaşının suratına bir göz attı. Duygu'nun yüzündeki tebessüm de bir anda dönüvermişti sanki.

Kızların suratları asıldı.

Ayşegül soğuk bir şekilde mırıldandı.

"Peki polis değillerse, kim onlar?"

"Ne bileyim kızlar? O kadarını da siz bulun artık."

4. Bölüm

»73

Kızları halasının evine yerleştiren Doğan, dışarı çıkınca doğru Golf üne koştu. Dışarıda bekleyen Cemal'in adamlarına da, "Kızlar size emanet arkadaşlar" diye mırıldanmıştı. İçlerinden biri keyifsiz şekilde söylendi.

"Siz nereye gidiyorsunuz, Hocam?"

"Cemal Bey'le görüşmeye."

"Kusura bakmayın ama emir aldık. Mehmet burada kalsın fakat biz sizi izlemek zorundayız. Yoksa Cemal Bey bize çok kızar."

Doğan bir de onlara dert anlatmak istemiyordu.

"Sorun ben değilim, anlasanız. Tehdit edilen bu kızlar. Siz asıl onları koruyun."

"Yapmayın Hocam, biz emir kuluyuz. Baş Komiserim yeni bir emir vermedikçe görevi bırakamayız. İzin verin, kendisine telefon edip soralım."

'Pekâlâ" diye söylendi Doğan. "Arayın, bakalım."

3

Cemal Koruk sade kahvesini yudumlarken tik hâline getirdiği sakalını kaşımaya başlamıştı yine. Çok yorgun görünüyordu ve şiddete meyilli kara gözleri uykusuzluktan kan çanağı gibi kızarmıştı.

"Biraz daha sabırlı ol evlat" diye mırıldandı karşısında oturan Doğan a. İşin sonuna geldik sayılır. Bu kez o kaçakçıyı kısıvrak yakalayacağım. Ama hata yapmak lüksüm yok, herifin bir kere daha bizi atlatmasını istemiyorum.

Doğan bezgin bir şekilde homurdandı.

"Ben de daha ne beklediğimizi anlamıyorum. Adamın evine de sızdık. Geniş bir ekiple evi basalım, inine girelim, o meşhur galerisindeki bütün malları ele geçirelim. Kaçak mal tespit edersek tutuklarsınız. Mesele bu kadar basit değil mi?"

Baş Komiser Cemal gülümsedi. Çok nadir gülümsediği için, tebessümünü sert görünümlü yüzünde iğreti gibi duruyordu.

Hiç de sandığın gibi basit değil" diye homurdandı. "Altı yıldır bu anı bekliyorum."

Doğan inanmazmış gibi karşısındaki adamı süzdü.

"Altı yıldır mı?"

4. Solüm

*75

"Ne sandın? Tam altı senedir herifin peşindeyim. İhtiyar kurt tahmininden çok daha zekidir ve hiç açık vermez."

Doğan çok garipsemişti.

"Anlamıyorum" diye söylendi. 'Adamın yeri belli, kaçak mallarını sakladığı yer biliniyor, daha ne bekliyorsunuz ki? Yapılacak bir baskın yeterli değil mi? O galeriye inilince her şey ortaya çıkacak.

"Mesele sandığın kadar basit değil.

"Neden? Adamın kaçak mallarını sakladığı başka bir deposu filan mı var yoksa?"

Baş Komiser bir kere daha gülümsemişti.

"Öyle bir deposu da yok. Bunu biz de düşünmüş ve çok araştırmıştık. Öyle bir depo filan bulamadık."

"Öyleyse sorun ne?"

Baş Komiser Cemal Koruk'un suratı asıldı yine.

"Bu herifi on iki senedir yakalamaya çalışıyoruz. İki baş komiserin başını yedi namussuz, ben üçüncüsü olmak istemiyorum. Herifi suçlayacak kesin delilleri ele geçirmedikçe son darbeyi vurmak niyetinde de değilim. Ama merak ediyorsan söyleyeyim; orman içindeki o malikâneye tam üç kere mahkeme karan ile baskın yapıldı, didik didik arandı her yer ve kaçak tek bir mal ele geçirilemedi. Mevcut bütün mallan envanterine işlenmiş, temiz ve bir koleksiyoncunun tutabileceği eserler olarak çıktı ortaya. Yani adamı suçlayamadığımız gibi bir de özür dilemek zorunda kaldık. Bana bu iş verilince, önce en başından başlayarak, dosyayı kılı kırk yararak inceledim. Adamın gerçek bir koleksiyoncu olduğu muhakkak, ama bazı mallan da sattığını biliyoruz. Asla memleket içinde satış yapmıyor, bütün satışları yurt dışına. İnterpol'ü de devreye soktuk, yine bir netice elde

27u

Ou^uk Taklar

edemedik. Adamın asıl zenginliği armatörlükten geliyor, tam sekiz gemisi var. Malların dışarıya çıkışının bu gemiler vasıtasıyla olduğunu düşünüyoruz.'

Gemilerine baskın yapmadınız mı?

Benden önceki komiserler onu da denediler ama sonuç menfi olmuş."

"Ya siz?"

Cemal Koruk bezgin bir şekilde homurdandı yine.

Kanımca gemiye tahmil işini açık denizde gerçekleştiriyor. Malı önceden kara yoluyla Ege sahillerine ulaştırıp oradan özel bir tenezzüh teknesiyle açılıyor ve kara sularının dışında gemiye yüklüyor."

"İyi de, madem bunu tahmin ediyorsunuz, neden araştırmadınız?"

"Araştırmaz olur muyuz hocam, kaç defa denedik. Ona ait şüphelendiğimiz kamyonları çevirdik, ama hep elimiz boş çıktı."

Doğan birkaç saniye düşündü.

"Belki de malikânesinde kaçak mallan hiç bulundurmuyor-dur. Özellikle Mali Polis'in baskınlarından sonra."

"Bu ihtimali ben de düşündüm. Ama eminim ki, her teşebbüsün başlangıç noktası o malikâne. Adam ele geçirdiği mallan önce orada istifliyor. Ta ki elindeki mala esaslı bir müşteri çıkıncaya kadar."

"Neden böyle düşünüyorsunuz? Onun açısından çok tehlikeli değil mi? Hem evi kaç kere polis tarafından basıldıktan sonra. Bana hiç de mantıklı gelmedi."

Cemal Koruk un insanı ürperten tebessümü yeniden yüzünü kapladı.

4. Bölüm

*77

"Bizi o kadar da beceriksiz sanma Hocam. Tabii bizim de bazı bildiklerimiz var.

"Nasıl yani?"

"Altı senedir, her boş vaktimde tarihi eserler hakkında kitaplar okudum, en az öğrencileriniz kadar bilgi sahibiyim artık. Uç sene önce başka bir formül buldum ve bu piyasaya kimliğimi gizleyerek bir kaçakçı gibi girdim. Bunu sen de biliyorsun."

Doğan da gülümsedi.

"Evet, biliyorum" dedi.

"Sulhi Erman'ın sağ kolu Niyazi ile temas kurmam da öyle oldu zaten. Kimliğimi gizlemeyi başardım. Niyazi beni Malatyalı kanun dışı bir adam olarak tanır. Ama bir türlü beni Sulhi Erman'la tanıştırmadı."

"Neden?"

"Sebebi basit. Adam karda yürüyor, izini belli etmiyor. Güvenmediği kişilerle veya tehlikeli bulunduğu insanlarla asla temas kurmuyor. Ben onun için sıradan ve adi bir kaçakçıyım, anlıyorum? İşte o yüzden seni devreye soktum. Çünkü sen bir bilim adamıydın ve bu işin uzmanıydın. Şayet sana güven duyarsa galerisine girme şansın bile olacaktı. Niyazi benden şüphelenmedi ama gerekli ilgiyi de göstermedi. O zaman başka şansım kalmamıştı, adama esaslı bir kazık atmaya karar verdim."

"Biliyorum. Krotonlu adet Milo hikâyesi, değil mi?" Doğru. Niyazi ye uydurma heykeli yaptırmadan haber ilettim. Tabii o da Sulhi'ye nakletti. Adamın aklının gittiğini biliyorum. Senin benle çalıştığını şayiasını da o zaman yaymaya başladım. Bu yalanı yuttular. Niyazi heykeli görmek için can atıyordu. Sonra Ankara'da Niyazi'yi adattım, heykele başka bir müşteri varmış gibi söylentiler çıkardım."

*78

SoguLTnU

"Sonrasını biliyorum" diye lafını kesti Doğan Baş Komiserin "Planımı yavaşlatan bir husus da, şu senin hocan Profesör Cihat Derman oldu. Tam sahneye çıkacak zamanı buldu, bize köstek olacağı kesin."

Onun varlığı ismini duyduğu andan beri şaşırmasına ve üzülmesine yetmişti zaten genç Doçentin. Bir süre düşünceli kaldı.

"Hocayı iyi tanırım. Bu işe bulaşmasına hâlâ bir anlam veremiyorum. Acaba onunla bir konuşsam mı Cemal Bey, ne dersiniz?"

"Sakin ha? Hayat sürprizlerle doludur. Bazen en güvendiğimiz kişiler bile bizi yanıltabilir. Belli ki pek sağlam bir ayakkabı değilmiş."

"Ama inanamıyorum bir türlü. Sulhi Erman'ın teklifini nasıl kabul edebilir?"

"Para. Sebep genellikle paradır. Onu da araştırdım. Adamın uçan kuşa bile borcu varmış. Pek çok kişiden borç almış ve ödemekte zorlanıyormuş. Kötü yola sapmak için geçerli bir sebep

II

işte.

"Hiç ummazdım."

"Öyle ama başımıza sorun yaratacak. Krotonlu Atlet in sahte olduğunu hemen anlayabilir."

Doğan endişeli bir şekilde mırıldandı.

"Bundan hiç kuşkun olmasın."

Biliyorum, ama sen devreye girdiğin zaman onu bir şekilde saf dışı bırakmak istiyorum."

"Nasıl?"

"Henüz karar vermedim ama bir yolunu bulacağım."

"Tutuklama filan gibi mi?"

<f. Bölüm

»79

"Hayır, tutuklama olmaz. Asıl o zaman yaşlı kaçakçıyı uyandırmış oluruz."

"Peki, Niyazi denen adamla ne zaman irtibat kuracaksın yeniden?"

Baş Komiser kanlanmış gözlerini genç adama dikti. Kamburunu biraz daha çıkararak mırıldandı.

"Sulhi Erman, senin galerisine girmene izin verdikten sonra tabii. Bence işin sim hâlâ o malikânenin bodrumunda yatıyor. "Beni .evine çağırırdı ya, sence yeterli değil mi?" Komiser dalgın bir şekilde mırıldandı. "Henüz değil. O eve çağırılman pek bir şey ifade etmiyor. Adam senin hakkında hâlâ karar vermiş değil. Bence sana tam güvenmiyor henüz."

"Nereden bu hükme varıyorsun?"

"Bazen çok saf oluyorsun, delikanlı. Ya da çevrende gelişen olayları tam değerlendiremiyorsun. Halanın evine taşıdığın o kızlara neden gözdağı verildiğini sanıyorsun? Sulhi bir yandan seni tartmaya çalışırken, diğer yandan da sevgilin olduğunu düşündüğü uçaktaki kızı korkutmaya çalışıyor. Bu sana bir anlamda uyarı. Benimle çalışmazsan kızların başına bir hâl gelebilir tehdidi."

Doğan yutkundu, önüne baktı. Sonra kuşkuyla sordu. "Sulhi Erman'ın karısıyla ilgili anlattıklarına ne dersin? Sence o da tehdidin bir parçası mıydı?" ' Olabilir ama emin değilim.' "Sana samimi kanaatimi söyleyeyim mi?" "Söyle bakalım."

a8o

Soğuk Taklar

"Bence o kadın içtenlikle konuştu. Adam beni tehdit etmek istese karısını kesinlikle kullanmaz, o işi bizzat kendi yapardı. O kadının etliye sütlüye karıştığı yok. Evin içinde bir biblo gibi dolaşıp duruyor. Çok güzel ve çekici bir kadın."

'Güzel ve çekici olduğu doğru."

Onu hiç gördün mü?"

Doğan sorduğu sorunun anlamsızlığını anlayarak sırtıttı sonra. "Elbette görmüşsündür, değil mi?"

Gördüm tabii. Eski bir güzellik kraliçesi. Biliyor muydun?"

"Biliyorum. Profesör söz etmişti. Gerçekten de kraliçe olmaya lâayk.

Araştırdım. Mazbut, orta halli bir ailenin tek kızı. Ailesi temiz ama bana sorarsan o zengin koca avcılarından biri ve karşısına çıkan fırsatı da iyi kullanmış."

"Hangi kız böyle bir fırsatı teper ki?"

"Orasını bilemem evlat. Lakin para her zaman insana saadet getirmez."

Doğan bu fikre iştirak etmek isterdi ama hiçbir yorum yapmadı. Dudaklarını bükmele yetindi sadece...

Melda deli gibi hızlı ve dikkatsiz sürüyordu arabayı. Karmakarışık duygular içindeydi. Her an ağlamaya da başlayabilirdi. Gözleri buğulanıyor, kararsızlık içinde kıvranıyordu. Bu kez kocasına haber vermeden çıkmıştı malikâneden. Beyefendi ararsa ne diyeyim efendim, diye soran evin emektar uşağı Recep Efendiyi'de terslemiş, cehennemnin dibine gittiğimi söylersin, diye bağırıyordu adamın yüzüne. O ihtiyar uşağa eve gelin olarak geldiği günden

^ !Böltun

281

beri ısınamamıştı zaten. Yüzünden riyakârlık akardı. Başka bir ifadeyle, kocasına ölesiye sadık bir hizmetkârdı. Kocasının ayrıca sormasına gerek yoktu zaten, evden çıkar çıkmaz Recep'in telefona sarılıp gidişini haber vereceğinden emindi.

içinden ağlamak geliyordu Melda'nın. Çünkü giriştiği bu teşebbüsün vebali ağırdı ve pişman olup eve dönerse Sulhi'nin kesinlikle onu bağışlamayacağından emindi bu sefer. Aslında erken bir karar verdiğini de biliyordu, fakat başka çaresi yoktu. Bu bir telefon konuşmasıyla halledilecek mesele değildi; Teoman la yüz yüze konuşması, anlattıklarının doğruluğuna inanması gerekiyordu. Teoman'dan iştikler gerçekse, bu aynı zamanda kendi sonunun da geldiği anlamını taşıyordu. Yaşlı kocasının ne kadar acımasız olduğunu ondan iyi kimse bilemezdi. Evlendikleri günden beri kendisine hayat hakkı tanımamıştı. Kendisine çok şey vermişti ama buna yaşam denemezdi; onu eve mahkûm, imkânları kısıtlanmış, tam bir köleye çevirmişti. Nefes alış verişlerini bile kocasına bildirmek zorundaydı. Hiçbir kadın bu şartlara daha fazla tahammül edemezdi. Çektiği acıları düşündükçe isyanı daha da körükleniyordu. Sulhi hasta bir adam sayılırdı; yaşı dolayısıyla cinsel

yetersizliği onu daha da sadizme ve hoyratlığa sürüklemişti. Özellikle o kaseti seyrettikten sonra her gece yatakta çektişdiği işkence anlatılmaz boyudara ulaşmıştı. Dayanamıyordu artık. Suçluluk kompleksi her türlü itiraz şansını da yok etmişti. Belki de en doğrusunu yapıyorum, diye geçirdi aklından. Ama hâlâ emin de değildi. Teoman'ın anlattıklarına inanmak ne denli caizdi, kestiremiyordu bir türlü.

Teoman'la buluşma mahalline yaklaşırken hâlâ sağlıklı bir neticeye varamamıştı. Kocasının tuttuğu özel dedektifin öldürölmesi yalan olamazdı. İşin bu yanı mutlaka gerçektir, nasıl olsa, yarın bütün gazeteler yazacaktı olayı. Teoman'ın ifadesinde

İSi

Soğuk Tafr

tutarlılık vardı, o kötü niyetli dedektif bir taşla iki kuş vurmaya kalkışmış ve her iki erkekten de para koparmaya kalkışmıştı. Ama sonra aklına başka bir şey takıldı; burada asıl para sızdırılacak insan bizzat kendisiydi. Çok zengin ve ünlü bir insanın karısı olduğunu biliyordu o adam. İstese kocası yerine ondan para sızdırmaya kalkışabilirdi. Neden acaba daha tehlikeli bir yolu seçip kocasına başvurmuştu?

Ayrıca Teoman'ın meteliksiz bir baterist olduğunu da öğrenmiş olması icap ederdi. Akı gittikçe karışıyordu. En iyisi biraz daha sabretmeli ve işin gerçeğini âşığından öğrenmeliydi. Arabaya biraz daha hız verdi.

Güneşin altında kavruluyordu Teoman. Caddedeki kalabalık trafik akışına kendini kaptırmış, Melda'nın spor arabasını görmeye çalışıyordu yoğun kalabalık arasında. Bir saatten beri bekliyordu kaldırımın üstünde. Kan ter içinde kalmıştı sıcaktan. İlk aşamada Melda'yı ikna etmiş sayılırdı ama yüz yüze geldiklerinde daima kocasından korkan kadının nasıl bir tutum takınacağından hâlâ endişesi vardı. Aslına bakılırsa, güzellik kraliçesiyle aralarında asla bir ruh ve fikir birliği olmamış, ilişkilerinin esasını tensel arzular şekillendirmişti. Cinsel arzulara her zaman aç bir kadındı Melda, fakat şu an ruhunu kemiren şey ölüm korkusu olmalıydı. Teoman kendi yalanına öylesine kaptırmıştı ki kendini, eski sevgilisini kaldırmüzerinde beklerken bunun pekâlâ mümkün olabileceğine inanıyordu artık. Yaşlı koca gözü dönmüş biriydi ve son derece de zorbaydı; öyle kişileri iyi tanırdı, daima güçsüzleri ezme temayölünde olurlar, ihanetleri asla affetmezlerdi. Nitekim işe önce kendi tuttuğu

adamı ortadan kaldırarak başlamıştı. Hayatta kalması bile şu an tesadüftü. Katil veya katiller eri bastıklarında orada kendisini de bulsalar, hiç

4- Bölüm

283

tereddüt etmeden öldüreceklerdi. Hüseyin intikam planının sadece bir parçasıydı. Er geç sıra kendisine de gelecekti.

Kas yığını bir kere daha ürperdi.

Çaresizdi. Tek kurtuluş yolu güzellik kraliçesini kullanmaya devam etmektir. Aklına başka hiçbir çıkar yol gelmiyordu. Kadının üstü açık spor arabasını da yoğun trafik içinde o sırada fark etti. Melda gelmişti.

Teoman sapsarı benziyle kenara yaklaşan arabaya adadı. Elinden geldiğince sakin ve akıllı davranmak zorundaydı. Durum hiç hata yapmaya gelmezdi. Daha Melda'nın yüzüne baktığı ilk anda kadının da tam bir panik içinde olduğunu hemen anlamıştı. Bir süre hiç konuşmadan gittiler. Yine de ilk toparlanan genç kadın olmuştu.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Yer önemli değil, nereye istersen. Yeter ki oturup konuşalım ve hayatımızı kurtaracağımız müşterek bir çıkış yolu bulalım."

Melda'nın kafası da dağınıktı ve hâlâ gelişen olayları mantıklı bir akıl süzgecinden geçiremiyor, beyninde beliren istifhamları çözemiyordu. Hatta arabayı sürerken aklındaki kuşkuyu yenmek istercesine önce o soruyu sordu.

"Söyle bana Teoman. Sen o şantaj olayında yoktun, değil mi? Önce buna inanmak istiyorum.

Kas yığını hakarete uğramış gibi şaşkın bakışlarla kadına bakmayı becerdi.

Sen aklını mı kaçırdın sevgilim? Nasıl böyle bir şey yapabilirim? Sana nasıl tutkun olduğumu, nasıl arzuladığımı bilmiyor musun?"

284

ScjJkT^

Lakin o kadar da saf değildi Melda. Homurdandı.

"Ben zengin bir kadın sayılırım. Tam şantaj yapılacak biri.

"Sen kafayı yemişsin" diye bağırdı Teoman. Öyle bir niyetim olsa şantajı sana yapardım, kocana değil. Kendimi hiç ateşe atar mıydım? Hem sen beni o kadar soysuz mu sandın? Yazıklar olsun."

Yolda gelirken aynı şeyi Melda da düşünmüştü.

"Olanları havsalam almıyor. Bir süre senin de bu işin içinde olduğunu sandım.

"Delisin sen. Bunu nasıl düşünürsün?"

"Bilmiyorum" diye inledi genç kadın. "Artık ne düşüneceğimi kestiremiyorum.

"Mesele çok basit. Hüseyin denen hergele hepimizi yaktı. O namussuz şantajı başvurarak kocandan para sızdıracağını sandı ama kendi ölümünü hazırladı. Ben de kurtulabilmek için elimde avucumda ne varsa ödedim ona. Netice koca bir sıfır. Kocan harekete geçti. Hüseyin'i ortadan kaldırdı. Şimdi sıra ben de. Hiç şüphelen olmasın, sonra da sıra sana gelecek,

Melda sesini çıkarmadı.

Sessizce arabayı sürmeye devam etti. Hâlâ beyinde bu ihtimali değerlendirmeye çalışıyordu. Sulhi, tuttuğu özel dedektifi öldürdüyse, bununla yetinmeyip o rezil kasetin asıl kahramanı olan Teoman'ı da ortadan kaldıracağı su götürmez bir vakıydı. Teoman'ı da vaşatmazdı. Kimse Teoman la kocası arasında bir bağ kuramazdı zaten, bu gayet kolay bir cinayet olabilirdi. Sulhi bile Teoman'la arasındaki ilişkiyi ancak peşine bir adam takarak ortaya çıkarabilmişti.

Titremekten kendini alamadı.

4* -Dölüm

»85

Teoman haklıydı; kocası intikamını gerçekleştirmek için sadece basit bir plan uyguluyordu ve işleteceği cinayederi sıraya koymuştu. Önee Hüseyin, sonra da Teoman. Daha sonra da sıra kendine gelecekti. Kendisine anlayışla yaklaşması şimdilik uyguladığı planın kaçınılmaz bir tezahürüydü. Karısını paniğe sokmak istemiyordu. Her şeyi bir sıraya koymuştu. Düşünmeye çalıştı; şüphesiz kendi ölümü bir kurşun veya bıçak darbesiyle olmazdı. Sulhi tanınmış eşinin cinayete maruz kalmasıyla yaratılacak skandaldan mutlaka kaçınırdı. Kendisi için daha farklı, dedikodulara mr! al vermeyecek, olay yaratmayacak bir ölüm düşünüyor olmalıydı.

Ruhu kararmaya başlamıştı genç kadının. Bitkin bir şekilde fısıldadı.

"Ne yapacağız Teoman?"

Er geç bu suale muhatap olacağını biliyordu kas yığını.

Kaçalım Melda" dedi. "Çok uzaklara kaçalım. Ben ölümü göze alabilirim ama senin bu genç yaşta öldürülmeni asla kabul-lenemem. Seni seviyorum."

Her kadın gibi Melda'nın da bu cümleleri işitmek istediğini biliyordu. Korkudan zihni bulanık bir kadının duymak ihtiyacında olduğu tek kelime sevgi ve güven olmalıydı. Ama genç kadın sıkıntıyla kekeleydi.

"Kaçmak mı? Nereye? Nereye gidebiliriz ki?"

Teoman biraz düşünür gibi yaptı.

"Önce Akdeniz sahillerine gideriz. Belki küçük bir kasabaya, izimizi yok ederiz."

"Ya sonra? Sulhi çok güçlüdür. Mutlaka bizi bulur. Ortadan kaybolduğumuzu anlayınca her tarafta bizi arayacaktır."

286

Soğuk T^Lr

O konuya kafanı takma" dedi kas yığını. "Nasıl takmayayım? Bizi bulunca işimizi bitirir."

Bulamaz bizi.

"Bulamaz mı? Sen onu yeterince tanıımıyorsun."

"Bulamaz, zira gerekirse oradan da bir tekne ile Yunanistan'a gideriz. Çok kolay."

Işın başından beri Teoman'ın düşüncesi buydu zaten. Bundan daha iyi kurtuluş yolu olamazdı. Melda onun maddi portföyü olacaktı. Onu beklerken bütün ihtimalleri düşünmüştü, ama hepsini bir çırpıda söylemek istemiyordu yanındaki kadına.

"Yunanistan mı? diye kekeleydi genç kadın. Bunu hiç düşünmemişti.

Neden olmasın? Her ipini koparan oraya kaçmıyor mu? Biz de gideriz. Düşünsene, Girit, Rodos veya başka bir Yunan adası. Bol güneş, sıcak bir iklim, bembeyaz evler ve deniz. Ayrıca sen ve ben. Sabahtan akşama kadar sevişir, birbirimiz için yaşarız. Kimse de bize karışamaz. Gerekirse orada da baterist olarak çalışabilirim."

Melda hayale dalmış gibi durgunlaşmıştı.

Bu fikir çılgınlık gibi gelmişti genç kadına. Aklının köşesinden bile geçmeyen fantastik bir hayaldi. Beyaz köpüklü Akdeniz dalgalarının çarptığı altın sarısı kumlar üzerinde ve sıcak güneşin altında Teoman'la sevişme sahneleri canlandı bir an beyinde. Nefesi kesilir gibi oldu. Bu hayal gerçekleşir miydi acaba? Sulhi nin despoduğundan yüzlerce kilometre uzakta alabildiğine hür ve gönlünce bir yaşam.

Sustu.

Sonra arabayı bir köşeye çekip durdu. Telaşlanan Teoman sormuştu.

4- Bölüm

287

"Neden durduk burada?"

"Düşünmel iyim."

"Neyi düşüneceksin Melda? Başka çaremiz mi var? Kocan ikimizi de öldürecek."

"İyi de, bu planı nasıl uygulayacağız? Bize para lazım. Sen de ise metelik yok, değil mi? Yanılıyor muyum?"

"Doğru. Beş parasızım. Bütün elimdeki avucumdakini Hüseyin hergelesine ödedim. Ama sen zengin bir kadınsın. İhtiyacımız olan parayı bulabilirsin."

Melda içinde hafif bir eziklik hissetmişti.

Kuşkuya düştü. Acaba yine kullanılıyor muyum, diye düşündü. Bakışlarını çevirip kas yığını sevgilisinin gözlerinin içine baktı.

Teoman çok çaresiz görünüyordu.

Baş Komiser Cemal Koruk sanki uykusuzluğuna çare arar gibi garsondan bir şekersiz kahve daha istemişti. Yeni gelen kahve fincanından ilk yudumu alırken Doğan a dönüp mırıldandı. Artık Niyazi ile temas kurmanın zamanı geldi. Milo Atleti devreye girmeye hazır, son rötuşları da tamamlandı. Malatyalı kaçakçı olarak sahneye çıkabilirim artık. Ama seni de bir şekilde Sulhi nin evine sokmamız gerekiyor.

Doğan huzursuz şekilde yerinde kıpırdandı.

"Neden bizim Cihat Hoca'yı bir kenara çekip ona gerçekleri anlatmıyorsun. Bence o dürüst bir insandır; neden bu işe bulaştığını hâlâ anlamış değilim, ayrıca benden çok daha değerli bir bilim adamıdır o. Hoca dindeyken, benim uzmanlığıma neden başvursun ki?"

»88

S*AT««Uı

Cemal yüzüne hiç yakışmayan gülümsemesi ile sırıttı.

"Bunu biliyorum" dedi.

"O hâlde? Ben ne işine yarayacağım?"

"Bazen beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattıyorsun. Bunu sana açıklamıştım.

"Neyi?"

"Sen sadece bir avsın. Vahşi avcının önüne attığımız masum bil ir av.

Doğan in kaşlarının çatıldığını görünce Baş Komiser daha da güldü.

"Sinirlenme hemen. Korkmana da gerek yok. Seni koruyacağız. Kılına bile dokunamazlar."

"Bundan pek emin değilim" diye söylendi Doğan.

"Endişelenme, her şeyi ince ince hesaplıyorum. O yaşlı herifin zoru asıl benimle. Onun niyeti beni silip ortadan kaldırmak. Güvendiğim uzmanıma kancayı taktı. Seni kendi safına çekmek niyeti. Böylece bana darbe indirmek istiyor. Nitekim bunu açıkça sana da söylemiş. Kendi sahasında tek olmak yegâne arzusu."

1 Hepsini iyi hoş da Baş Komiserim, şimdi ne yapacağız? Ben bu işten iyice sıkıldım artık. Bir an önce kendi işime dönmek istiyorum. Benden yardım istediniz, kabul ettim. Önce bu yardımın tamamen teknik sahada olacağını sanmıştım ama durum hiç de umduğum gibi çıkmadı. Başıma belalar açıldı, saldırıya uğradım, dayak yedim, bütün bunlar yetmiyormuş gibi şimdi bir de hayati tehlikesi olan bir mecraya yöneliyorum. Ben böyle işlere alışık biri değilim, lütfen artık ne yaparsanız yapın ve beni bu görevden azat edin."

Baş Komiser dostça onun sırtını okşadı.

4. Solüm

28a

"O kadar da büyütme meseleyi" diye güldü.

"Nasıl büyütmem, söylediklerim yalan mı?"

"Değil tabii. Ama her şeyin bir de hayrı vardır."

"Ne demek şimdi bu?"

"Öyle değil mi? Bu işe bulaşmasaydın, Ankara dönüşü o sevdiğin kızla tanışır mıydın sanıyorsun. Cevap ver bakalım."

Doğan birden kızardı.

"Abartmıyor musunuz o meseleyi? Kızı sevdiğimi de nereden çıkarıyorsunuz?"

Hadi evlat, saklamaya kalkışma. Biz insan sarrafıyızdır. Aşık insanı gözünden anlarız. Sen o kıza sırılsıklam âşıkısın. Öyle olmasaydı, kıza kendinden fazla koruma ister miydin hiç?"

Doğan itiraz etmek ister gibi ağzını açtı. Ama sonra söyleyecek uygun bir şey bulamamış gibi susmayı tercih etti.

A

Yüksek çam ve kayın ağaçlarının çevrelediği malikânenin üzerine gün batımı ile beraber ılık haziran akşamının ilk serinliği çökerken Melda, salondan içeriye giren kocasına yürek çarpıntılılarıyla baktı. Yaşlı adamla, iş dönüşü eve geldiğinden beri bu

ilk karşılaşmasıydı. Melda o geldiği sırada, evin bahçivani ile birlikte ön bahçede yetişmiş Hoover güllerini kesmekle meşguldü. Uzaktan kocasına el sallamakla yetinmişti sadece. Genelde hemen yanma gider, pek hevesli olmasa da, gününün nasıl geçtiğini sorardı. Ama bu akşam bunu gerçekleştiremedi. Her şeyden önce gergin sinirlerini yatıştırması, hissiyatını belli etmemesi şarttı. Hizmetkâr Recep'in mutlaka ona, hanımefendinin gizlice evden dışarı çıktığı haberini uçuurduğuna emindi; bunun anlamı ise bu akşam aralarında yine tatsız bir tartışmanın geçeceğiydi. Oysa Melda, asla tartışma yaratmak, yeni bir münakaşaya girişmek istemiyordu. Kararını vermişti, bu ünlü Erman Malikânesindeki son gecesi olacaktı. Başka bir deyişle mutsuz evliliğinin son gecesini kazasız belasız atlatması şarttı. Akşamüstü eve döndüğünden beri son derece gergindi aslında. Hiç de kolay değildi aldığı karar. Para ve rahat bir gelecek uğruna yaptığı izdivacın belki hâlâ aksayan yanlarına katlanmaya razı olabiliirdi, ama

A, Solüm

391

kocasının canice tasavvurları ve öfkesini cinayet boyudanna kadar vardırması artık bardağı taşıran son damla olmuştu. Sıra kendisine de gelecekti. Sapık kocası, birer birer meşum planını gerçekleştirmeye başlamıştı. Elbette yüzüne karşı bunu itiraf edecek değildi.

Elinde olmadan salona giren yaşlı adama titreyerek baktı.

Oysa ne kadar da masum ve saf bir görünüşü vardı. Tam bir centilmen, gerçek salon adamı kadar kibar davranışlarıyla kusursuzdu. Yüzünde anlayışlı, sevgi dolu bakışlarla yaklaşıyordu karısının yanına.

Oysa yalan, hepsi yapmacıktı. O sahte nezaket ve içtenliğin arkasında kin, nefret ve gizlenmiş hiddet yatıyordu. Duştan yeni çıktığı, sık sık siyaha boyattığı saçlarının ıslak oluşundan belliydi. Çizgili ipek bir gömlek, beyaz keten pantolon giymişti banyodan çıktıktan sonra. Hep genç ve diri görünmek, yaşını saklamak sevdasındaıydı, fakat ne yaparsa yapsın, yüzündeki kırışık cildinde ve ellerinde oluşan kahverengi yaşlılık lekeleri her şeyi ortaya çıkariyordu.

Bir an, onunla geçirdiği aslında kısa sayılacak evlilik günleri, koca bir asır kadar uzun geldi genç kadına. Çok acı çekmiş, kahr dolu günler, geceler yaşamıştı. Artık hiçbir şey kaybettiği o yıllan geri

getiremezdi. En isabedi kararı verdiğine bir kere daha inandı; bu birlikteliği daha fazla yürütemezdi artık. Hele, hayatı ve gençliği tehlikedeyken. Yaşamının en uzun ve geçmek bilmez gecesi olacaktı bu akşam. Elinde olmadan derin bir nefes aldı. Ne olursa olsun, iradesini zorlayacak, açık vermemeye çalışacak ve yarın sabaha kadar her türlü eziyete katlanacaktı. Yarın doğacak güneşle birlikte kendisinin hayatı da değişecek, bilinmeyen, fakat ne olursa olsun, şartları bu cehennem azabından farksız yaşamdan daha iyi bir geleceğe yelken açacaktı.

a<)a

Soğuk laflar

Sorun artık iyi veya kötü bir evlilik meselesi olmaktan çıkmış, hayat memmat meselesi hâline dönüşmüştü. Yaşamak, sadece hayatta kalmak istiyordu.

"Hoş geldin" diyebilirdi güçlkle.

Sesini kontrol etmeye çalışıyordu. Ama ne kadar gayret gösterirse gösterecekti ağzından dökülen kelimelerin tonu boğuk çıkmıştı.

Yaşlı kocası gülümsüyordu.

Ama buz gibi, insanın içini üşüten, titreten bir tebessümdü bu. Aşağılayıcı, kahredici, alay dolu bir gülüş. Bu ruh haletini, kocasının takındığı tavırların nelere gebe olduğunu çok iyi öğrenmişti Melda. Fırtınadan önceki sessizlik gibiydi. Sulhi her an padayabilirdi. Bugün kendisine haber vermeden evden uzaklaşmasının hesabını soracaktı mutlaka, sorması lazımdı, zira şimdiye kadar hep böyle olmuştu. Gerçi genç kadın uydurma bir sebep, kıvıracak bir yalan hazırlamıştı beyninde ama ne kadar ikna edici olursa olsun, Sulhi'nin yaratacağı fırtınaya engel olamayacaktı. Bunu çok iyi biliyordu.

Yaşlı adam zarif harekederle karşısındaki koltuğa oturmuş, bacak bacak üzerine atmıştı. Melda'nın korkuyla karışık heyecanı kocasının yüzüne, özellikle ferî kaçmış gözlerine bakmaya engeldi. Kendini zorluyordu genç kadın. Her akşam yaptığı rutin soruyu kocasına yöneltti.

"Yorgunluğunu atmak için bir kadeh viski alır mısın, hayatım?"

İlk defa irkildi.

Galiba sorusunun sonundaki hayatım kelimesi elinde olmadan, sırf korunma ya da havayı yapay olarak yumuşatmak için ağzından kaçmış bir kelime olmalıydı. Biraz geç farkına varmıştı

4. Bölüm

29S

ama olmuştu-bir kere, kelime ağzından çıkmıştı. Hemen kocasının yüzüne baktı. Yaşlı adamın ufak nüansları gözden kaçırmayacak kadar zeki olduğunu hayat onu öğretmişti. Tepki vermemişti Sulhi; ne memnuniyet ne de şaşkınlık belirtisi yoktu yüzünde.

Sadece genç karısına bakıyordu.

Yaşlı adam ev içindeki günlük hayatlarının idamesi sırasında bile uymak zorunda olduğu bazı kurallar getirmişti kendisine. Mesela ateşli hasta olmadığı sürece, evde daima bakımlı, makyajlı ve frapan giysilerle dolaşması bu kurallardan biriydi. Aksini yaptığı takdirde gününü zehir edecek tahkirlerde bulunurdu.

Oturduğu karşısındaki koltuktan karısını süzüyordu yaşlı adam. Bu bakışların ne anlama geldiğini sezinliyordu genç kadın. Bir zamanlar ona güzellik kraliçesi unvanını kazandıran kusursuz vücudunu âdeta bakışlarıyla yiyip bitiriyordu yaşlı adam. Melda bir an kuşkuya kapıldı; acaba cinsel gücü yerinde olsaydı, evlilikleri yine bu buhrana sürüklenir miydi? Onu itici ve tahammülsüz kılan şey güçsüzlüğü ve bunu kapatmak için giriştiği sapıkça davranışlar mıydı? Hayır, sorun sadece bu değildi; Sulhi sadist, şiddete eğilimli, kadınlara eziyet etmekten, acı çektirmekten hoşlanan biriydi. Mutlaka gençliğinde hayatına giren kadınlara da aynı şeyleri uygulamış olmalıydı.

Düşüncelerine öyle dalmıştı ki bir an kocasının ne dediğini anlayamadan yüzüne baktı bön bön. Gözlerini kırıştırdı. "Sevgilim, Cihat Bey in nerede olduğunu sormuştum sana" diye sorusunu tekrarlamak zorunda kalmıştı Sulhi.

Bilmiyorum diye kekeledi genç kadın. "Onu görmedim."

Görmedin mi? Ne demek görmedim? Hoca evde değil mi? Burada olması lazımdı."

2M

Oojık J aşlar

"Bilmiyorum, dedim ya." Yaşlı adamın kaşları çatılmıştı birden. Recep! diye seslendi sert bir ifadeyle.

Hiçbir zaman ortalarda varlığını belli etmeyen ama her an umulmayan şekilde ortaya çıkıveren malikânenin emektar hizmetkârı anında salonun kapısında beliriverdi.

"Buyurun, beyefendi" dedi her zamanki saygılı sesiyle.

"Cihat Bey nerede? Galeride çalışıyor mu hâlâ?"

"Hayır, efendim. O gitti."

Sulhi inanmazmış gibi uşağına baktı.

"Gitti mi? Nereye gitti?"

"Bana söylemedi efendim. Ben de merak ettim, sizin soracağınızı düşündüm. Bana kısa bir açıklama yaptı ve akşam döneceğini söyledi ama bu saate kadar henüz gelmedi."

Yüzünde ani bir hiddet ifadesi oluşmuştu yaşlı adamın. Sesini çıkarmadan birkaç saniye öylece kaldı.

"Kaçta çıktı buradan?" diye homurdandı.

"Takriben saat on dört sularında."

Yorum yapmamış, başka bir şey de söylememişti Sulhi. Sonra karısına dönüp kibar bir şekilde fısıldadı.

Sevgilim, bana Bir kadeh viski verir misin şimdi?" dedi.

Melda isteksizliğini belli etmeden yerinden kalkmıştı. Bir yandan da düşünüyordu. Hatta kısa bir an ümide de kapıldı; yoksa ihtiyar uşak bugün evden çıktığını da kocasına iletmemiş olabilir miydi? Profesörün gittiğini nasıl bildirmemiş ise, belki kendi çıkışını da adanmış olabilir. Zaten Sulhi de pek kızgın görünmüyordu kendisine karşı. Ama bu, bir ölçü olamazdı. Kocasının ne zaman kinini kusacağı hiç bilinmezdi.

^ . -Dölüm

2<j5

Recep Efendi çekilmişti.

Melda viski kadehini kocasına götürürken parmaklarının hafifçe titrediğini fark etti. Tüm gayretine rağmen heyecanını engelleyemiyordu. Sulhi nin beklenmeyen sorusu ise genç kadını büsbütün heyecanlandırmıştı.

"Neden ellerin titriyor?"

Melda farkında olmadan parmaklarına baktı. Titreme çok barizdi. Hatta öyle ki, kadeh içindeki buz parçacıkları, bardağı düzgün tutmaya çalışmasına rağmen cam cidara çarparak sesler çıkarıyorlardı.

Melda soruya cevap veremedi.

içinden laneder okudu. Korkusunu belli ediyordu. Sanki aklından geçenleri kocası anlayacak telaşı ile anlamsız şekilde gülümsemeye çalıştı. Parmaklarındaki titremeyi açıklayacak hiçbir makul sebep gelmiyordu aklına. Neden sonra, "Açlıktandır belki" diye fısıldadı.

"Açlıktan mı? Yemek için henüz erken bir saat değil mi? Yoksa öğleğin bir şey yemedin mi?"

Yememişti gerçekten. Buna vakti olmamıştı. Döndükten sonra da, aldığı kararın kurtuluşu için hayırlı olduğuna inansa da, manevi ağırlığının baskısını bir türlü üzerinden atamıyordu. Melda'yı ikinci bir korku dalgası daha kaplamıştı. Bir an kocasının imalı sorusu karşısında ezilir gibi oldu. Öğleyn bir şey yemedin mi demekle neyi kast etmişti acaba? İzinsiz evden ayrıldığını mı ya da Teoman'la buluştuğunu bildiğini mi?

Kocasının gözlerine bakmaktan özellikle kaçındı. Mücadele gücünün daha şimdiden azaldığını hisseder gibi oluyordu. Soruyu cevapsız da bırakamazdı. Hızla dönüp koltuğuna giderken boğazı düğümlenir gibi fısıldadı.

2<)6

Soğukla

"Yemedim. Canım çekmedi."

"Neden?"

"Sıcaklardan herhalde diyebildi."

Onun şartlarına riayet ettiği sürece kocasının kendisiyle yakından ilgilendiğini bilirdi; bir yandan da, umarım Recep Efendi boşboğazlık etmemiştir, diye içinden dua ediyordu.

Neyse ki kocası fazla üzerinde durmamıştı meselenin.

Yerine oturunca bir daha kocasına baktı yan gözle. Sulhi dalgın ve düşünceliydi ama yaşlı adamın durgunluğunun gerçekte ellerinin titremesinden kaynaklanmadığını anlar gibi oldu. Onu asıl düşünceye sevk eden şey, galiba Profesörün ani gidişi olmuştu. Nitekim geniş kanepeye yerleşen yaşlı adam artık onunla ilgilenmeden viskisini ağır ağır yudumlamaya başlamıştı. Huzursuz olduğu her hâlden belliydi. Feri kaçmış gözlerini sabit bir noktaya odaklamış öylece düşünüyordu.

Dakikalar hiç geçmeyecek gibi geliyordu Meldaya. Her ne olursa olsun sıkıcı sessizliği o bozmamaya kararlıydı. Beklemek en hayırlısıydı. Belki de evi habersiz terk edişinden gerçekten haberi yoktu henüz. Aksi hâlde şimdiye kadar çoktan saldırıya geçerdi.

Göz ucuyla tekrar kocasına baktı.

Sulhi cep telefonunu çıkarmış birini arıyordu. Melda nefesini tutarak bekledi. Acaba kimi arayacaktı. Heyecandan kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Usta bir göz dekolte elbisesinin tam örtemediği göğüslerinin inip kalkışından ne denli heyecanlandığını hemen anlardı. Genç kadın insiyakı olarak kocasının durumu

anlamamasını ister gibi uzun parmaklı elini dekoltesinin üstüne götürerek çarpıntısını gizlemeye çalıştı.

Yanılmamıştı Melda, kocasının aradığı kişi Profesör Ci-hat'tı. Daha konuşmaya başlar başlamaz sesinin tonundaki

^ Jölüm

"97

mütehakkim ve emredici edadan adamı ne kadar zor durumlara düşürdüğünü anlamıştı. Hitap tarzı, maiyetindeki bir uzmana değil, sıradan bir hizmeddra bile yapılmayacak kadar kabaydı, işte, diye içinden geçirdi Melda; kocasının gerçek yüzü buydu. Bütün o nezaketi, kibar tavırları bir maskeydi. İşine gelmeyen bir olayla karşılaşınca gerçek yüzü bir anda ortaya çı-kıveriyordu. Aslında konuşmanın özünü öğrenmeye hiç de meraklı değildi genç kadın, hatta umurunda bile değildi, ama kocasının sinirlerinin gerilmesi işine gelmiyordu. Sulhi'nin sesi tıslar gibi çıkmaya başlayınca dikkat kesildi. Karının sıhhi durumu beni hiç ilgilendirmiyor, ben yanımda çalışanlardan mutlak hizmet beklerim. Bu akşam mudaka burada olmanız gerekiyor, anlatabildim mi?

Bu nasıl bir mantıktı?

Anladığı kadarıyla Profesör eşi hastalandığı için malikâneden gitmiş olmalıydı. Meseleyi bu kadar abartmanın ne anlamı olabilirdi? Alt tarafı karısı iyileşir iyileşmez ya da derdi her neyse, onu atlatınca dönerdi adamcağız.

Sulhi hışımla telefonu kapatınca, merakını yenemeyen Melda sordu.

Ne olmuş?

Lanet herif! Onu da aklı başında biri sanmıştım, korkarım kimle çalıştığı hakkında hiçbir izlenim elde edememiş. Karısının hastalandığından bahsediyor bana."

Kendini tutamayan genç kadın mırıldanmıştı.

Ama hastalık çok önemli bir neden değil mi?"

Sulhi karısına o kadar haşın bir bakış fırlatmıştı ki, Melda ister istemez susmak zorunda kaldı. En iyisi bu konuyla hiç ilgilenmemesiydi.

298

Soğuk Tajlar

Yaşlı adam viski bardağındaki kalan içkisini bir dikişte bitirdikten sonra yerinden fırladı, çaresiz bir edayla odanın ortasında ileri geri dolaşmaya başladı. Melda durumdan daha da tedirgindi şimdi. Kocasını sinirlendiren çok daha önemli bir şey olmalıydı. Ama henüz

anlayamamıştı. Aklına gelen bir ihtimal de, bugün işlettiği cinayetti. Kim olursa olsun, öldürttüğü bir adamın arkasından bu gerginliği yaşaması doğal, diye düşünüyordu. Fakat profesörle bunun ne ilgisi olabilirdi?

İyice sinmişti Melda.

Kocasının ne yapacağını bekliyordu.

Sulhi bir süre öylece kaldı salonun ortasında. Sanki çok önemli bir kararın arifesindeymiş gibi gerginliği had safhaya varmıştı. Melda evde geçirdiği bu son gecede, kocasının yaşadığı ruh hâlini bir şansızlık diye değerlendiriyordu. Ama tam emin de olamadı, belki de böylesi daha hayırlıydı. Zira fazla gergin olduğu zamanlarda Sulhi genellikle çalışma odasına kapanır ve kendisiyle ilgilenmediği gibi cinsel yakınlık da göstermezdi. Neredeyse memnun olmaya başlamak üzereydi ki, yaşlı adamın yeniden cebinden telefonunu çıkardığını gördü. Acaba yeniden profesörü mü arayacak, diye düşündü. Ama bu defa aradığı kişi profesör değildi.

Doğan halasının evinde kızlarla yediği yemek sırasında, âdetâ üzerine bir kâbus gibi çöken son günlerin gergin ortamından uzaklaşmış, neşelenip eğlenmeye başlamıştı. Akşam halasının evine döndüğünde kızlardaki değişikliğe inanamamıştı. Sanki yaşlı kadını kendi halaları gibi benimsemiş, gülüp şakalaşarak etrafında pervane misali dönüp duruyorlardı.

Genç adam da onların havasına çabuk uymuştu. Macide Hanım'm ise keyfine diyecek yoktu. Kvinin gençler tarafından birden

A. Dülüm

299

cıvıl cıvıl hâle dönüştürülmesi, yükselen kahkahalar herkesi mutlu etmişti. Doğan gelirken iki şişe de şarap getirmişti.

Sofraya zevkle oturdular. Doğan sırtından ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti. Kendisinden pek hoşlanmadığını bildiği Ayşegül dahi bu gece ona sıcak davranıyordu. Ama bu keyifleri Doğan'ın çalan telefonu ile birden kesiliverdi. Genç adamın yüz ifadesi aniden değişivermiş, yüzü bembeyaz kesilmişti. Sofradaki hanımlardan izin isteyerek, rahat konuşabilmek için başka bir odaya geçmişti.

Bu beklenmedik telefonun genç adamda yarattığı değişikliği hepsi hissetmişlerdi.

Arayan Sulhi Erman di ve derhal Sarıyer'deki malikânesine gelmesini istiyordu. Adamın ses tonundan bir hayli gergin olduğunu hemen hissetmişti. Doğan biraz zorlanarak meselenin çok acil olup olmadığını sorduğunda da aldığı cevap, evet, acil olmuştu.

Doğan içinden lanetler okudu fakat koleksiyoncunun isteğini reddetmek şansı yoktu. Peki, geliyorum, deyip telefonu kapattı ve hemen durumu Baş Komiser Cemal Koruk'a bildirdi. Yemek masasına döndüğünde suratı bir hayli asılmıştı. Kısaca, "Üzgünüm ama sizinle yemeğe kalamayacağım" demek oldu.

Kızların yüzü asılmıştı. Macide Hanım haklı olarak homurdanmaya başlayıp bunu yapamayacağını, misafirlerine ayıp olduğunu tekrarlayıp durdu. Ama Doğan'ın yüz ifadesinden bütün itirazlarının boş olduğunu da anlamakta gecikmedi.

Doğan,.Golfu Sarıyer'e sürerken Baş Komiserden aldığı talimatı yeni baştan düşünmeye, en ince noktalarına kadar hafızasına nakşetmeye gayret ediyordu. Bu malikâneye ikinci gidişiydi, ama bu kez ciddi bir tehlikenin varlığını seziyordu.

300

ou^uk Taklar

Operasyonun düşmesine basılmıştı. Ne var ki, Baş Komiser dâhil, hiçbir karşı taraftan bu kadar erken bir davet beklemiyorlardı henüz.

Bu gece çok uzun geçeceğe benziyordu.

Hafif bir ürperti genç adamın ensesinden başlayarak kuyruk sokumuna kadar indi. En azından kurdun inine şimdilik tek başına girmek zorundaydı.

Ormanlık araziye girdiğinde direksiyonu kavrayan ellerinin terden sırlıslıkla kesildiğini hissetti. Cemal Koruk'un taşıması için verdiği tabanca hâlâ arabanın torpido gözünde duruyordu ama bir eylem adamı olmadığı için onu kullanabileceğini hiç sanmıyordu. Baş Komiser kabul etse de, etmese de ortada değişmeyen bir gerçek vardı; kendisi bu işler için seçilmiş uygun bir tip değildi. Hadiselerin başında sadece uzmanlığından istifade edilmek üzere polise yardım nedeni ile girdiği iş, daha sonraları şekil değiştirmiş ve sanki deneyimli bir polis memuru gibi olayların içinde bulmuştu kendini. O bir ilim adamıydı ve kesinlikle bu tür eylemlere uygun nitelikte biri değildi. Sakin ve biteviye giden yaşamı son günlerde inanılmaz bir harekediliğe ve maceraya dönüşmüştü birden. Korkak

biri sayılmazdı ama bu yükü kaldıracak kadar da cesaredi hissetmiyordu kendini.

Karanlık orman içinde arabasını sürerken lanet ederek homurdandı yeniden. Ne işi vardı bu gece ürkütücü malikânede, o kaçakçının evinde? Hoşlandığı kızla halasının evinde geçireceği tadı gece bir anda cehennem azabına dönüşmüştü. Kendine de kızıyordu; işi daha başlangıcında kabul etmemeli, maceradan uzak durmalıydı, ama yapamamış, Cemal Koruk'un ricasını geri çevirememişti. Artık geri dönemeyecek kadar batmıştı işin içine.

Erman korusu diye bilinen geniş araziye girdiğinde boğazı kurumuştu Doğan'm. Bir ara yolu bulamayacağını bile sanmıştı.

^ . öölün

301

Ne de olsa bu ikinci gidişiydi kaçakçının malikânesine ama koru, içindeki yol kaybolmayacağı kadar da belliydi. Daha bugün öğle sularında Baş Komiserle konuşmasına rağmen, kendisine operasyona başlayacağına dair en ufak bir imada bulunmamıştı. Her şey yıldırım hızıyla gelişmişti ve neler olup bittiğini yalnız kendisinin değil, Cemal Koruk'un da bilmediğini düşünüyordu.

Gerginliği biraz da eski hocasından kaynaklanıyordu.

Baş Komiserin ifadesine bakılırsa, Profesör Cihat Derman ani bir taktikle gözaltına alınmıştı. Önce karısıyla bir görüşme yapılmış ve sonra düğmeye basılmıştı. Hocanın karısı Nevin Hanım'ı birkaç kere görmüşlüğü vardı Doğan in. Kibar ve anlayışlı bir kadındı hatırladığı kadarıyla. Birkaç kez karşılaşmışlardı. Amerika'da yaşayan bir de kızları vardı. Ama karı kocanın pek anlaşılmadıklarını, evliliklerinin uzun zamandan beri sallandığını ve bir iki sene kadar önce de boşandıklarını biliyordu tabii. Operasyon için düğmeye basıldığında, Hoca'nın kaçakçının evinde olduğu polisin malûmuydu. Baş Komiserde evden nasıl çıkarıldığı hakkında bir açıklama yapmamıştı henüz, sadece karısını kullandık demekle yetinmişti şimdilik.

Doğan bir bilim adamıydı; haliyle olaylar karşısında sebep-sonuç bağlantısını kurmaya çalışması zihni bir alışkanlıktı kendisinde. Sulhi Erman'ın neden kendisini apar topar çağırdığını çözememişti henüz. Ne olmuştu da, sabaha kadar bekleyemeyip acilen evine gelmesini istemişti acaba? Hoca'nın kaybolmasının bunda bir rolü olabilir miydi? Aklına gelen tek olasılık buydu. Bu gece yaşlı adamın kendisine ihtiyacı olmalıydı. Doğan huzursuz bir şekilde aralarındaki görüşmeyi hatırlamaya çalıştı. Henüz kesin bir anlaşmaya

varamamışlar, alacağı ücreti, vereceği hizmetin niteliği ve ağırlığına göre tayin etmeyi kararlaştırmışlardı. Kısacası henüz her şey ortadaydı. Bu durumda adamın apar topar davetinin altında önemli bir şey olmalıydı.

302

Soğuk Tafia*

Kesif ağaçlarla kaplı koru birden açıklığa dönüşünce, Doğan ışıkları yanan malikânenin heybetli fakat ürkütücü görüntüsüyle karşılaştı. Ayağını hafifçe gazdan kaldırdı. Bomboş ve karanlık yolda Golfun farları bahçe duvarının önündeki ana giriş kapısını aydınlatmaya başlamıştı. Artık rahatlıkla içerdeki nöbetçi korumaların kapıyı açmak için hareketlendiklerini seçiyordu.

Belli ki, mal sahibi korumalara geleceğini bildirmişti ve onlar da hazırlıklıydılar. Demir parmaklıklara beş on metre kala kapı ellerinde tüfek tutan korumalar tarafından açıldı ve biri yavaşlaması için elini kaldırdı. Frene basan Doğan bir yandan da camı indiriyordu. Arabaya yaklaşan adamı tanımamıştı ama koruma, "Doğan Erkal, değil mi?" diye sordu. Doğan başını salladı, evet anlamında. Bu kez kapıdaki görevliler ne üstünü ne de arabayı aramadan, Geçin, beyefendi sizi bekliyor' demişti.

Doğan yeniden arabaya yavaş yavaş gaz verdi. Torpido gözündeki tabancayı beline sıkıştırıp sıkıştırmamak konusunda yine kararsız kaldı. Baş Komiser gerektiğinde kullanması için yetki vermişti ama silahtan hiç hoşlanmayan Doğan silahı durduğu yerden çıkarmadı. Arabayı kolonlu kapının önüne çekip araçtan indi. İki üç basamaklı verandaya ilerlerken kapı açılmış ve Recep Efendi'nin saygılı yüzü görünmüştü. Adam gayet nazik bir şekilde, Buyurun Efendim demişti. Şu ana kadar her şey normal ve yolunda görünüyordu. Genç adam kendi kendine telkinde bulundu; heyecanlanma, korkacak bir şey yok, muhtemelen sıradan bir görüşme olacak, diye mırıldanıyordu içinden.

Hizmetkâr Recep onu büyük salona götürdü. Kapıyı açtığı anda ayakta duran Sulhi gergin ve sinirli bir ifade ile yanına doğru yaklaştı. Elini tokalaşmak için uzatırken, "Hoş geldiniz, Doğan Bey diye ağırlamıştı kendisini.

Karısı Melda ise rahat ve geniş koltuklardan birinde oturuyordu. Genç kadınla göz göze geldiklerinde Melda yerinden

4[. İ5ü]üm

303

kalkmadan sadece soğuk ve mesafeli bir tebessümle yetinmişti. Kadını görünce Doğan yeniden bundan önceki gelişinde gizlice yaptığı uyarılan hatırlayıp bir daha ürperdi. Bu kadının dost mu, yoksa düşman mı olduğuna hâlâ karar verememişti, ona ne denli güveneceği hususunda kuşkulan vardı.

"Sizi zamansız şekilde rahatsız ettiğim için çok üzgünüm" diye söze girmişti yaşlı adam. Doğan tüm dikkatini Sulhi'ye yöneltti. Herhalde bu beklenmedik davetin sebebini şimdi açıklayacaktı.

"Evet" diye karşılık verdi Doğan. Herhalde önemli bir şey oldu.

"Öyle sayılabilir" diyen yaşlı adam sevimsiz bakışlarını genç akademisyene çevirmişti. Bu bakışlardan hiç hoşlanmayan Doğan duygularını belli etmemek için elinden gelen gayreti göstermeye çalışıyordu. Sulhi devam etti; kelimelerin üzerine basa basa, ağır ve kontrollü bir ses tonuyla. "Profesör Derman kayboldu. Hem de kendisine en ihtiyaç duyduğum anda."

Doğan şaşırmış gibi yaşlı adama baktı. Yüzüne bir hayret ifadesi takmak zorunda olduğunu biliyordu. Olaydan habersiz bir tavır takınmak zorundaydı.

"Kayıp mı oldu dediniz?" diye fısıldadı.

"Evet. Başka bir deyişle en beklenmedik bir anda beni terk etti.

"Ama nasıl olur? Onunla birlikte çalıştığınızı sanıyordum.

' Ben de öyle sanıyordum. Galiba ona güvenmekle hata etmişim.

"Çok garip" diye mırıldandı Doğan. Hayrete düşmüş gibi durgun bir tavır takınmaya çalıştı. ' Yoksa benim varlığımdan rahatsız mı oldu?" diye sordu.

3c>4

Oojuılc Ta*lar

Gözlerini koleksiyoncuya dikmiş, ondan daha geniş bir açıklama yapmasını ister gibi yüzüne bakmaya başlamıştı. Yaşlı adam galerisindeki heykeller kadar ifadesiz bir çehreyle mırıldandı.

"Karısı hastalanmış. Boşandığı eşi."

"Nevin Hanım mı?"

"Onu tanır mısınız?"

"Evli oldukları sıra birkaç kere görmüştüm. Bazı toplantılara ve konferanslara gelmişti ama uzun boylu bir tanışıklığım yoktur. Nesi varmış?"

"Hastalığının sebebi hiç önemli değil. Benim açımdan mühim olan yanımda çalıştırdığım bir kişiye ihtiyacım olduğu sırada görevi başında olmasıdır. Hocanız bu gerçeği anlayacak kadar olgun

değilmiş maalesef. Yarın çok önemli bir teslimat yapılacak. O sırada ona ihtiyacım olacaktı."

Doğan başını salladı.

"Şimdi anlıyorum beni neden bu kadar acele çağırdığınızı. Teslimat esnasında malı benim kontrol etmemi istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, bir uzmanın görüşüne ve onayına ihtiyacım var."

Nedir söz konusu eser?

"Krotonlu Milo Atleti."

Doğan, Baş Komiserin uyanlarını hatırlayarak şaşırılmış gibi gözlerini iri iri açmayı akıl etti. Sonra olumsuzca başını iki yana salladı.

Olmaz. Ben bunu yapamam."

Yaşlı adamın yüzündeki sinsi ifadeyi hemen yakalamıştı.

"Neden?"

Neden mi? Benimle alay mı ediyorsunuz? O eseri kimin satmaya çalıştığını siz de ben de çok iyi biliyoruz. Cemal Koruk'un

4- Bölüm

305

nasıl biri olduğunu unutuyorsunuz galiba. Sizin adınıza çalıştığımı öğrenirse, ihanetimi affetmez, o çok belalı biridir."

Sulhi gülümsedi.

"Evet. Malı sizin eski patronunuzdan alacağım. Bu neyi değiştirir ki?"

"Durun bir dakika, acele etmeyin. Her şeyin yerli yerine oturması gerekir. En önemlisi o benim eski patronum değil. Hâlâ onun adına çalışıyorum. Sizinle bir anlaşma yapmış değilim. Aramızda sizinle akdi bir bağ yok."

Sulhi alaycı bir şekilde gülümsemeye devam etti.

"İşi büyütüyor musunuz? Herhalde anlaşma için noterden mukavele yapacak hâlimiz yok. Birbirimize verdiğimiz sözler yeterli değil mi?"

"Unutmayın, henüz birbirimize söz de vermedik.

"Öyleyse hemen anlaşalım ve bitirelim bu meseleyi.

Doğan ellerini cebine sokup salonda huzursuz bir şekilde volta atmaya başladı. Durumdan rahatsız olduğunu ve ürküğünü mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Hiç kuşkusuz yarattığı mizansende gerçek korkunun da payı vardı.

"Bakın, sizinle çalışmak istiyorum. Paraya ihtiyacım olduğu da doğru. Ama..."

'Cemal Koruktan korkuyor musunuz?'

Yaşlı adam, Doğan m sözünü kesmiş, net ve tartışılmayacak bir soru yöneltmişti.

"Evet" diye hiç duraksamadan karşılık verdi Doğan. "Ondan korkuyorum. Çok gaddar ve acımasız biridir. Kesinlikle ona yamuk yapmaya gelmez. Kesinlikle adamı harcar."

Sulhi sırttı.

3o6

oo^uk Taklar

"Ben de öyleyimdir. Mesleğin raconudur bu. İhanet affedilmez."

"Öyleyse ben yokum. Bunu bile bile nasıl kendimi tehlikeye atayım. Can paradan daha tatlıdır. Hayatımı riske edemem."

Yaklaşan yaşlı adam Doğan in omzunu okşadı.

T"

"Ama unuttuğun bir nokta var, delikanlı" dedi.

Neymiş o?

"Büyük balık, küçük balığı yutar derler. Benim var olduğum bir yerde kimse bana karşı çıkamaz. Cemal denen adam benim için aynı suda yüzdüğümüz sıradan bir balık sayılır. Onu bir çırpıda ezer geçerim. Müsterih ol. Seninle bir anlaşmaya varırsak kimse kılma bile dokunamaz."

Rol yeteneğinden ve gösterdiği performanstan memnundu Doğan. Şimdilik işler iyi gidiyor gibiydi. Henüz korkacak bir şey yok gibiydi; bir yandan da hızla beyinde hesaplamalar yapıyordu. Baş Komiser birtakım uyarılarda bulunmuştu ama nasıl bir plan hazırladığı yolunda en ufak bir açıklama yapmamıştı. En azından bu gece için tehlike yok sayılırdı. Endişelerini sürdürüyormuş gibi kararsız bir hava içindeyken, bakışları koltukta sessizce oturup onları dinleyen genç kadına takıldı yeniden. Yüzünde bir türlü yorumlayamadığı o garip ışıltılar oluşmuştu yine eski güzellik kraliçesinin.

Salonda sessizlik oluştu.

Çıt çıkmıyordu. Duvarda asılı rakkaslı antika saatinin tiktaklarından başka en ufak seda yoktu. Yaşlı adamla hâlâ burun bulamaydılar. Hatta öyle ki Sulhi nin nefesine sinmiş viski kokusu bile burnuna çarpıyordu.

Nihayet kararsızlığını yeniyormuş gibi mırıldandı Doğan.

Benim bu işteki çıkarım ne olacak?

4- -Bölüm

307

"Aklından ne geçiyor? Çekinme söyle. Bonkör biri olduğumu herhalde öğrenmişsindir. Ben pazarlık yapmayı sevmem. Makul bir ücreti her zaman kabul ederim."

Gaf yapmamak için durakladı Doğan. Aslında böyle bir konuyu hiç düşünmemişti. Biraz zaman kazanmak için fısıldadı.

Cihat Hoca'nın durumu da önemli. O ne olacak? Şayet teklifi kabul edersem onun işleri de benim omzuma mı binecek?"

Yaşlı adam soğukkanlılıkla gülümsemişti.

"Niyetin onu saf dışı mı bırakmak?"

"Hayır. Öyle bir şey aklından geçmedi. Hocanın ilmine saygım vardır. Ama size daha öncede söylemiştim, buradaki işim Üniversite'deki asli görevimi aksatmamalı."

Sulhi başını iki yana sallayarak gülmeye devam etti.

"Siz akademisyenler hiç de pratik zekâlı insanlar değilsiniz. İleri sürdüğünüz nedenleri anlamakta cidden zorluk çekiyorum. Çok tuhaf bir pazarlık bu. Adını henüz koymamakla beraber devletten aldığınız aylığın çok üzerinde bir ücret teklif etmeme rağmen garip bir nazlanma içindesiniz. Ben sizlere ufak çaplı bir servet teklif ediyorum."

Doğan bütün soğukkanlılığını toplayarak adamın gözlerinin içine baktı.

Ama tehdit de ediyorsunuz" dedi.

"Tehdit mi? Haksızlık bu yaptığınız. Ağzımdan hiç böyle bir kelime çıkmadı."

Ama çıkacaktır. Tıpkı Cemal Koruk gibi."

Doğan son cümleyi söylerken kısa bir an daha koltukta oturan Melda'ya baktı göz ucuyla. İçinden de yaşlı adamın bu bakışı

i

308

Oot(UK. laflar

fark etmemesi için dua etti. Güzellik kraliçesinin iri ve parlak gözlerindeki aydınlanmayı görmemesi olanaksızdı.

"O sizi tehdit mi ediyor?"

"Cemal Koruk gözdağı vermeye bayılır. Hele bir şeylerden şüphelenirse.

"Biraz doğal değil mi? Bizler tehlikeli sularda yüzen insanlarız. Bunu anlayışla karşılamanız gerekir."

"Bu sizi de aynı kategoriye sokuyor.

"İnkâr etmiyorum. Gerektiğinde tehlikeli olabilirim."

"Biliyorum. Endişemde bu zaten."

"Anlayamadım?"

"Samimi olmak gerekirse, ben tehdit altında yaşamak istemiyorum. Bir işi yüklenirsem onu hakkıyla yerine getirir, karşılığını da almak isterim."

"Mükemmel. O zaman anlaşacağız demektir."

"Henüz şartlarda mutabakat sağlamadık Sulhi Bey."

Yaşlı adam yüzünü buruşturarak Doğan ı süzdü.

"Eksik olan nedir?" diye sordu.

"Alacağım ücret. Bunu tespit etmeliyiz."

"Ne istiyorsun?"

"En az Cihat Hoca'nın aldığı gibi."

Koleksiyoncu gülümsedi.

Az evvel onun yerinde gözünün olmadığını söylemiştin ama bakıyorum şimdi en az onun kadar para talep ediyorsun. Bu, bir çelişki değil mi?"

Doğan da sıırttı.

^ . Bölüm

Soy

"Sanırım artık sizi tanıyorum. Öyle tahmin ediyorum ki, beni buraya gecenin bu saatinde çağırmanızın ana nedeni, Profesörün defterinin dürülmesidir. Sizin için artık o yok. Bu gerçeği görebiliyorum. Bu andan itibaren bana muhtaçsınız. Cihat Hocaya saygım vardır ama onu gözden çıkardığınıza göre en azından onun alacağını ben de almak isterim."

"Oldukça gerçekçi bir varsayım" dedi Sulhi Erman. "Ve de doğru. Haklısınız, profesör benim için bitmiştir. Onun hakkında yanılmışım. Teklifinizi kabul ediyorum."

"Öyleyse gidip şu ünlü galerinizi görmek isterim."

"Tamam" diye mırıldandı yaşlı koleksiyoncu.

S

Onlar salonu terk ederlerken Melda bir süre arkalarından baktı. Sonra derin bir nefes aldı. Galeriye inen kocası artık saaderce yukarıya çıkmazdı; hele güvenip galerisini gösterdiği kişi bu alanda bir uzmansa sabaha kadar orada kalması bile münikündü. Artık bu geceyi gürültüsüz patırtısız geçireceğine emin olmuştu. Muhteşem malikânede geçireceği son gece olacaktı bu. Hiç de üzüntü duymadığını hissetti. Üzüntü bir yana, buradan uzaklaşacağı için mutlu bile sayılırdı. Tabii biraz endişeli ve ürkekti; kocasının evden kesin olarak kaçtığını anladıktan sonra başına neler geleceğini

şimdiden kestirmesi pek mümkün değildi. Mudaka Sulhi peşlerine adam takacak, her tarafta onu aratacak. Ama Teoman in planı tutarsa kısa bir süre sonra Yunanistan'a kaçmaları işten bile değildi. Yanına sadece küçük bir valiz almayı tasarlıyordu. Ama o valizin içine bütün banka hesap cüzdanlarını ve tekmil mücevherlerini sığdırabilirdi.

Yerinden kalktı ve ağır adımlarla salondan çıktı. Bir an önce yatağa girip uyumak ve sabahın oluşunu beklemek istiyordu. Profesör iyi ki kaçmış, diye düşündü. Yoksa kocası mudaka bu gece de onun başını ağrıtabilecek, o dayanılmaz seks dakikalarına son bir kere daha katlanmak zorunda kalacaktı.

4> Uölitm

3u

Yatak odasına gitmek için antreye çıktığında hiç hoşlanmadığı hizmetkâr Recep'le karşılaştı. Zaten bu saatlerde ortalarda sadece o kalırdı. Diğer hizmetçiler genellikle kendilerine tahsis edilen müstemilâta çekilirlerdi. Yaşlı uşak saygıyla sordu.

"Hanımefendilerinin herhangi bir emirleri var mı?"

Eski güzellik kraliçesi saklayamadığı bir hoşnutsuzluk ile baktı uşağın yüzüne. Kocasının evdeki en büyük ispiyoncusu olarak gördü onu. Yarın ondan da kurtulmuş olacaktı artık.

"Yok, Recep" dedi. "Yatmaya gidiyorum. Sen de çekilebilirsin."

Uşak biraz mütereddit fısıldadı.

"Şey, efendim. Acaba. Beyefendiye soramadım da..."

"Neyi?"

"Gelen misafir bu gece burada kalacak mı? Siz biliyor musunuz?"

Bu husus Melda'nın hiç mi hiç umurunda değildi.

Fikrim yok" diye rırıldandı. Sonra alaycı bir şekilde mırıldandı. 'En iyisi sen profesörün odasını ona hazırla. Belki adamcağız kalır.'

Recep Efendi yadırgayarak sordu.

"Ya Profesör dönerse?"

Melda merdivenlere doğru yürürken hizmeddra bakmadan homurdandı.

"Enayilik yapmış olur" dedi.

Emektar uşak dönüp uzaklaşan genç kadının arkasından onu tasvip etmeyen bakışlarla süzdü uzun süre.

Soğuk laflar

Yarın benim için yeni bir hayatın başlangıcı olacak, diye düşünüyordu Melda. Başka hiçbir çaresi kalmamıştı. Yatak odasına girip kapıyı kapatırken kalbi güm güm atıyordu.

Aceleyle soyundu, sırtına geceliğini giydi. Hemen uyuyarak, kurtuluşunun müjdesi olan sabah güneşini görmek istiyordu bir an önce. Ama heyecandan uyuyacağını hiç sanmıyordu. Kocasının dikkatini çekmemek için şimdiden en ufak bir hazırlığa girmemişti. Zaten yapacağı şey de çok basitti; banka hesap cüzdanları ve tekml mücevherlerini, yanına alacağı ufak valize tıkmak.

Gözü duvarda asılı yağlı boya çıplak kadın tablosuna ilişti. O tablonun arkasında ufak bir kasa gömülüydü duvara. Yarın kaçarken yanına alacağı hayatının bütün garantisi de o kasanın içinde muhafaza ediliyordu. Kasanın şifresini sadece Sulhi ve kendisi bilirdi.

Yatağa girdi.

Ama gözünü uyku tutmayacağından emindi. Bir süre yatağın içinde dönüp durdu! Sonra şeytan dürtmüş gibi birden yatağın içinde doğrulup oturdu. Kasayı açıp içindekilere bakmak istedi. Aslında bunun hiç gereği yoktu. Çünkü evliliği boyunca sahip olduğu bütün servet yalnızca o kasanın içindeydi. Başka bir yerde saklanmıyordu.

Huzursuzluğu artmıştı. Rahadaması için onları bir kere daha kasanın içinde görmek telaşına kapıldı. Bunun çok manasız olduğunu biliyordu ama ruhunun derinliklerinden gelen o dürtüyü de bastırması imkânsızdı.

Yataktan fırladı.

Kocasının daha saatlerce bodrumdaki galeriden çıkmayacağını biliyordu. Çıplak avak duvar kenarına gidip tabloyu aşağıya indirdi. Kasanın şifresini uyguladı, sonra kalın kolu çevirdi. Kalın kasa kapağını ardına kadar açtı.

4- Bölüm

3^5

İç kocasının hisse senederi, tahvilleri, sair bazı kıymedi kâğıdı-nyla doluydu. Ama onu asıl ilgilendiren mahfaza içindeki mücevherleriydi. Bir an telaşa kapılır gibi oldu. Büyük kadife mahfazayı görememişti. Yanılıyor muyum diye, alt gözü bir daha inceledi. Büyük kutuyu daima orada tutardı; fakat mahfaza yerinde yoktu. Birden paniğe kapılır gibi oldu; imkânsızdı bu, mücevherleri başka yerde olamazdı. Yüreği gümbür gümbür atarken elleriyle

çılgın gibi içerdeki evrakları dağıtmaya başladı. Mahfazayı hâlâ bulamamıştı.

Sonra birden aklına banka cüzdanları geldi. En az yirmi adet banka cüzdanı olmalıydı ama onları da bulamıyordu şimdi. Vücudunu buz gibi soğuk bir ter kaplamıştı. Bunlar firarının garantisiydi, onlar olmadan yapacağı hiçbir şey yoktu. Kasanın içini öylesine hızla karıştıırıyordu ki, bazı evraklar ve kocasına ait banka cüzdanları yerdeki halının üstüne düşmeye başlamıştı.

Suluk soluğa aramasını sürdürdü ama bir süre sonra acı gerçeğı kabullenmek zorunda kaldı. Kendisini garantiye alan hiçbir mal varlığı artık kasanın içinde değildi. Dizleri titredi ve bitkin bir şekilde duvarın dibine çöktü. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Yaşlı kocası galiba ondan atik davranmış olmalıydı.

Melda ağlamaya başlamıştı.

Sulhi bodruma giden dışı ahşap kaplamalı elik kapıyı açarken Doğan'ın neredeyse nefesi duracaktı. Az sonra büyük koleksiyoncu ve memleketin en şöhredi kaçakçısının kalbi sayılacak galerisine girecekti. Adamın karanlık yanı bir tarafa, en azından bir uzman olarak aşağıda karşılaşacağı eserlerin heyecanı meraklanmasına yetmişti.

Yaşlı adam kapıyı açarken yüzünde muzaffer ve mağrur bir hazzın emaresi olan gülümsemesi mevcuttu. Merdivenlerden inmesi için Doğan a yol verdi.

3,<

Ooguk Taklar

Öne geçen Doğan merdiven boşluğuna daha ilk adımını attığında karanlıktan yükselen serin bir hava yüzünü yalamıştı. Genç akademisyen bir an duraladı, etraf zifiri karanlıktı. Aynı anda arkadan elektrik şalterinin Sulhi tarafından kaldırılışını duydu. Neon ışıklarının ağır ve titreyerek verdiği beyaz aydınlık bölüm bölüm galeriyi aydınlatmaya başladı.

Doğan âdeta nefesi kesilerek önünde uzanan tarihi eser yığıntılarına bir göz attı merdivenin üzerinden. Bu kadar yoğun bir manzara ile karşılaşacağını gerçekten tahmin etmemişti. Burası âdeta bir müzeydi. Cemal Koruk haklı çıkmıştı; daha basamakları inip galeriye ayak basmadan mevcut eserlerin çoğunun izinsiz toplanmış tarihi eserler olduğunu anlamakta gecikmemişti.

İlk şaşkınlığını adatinca biraz da mesleki heyecanla basamakları hızla indi. Yanındaki yaşlı koleksiyoncunun varlığını unutmuş gibi gördüğü eserleri hayranlıkla incelemeye başladı.

Burası bir hazine deposuydu.

Galiba en uygun tanımlama bu olacaktı. Zira ilk gözlemi, mevcut eserlerin tarihi tasnifi yapılmadan rastgele bir araya getirilmiş olmalarıydı. Şaşkınlığı öylesine artmıştı ki, daha merdiven basamaklarından iner inmez karşısına çıkan Neolitik çağdan kalma, pişmiş topraktan yapılmış bir tanrıça heykelciğine gözleri takılıp kaldı. İnanamadı bir türlü. Paha biçilmez bir eser olmalıydı; nereden bakılırsa bakılsın milattan önce beş bin yılından kalma olmalıydı. Benzerlerini Ankara'daki Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde de görmüştü. Kendini alamayıp pişmiş topraktan yapılmış heykelciğe dokundu. Nutku tutulmuştu sanki. Hemen yanı başında, bir raf üzerinde boyalı seramik bir kap örneği daha vardı. Sarı zemin üzerine kahverengi geometrik şekiller vardı üzerinde. İlk tahminlerine göre bu da Neolitik çağdan kalma olmalıydı. En azından yedi bin senelik.

^f. .Dölüm

3ıS

Eserlerin yerleştirilmesi tek kelimeyle berbattı. Hiçbir tarihi sıra gözetilmemişti, sanki sıradan bir el bunları dışarıdan getirip yan yana dizmişti. Zira hemen çanağın az ilerisinde Helenistik Çağdan kalma bir erkek heykeliyle karşılaşmıştı. Fakat Doğan'ı asıl şaşırtan şey burada mevcut olan bir yığın eserin onun uzmanlık konusu dışında kalan objelerle dolu olmasıydı. Gayri ihtiyari kaşları çatıldı. Bezlere sarılmış birtakım yağlı boya tablolar, el yazması Kuranlar, hat ve ebrular, minyatürler etrafa dağılmış bir hâlde durmaktaydılar. Genç adam bu gayri muntazam depolamayı kabul edemiyordu bir türlü. Galeride toplanmış eserlerin yasal yollardan toplanmış olup olmadığı bir yana, bu fiziki şartlar altında heba olma olasılığı sinirlerini bozmuştu. Kendini toparlayıp Sulhi'ye döndü.

"Bu tam bir karmaşa" diye homurdandı. "Olacak şey değil. Tüm bu eserler burada yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Bu acımasızlık, ihanet, saygısızlık."

Yaşlı adam gülümsemişti.

"Bravo" diye mırıldandı. "İşte sanata ve eskiye duyarlı bir uzmanın samimi yakınmasına şahit oluyorum. Bu, benim için de çok

önemliydi. Umarım mevcut eserleri iyi bir tasnife ve bakıma alırsınız."

Doğan olumsuzca başını iki yana salladı.

"Tarihi tasnifi tabii ki yapabilirim. Ama ilk bakışta gördüğüm kadarıyla burada benim uzmanlık alanımın dışında bir yığın eser var. Burası karmakarışık. Ben ancak ihtisasım dâhilinde olanlara karışırım. Ayrıca bunların bakımı bambaşka bir şey."

Bunda da haklısınız" diye sınıtmıştı Sulhi Erman.

Doğan'ın gözleri hızla etrafta dolaşıyordu. İlk tahminlerine göre galeride en azından iki yüz ile üç yüz adet arasında çeşitli objeler vardı.

3.6

Oo^uk I af Lir

Göz göze geldiler bir an.

"Galerimi beğendiniz mi?" diye sordu yaşlı adam.

Doğan alaycı bir şekilde mırıldandı.

"Sanırım galeri tabiri pek uygun değil. Teknik olarak burayı bir depo veya ardiye diye tanımlamanız daha uygun olur."

Sulhi yeniden gülmüştü.

"Yoksa küçümsediniz mi?"

Doğan bakışlarını galerideki objeler üzerinde dolaştırırken rahat bir şekilde fısıldadı.

Doğrusu beni hayal kırıklığına uğrattığınızı söyleyebilirim. Burada paha biçilmez bir servetin yattığı açıkça belli. Ama siz gerçek anlamda bir koleksiyoncu değilmışsiniz, yanıldığımı ifade etmeliyim."

Sulhi kaşlarını çatarak genç akademisyeni süzdü.

"Öyle mi? Nasıl bu hükme vardınız?"

"Koleksiyoncular belli merakı olan, ilgi duydukları alanlarda enikonu bilgi sahibi, hatta bazen bir uzman kadar deneyimli ve ihtisas sahibi olan kişilerdir. Ama burası sadece bir ambar intibai verdi bana."

"Yok canım! Bundan önce uzmanlığını yaptığınız Cemal Korkun'un sakladığı eserler daha mı bilinçli toplanmıştı yani?"

Cemal i boş verin. O bir koleksiyoncu değil, sadece kaçakçıdır. Bunu siz de biliyorsunuz, mukayeseye kalkışmanız anlamsız. Ben sizi gerçek bir koleksiyoncu sanmıştım."

Yaşlı adam öfkeyle Doğan'ı süzdü.

Saygı ölçülerini aşan bir konuşma tarzınız var. Bu, hiç hoşuma gitmedi."

A. Bölüm

317

"Ne yazık ki, düşüncelerim hakikatin ta kendisi. Siz de bir koleksiyoncu değil, kaçakçısınız. Tıpkı Cemal gibi. Bunun için ne alınmaya ne de. sinirlenmenize mahal var. Zira teklifinizi kabul ederken durumun böyle olduğunu biliyordum. Başka bir ifade ile gördüklerim beni şaşırtmadı.

"Demek böyle düşünüyorsunuz?"

"Üzgünüm ama evet."

Sulhi birkaç saniye kararsız ve düşünceli davrandı. Bu gençten de hoşlanmamıştı, dili fazla uzun, saygısız, hatta küstahtı. Yüzüne karşı kaçakçısının demişti. Aslına bakılırsa onu da saf dışı etmeye o an karar vermişti, ilk fırsatta ona haddini bildirecekti. Ne var ki sabırlı olmalı, en büyük rakibi addettiği, meçhul, hakkında çok az şey bildiği Cemal Koruk'un hakkından gelinceye kadar onunla iyi geçinmeliydi. Yaşlı adamın belki de en büyük özelliği, soğukkanlılığı, olaylar karşısında gösterdiği sakin ve uyumlu davranışlarıydı. Gülümsemekle yetindi.

"Hakkımda düşündükleriniz hiç önemli değil" diye mırıldandı.

Doğan da başını sallamıştı.

"Haklısınız" demişti. "Mühim olan anlaşmamıza karşılıklı riayet etmemiz."

"Çok doğru. Şimdi sadede gelelim. Cemal Koruk yarın bir adamıma Krotonlu Milo Adetini teslim edecek. Teslim sırasında orada bulunmanızı istiyorum.

"Buna hiç gerek yok" diye mınıldanmıştı Doğan.

"Ne demek oluyor bu? İsteğime karşı mı çıkıyorsunuz?"

"Yoo, hayır. Yalnız iki hususu bilmenizi isterim."

Yaşlı adam merakla akademisyeni süzdü yeniden.

"Neymiş o iki husus?"

Sl8

Soğuk Xa>lar

"Birincisi, söz konusu heykelin kesinlikle Louvre Müzesi'nde olan heykelle bir münasebeti olmadığı."

Sulhi içtenlikle gülümsemişti.

Bunu söylemenize hiç gerek yoktu. Pek tabiidir ki biliyorum. Yani bana satılmak istenen heykelin sahte olduğunu mu ifade etmek istiyorsunuz?"

' Hayır. Zira o heykeli inceledim ben. Klasik Yunan heykel sanatından bir örnek, asla Louvre'daki kadar başarılı değil, ama yine

de değerli. Yani bildiğim ve incelediğim bir parça, oraya gitmeme gerek yok. Satın almanızı önerebilirim."

"Cemal'le karşılaşmaktan korkuyor musunuz?"

Soru pat diye birden sorulmuştu ve oldukça da açıktı. Doğan içinden gülümsemek istedi ama yüzünden duygularımı bir şekilde belli ederim diye kesinlikle ciddi olmaya gayret etti. Hatta hafifçe yan dönerek çevredeki eserlerle ilgilenmeye özen göstermiş gibi yapıp mırıldandı.

"Bunu konuşmuştuk" dedi. "Cemal gözü kara biridir. Tepesi atarsa ne yapacağı hiç belli olmaz. Ondan çekindiğimi söyleyebilirim.

"Yani korkuyorsunuz?"

İllâki bilmek istiyorsanız, evet, ondan korkuyorum. Ayrıca bundan böyle sizin adınıza çalıştığımı da henüz bilmiyor."

Anlıyorum diye söylendi yaşlı adam. "Ama artık korkmanız için bir sebep yok. Çünkü benim korumam altındasınız."

Doğan sesini çıkarmadı. Ama Baş Komiser Cemal Koruk kendisine yeterince açıklama yapmadığı için aklına takılan soruyu da sormazlık edemedi.

Bu alışveriş nerede yapılacak?"

4- Bölüm

319

"Topkapı da."

"Siz de orada bulunacak mısınız?"

Yaşlı adam yine sinsice gülmüştü.

"Hayır. Orada olmayacağım."

Doğan şaşırmış gibi dudaklarını büzdü.

"Heykele külliyyatlı bir para ödeyeceksiniz. Cemal'e nasıl güveniyorsunuz? Ya sizi aldatmaya kalkışırsa, o zaman ne yaparsınız?"

Sulhi son derece kendinden emin bir şekilde mırıldandı.

"Kimse bana oyun oynamaya kalkışamaz, delikanlı. Yoksa bunun bedelini çok ağır bir şekilde ödemek zorunda kalır. Tabii, buna Cemal de dâhildir.

"Kendinizden çok emin konuşuyorsunuz.

"Çünkü öyleyim.

"Sizi bu alışverişte kim temsil edecek?"

"Güvendiğim bir adamım.

Bu kez Doğan da bilgiççe başını sallamıştı.

"Anladım sanırım. Niyazi denen sağ kolunuz, değil mi?"

"Evet, o. Tanıyordunuz?"

"Tanımıyorum ama adını Cemal'den duydum.

Bunu söylerken de hafif müstehzi bir hava takınmıştı. Kurt gibi bakışlarıyla onu süzen yaşlı adam ilgilenerek sordu.

"Konuşmanızdan Niyazi'yi hafife alan bir hava sezinliyorum, yanıldım mı yoksa?

Doğan hafifçe içini çekti.

Niyazi de kullandığı adamları gibiye işiniz zor demektir dedi.

Sao

*So<*uk 1 aşlar

"Ne demek bu?"

"Ne demek istediğimi anladınız sanırım. Onun adamları Ankara'da peşime takıldılar. Uçakta, sonra da Yeşilköy'de peşimi bırakmadılar. Harbiye'deki evde olanları da anlatmama hiç gerek yok sanırım. Bütün olan bitenler size rapor edilmiştir kuşkusuz.

Sulhi hiç bozuntuya vermeden yüzüne vurulanları kabul etti.

"Evet, biliyorum" diye mırıldandı.

"Adamları çok yeteneksizdi. Ufak bir yalanıma hemen kandılar. Ve çizdiğim bir eskizi benden alacaklarını umdukları plan sanarak hemen basıp gittiler. Gerçekten de aptaldılar.

Yaşlı adam pişkince sırıttı.

"Ya da siz çok zekiydiniz. Sizi neden yanıma almak istediğimi şimdi daha iyi anlamıyor musunuz? Ben zeki insanlara her zaman hayranımdır.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı Doğan.

Ağlamayı kesti Melda.

Çöktüğü yerde sırtını duvara dayayıp tüm benliğini kaplayan ümitsizlik ve çaresizlik içinde düşünmeye başladı. Boğazını sıkın, nefes almasını güçleştiren panik hissi yavaş yavaş yerini hırs ve intikam duygusuna terk ediyordu.

Artık hiç kuşkusu kalmamıştı. Bu, o yaşlı canavarın oyunuydu. İliklerine kadar titredi. Mutlaka kaçacağını sezinlemişti. Nedeni ve nasılı önemli değildi. Ölüm sırası bana da gelecek diye içinden homurdanırken çaresizliği ve karamsarlığı had safhaya varmıştı. Bankadaki paralan ve mücevherleri olmazsa ne yapabilirdi ki? Hayatının teminatı onlardı sadece.

A. Bölüm

3a1

Yerinden kalktı. Aynı ümitsizlikle yeniden kasayı bir kere daha baştan aşağı araştırdı.

Kendisine ait hiçbir şey yoktu kasanın içinde.

Bir süre deliller gibi odanın içinde dolaşıp durdu. Ok yaydan çıkmıştı artık. Bir şeyler yapmalı bu cehennemden kurtulmalıydı. Sulhi adım adım kendisini de öldürmeye hazırlanıyordu. Hayır, diye inledi. Buna izin vermeyecekti, veremezdi. Yaşamak her insanın en doğal hakkıydı. Gerekirse polise ihbarda bulunur, peşime taktığı o sivil dedektifin kocam tarafından cinayete kurban gittiğini bildiririm, diye düşündü. Ama hemen sonra bu fikirden vazgeçti. Hiçbir şey kanıtlayamayacağı gibi* hiçbir işe de yaramazdı bu fikir, kurtuluşuna medar olamazdı. İçindeki nefret hissi her an biraz daha artıyordu.

Acaba mücevherleri ve banka cüzdanları neredeydi?

Sakin olmalı, iyi düşünmeliydi. Mudaka onları daha önce kasadan alıp başka bir yere götürmüştü Sulhi. Evde tutmayacağına akli kesti. Muhtemelen iş yerine götürüp orada gizlemişti. Belki de kendisine ait bir banka kasasına saklamıştı. Ümitsizliğin acısı içini kemiriyordu artık ve tabii bir de ölüm korkusu.

Acaba kendisi için nasıl bir ölüm planlamıştı?

Trafik kazası süsü verilmiş bir cinayet mi? Balkondan aşağı itilip intihar havası verilmeye çalışılacak bir cinayet mi? Yoksa hiç aklına gelmeyen bir başka ölüm tarzı mı?

Bir süre sonra kendi kendine telkinlerde bulunmaya başladı. Ağır ve sakin ol, diye söylendi. Artık kocasının amacını biliyordu. Şimdi, önce bu planın bozulmasını sağlayacak bir çare yaratmalı, sonra da ondan gerçek bir intikam almalıydı. Aklına ilk gelen fikir, kocasını öldürmek oldu. Bunu becerebilir miydi acaba?

3»

Soğuk Ta«lar

Asıl o, öldürülmeyi hak etmiş biriymi.

Fakat kalbindeki bütün hiddet ve nefret birikimine rağmen bir canlıyı, hele bir insanı, asla öldüremeyeceğini anlayıverdi birden. Cinayet onun kişiliğine uygun değildi.

Emektar Recep Efendi bir süre daha merdivenleri tırmanıp yatak odasına çıkan evin hanımının arkasından bakmıştı. Eski güzellik kraliçesinden hiç hoşlanmamıştı, eve gelin olarak geldiği ilk günden beri. Hanımefendinin güzelliği ve cazibesi için tek kelime söyleyemezdi, Tann onu gerçekten de özene bezene yaratmış olmalıydı, fakat yıllardır hizmet ettiği Sulhi Bey'le niçin evlendiğini

düşündüğü zaman, bütün akan sular duruyordu. Zira bu izdivacın temelinde genç kadının maddiyata dayanan tercihleri yatıyordu. Aralarında kırk yaş fark vardı ve kendisine ne kadar iyi bakarsa baksın, artık beyefendinin bir ayağı çukurda sayılırdı. O kadın bir akbabaydı; kocasının ölümünü bekliyordu mirasına konmak için.

Bundan hiç kuşkusu yoktu Recep'in. O yaş ve güzellikteki genç bir kadın, başka hangi nedenle kendinden onca yaş büyük bir adamla evlenirdi ki? Zaten beyefendi de kendisinden şüphelenmiyor muydu? Başka hangi gerekçeyle evin içindeki her türlü davranışını dahi rapor etmesi için kendisine talimat verirdi?

Malikâneye yeni yeni gelmeye başlayan Doğan Erkal adındaki o delikanlıdan da şüphelenmeye başlamıştı Recep. Doğrusu çok yakışıklı bir adamdı; yaşı da Melda Hanım'ın ilgilenmesi ve alâka duyması için çok uygundu. Beyefendi onu eve getirmekle büyük hata yapmıştı; inancınca onun evdeki varlığı, büyük bir tehlikeydi. Ateşle barutu bir araya getirmek gibi bir şey. Önünde sonunda bir patlama olurdu.

^ . Bölüm

3a3

Recep merdivenlerin başında yatak odasına giden güzellik kraliçesinin ardından sinsice gülümsedi. Genç kadının eve dadanan bu yeni delikanlıya göz koyduğunu düşündü. Onun için mükemmel bir fırsat sayılırdı, mutlaka hanımefendi eline geçen bu fırsatı değerlendirecekti. Doğa kanunları bunu emrederdi. Nitekim Melda Hanım az önce aniden evden uzaklaşan o yaşlı profesörün gidişinden ne denli memnun olduğunu açıkça dile getirmemiş miydi?

Yaşlı uşak beyinde şekillenen kuşkuyla baş başa kaldı.

Acaba o delikanlı bu gece malikânede kalacak mıydı yoksa kalmayacak mıydı? Sulhi Bey bu konuda kendisine bir talimat vermemişti henüz. Ben üstüme düşen görevi yerine getireyim, diye mırıldandı. Saat ilerliyordu, yeni konukla beyefendi galeriye girmişlerdi. Bunun ne anlama geldiğini iyi bilirdi Recep; oradaki görüşmeler saatler sürerdi. Adama kalacak bir oda hazırlamalıydı. Yaşlı profesörün dönme ihtimali de bu saatten sonra uzaktı; en iyisi bu gecelik profesöre tahsis edilen odayı onun için hazırlayayım, diye düşündü.

Profesörün odasına girip yatak çarşaflarını değiştirdi, yeni misafirine temiz havlular çıkardı. Tam o sırada sokak kapısı çalınmıştı. Recep kapıyı açmak için odadan çıktı.

Kapıda bahçede görev yapan korumalardan biri duruyordu. Recep kaşlarını çatarak sordu. "Ne var?"

Tekmil korumalar Recep'in evdeki otoritesini iyi bilirlerdi. Kapıya gelen adam beyefendinin sağ kolu olan adama bakıp saygıyla mırıldandı.

Recep ağabey" dedi. "Konuğumuz bu gece kalacaksa kapının önüne bıraktığı arabayı garaja çekmek istiyorum, evin güvenliği bakımından."

51*4

ooguk Taşlar

Recep bir an düşündü.

Adamın kalıp kalmayacağını o da bilmiyordu henüz. Fakat evin güvenliği hususunda korumalar öyle düşünmüşse arabanın garaja çekilmesinde bir mahzur olamazdı.

Arabanın anahtarı üzerinde mi?" diye sordu.

Koruma, "Evet" demişti. "Baktım, üzerinde duruyor."

Garaja çekin öyleyse" diye homurdandı Recep.

Koruma kapıdan çekilince, o da antreye döndü. Beyefendi galeriden çıkıp, yatak odasına gidinceye kadar zaten ayrılamazdı Recep. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Genç koruma Doğan'ın Golfunun kapısını açıp içine girdi. Kontak anahtarı arabanın üzerinde duruyordu. Tam anahtarı çevireceği sırada birden garip bir meraka kapılarak arka kanepeye başını çevirip baktı. Beyefendi ana girişe telefon edip misafir beklediğini bildirdiği için arabanın iyi aranmadığını biliyordu.

Arabanın içi boştu, bırakılmış en ufak bir nesne yoktu. Ama genç koruma nedense garip bir merak uyanmıştı içinde. Önce omuz silkti, bu benim görevimi aşıyor diye, homurdandı. Malikâne bahçesine giren yabancı arabaların kontrolünden kapıdaki korumalar sorumluydu. Onun vazifesi sabaha kadar bahçenin güvenliğini sağlamak, nöbet tutan adamları kontrol etmektir. Misafirin arabasını da kapalı garaja almak daha güvenli olacaktı. Arabayı garaja götürmek için, kontak anahtarını çevirmek üzereyken torpido gözüne uzandı, içgüdüsel bir hareketle gözün düğmesine bastı, kapak açıldı. Koruma hayretle gözün içinde duran kısa namlulu silahı gördü. Beyefendi nin emri vardı, malikâneye ziyarete gelen misafirler her ne sıfatla olursa olsun,

Üzerlerinde veya araçlarında içeriye silah sokamazlardı. Ka ları çatıldı, kapı n bet lerinin nasıl adadıklarını anlayamamı tı. Yoksa bu arabayı aramamı lar mıydı? Onlara sıkı bir zılgıt çekmeyi kararla tırarak silahı torpido gözünden çıkarıp yanına aldı. Misafir binadan içeri girerken silahı yanına almamakla belki iyi niyetli sayılabilirdi ama yine de durumu hemen Beyefendiye bildirmek zorundaydı. Arabayı garaja çekip hızlı adımlarla tekrar eve döndü.

Profesörün odasını üstün k r  şekilde yeni misafire hazırlayan Recep tam odadan çıkarken kapının yeniden çalındığını i it-mi ti. Allah, Allah diye, mırıldandı. Bu saatte kim kapıyı çalardı ki, yoksa yaşlı profesör geri mi gelmişti? Suratım asarak kapıya yöneldi. Karşısına az önce konu tu u korumaların  mirini görünce homurdandı.

Yine ne var?

Korumaların  efi, cebinden tabancayı çıkararak kısık sesle mırıldandı.

"Bunu misafirin arabasında buldum" dedi.

Recep akıllı bir adamdı. Bir akademisyenin arabasında dahi olsa, silah bulundurması üzerine şüphe çekmesi için yeterliydi. O genç adamdan hiç ho lanmamı tı zaten.

Bu herif içeri girerken aranmadı mı?" diye söylendi.

Netice olarak korumaların yaptıkları hatadan  ef sorumlu tutulacaktı.

Nasıl oldu bilmiyorum, ama kapıdakiler adamı  olmalılar. Bunu ara tıracam. Fakat durumu Beyefendi'ye bildirmeliyiz. Ya adamın üzerinde de başka bir silah varsa?"

5*6

Oo lut Ta iar

Recep bir an düşündü. Aklına bin bir ihtimal geldi bir anda.

"Ben haber veririm" diye homurdandı. "Sizler gözünüzü dört a ın. Bütün adamlar dikkadi olsunlar."

"Tamam, Recep A abey."

Koruma çekilince, emektar hizmetkâr doğru galeriye inen  elik kapıya doğru ilerledi.

Bankalarda yatan paralar ve mücevherleri iki yıllık kahredici evliliğinin bedeliydi; kesinlikle onları bırakıp kaçamazdı buradan Melda. Hayatının tehlikede olduğunu biliyordu, ama onlar olmadan

nereye gidebilirdi ki? Bir süre ne yapacağına karar verememenin çaresizliği içinde kaldı genç kadın.

Paniğe kapılmıştı ama bu kendisine daha da büyük zarar verebilirdi. Biraz sakinleşmeye gayret etti. Belki de en iyi çözüm, kocasıyla yüzleşmekti. Banka cüzdanlarının ve mücevherlerinin nerede olduğunu kocasına sorabilirdi, en azından bu hakkı olmalıydı. Evet, tek çare buydu, aklına başka bir olasılık gelmiyordu. Zaten kaybedeceği bir tek cam kalmıştı. Birden rahatladığını hisseder gibi oldu, sanki benliğini kavuran korku duygusundan sıyrıldığını duyumsamaya başladı. Ne olursa olsun, içindeki tüm kini kocasının yüzüne vuracaktı. Hatta için için sevinmeye bile başlamıştı; insan bir kere ölürdü, eğer eceli yaşlı kocasının elinde ise, ölmenden önce bunu onun yüzüne kusmalıydı. Yatağın kenarına oturup kocasının aşağıdan çıkmasını bekledi. Bu saatler sürebilirdi.

Yaşlı adamın daha farklı bir tepki göstereceğini sanmıştı Doğan. Oysa adam kendisini takdir ettiğini söylüyordu. Bir süre bakiştılar. Sulhi alttan almıştı.

4. Bölüm

Su?

"Bu gece sizi yeterince yordum. Umarım geceyi evimde geçirmenize bir itirazınız olmaz Vakit de bir hayli ilerledi."

"Bence bir sakınca yok" dedi Doğan. "Ama evime de dönebilirim."

"Recep çoktan kalacağınız odayı hazırlamıştır bile. İsterseniz yukarıya çıkalım."

Nasıl isterseniz.

Tam galeriye inen merdivenlere doğru ilerlerken çelik kapının açıldığını ve merdiven başında yaşlı hizmetkâr Recep'in belirmediğini gördüler. Adamın orada belirmesi Doğan'a hiçbir şey ifade etmiyordu ama gözü birden Sulhi'ye takılınca, yaşlı adamın yüzünde ani oluşan bir hayretin ifadesini gördü. Belli ki hizmetkârın ortaya çıkışı adamı meraklandırmıştı.

"Ne var Recep?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

Uşak hızla basamakları inip efendisinin yanına yaklaşmıştı. Getirdiği mesajı gizli vermek istediğini sezinleyen Doğan birkaç adım geri kalmıştı. Recep, Sulhi'nin kulağına eğilerek bir şeyler fısıldarken mümkün olduğunca misafirin yüzüne bakmamaya çalışıyordu, ama Doğan nedense adamın getirdiği haberin kendisiyle ilgili olduğunu hissine kapılmıştı.

"Tamam" diye fısıldadı koleksiyoncu. "Ben icabına bakarım."

Uşağın yüzündeki tedirgin ifade kaybolmamıştı henüz. Sulhi, Doğana dönerek, "Çıkalım diye fısıldadı. Öne düşen Doğan basamakları tırmanmaya başlamıştı. En arkadan Recep geldi ve çelik kapıyı kilitledi dışardan.

Yatmadan önce bir kadeh viski içmeye, ne dersiniz?"

Hiç içki içmeye niyetli değildi Doğan. Teklifi nazik bir şekilde geri çevirmek istedi.

3*8

Soğuk TafUr

"Uykumu kaçırabilir. İçmesem daha iyi olur.

"Ama ısrar ediyorum."

Genç adam irkilmıştı. Yaşlı adamın teklifi âdeta emir gibiydi. Doğan o an bir şeylerin ters gitmeye başladığını sezinlemişti ve direnmenin yaran olmayacaktı.

Omuz silkti.

"Pekâlâ. Fakat sadece bir kadeh" dedi.

Aynıldıkları büyük salona geçmişlerdi. Recep geldiği gibi sessizce ortadan kaybolmuştu. Yaşlı adam geniş ağızlı bardaklara iki parmak viski koyarken sinsi bakışlarla genç adamı süzmeye devam ediyordu. Saklamaya çalışsa bile hizmetkânın kulağına fısıldadığı o mesajdan sonra sanki kendisine olan tutumu değişmişti yaşlı koleksiyoncunun.

Yaşlı adam yüzüne mütebessim bir ifade vererek sordu.

"Ne kadar zamandan beri Cemal Koruk'la çalışıyorsunuz?"

Doğan düşündü, gecenin bu vakti yeni bir sorgulamaya mı girişiyordu yoksa yaşlı adam. Elindeki bardağın içindeki buzlan hafif hafif çalkalarken mınıldandı.

"Epey oldu" dedi.

"Mesela ne kadar?"

"Sizin için bu süre önemli mi?"

"Aslında pek değil, ama yine de bilmek isterim."

"Yaklaşık üç yıl" diye fısıldadı Doğan. Nasıl olsa Baş Komiserin bundan çok daha uzun bir zamandır yaşlı koleksiyoncunun peşinde olduğunu bizzat kendisinden öğrenmişti.

"Sorabilir miyim, neden şimdi ona ihanete kalktınız?"

Bu, anlamsız bir soruydu. En azından kendisine tevcih edilmesi yakaşık almamıştı ve de özellikle kullanılan ihanet kelimesi

^. ijölünü

3ay

dikkat çekiciydi. Doğan kelimeye yapılan vurgulamayı anlamamış gibi davranmayı tercih etti.

Nedeni basit diye mınıldandı. "Şayet boğulacaksam, açık denizde boğulmayı tercih ederim. Kuşkusuz işin bir de maddi yanı var. Sizin de belirttiğiniz gibi Cemal'in çapı küçük, dünyası dardır. Sizinle çalışırken daha geniş çevrelerde adımları duyurmak imkânım olabilir."

Bu kesinlikle doğru. Cemal'in çok kaba ve zorba bir adam olduğunu işittim."

"Öyledir."

Sulhi Erman yüzünü buruşturarak söylendi.

Ben zorbalıktan nefret ederim. Ama gerektiğinde de şiddete başvurmak kaçınılmazdır. Yann Cemal denen adamla ilk alışverişimiz olacak. Bu vesileyle onu daha iyi tanımak şansım doğacak. Şimdi onunla üç yıllık tanışıklığı olan biri sıfatıyla söyleyin bakalım; yann bana bir oyun oynamaya kalkışır mı dersiniz?"

Doğan düşünür gibi yaptı yine.

Sanmam. Fiyatta anlaşırsanız sorun çıkmaz."

"Bize randevu verdiği Topkapı'daki yeri biliyor musunuz?"

Doğan hayır derse, adamın şüpheleneceğini düşünerek, 'Evet, biliyorum" dedi. "Bir çeşit depodur."

"Orada çok adam bulundurur mu?"

"Genellikle, evet."

Tabii, hepsi silahlıdır."

Doğal değil mi?" Yaşlı adam gülümsemişti bu defa.

Siz de silah taşır mısınız?"

330

Soğuk Ta«lax

"Ben mi? Asla. Silahlardan nefret ederim. Unutmayın, ben sadece bir akademisyenim ve işin yalnızca sanatla alâkalı kısmıyla uğraşırım. Gerisi beni ilgilendirmez. Zaten mal devirlerinin teslimi anında da oralarda bulunmam. Buna hiç gerek yok."

Doğan bu açıklamayı yaparken, Baş Komiserin taşınması için verdiği tabancayı tamamen unutmuştu. Silahlar hakkındaki düşüncesinde de çok samimiydi.

"Anlıyorum" diye mınıldandı yaşlı adam. Ama neden suratının asıldığını Doğan hiç anlayamadı.

içkileri bitince Sulhi ısrar etmemişti. Recep'i salona çağırılmış, misafirini tahsis edilen odaya götürmesini söylemişti. Karşılıklı iyi

geceler temennisinden sonra Doğan, Recep'in yanında kendisine ayrılan odaya geçmişti.

Yalnız kalmaya can atıyordu. İlk fırsatta durumunu Baş Komisere rapor edecekti. Cemal Koruk'un heyecanla telefonunu beklediğinden emindi. Galeriden yukarıya çıktıklarında güzelli kraliçesini görememişti, herhalde kadın yatmış olmalıydı. Evin büyüklüğü gerçekten Doğan'ı etkilemişti, tabii sessizliği de. İlk gelişinde gördüğü çalışanların hiçbirine rastlamamıştı bu kez, Recep denilen baş hizmetkâr hariç. Tıpkı efendisi gibi onun da nedense kendisinden pek hoşlanmadığını hissediyordu. Saygılı tavırlarına rağmen bakışlarında tam bir donukluk vardı, hatta daha ötesi gizlemeye çalıştığı hâlde beceremediğı bir düşmanlık. Belki ben yanıyorum, adamın bana ne düşmanlığı olabilir ki, diye düşündü Doğan. Genç adama odasını gösteren Recep hürmetkar bir ifadeyle, Herhangi bir arzunuz var mı, efendim?" diye sormuştu. "Hayır, teşekkür ederim" diyen Doğan kapıyı kapattı. Nihayet malikânede yalnız kalabilmişti. Birkaç dakika daha bekledi, sonra telefonuna sarıldı.

5. Bölüm

I

I

Yatak odasından içeriye giren Sulhi, karısını yatağın kenarına ilişmiş, bitkin ve solgun bir ifadeyle görünce yumuşak bir ses tonuyla sordu.

"Daha uyumadın mı, sevgilim?"

"Seni bekliyordum."

Melda'nın sesi titrek ama kararlı çıkmıştı. Yaşlı adam ses tonundaki hırçınlığı anlamazlığa gelerek fısıldadı.

"Sevişmek için mi?"

"Lanet olsun Sulhi. Bütün aklından geçenleri biliyorum. Bitti artık bu iş. Senden boşanmak istiyorum. Sen kazandın. Bırak beni gideyim, lütfen. Benden kaçırdığın paralarımı ve mücevherlerimi de istemiyorum. Anladın mı beni?"

Koleksiyoncu şaşırmış gibi karısını süzdü.

"Neler saçmalıyorsun sen? Ne boşanması, nereye gitmekten bahsediyorsun?"

Melda hırlar gibi söylendi.

"Numara yapmayı bırak artık. Her şeyi anladım. Niyetini de. Ne vicdansız ve müsamahasız adamsın sen. Bir hata yaptığımı

33-4

oğlık Taklar

biliyorum ama bunun cezasını hayatımla ödemek zorunda değilim. Tek isteğim boşanmak ve hayatta kalmak. Daha çok gencim ve yaşamak istiyorum.

Yaşlı adam karısına yaklaştı, ta yanı başına kadar geldi.

"Çok sinirlisin ama bunun nedenini anlamıyorum. Ne oldu sana? Anlat, rahadarsın."

"Oyun oynamayı bırak artık. İkimiz de ne söylediğimizi biliyoruz. En iyi çözüm boşanmamız. Hayatıma karşılık, ölünceye kadar susmayı, senin hakkında tek kelime açıklama yapmamayı kabul ediyorum. Benden evvelki karılarını nasıl boşadıysan beni de öyle bırak.

Yaşlı adam sırttı.

"Hayır, asla."

"Anlamıyor musun, hayatımın bundan sonrasını bir katille geçiremem. Onun kohnuna giremem, her an ölüm korkusuyla yaşamımı sürdürmem imkânsız."

"Katil mi dedin? Beni mi kastediyorsun?"

"Peşime taktırdığın o dedektifi senin öldürttüğünü biliyorum. Şimdi sıra Teoman da, sonra da ben de. Yalan mı? Niyetini açıkça söylesene.

Sulhi'nin yüzünün buruşmuş derileri gerildi bir anda. Nefretle karısına baktı.

"Demek bugün yine Teoman denen o serseriyle buluştun, övle mi?"

"Sadık uşağın Recep dışarıya çıktığımı sana ispiyonlamadı mı?"

"Evet, haber verdi. Ama hâlâ o itin kucağına gittiğini tahmin etmemiştim doğrusu. Ne kadar aptal bir kadınsın sen. Hâlâ o

5. İJöiini

335

uçkâğıtçı hergeleden medet mi umuyorsun? Seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Onların her ikisinin de emelleri benim param-daydı. Akıllarınca beni soymak istediler. Ama ne denli sert bir kayaya çarptıklarını ne yazık ki anlamadılar."

"Yani o adamı öldürttüğünü kabul ediyorsun, değil mi?"

"O sadece yaptığı aptallığının cezasını ödedi."

"Sonra sıra bana gelecek. Beni de öldüreceksin."

Sulhi gülümseyerek uzun parmaklarını karısının cildi gergin güzel yüzüne uzattı. Fakat Melda hızla bir adım geri kaçtı.

"Dokunma bana. Artık tahammül edemiyorum. İğreniyorum senden" diye bağırdı.

"Bağırmadan konuş. Sesini kıs. Gürültünün alt kattan duyulmasını istemiyorum, anladın mı kadın?"

Kocasının yüzünün o çok iyi bildiği haşın ifadesine dönüştüğünü görünce genç kadın korkmasına rağmen birden meraka kapıldı. Sulhi'yi endişelendiren bir şeylerin cereyan ettiğini hemen sezinlemişti. Kafasını çalıştırmaya gayret etti. Ne olabilirdi bu? Bugün işlenen cinayet mi? Hayır, diye söylendi içinden; o değildi. Çünkü eve döndüğünde kocası gayet sakin görünüyordu. Teoman la buluştuğunu anladığı için mi sinirlenmişti acaba? Muhtemelen öyle, diye düşündü. Bu arada da sesini kısmayı başarmıştı. Dikleşmesinin hiçbir yararı olmazdı. Tek çaresi anlayışlı davranmaktı.

Elini karısının yüzünden çeken Sulhi sinirli bir şekilde odanın içinde dolaşmaya başlamıştı şimdi. Bundan cesaret alan Melda elinden geldiği kadar yumşak bir sesle sordu.

"Neler oluyor Sulhi ? Neden bu kadar gerginsin? Senden bin defa özür diledim."

336

Soğuk laflar

Dikkatle yaşlı adamı izlemeye çalıştı. Ve o an onun sinirliliğinin ne boşanmak istemesinden ne de Teoman la buluşmasından kaynaklanmadığını hisseder gibi oldu. Kocasını rahatsız eden başka bir neden olmalıydı. Nitekim Sulhi kendisini duymamış gibi davranarak pencerenin önüne kadar gitmişti. Perdeleri aralayan yaşlı adam gecenin karanlığını seyrederken homurdandı.

"Ben gerçekten yaşlanıyorum galiba" diye fısıldamıştı kısık bir sesle.

Bu, duymayı hiç beklemediği bir gerçek ifadesi gibi geldi genç kadına, kulağına inanamadı. Şaşkınlıkla kocasını süzmeye devam etti. Ne demek istiyordu acaba?

"Bir yerlerde hata yaptım ve bu, bana hiç yakışmadı."

Bu beyandan cesaret alan Melda sordu.

"Ne hatası?"

Kocasının cevap vereceğini hiç sanmıyordu. Adamın kendi kendine konuştuğuna, âdeta kendisini sorguladığına inanmıştı. Sesi

kısıktı ve ağzından dökülen kelimeleri duymakta zorlanıyordu genç kadın.

'Profesör Cihat' demişti kocası. "Ödleşin teki çıktı. Korktu ve kaçtı. Bundan hiç şüphem yok. Onun hakkında yanılmışım, daha akıllı biri olduğunu sanmıştım oysaki."

Genç kadını hiç ırgalamıyordu Profesörün kaçıışı. İlgilenmedi tabii. Ama sesini çıkarmadan kocasının devam etmesini bekledi.

Fakat korkarım asıl hatayı aşağıdaki genç adam konusunda yaptım."

Bu laf Melda'nın ilgisini çekmişti. Kulaklarını kabarttı. Onun, kocasının maiyetinde çalışan diğer adamlardan farklı olduğunu

5. .Dülüm

33/

kendisi de idrak etmişti. Genç doçent dürüst birine benziyordu, inşallah, yanılmamışımdır diye geçirdi içinden.

Bilinçsiz bir şekilde yüreği güm güm atmaya başlamıştı Melda'nın. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. Nedenini bilmiyordu ama yüreğini, sanki yeni bir müttefik bulmuş gibi bir ümit dalgası sardı aniden. Kocasının konuşmaya devam etmesini bekledi.

Ama şimdi susmuştu yaşlı adam.

Melda onu konuşturmak için sordu.

"Neden?"

"O bir yalancı."

"Herkesi suçluyorsun Sulhi. Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

"Yalanını yakaladım. Silahlı olduğu hâlde bunu gizledi."

"O kadar da önemli değilmiş. Bu evde herkes silahlı, neden şaşırıyorsun, belki de adamcağız korkmuştur."

Sulhi hâlâ kısıp gözlerle bahçeye bakıyordu.

"Artık ona güvenmiyorum. Benimle âşık atmaya kalkışan adi bir rakibimin adamı olarak çalışıyordu. Belki de kaleyi içten fethetmek için buraya sızmış olabilir, yani Cemal'in direktifiyle. Yarın ak mı kara mı belli olacak zaten."

Melda nefesini tutarak sordu.

"Ne olacak yarın?"

Yaşlı adam birden bakışlarını malikânesinin uçsuz bucaksız görünen bahçesinin karanlığından alarak karısına çevirdi. Dalgınlığından uyanırmış gibi homurdandı.

"Sana ne? Şimdi bir de işlerime burnunu sokmaya mı kalkışıyorsun?"

İşte, gerçek çehresi yine ortaya çıkıyor, diye mırıldandı içinden genç kadın. Bu kez directti ama. O da kocasının yüzüne dik dik bakarak söylendi. Nefreti yeniden körükleniyordu.

"Onu da öldürecek misin yoksa?" diye homurdandı.

"Kes sesini be kadın! Seninle daha sonra hesaplaşacağım.

Ama sakın bu vartayı ucuz atlatacağını sanma, çok yanılırsın.

Gir

şimdi şu yatağa ve zıbar. Düşünmek istiyorum. Beni meşgul etti me.

Kararını o an verdi Melda.

Zaten yapacağı başka bir şey de kalmamıştı. Büyük bir kumar oynamaya kalkıştığının farkındaydı. Ama bu kez kendisine yardım edeceğini umduğu bir destek vardı artık evin içinde. Münakaşayı kesip, kocasının emrine uyarmış gibi hemen yatağa giriverdi. Yapacağı tek şey kocasının uyumasını beklemektir. Aklına başka hiçbir çözüm gelmiyordu.

Sanki uyumaya niyetli değildi Sulhi.

Koltuklardan birini cam kenarına çekmiş, perdeleri aralamış, dalgın bir şekilde ve hiç kımıldamaksızın dışarıya bakıyordu. Artık yatakta yatan karısıyla da ilgilenmiyordu.

Kahredici bekleyiş, genç kadını da çok yıpratıyordu. Bu adam yatıp uyumayacak mı, diye merak etmeye başlamıştı. Daha ne bekliyordu acaba? Şimdiye kadar çoktan yatağa girmesi gerekmez miydi? Yoksa sabaha kadar o koltuğun üzerinde oturacak mıydı?

Onu bu kadar düşündüren şey, aşağıdaki genç adam mıydı? Sulhi'nin kimseden korkup çekindiğine şahit olmamıştı bugüne kadar. Fakat belli ki Doğan Erkal denen adamdan ürküyordu.

5. Solüm

33t)

Yatakta uyuyor taklidi yaptığı için saatten de haberdar değildi. Ama en azından iki veya iki buçuk okluğunu düşündü.

Sulhi odanın ışıklarını söndürdüğü için etraf zifiri karanlıktı. Melda'nın gözleri karanlığa alışmıştı. Kirpiklerini hafifçe aralayarak kocasına baktı. Galerisindeki heykeller kadar hareketsizdi yaşlı adam. Hatta bir an onun oturduğu koltukta uyuya kalmış olduğu bile aklına geldi. Neden sonra yerinde hafifçe kımıldadığını fark etti. Bir

an önce yatağa girip uyuması için dua ediyordu ama kocasının hiç niyeti yoktu henüz yatmaya.

Dakikalar genç kadın için geçmek bilmiyordu.

Malikânede hiçbir kapı açılıp kapanırken gıcırdamaydı. Sulhi'nin en sinirlendiği şeylerden biri de buydu. Melda usulca yatak odasının kapı tokmağını çevirdi. Kocasının yanına uzanıp uyuduğuna emin olduktan sonra, usulca yataktan süzölmüştü. Çıplak ayak, sırtında sadece geceliği ile kapıya kadar yaklaştı.

Korkudan yüreği güm güm atıyor, her an duracak gibi geliyordu. Son bir kere daha baktı yatakta uyuyan yaşlı adama. Horlamaya benzeyen derin nefesler alıyordu.

Kapıyı araladı.

Koridorda sabaha kadar yanan apliklerden sızan aydınlığın içeriye sızmasından huylandı ve aceleyle kendini dışarı atıp, yine gürültüsüzce kapıyı kapattı.

Artık dönüşü olmayan bir yola girdiğinin farkındaydı. Daha da önemlisi, yalnızca bir varsayım üzerine hareket ediyor, az sonra neler olacağını tam bilmiyordu. Başka çaresi de yoktu, hayatta kalmak, varlığını sürdürebilmek için elindeki son şanstı bu.

Bir an koridorda durdu ve etrafı dinledi.

3<{o

Soğuk Taklar

Malikâne tam bir sessizlik içindeydi. Sulhi, bütün bahçe korumalar tarafından sıkı bir kontrol altında tutulduğundan ana binanın içinde müstahdemden birilerinin kalmasına izin vermezdi. Buna hiç gerek duymazdı; Recep Efendi bile bahçedeki müştemilatta diğer personelle birlikte yatardı.

Eski güzelli kraliçesi rahat bir nefes aldı.

Şimdi hızla aşağıya, Doğan'ın kaldığı odaya inebilirdi artık Kurtuluşu, onu ikna etmeye kalmıştı artık. Bir koşu basamakları indi, profesöre tahsis edilmiş alt kattaki odaya yöneldi. Misafirin o odada yattığını biliyordu. Kapıyı vurmaktan bile çekindi. İnşallah genç adam kapıyı içerden kilitlememiştir, diye düşündü.

Usulca tokmağı döndürdü.

Kapı açıldı.

Yattığından beri Doğan bir türlü rahat ve derin bir uykuya dalemamıştı. İki de bir yatağın içinde irkilerek uyanıyor, sağa sola dönüp yeniden uyumaya çalışıyordu. Bu, yerini yadırgamaktan

ziyade içinde bulunduğu şartların doğurduğu sıkıntılı bir gecenin sonucuydu.

Uykusunda bile kapının usulca açıldığını fark etmişti.

Huylanarak yatağın içinde doğruldu. Gecenin bir vakti, kapısı vurulmadan biri içeriye giriyorsa, hiç şüphesiz bu art niyetle yapılmış bir ziyaret olmalı, diye düşünmüştü. Fakat koridordan sızan hafif ışık altında odasına giren kişinin bir kadın olduğunu zar zor görünce bir an nutku tutuldu.

Odasına giren kişiyi tanımişti.

Koleksiyoncunun karısıydı bu. Gözlerine inanamadı Doğan. Üstelik yarı çıplak, sırtında bir gecelikle odasına giriyordu. Kesinlikle anormal bir durumdu bu.

5. Solüm

541

Hemen başucundaki gece lambasının düğmesine uzanmak istedi. Fakat kadının yalvarır gibi çıkan sesini duymuştu.

"Lütfen, lütfen yakmayın. Bahçedeki nöbetçiler görebilir.

Doğan toparlanmaya çalıştı. Ne demek oluyordu bu? Dışarıdaki korumaların görmesinden neden çekiniyordu kadın? Genç adam şaşkınlıkla mırıldandı.

"Gecenin bu saatinde ne işiniz var odamda?

Melda içeriye süzülüp kapıyı kapattıktan sonra telaş içinde fısıldamıştı.

"Şimdi sorgu suali bırakın. Düşündüğünüz gibi değil. Aklınıza yanlış bir şey gelmesin. Sizi uyarmaya geldim. Hayatınız tehlikede. Kocam sizin için kötü şeyler düşünüyor. Hemen buradan kaçmanız gerekiyor."

Zaten berbat bir gece geçiren ve uyuyamayan Doğan hayretle kadına baktı.

"Neler diyorsunuz siz?" diye kekeledi.

' Lütfen bana inanın. Benim hayatım da tehlikede. Size haber vermeye, gelmekle canımı riske soktum. Sulhi ikimizi de öldürecek."

Doğan'ın ilk aklına gelen şey, bunun bir tertip olduğuydu. Yoksa Sulhi kendisini hiç ummadığı bir teste mi tâbi tutuyordu. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak mırıldandı.

"Siz ne dediğinizin farkında değilsiniz galiba. Kocanız bizi niye öldürmeye kalkışsın, ne sebep var?

O sizden şüpheleniyor. Cemal denen bir rakibinin adamıymışsınız. Hâlâ onun adına çalıştığınızı ve kendisine yalan söylediğinizi düşünüyor. İçeriye gizlice silah sokmuşsunuz."

Doğan birden avılır gibi oldu.

.34»

Ooguk Tajlar

Golfun torpido gözündeki silahı bulduklarını anladı. Anlaşılan kapının önüne bıraktığı arabasını aramış olmalıydılar. O tabancayı tamamen unutmuştu. Yatmadan önce yaşlı adamla yaptığı konuşmayı anımsadı; Sulhi silah taşıyıp taşımadığını sormuştu. Mesele şimdi biraz aydınlanır gibi oluyordu. Belli ki kendisinden şüpheleniyordu. Ama bu kadının kendisine neden bu haberi uçuğunu anlamamıştı henüz. Üstelik bu kendisini ikinci uyarıştıydı.

"Neden?" dedi. "Neden beni ikaz için buraya geldiniz? Siz onun karısı değil misiniz? Bu davranışınızla büyük bir tehlikeye kendinizi attığınızı farkında değil misiniz?"

"Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz. Kocam beni de öldürmeye kararlı."

Doğan inanmayarak buz gibi bir sesle sordu.

"Bana yardıma kalkıştığınız için mi?"

"Hayır. Bu apayrı bir mesele. Şimdi anlatacak zaman yok. Ama şunu iyi bilin ki, buradan kaçmayı başaramazsak ikimiz de öleceğiz.

"Durun, biraz" diye fısıldadı genç adam. "Size inanmak istiyorum ama bu iddianız çok korkunç. Cinayet ağır bir suçlamadır, kaçakçılığa benzemez. Kocanız bir kaçakçı olabilir ama katil değil, bildiğim kadarıyla."

"Siz öyle sanın. Daha bugün peşime taktığı bir adamı öldürttü.

Doğan irkilerek Meldaya bakakalmıştı.

"Emin misiniz?"

Kesinlikle. Durumu anlamaya çalışın lütfen. Buraya sizi uyarmaya gelirken yalnız sizin için değil, kendim için de geldim. Beni buradan ancak siz kurtarabilirsiniz."

5. Balam

343

Doğan afallayarak sordu.

"Nasıl?"

"Bahçede bir arabanız var. Hemen atlayıp kaçalım buradan."

"Şaka yapıyorsunuz galiba. Bahçede tonla muhafız var. Daha adam atmadan bizi yakalarlar."

"Merak etmeyin. Onun da bir çaresini düşündüm."

"Nasıl?"

Kocamın bir kalp krizi geçirdiğini ve acele doktor çağırmaya gittiğimizi söyleyeceğim kapıdaki korumalara.'

Doğan kuşkuyla dudak büktü.

"Hiç de inandırıcı değil. En azından doktoru telefonla buraya çağırmak varken, sizin yabancı bir misafirle doktoru çağırmaya gitmeniz dikkat çekici değil mi? Adamlarınız kuşkulalmazlar mı?"

"Bütün sorun kapıdan çıkıncıya kadar. Sonra doğru polise gideceğiz.

Bu, kesin numara, diye düşündü Doğan. Herhalde karısını göndererek bir kere daha kendisini test etmeye kalkışmış olmalıydı Sulhi. Doğrusu oldukça zeki bir plandı, aptalca bir davranışta bulunursa, işe de yarayabilirdi. Sonuna kadar direnmek zorunda olduğunu hissetti.

Ama unuttuğunuz bir husus var diye mırıldandı.

Melda şaşkınlıkla genç akademisyene bakmıştı.

"Nedir o?"

"Ben de kaçakçılık işine bulaşmış biriyim, polise nasıl gide-

li-

nm.
Genç kadın direndi.

344

ooguk laflar

"Söylediklerimi tam kavrayamadınız galiba. Burada kalırsanız ikimiz de öleceğiz.

Biraz abartmıyor musunuz?"

Melda tam karşılık vermeye hazırlanıyordu ki, birden odanın kapısı gürültüyle ardına kadar adıldı ve oda yanan elektrikle aydınlığa boğuldu. İki de başlarını çevirip ürkererek kapı eşiğinde beliren kişilere baktılar.

En önde ellerindeki tüfekleri üzerlerine çevirmiş iki koruma duruyordu. Onların arkasında, sırtındaki ipek pijamasıyla Sulhi ve en arkada da Recep vardı.

2

Doğan tam bir panik içinde odaya dolanlara bakıyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı.

Dudaklarında şekillenen alaycı ifade ile yatağın kenarında duran iki gence bakan Sulhi, "Çok iğrenç bir durum. Kendi evimde böyle

affedilmez bir olay yaşanacağını asla tahmin etmezdim" diye mırıldandı.

Doğan o zaman afallayarak kendi durumunun farkına vardı. Işıklar yanınca üzerinde sadece bir külotla ayakta dikildiğini gördü. Melda'nın üzerinde de sadece geceliği vardı. Yaşlı adam/n ne düşündüğünü anlayarak hemen itiraza yeltenmek istedi. Ama Sulhi, yanındaki korumalarına, Doğan'ın konuşmasına fırsat tanımadan, "Hemen şu herife giysilerini verin, bu rezalete tahammül edemiyorum" diye gürledi.

Güçlkle, "Yanıyorsunuz" diyebilmişti Doğan.

Kes sesini utanmaz, arlanmaz adam. Tek kelime duymak istemiyorum. Yoksa seni hemen şu an gebertirim" diye gürlemiş-ti Sulhi.

Durumun vahametini anlayan Doğan susmak zorunda kaldı. Herhalde konuşması ve gerçekleri anlatması için bir imkân

5tf

5o5ukTa<Lr

tanırlardı kendisine. Korumalardan birinin önüne fırlattığı gömleğiyle pantolonunu aceleyle yerden alıp sırtına geçirdi.

Yaşlı adam bu arada karısına yaklaştı ve sert bir tokat atmıştı yanağına. Genç kadın sarsılmasına rağmen tek kelime etmedi.

"Pis fahişe. Bana bunu da mı yapacaktın?"

Doğan dehşetle kadının sessizliğine bakıyordu. Melda ağcını açmamış, kendini savunmaya kalkışmamıştı. Neden sustuğunu anlayamıyordu bir türlü.

Silahlı korumalar yeni emirler için efendilerine baktılar. Recep en arkada hiç kımıldamadan olanları seyrediyordu sadece. Durumun gittikçe kötüleştiğini hisseden Doğan bir kere daha konuşmaya teşebbüs etti. Fakat bu kez korumalardan biri sert bir şekilde karnına tüfek dipçığıyle bir darbe savurmuştu. Genç adam acıyla kıvranıp iki büklüm oldu. Yere kapaklanmamak için tüm gücünü kullandı.

Yürüyün diye homurdanmıştı yaşlı adam.

Korumalardan biri sordu.

"Ne yapacağız, efendim."

"Bunları galerinin kapısına götürün. Bana da bir tabanca verin.

Doğan yaşlı adamın isteğini duyunca buz kesti birden. Yoksa galeride ikimizi de kurşunlamayı mı düşünüyor, diye soğuk terler dökmeye başladı. Önce yaşlı adamın işi cinayet işlemeye kadar

götüreceğini pek düşünmemişti ama şimdi içine ölüm korkusu sinmişti birden.

Sulhi korumalardan birinin uzattığı parıldayan tabancayı alarak onlara yöneltti ve "Düşün önüme " diye hırladı.

5. Bölüm

3^7

Korumalar güzellik kraliçesini iteklememişlerdi ama Doğan'a tüfek dipçığı sallayanı adam bu defa hızla arkasına geçerek silahının namlusuyla belinden kaba bir şekilde itmişti. Galeriyeye açılan çelik kapının önüne gelince önce Melda, arkasından da Doğan ağır ağır basamakları inmeye başladılar. Recep ve korumalar aşağıya inmemişlerdi.

Doğan, yaşlı adamın elindeki tabancaya rağmen biraz ümitlenir gibi oldu. Gerçi namlusu onlara doğrultulmuş otomatik bir tabanca vardı elinde, ama ne de olsa yaşlı ve hareket kabiliyeti Doğan'a göre az sayılırdı.

Merdivenleri inmeyen Recep galerinin ışıklarını yakmış, sonra arkalarından çelik kapıyı kapatmıştı. Üstlerine kapanan kapının gürültüsü alçak tavanlı galeride büyük bir gürültü yarattı. Neon ışıklar galeriyi yeterince aydınlatıyordu.

Buraya indirilişlerine hâlâ bir anlam verememişti Doğan ve adamın niyetini sezinlemekte zorlanıyordu. İstese rahatlıkla üst katta da onları kurşunlayabilirdi. Arkasına dönüp Sulhi'ye baktı. Yaşlı adamın ferah kaçmış gözlerinde şimdi nefret ve intikam ışıltıları vardı. Yılan tıslaması gibi "İlerleyin" dedi sadece.

Doğan, hiçbir şey anlamadan, "Nereye?" diye sordu.

"Karşı duvarın dibine."

Genç adam işaret edilen yere baktı. Bundan önceki inişinde dikkat etmemişti, ama ilk defa o duvar boyunca hiçbir tarihi eserin bulunmadığını fark etti. Sanki o duvar özellikle boş bırakılmıştı. Tehdit altında çaresiz adımlarla duvarın dibine doğru ilerlediler.

Bir garipliğin olduğunu sezinliyordu Doğan fakat henüz çıkaramamıştı. Bir ara göz ucuyla hemen yanında yürüyen Melda'ya baktı. Sessiz sessiz ağılıyordu kadın. Ona inanmamakla hata ettiğini

3^8

Soğuk Tajlar

anladı ama artık çok geçti. İyice duvar dibine yaklaştıklarında Sulhi birden arkalarından bağırdı.

"Tamam. Durun orada."

İkisi de yürümeyi kesip adama döndüler.

Yaşlı adamın yüzünü şimdi iğrenç bir gülümseme kaplamıştı. Bakışları Doğan'dan ziyade karısına odaklanmıştı. Dudaklarının bitim yerlerinde hafif tükürük damlacıkları oluşmuştu. Tüm kinini kusar gibi fısıldadı.

"Sen bjr fahişesin, Melda. Sana sunduğum nimetleri anlayamayacak kadar da soysuz ve vefasız çıktın. Ne yazık! Oysa ne kadar da güzel bir kadınsın. İnsan bu mükemmellikteki bir bedende, böylesine kokuşmuş, aşağılık bir ruhun barınmasına inanmak istemiyor. İnan, cezayı uygularken hâlâ yüreğim sızlıyor. Fakat bunu yapmak zorundayım. Bilirsin, bana yapılan ihaneleri daima cezalandırırım. Böyle bir şeye asla kalkışmayacaktın. Çok üzgünüm."

Doğan yaşlı adamın tetiği çekmesinin an meselesi olduğunu sezinlemişti. Konuşmasından çok kararlı olduğu anlaşılıyordu. Doğan'ın içini bir isyan dalgası kapladı. Tekrar yan gözle kadına baktı. Melda kaderini kabullenmiş gibi sessizce gözyaşı döküyordu ama ne itiraz ediyordu, ne de canını kurtarmak için son bir yalvarış girişiminde bulunuyordu. Vücudunun çıplaklığını tam örtemeyen şeffaf geceliği içinde titreyip duruyordu kadıncağz. Duruma tahammül edemeyen genç adam homurdandı.

"Yanıyorsunuz Sulhi Bey. Müsaade edin de size bir açıklama yapayım. Durum düşündüğünüz gibi değil. Eşinizin odama gelmesinin..."

Yaşlı adam sertçe Doğan'a dönerek bağırdı.

Sen kes sesini, dönekek herif! Tabii ki karımın senin odana gelmesinin bununla bir ilgisi yok. Ne sanıyordun, seninle de

5. Bölüm

349

yatmaya kalkışacağını düşündüğümü mü? Ona daha önceki affedilmez bir hatasından dolayı cez<« veriyem am."

Aptallaşan Doğan sustu. Meselenin evveliyatı hakkında bir fikri yoktu ama kadının yaşlı adamı çılgına çeviren bir ihanete teşebbüs ettiğini anlamıştı.

Hem sana ne oluyor? Görmüyor musun, karım cezasına razı."

Kimseyi işlediği bir suç için cezalandırmaya kalkışamazsınız. Siz ne şifada kendinizde bu yetkiyi görüyorsunuz?"

Vay, vay, vay. Bakıyorum dilin çok sivrivmiş."

Hiç de sivri dilli değilimdir diye fısıldadı genç adam.

Biraz zaman kazanmalıyım, diye.düşünüyordu bu arada. Adamı sinirlendirmeye kalkışmanın hiçbir yaran olmazdı. Aksine hiddetlenen Sulhi her an tetiği çekebilirdi. Bütün mesele adamın üstüne adayacak bir pozisyon bulmaktı. Bu şansı yakalarsa elinden silahı alıp, etkisiz hâle getirmesi gayet kolay olabilirdi.

"Peki, beni niye öldürmek istiyorsunuz?" diye kekeledi.

Hâlâ ihanetleri başışlamadığını anlamadın mı? Sen Cemal Koruk denen iblisin casususun. Niyeti seni benim mabedime sokmak, varlığını ilmi olarak tespit ettirmektir, değil mi? Doğrusu bunu biraz geç anladığını itiraf ederim. Ama çok anlamsız bir yalanla her şeyi berbat ederek, açık verdin. Yanında silah taşıdığını söyleseydin, buna hiç şaşırırmazdım. Lakin silahtan nefret ettiğini ve hiç kullanmadığını söylemek gaffetinde bulundun. Oysa adamlarım, arabanın torpido gözünde bir tabanca buldular."

Yaşlı adam yan duvara doğru bir adım daha atmıştı.

Doğan içinden lanet olsun diye, homurdandı. Sulhi yaklaşacağına onlardan uzaklaşıyordu. Aradaki mesafeyi hamle yaparak

350

So\$,.kTa?Ur

kapatamazdı. Biraz daha sabretmeliyim, diye düşündü. Başarısız olacak çılgınca atak ikisinin de sonu anlamına gelirdi.

Tam o sırada işin başından beri donmuş gibi hareketsiz olan eski güzellik kraliçesi ölüm korkusu ile birden canlandı. Kocasına çevrilmiş bakışları değişti, güzel gözlerinde nefret ve hırs belirtileri başladı. Her şeyi göze almış gibi kararlı bir ifadeyle homurdandı.

"Hadi, ne duruyorsun? Bitir artık bu işi. Çek şu tetiği" diye gürledi.

Melda bir adım ileri atmıştı, kocasına doğru.

Fakat yaşlı adam elindeki silaha rağmen birden heyecanlanarak yadırganacak şekilde bağırdı. Geri git, kimıldama yerinden."

Doğan da garipsemişti durumu. Duvarın dibinden ayrılmalarını istemiyor gibi görünüyordu yaşlı adam. Hızla beyinde muhakeme yapmaya başladı. Kendilerini neden galeriye getirdiğini çözümlemeye çalıştı; istese işlerini yukarıda da bitirir, rahatlıkla öldürebilirdi. Silah seslerinin etraftan duyulması da söz konusu olamazdı. Koskoca bir arazi onun mülküydü ve çevrede tek bir ev dahi yoktu. Uyanır gibi olmaya başladı Doğan. Bu adamın başka bir düşüncesi vardı galiba.

Uzanıp Melda'yı kolundan tuttu.

"Kımıldama" diye fısıldadı. "Yerinde kal. Sulhi Bey'in emirlerini dinle."

Genç kadın, silkinerek Doğan'ın sıkı sıkıya tuttuğu kolunu kurtarmak istedi ama beceremedi. Hışıyla ona dönüp bağırdı.

Bırak beni!"

Aptallık etme. Elindeki silahı görmüyor musun? Her an ateş edebilir."

3. -Dülüm

351

Güzellik kraliçesi hâlâ homurdanıyordu.

"Ne fark eder ki? Ha bir dakika evvel, ha bir dakika sonra. O kafaya koymuş. Biz' öldürecek.

Biliyorum. Ama ben hemen ölmek istemivorum." Aralarındaki konuşmayı dinleyen yaşlı adam pis pis sırıttı. "Ne de olsa akıllı adam farklı oluyor. Öleceğini o da biliyor. Fakat yine de yaşamının son dakikalarından yararlanmak istiyor. Haklı da. Merak etmeyin size ateş etmeyeceğim. Ölümünüz bu tabancadan çıkan kurşunla olmayacak. Onu ancak emirlerime riayet etmediğiniz takdirde kullanacağım." Doğan durakladı.

Adamın beyninde başka bir düşünce olduğunu anlamıştı zaten. "Niyetin nedir?" diye sordu cesaretini toplayarak. Sulhi'nin sinsi tebessümünü bütün çehresini kaplamıştı şimdi. "Bu dünyadan gizlice ayrılacaksınız. Ama cesetlerinizi kimse bulamayacak. Hem ölümünüz ani ve çabuk olmayacak. Günlerce acı çekeceksiniz, açlık ve susuzluk sizi perişan edecek. Bana ihanetinizin kefaretinin ısırap çekerek, acılar içinde kıvrınarak ödeyeceksiniz."

"Sen yaşlı bir delisin, çılgınsın" diye bağırdı Melda. "Aklından ne geçiyor? Nasıl bir melanetin peşindesin?" Biraz bekleyin, şimdi göreceksiniz.

İki esir durakladılar. Adamın söylediklerinden pek bir şey anlamamışlardı.

Sulhi gözlerini onların üzerinden ayırmadan sol elini ipek pijamasının cebine daldırarak ufak bir kumanda cihazı çıkardı.

Doğan'ın hayreti daha da artmıştı. O cihazın ne işe yarayacağı hakkında en ufak bir tahminde bulunamıyordu. Ama kumanda

aygıtı Doğan'ı tabancadan daha fazla korkutmuştu, zira bu meçhul aletin ne sonuç doğuracağını bilemiyordu. Bakışlarını dehşete kapılmış olarak adamın elindeki cihaza çevirmişti.

"Elveda dostlar" diye fısıldadı Sulhi, sonra elindeki kumanda aletin tuşuna bastı.

Doğan aval aval ne olacağını bekliyordu.

Önce garip, mekanik bir gürültü duyar gibi oldu ama sesin nereden geldiğini çıkaramadı. Deli gibi etrafa bakındı. Hareket eden hiçbir şey yoktu. Birkaç saniye sonra mekanik gürültünün tavandan geldiğini anlayan gözleri irileşerek tepeye baktı. Kaim, blok hâlinde bir duvar ağır ağır aşağıya iniyordu. Duvar aşağıya indiği anda tecrit edilerek galerinin bir bölümünde mahsur kalacaklarını anlayan genç adam hemen öne doğru bir hamle yapmak istedi ama aynı anda Sulhi nin ikazıyla karşılaştı.

"Sakin ha! Sakin yerinden kımıldama. Aksi hâlde kurşunlan bedenine boşaltırım."

Çaresizlik içinde durakladı Doğan. Melda ise hâlâ ne olduğunu anlamıyor, yavaş yavaş tepeden inen duvara korkuyla bakıyordu.

Her şey beş on saniye içinde gerçekleşti.

Şimdi yaşlı adamla aralarında kalın ve ses geçirmeyecek şekilde izole edilmiş bir ölüm duvarı örülmüştü. İkisi de o an canlı canlı bir mezara gömüldüklerini anladılar.

Gözleri fal taşı gibi açılan Melda, tam bir panik içinde ilk şaşkınlığını atlatınca deli gibi kalın duvarı yumruklamaya ve açılacak bir kapı aramaya çalışarak bağırmaya başlamıştı.

Çığlıkları yeni oluşan bu bölmede yankılar yapıyordu.

5. Bölüm

353

Genç kadın tamamen şuursuz bir hâldeydi.

Doğan ise yeni oluşan durumu içine sindirmeye gayret etti. Tam bir kapana sıkıştıklarını anlamıştı. Melda'nın aksine, duvar zeminle birleşince hemen koşarak kulağını yeni oluşan müteharrik beton bölmeye dayayarak öbür taraftan sesler duymaya çalıştı. Melda'nın çığlıkları zaten yeterince gürültü yapıyordu. Sert bir şekilde kadını susturmaya çalıştı.

"Kes şu bağırıp çağırmayı" diye gürledi.

Önce adamı anlamakta zorluk çeken Melda onun kulağını duvara dayayarak bir şeyler yapmaya çalıştığını görünce ümitlenerek sustu.

Meraklı bakışları Doğan'a çevrildi. Bu mezar gibi gördüğü yerden kurtulmalarını temin etmesi için umutla bekledi.

Hareketli duvarın onlara bakan cephesinin farklı olduğunu daha ilk bakışta anlamıştı Doğan. Ses emici olduğunu sandığı daha yumuşak bir maddeden yapılmıştı sanki. Melda'nın çığlıklarının dışarıya aksetmediğine emin oldu. Dışardan da içeriye hiç ses gelmiyordu.

İlk şoku atlatan Doğan hızla bulunduğu yeri incelemeye başladı. Burası galerinin girdikleri ilk bölümüne kıyasen çok daha ufaktı. Normal bir oda ebadındaydı ancak. Kafasını çalıştırınca burasının niçin yapıldığını anlamakta gecikmedi. Yaşlı kaçakçı belli ki bu bölmeyi saklamak zorunda kaldığı malları için inşa ettirmişti. Daha önce yapılan polis baskınlarının da neden bir netice vermediği böylece anlaşılıyordu.

Kapatıldıkları bölüm bomboştu.

Sadece normal duvarlara asılı iki neon lambası oldukça sönük ışık veriyordu etrafa. Genç adam çaresizlik içinde diğer duvarları da inceledi, müteharrik duvarı harekete geçiren sabit bir

354

Soğuk T^'lar

cihaz aradı. Mudaka olmalı, diye düşünüyordu. Herhangi bir aksilik veya kaza anında sistemi harekete geçiren gömülü bir mekanizma vardır diye boş yere arandı durdu.

Ama öyle bir şeye rastlayamadı.

Sonra birden sevinçle sıçradı. Cep telefonu ile Baş Komiser Cemal Korukla temasa geçer durumu anlatabilirdi. Hızla telefonunu aramaya başladı ceplerinde. Önce ceketinin sonra da pantolonun ceplerine baktı. Yoktu telefonu. İçinden lanetler okudu. Onu misafir edildiği yatak odasında uykuya yatarken karyolasının başucundaki komodinin üzerine bırakmış ve sonra da Sulhi silahlı adamlarıyla baskın yapınca orada unutmuştu.

Kendini tutamayarak küfür etti.

Telefon büyük bir umuttu, hatta kurtulmalarını sağlayacak belki de tek vasıta, ama şimdi o da yoktu elinde. Bu kez içini ciddi bir karamsarlık kapladı. Yaşlı adam galiba haklı çıkmıştı; burası kendilerine gerçek bir mezar olacaktı.

O gece Macide Hala'nın evindeki yemek, Doğan'ın aldığı telefonla sofradan kalkıp gitmesinden sonra havasını kaybetmişti. Kızların nedense gün boyu sürdürdükleri neşeleri birden kaybolmuş, yaşlı kadının oyalayıcı şakalarına gülmez olmuşlardı artık. Özellikle Duygu âdeta içine kapanmış, sessiz-leşmiş, sus pus olmuştu. Onun durgunluğu Ayşegül'e de sirayet etmişti. Şimdi daha az konuşuyor, sık sık arkadaşının endişeli ve durgun hâlini üzüntüyle seyreliyordu.

İlerleyen saatlere rağmen sofradan kalkmamışlar, Doğan'ın aç olarak döneceğini umduklarından sofrayı da toplamamışlar-dı. Duygu'nun hiç konuşmadığını gören yaşlı hala, kıza dönerek anlayışlı bir eda ile mırıldandı.

Doğan ı merak ediyorsun, değil mi kızım?" diye sordu.

Kızdan kaçamak bir karşılık alacağını sanmıştı ama Duygu büyük bir içtenlikle cevap verdi. "Evet.

Ah, kızım, ah! Erkek milleti böyledir işte. Güvenmeye hiç gelmez. Kim bilir hangi eften püften bir nedenle bizi atlatmıştır yine. Mutlaka o vazgeçemediği heykel işlerinden birine takılmıştır. Yeğenimi bilmez miyim, varsa yoksa işidir, ön plandaki."

356

Owhik laflar

Genç kız olumsuzca başını salladı.

"Hiç sanmıyorum" diye fısıldadı. "Başı dertte olmalı."

• Macide Hanım, kızın gerginliğini hafifletmek ister gibi mırıldandı.

'Dertte mi? Onu da nereden çıkardın şimdi. Doğan'ının başı neden dertte olsun ki?"

Ayşegül de endişeyle arkadaşının vereceği karşılığı bekleyerek onu süzmüştü.

Eminim dertte. Buraya bizi neden getirdiğini sanıyorsunuz? Bizi saldırganların yeni tecavüzlerinden korumak için. Aşağıda hâlâ polis arabası duruyor. Ciddi bir durum olmasa polisler bizi bekler mi?"

Yaşlı kadınının da içi bulgur savuruyordu ama yaşının tecrübesiyle onları oyalamak zorunda olduğunun da bilincindeydi.

"Üzülme sen" diye fısıldadı. 'Doğan işini bilir. Mutlaxa gelecektir."

Duygu bileğindeki saate bir göz attı.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz? Şimdiye kadar çoktan dönmesi lazımdı. Mühim bir aksilik olmasa, inudaka döner, bizi valnız bırakmazdı."

"Madem öyle düşünüyorsun, telefon et ara. Bakalım ne diyecek. Telefon numarasını biliyorsun, değil mi?"

Duygu, "Evet" diye fısıldadı.

"Hadi ara. Biz de meraktan kurtulalım."

Genç kız telefonunu çıkararak ezbere bildiği Doğan'ın cep numarasını tuşladı.

Zil sesini sofradakiler de duyuyordu. Ama telefon açılmadı. "Cevap vermiyor" diye homurdandı.

5. -Bölüm

"&&n

Endişeler daha da yoğunlaşmıştı.

Ayşegül, "Belki araçtadır, duymuyordur" diye bir yorum getirdi. Ama hiçbir yoruma sıcak bakmamıştı. Sessiz geçen bir iki dakika sonra Duygu numarayı bir daha tuşladı. Telefon yine açılmamıştı.

"Var" dedi genç kız. "Mutlaka bir aksilik var."

"Nasıl bir aksilik olabilir, yavrum?"

Soruyu yöneltten Macide Hanım'ın da sesi titrek çıkmıştı.

"Bilmiyorum, ama onlar olabilir."

"Şu sizin evinize saldıranlar mı?"

"Hi hi."

Ayşegül birden aklına gelmiş gibi yerinden sıçradı.

"Niye hiç aklımıza gelmedi yahu? Aşağıya inip polislerle soralım. Onlar mutlaka bir şeyler biliyorlardır. En azından Doğan'ın nereye gittiğini."

Bu fikir Duyguya da makul gelmişti.

"Haklısın. Hadi aşağıya inelim" dedi.

İki kız sofradan pür telaş fırlayıp uçar gibi merdivenlerden inerek sokağa çıktılar. Sivil polis arabasının içindeki memurlar onları görünce arabadan çıktılar. Biri merakla sordu.

"Bir şey mi oldu?"

Macide Hanım pencerenin önünde merakla aşağıdaki konuşmaları seyrediyordu. Ama kızların süklüm püklüm geriye dönüşlerini görünce nöbetteki memurların da Doğan hakkında hiçbir şey bilmediklerini hemen anlamıştı.

Gece saat bir buçuğa gelirken Emniyet Müdürlüğü binasındaki odasında çalışmaya devam eden Baş Komiser Cemal tekrar saatine baktı. Doğanla yaptığı plana göre genç adamın yarım saat önce kendisini araması lazımdı. Anlaşmaları her iki saatte bir kendisini aramasıydı. Doğan en son kendisini saat on birde aramış ama bir daha ses seda çıkmamıştı. Acaba uykuya dalmış olabilir mi, diye düşündü. Ama kesinlikle amatör sayılacak birinin, heyecandan uykuya dalacağına hiç ihtimal vermek istemiyordu. Son konuşmalarında delikanlının ne kadar heyecanlı olduğunu hissetmişti.

İkiye çeyrek kala merakı endişeye dönüştü. Hatta bir ara akademisyeni bu işin içine fazlasıyla dâhil ettiğini kabullenerek hayıflanmaya başlamıştı. Başına bir bela gelmişse kendini sorumlu sayacaktı. Sigara üstüne sigara yakıyordu.

On beş dakika daha geçti.

Dayanamayıp masasındaki zile bastı. Dışarıdaki nöbetçi memur hemen içeriye girip, "Buyurun Baş Komiserim" dedi. Profesör Cihat bütün gün boyunca nezarette tutulmuştu. Memura sert sesiyle, Nezaretteki Profesörü hemen buraya getir diye kükredti.

Az sonra odasına getirilen ak saçlı, babacan tavırlı Hoca'ya bakıyordu Cemal.

Artık gerçekleri biliyorsunuz Cihat Bey' diye söze girdi Baş Komiser. Burada tutuklu olmadığınızı da. Sizi yarına kadar burada misafir etmek zorundayız. Yarın yapacağımız operasyon için en sağlıklı yol buydu. Sizi burada daha iyi şartlar içinde ağırlayamadıysak kusura bakmayın."

Hoca mahcup bir eda ile mırıldandı.

Özür dilemenize hiç gerek yok, Baş Komiserim. Zira ben de bunu hak ettim. Sulhi denen adama uzmanlık yapmaya kalkışmakla büyük bir hata ettiğimi şimdi daha iyi anlıyorum."

5. Bölüm

3S,

"O hâlde mesele yok sayılır. Hatanın neresinden dönülürse kâr sayılır. Savcılığa müracaat edip, mahkemeden malikâneyi arama için izin çıkarttım. Sulhi nin yardımcısına yarın Milo Atletini teslim ettikten sonra eve baskın yapacağız."

'Evet, bunu söylemiştiniz. Biliyorum."

Ama bilmediğiniz bir husus var."

Profesör merakla Baş Komisere baktı.

Cemal Koruk devam etti. Eski öğrenciniz Doğan Erkal bir süredir bizim adımıza çalışıyor. Biz sizinle temar kurunca, sizi bulamayan Sulhi Erman, bu kez yarınki teslimat için Doğan'ı malikânesine çağırdı dün gece. Başka bir ifade ile heykeli yarın ona inceletmek istedi. Doğan oraya bilgimiz dâhilinde gitti."

Gözleri parıldayan Cihat rahadamış gibi fısıldadı.

Onun dürüst bir bilim, adamı olduğunu Diliyordum zaten. Allah yardımcısı olsun."

"Ama endişelenmeye başladım."

"Neden?"

Yaptığımız plan gereği iki saatte bir bana telefonla haber iletmesi gerekirken aramızdaki bağ koptu. Doğan'dan ses çıkmıyor. İşlerin yolunda gitmediğini düşünüyorum."

Yani Sulhi nin Doğan in polisle işbirliği yaptığını anladığını mı ima etmek istiyorsunuz?"

"Evet."

O zaman Doğan'm başı ciddi şekilde belada demektir. Evi sayılarını tam bilmemekle beraber en az on beş silahlı adam koruyor. Sulhi Erman ise şimdiye kadar tanıdığım en acımasız insanlardan biridir. Kuşukularınızda haklıysanız hemen müdahale etmeniz gerekir. Bence hiç yarını beklemeyin. Ayrıca ben bir

300

Soğuk Taklar

görgü tanığıyım, adamın galerisinde yeterince kaçak tarihi eseri bizzat gördüm. Mahkemede de uzman kişi olarak tanıklık edebilirim."

Baş Komiser kısa bir tereddüt anı yaşadı. Operasyon yarına kayarsa, Niyazi ve adamlarını da suçüstü yakalayabilecekti ama şimdi ortada bu işe isteği dışında bulaştırdığı bir insanın hayatı söz konusuydu.

Kararını çabuk verdi.

Telefona sarılıp emirler vermeye başladı.

"Ekipleri hazırlayın, baskını bu geceye aldık. Sarıyer e gidiyoruz" dedi.

A

"V "Te yapacağız şimdi?" diye fısıldamıştı Melda. Doğan, A~^% genç kadının ümitsizliğe kapılmasını hiç istemiyordu, ne var ki buradan nasıl kurtulacakları hakkında kendisinin de en ufak bir fikri yoktu. Önlerinde kaim ve ses geçirmez bir duvar mevcuttu. Bu duvarı delmeleri söz konusu bile olamazdı. Dışarı ile temas

kurmaları şansı da yoktu artık. Akademisyenin morali iyice bozulmuştu. Gerçekten de galiba buraya diri diri gömülmüşlerdi.

"Bu düzeneği biliyor muydun?" diye sordu Melda'ya.

Hayır. İlk defa gördüm. Ayrıca buradan daima nefret etmişimdir. Bu galeri beni hep ürkütmüştür. Zaten topu topu bir iki defa inmişliğim vardı. Havasız ve kapalı ortamlarda kalamam. Buradaki tarihi eserlere de hiç ilgi duymam."

Anlıyorum" diye mırıldandı Doğan.

Buradan çıkamayacak mıyız?"

Henüz bir fikrim yok. Ama bana kalırsa, bu bölmede de duvarı kaldıracak bir mekanizma olmalı. En azından bir tedbir, emniyet görevi görecek bir cihaz."

"Nerede?"

3^2

S. *,! * Tn,lar

Hiçbir fikrim yok.

iki titrete neon lambasının ışığında Doğan yavaş yavaş bütün duvarların sathını gözden geçirmeye başladı. Bir düğme, bir tuş veya bir şalter bulmayı umuyordu ama görünürlerde hiç öyle bir şey yoktu. Galerinin serinliğine bir de yaşadığı korkunun dehşeti eklenince dekolte geceliği içinde Melda çoktan titremeye başlamıştı bile. Kadının durumunu fark eden Doğan sırtından ceketini çıkararak eski güzellik kraliçesine uzattı.

Bunu giyin diye fısıldadı.

Ceketi sırtına geçiren Melda bir süre kendisine anlayış ve şefkatle yaklaşan adamı süzdükten sonra mırıldandı.

Kocaman sizinle zoru nedir? Siz gerçekten onun hasımlarından birinin adamı mısınız?"

Doğan soruya cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

Ya siz? Size olan nefreti neden kaynaklanıyor? Gerçekten ona ihanet ettiniz mi?"

Melda hiç duraksamadan cevap vermişti.

"Evet, onu aldattım. Ama sadece bir kişiyle. Bunu inkâr etmeyeceğim. Yine de böyle bir ihanetin cezası bu olmamalıydı. Bu adamın gözü dönmüş, aklını kaçırmış. Kafayı bu taş heykellerle bozmuş; ne olacak sapığın teki zaten."

Genç kadın sonra ağzından kaçan kelimelerin farkına vararak utanmış gibi mırıldandı.

Affedersiniz. Sizin de bu sahada çalışan bir ilim adamı olduğunuzu biliyorum. Sözüm aslında size değildi."

O şartlar altında dahi Doğan gülümsemeyi başardı.

Hiç önemli değil. Zaten siz ilk görüşmemizde de bana yardımcı oldunuz, ilgi duyduğum kızın hayatının tehlikede olduğunu söylediniz. Size saygım var."

5: Bölüm

363

"O kız güvende mi şimdi?

"Öyle sayılır. Ben de bir itirafta bulunayım. Önce sizden kuşkulandım, hatta beni uyarmanızın, Pembe Salondaki tablolara götürmenizin bile kocanızın bir numarası olduğunu düşündüm.

"Çok yanılmışsınız diye fısıldadı Melda. Sizin iyi bir insan olduğunuzu daha ilk gelişinizde anlamıştım. Niyetim sadece yardım etmek, birbirini seven iki insanın başının derde girmesini engellemektir. Ama olmadı. Görünen o ki, burada ikimiz de ölümü bekleyeceğiz.

"O kadar da karamsar olmayın."

Güzellik kraliçesi yine bir umutla Doğan'a baktı.

"Nasıl yani?"

"Bilmediğiniz başka şeyler de var.

"Ne gibi?"

Ben kocanızın rakibinin adamı değilim sadece.

Anlayamadım, kimsiniz peki? "Polis adına çalışıyorum." Gözleri ışıldayan Melda şaşkınlıkla sordu.

Polis adına mı?

Evet. Polis yarın öğleye doğru bu evi basacak. Galeriye girip her yanı didik didik arayacaktır. Bundan emin olabilirsiniz. Yarın öğleye kadar sabredersek kurtulmamız kesindir."

Genç kadının bu habere sevinmesi gerekirdi ama hiç de öyle olmadı. Hüzünlü bir şekilde düşünmeye başladı.

Yoksa söylediklerime sevinmediniz mi? diye sordu Doğan.

"Bilmiyorum, sadece korkuyorum. Burada dış dünyayla olan irtibatımız kopuk. Polis buraya hapsedildiğimizi nereden bilecek?

56'4

S^tT^lu

Sesimiz dışarıya aksetmiyor, düzenek sanki sırf bu iş için yapılmış. Senelerce cesetlerimizin kimseler tarafından bulunmaması mümkün."

Böyle bir ihtimal tabidir ki, Doğan'ı da rahatsız ediyordu. Ama o bütün kötü ihtimalleri aklından kovarak homurdandı.

"Operasyonu yürüten polis şefine güvenim tamdır, o bizi mutlaka bulur."

"Umarım, siz haklı çıkarsınız" diye mırıldandı Melda.

Doğan hâlâ bakışlarını duvarlarda gezdirerek müteharrik duvarı indirip kaldıracak düzene ait bir mekanizma işareti arıyordu. Yavaş yavaş umudunu kesti, sonra duvarlardan birinin önünde çöküp sırtını soğuk taşlara dayadı. Gerginlik sinirlerini yormuştu. Eski güzellik kraliçesine hissettirmek istemese de, kadına hak vermemek gelmiyordu elinden. Polis son geceyi burada geçirdiğini bilse dahi, Sulhi burada kalmadı, gece yarısı evimi terk etti dese, kendisini nerede bulacaklardı? Cesedi ortaya çıkıncaya kadar yaşlı koleksiyoncuyu cinayetle itham edemezlerdi. Potansiyel suçlu olarak zan altında kalsa bile, netice değişmeyecekti.

Tam o sırada hiç beklemedikleri bir şey oldu.

Duvarda yanan neon lambalar birden söndü. Etrafı birden zifiri bir karanlık kapladı. Göz gözü görmüyordu. İlk tepki Mel-da'dan hafif bir çığlık şeklinde geldi. Işıkların sönmesiyle birlikte Doğan da kendini, kayaları oyarak içinde ya da toprağı kazarak yeraltında yapılan, ölülerin gömüldüğü uzun dehlizler içindeki bir katakompta hissetti. Ürperdi, tüyleri diken diken oldu. Işıkların söneceğini hiç hesaba katmamıştı. En azından birbirlerini görebiliyorlardı.

Doğan Bey. Korkuyorum" diye inledi genç kadın.

5. Bölün,

365

Genç adam çaresizlik içinde yerinden fırlamıştı. "Korkmayın. Belki de cereyan kesilmiştir" dedi. Ama hiç de öyle sanmıyordu. Yaşlı adamın onları bilinçli olarak karanlığa boğduğundan emindi.

Bölmenin tam ortasında karanlık içinde kalan Melda inliyordu.

"Hiçbir şey göremiyorum."

"Endişelenmeyin. Birazdan gözlerimiz bu karanlığa da alışacaktır. Bana biraz ses verin, yanınıza gelip sizi tutacağım."

"Buradayım" diye inledi genç kadın. "Yerimden kıımdamıyorum."

Sesin yönünü tayin edebiliyordu Doğan. Bir de ürktücü karanlığa rağmen Melda'nın kısacık geceliğinin yeterince örtmediği uzun bacaklarının beyazlığını. Ellerini ileri uzatıp dikkatli birkaç adım attı. Allah tan çarpıp takılacakları hiçbir şey yoktu çevrede.

Doğan kıza erişti, el yordamıyla kolunu girip eski yerine kadar geri döndü.

"Korkmayın diye fısıldadı. ".Alt tarafı sadece karanlıktayız. Şimdi yere çömelin ve sırtınızı duvara dayayın. Şu an sabırla bize gelecek yardımı beklemekten başka çaremiz yok."

Öyle demişti, ama umduğu o yardımın geleceğinden kendisi de kuşkuluydu artık. Sıkı sıkı genç kadının elini tutuyor, korkusunun azalmasını temine çalışıyordu. Fakat hiç yaran olmadığını görüyordu, Melda nm bütün vücudu zangır zangır titriyordu.

Eski güzellik kraliçesi boğulur gibi anlaşılmaz bir ses tonuyla inlemişti.

Çok uşuvorum.

ZGi>

SoğuK. laflar

Doğan çaresizlik içinde kolunu genç kadına sarıp kendine çekti. Melda bir kedi uysallığı içinde genç adama sokulup başını omzuna yaslamıştı. Artık ikisi de konuşamıyorlardı.

Recep Efendi üzgün ve düşünceli bir şekilde salona geçen efendisinin arkasından yürüdü. Her şeye rağmen yaşlı adamın üzüntüsünü anlamakta zorluk çekmiyordu. Ona yardımcı olmak isteğiyle yanma yaklaşıp, "Bir kadeh buzlu viski ister misiniz, Beyefendi?" diye sordu. Bir süre cevap vermeyen yaşlı adam neden sonra mırıldandı.

"Hayır, Recep istemem. Sen de çekilebilirsin artık."

"Emin misiniz, efendim?"

"Evet. Hadi, git yat."

Yaşlı hizmetkâr kısa bir tereddüt geçirdi ama burada geçirdiği uzun yıllar boyunca asla efendisinin isteklerine karşı çıkmamıştı. Yapacağı başka bir şey kalmadığını anlayınca usulca evden çıkıp müştemilata doğru yürüdü.

Sulhi bitkin bir şekilde çöktüğü koltukta gözlerini sabit bir noktaya dikmiş hiç kımıldamadan öylece duruyordu. Neden sonra ağır ağır yerinden kalktı, telefonun başına geçti. Adamı Niyazi'yi aradı. Saatin kaç olduğu hiç umurunda değildi.

Bir süre sonra karşı taraftan Niyazi'nin uyku sersemi sesini işitti. "Efendim?"

' Benim, Niyazi.

Büyük patronun sesini alır almaz Niyazi huylanmışü.

"Buyurun beyefendi. Bu saatte aradığınıza göre mutlaka bir terslik olmalı efendim."

5. 1) ölüm

367

"Doğru tahmin ettin, Niyazi. Bir terslik var."

"Ne oldu, efendim?"

"Sanırım Cemal denen hergele bize bir tuzak hazırladı. Yarın Topkapı'ya gidilmeyecek. Milo Adeti heykelini satın almayacağız. Anlaşıldı mı?"

Hattın öbür ucunda adam afallamıştı.

"Nasıl isterseniz, efendim. Öyle emrediyorsanız, tabii öyle olacaktır. Başka bir emriniz var mı benden istediğiniz?"

"Hayır" diye fısıldadı Sulhi. "Yarınki alışverişi iptal ediyorum."

Arkasından Niyazi'nin başka soru sormasına meydan vermeden telefonu kapatmıştı. Oturduğu koltuğa dönmedi, ağır ağır merdiveni çıkıp yatak odasına gitti.

Ne almayı tasarladığı Krotonlu Milo atleti heykeli ne de görünmeyen rakibi Cemal umurunda değildi. Odaya girince belli belirsiz güzel karısının parfüm kokusunu algılar gibi oldu. Taze bir çiçek kokusu. Hafifçe içini çekti. Yüreğinin derinliklerinde belli belirsiz bir eziklik vardı. Melda'yı özleyeceğini biliyordu. Ama asla verdiği kararlardan dönmeyen biriydi o. Karısı affedilmeyecek bir suç işlemişti ve cezasını çekmeliydi.

Yatağına uzandı. Gözlerini tavana dikip bir süre düşünmeye başladı. Olaylar kızışacaktı. Cemal hergelesi güvendiği adamı ortadan kaybolunca elinden gelen her türlü kötülüğü yapmaya kalkışacaktı şimdi. Bunlar arasında polise ihbarlar da olabilirdi tabii. Polisin yeni bir arama kararı çıkartarak malikânesine basbn yapma olasılığı da mevcuttu kuşkusuz. Yarın ilk işi, geçici bir süre için de olsa, kamyonlarıyla galeride mevcut bütün usulsüz edindiği tarihi eserleri başka bir yere nakletmek olmalıydı. Bunu daha önce de denemişti. Fazla bir sorun teşkil etmezdi.

368

Soğuk Ta«U

Hallî gereken iki işi daha vardı. Önce güzeller güzeli katısının sevgilisini, Teoman denen adamın izini bulmak ve <>nu ortadan kaldırmak.

İkincisi ise artık çizmeyi ziyadesiyle aşan Cemal'a haddini bildirmektir. Bugüne kadar onu fazla önemsememizi. Ama ona da

unutamayacağı bir ders vermek, hatta bu piyasadan adını tamamıyla silmek niyetindeydi.

Gözlerini yumdu uyumaya çalıştı.

Sabaha karşı iki otobüs dolusu polis Erman korusunun içine planlı bir şekilde dağılmaya başlamışlardı. Operasyon başlamıştı. Ekip amirlerinin en başında bizzat Cemal Koruk vardı. Harekâtı o yönetiyordu. Bu özel mülkün arazisine daha önce de defalarca girmiş ama malikâneye hiç ayak basmamıştı.

Evden görülmeyecek bir mesafede otobüslerden inen polisler bahçe duvarlarına kadar tamamen yaklaşmışlardı. Baş Komiserin telsiz emriyle vereceği direktif doğrultusunda herkes görevini yerine getirmeye hazırdı. Bina baştan aşağı sarılınca hazırlıkların bittiği mesajı Cemal Koruk'a iletilti.

Baş Komiser yanında mahkemeden aldığı arama emriyle malikânenin kapısına dayandı. Ana girişteki üç koruma, ışıkları yanıp sönmek birden peydah olan ve hızla yaklaşan polis aracını görünce, aldıkları emir gereği önce hemen Recep Efendi'yi aradılar ve kapıya polislerin dikildiğini iletiler. Tekmil korumalara, polise karşı silah kullanmayacağı talimatı çok önceden verilmişti.

Sulhi Erman yatak odasının kapısının vurulmasıyla uyandı. Gözlerini kırıştırarak açtı.

6. Bölüm

569

Koca binada yalnız olduğunu çok iyi biliyordu. Hiç de korkak bir adam değildi, bir tehlike olsa gelenin paldır küldür odaya gireceğini de tahmin edebiliyordu. Kapıyı vuran olsa olsa hizmetkârlardan biri olabilirdi. Ama gecenin bu saatinde uyandırıl-masının hayra alâmet olmadığını hemen sezinlemişti. Aklına ilk gelen olasılık galeride bir şeylerin ters gittiği olmuştu. Ama bu âdeta imkânsızdı. Ölümüne mahkûm ettiği karısı da, Doğan da oradan çıkmanın bir yolunu bulmuş olamazlardı.

"Kim o?" diye seslendi.

Yaşlı uşağının panik içindeki sesini işitti.

"Benim efendim, Recep. Kötü bir haberim var, beyefendi. Basıldık. Polis elinde arama emriyle kapıya dayandı. Ne yapacağız? Lütfen kalkın."

Yaşlı adam buz kesti birden.

Bunu beklemiyordu henüz. En azından şimdilik. "Allah kahretsin" diye homurdanarak yataktan kalktı. Ropdüşambırını ipek pijamasının üstüne giyerek kapıyı açtı. Recep telaş içindeydi.

"Mahvolduk, efendim" diye inledi. 'Bu kez kısırıldık. Bizi fena yakaladılar."

"Neredeler?" diye sordu Sulhi.

Bahçeye girmişler. Eve geliyorlar. Az sonra kapıyı çalacaklardır."

Yaşlı adam metin bir şekilde homurdandı. ' Git kapıyı aç. Az sonra yanlarına geleceğimi söyle." ilk aklına çelen ihtimal, bu ihbarın rakibi Cemal tarafından yapıldığıydı. Ama biraz düşününce yanıldığını anladı. Cemal'in adamı genç doçent elindeydi; o ihbar etse kendisi de okka altına gidebilirdi. O zaman şaşkınlığı arttı. Hayır, diye mırıldandı

0*70

Soğuk T'lar

kendi kendine. Muhbir Cemal olamazdı. Yoksa bu haltı yiyen Profesör Cihat mıydı? Bu ihtimal daha güçlüydü. Akıl etmeliydim, diye söylendi. Malikânenen ani kaçıyla bir irtibat kurmam gerekirdi diye hayıflandı. Aklınca kendini kurtaracağını sanmış olabilirdi. Ama tam odadan çıkarken beyinde çok daha korkunç bir ihtimal şekillendi. Yoksa öldürttüğü eski polis bozuntusu Hüseyin şantajdan kendisine bir zarar geleceği ihtimalini düşünerek, polise ölmeden önce ihbarda bulunmuş olabilir miydi? Ya da karısının sevgilisi Teoman? Melda'nın ona neler anlattığını bilmiyordu, belki de kafasız kadın çok boşboğazlık yapmıştı.

Bu kez faka bastığını kabullenmek zorundaydı. Baskının sonucu çok ağır sonuçlar doğuracaktı. Bunun bilinci içinde ama soğukkanlılığını hiç kaybetmeden, merdivenleri inmeye başladı. Artık gerçeklerle yüz yüze gelmeye hazırdı.

Yaşlı adam biraz da merakla ekibin şefi olan iri cüsseli, hafif kamburumsu Baş Komiseri soğuk bakışlarla süzüyordu. Sulhi her şeyden önce muhatabının zekâ seviyesini ölçmek isterdi.

Evet diye mırıldandı. Gecenin bu saatinde evime yaptığınız baskının sebebini açıklar mısınız? diye söylendi. Sesinin tonunda kızgın ve müsamahasız bir eda vardı.

Baş Komiser bunca zamandır peşinde olduğu adama kahredici bir bakış fırlattı.

"Bir ihbar aldık. Evinizde kaçak tarihi eşya varmış."

"İhbar, ha! Kim yapmış bu ihbarı? Bilmek isterim."

"Polis ihbar sahibini size açıklamakla yükümlü değildir. Elimizde mahkemeden alınmış arama emri var.

5. Dölüm

^71

"Bunu işittim. Benim çok ünlü bir koleksiyoncu olduğumu biliyor musunuz?"

Baş Komiser sırtmıştı.

"Çok ünlü bir kaçakçı olduğunuzu da biliyorum." "Saygısızlık ediyorsunuz memur bey. Henüz elinizde beni suçlamaya yetecek en ufak bir deliliniz bile yok. Sizi mülki amirlerinize şikâyet edeceğim. Avukatlarım da bu işin peşini bırakmayacaklardır."

Baş Komiserin tebessümü bütün yüzüne yayıldı.

Her türlü yasal hakkınızı kullanmakta tabii ki serbestsiniz Sulhi Bey. Ama dilerseniz önce bir tanışalım."

Yaşlı adam küstah bir şekilde Baş Komiseri süzdü.

"Tanışmak mı? Buna hiç gerek olduğunu sanmıyorum. Sizin adınız, unvanınız beni zerrece ilgilendirmiyor. Nasıl olsa avukatlarım bunu tespit ederler."

"Oysa benimle tanışmaktan memnun olacağınızı sanmıştım." Yaşlı adam bir an durakladı ve karşısındaki adamın bu garip beyanı karşısında bir an irkilir gibi oldu. Ne demek istiyor acaba, diye düşündü kısa bir an. Böyle bir anda sıradan bir polis memurunun kimliği ne önem arz ederdi ki? Elinde olmadan gözlerini kısarak karşısındaki iri yarı adama bir daha baktı mü-tecessis bakışlarla. İçine hafif bir huzursuzluk dalgası yayılır gibi oldu.

Polis memuru sırtmaya devam ediyordu. "Adım Cemal Koruk" dedi.

Sulhi bir an beynine bir balyoz darbesi inmiş gibi sarsılmıştı. Gözleri irileşti.

5yx

!Soğuk Taslar

"Cemal Koruk mu?" diye kekeledi. "Evet. Baş Komiser Cemal Koruk."

İşte, o an, yaşlı adam her şeyin bittiğini en acı şekilde anladı. Şaşkınlığından devrilmemek için tutunacak bir yer aradı.

5

Cemal Koruk un ağzını bıçak açmıyordu. Kırk kadar polis evin her tarafını didik didik aramışlar ama Doğan! bulamamışlardı. Baş Komiserin tek endişesi gimdi kendisine tam bir feragatle yardım eden genç akademisyeni sağ salim bulamamaktı.

Sulhi Erman'ın defteri durulmuş sayılırdı. Galerisine girilmiş ve bütün tarihi eserlerine el konulmuştu. Daha sonra mahkemenin tayin edeceği bilirkişi içlerinden hangilerinin kaçak eser olduğunu tayin ve tespit edecekti. Fakat yaşlı adam susma hakkını kullanıyor ve polisin hiçbir sorusuna cevap vermiyordu. Zaten bir anda çökmüş, karşılaştığı gerçek karşısında yıkılmıştı; olduğundan on yaş daha yaşlı gözüküyordu şimdi.

Bütün korumalar silahlarını teslim etmiş ve daha oracıkta sorguya çekilmeye başlamışlardı. Baş Komiser bizzat galeriye inmiş, eserleri yerinde görmüştü. Recep Efendi bitik ve perişan bir hâlde evin tek sorumlusu olarak hareket ediyordu.

Bir ara evin hanımını göremeyen Cemal, onun nerede olduğunu sorunca, sıkışan yaşlı hizmetkâr haberim yok, bu konuyu beyefendiye sorun demişti. Haklı olarak kadının baskın sırasında evde olmadığını düşünmüştü Cemal ve aklına bir art niyet

374

So<juLTa,lar

gelmemişti. Fakat Doğan'la ilgili sorulara Recep, o gece yarısı malikâneneden ayrıldı deyince, adamın da yalan söylediğine kesin inandı. Zaten her yanı arayan polisler bir süre sonra Doğan'ın Golfunu kapalı garajda bulmuşlardı.

O zaman Baş Komiser akademisyenin hâlâ evde olduğuna hükmetti. Ve onu bulmadan buradan ayrılmamayı da kafasına koydu. Ama tek endişesi onu sağ bulmaktı. Kapı nöbetindeki korumalar hiç de fazla cesaretli değillerdi, zira artık hizmet edecekleri bir efendilerinin kalmadığını gayet iyi anlamışlardı. Şimdi tek istekleri bu badireden suçsuz olarak sıyrılmaktı. Cemal o gece dış kapı nöbetini tutan üç korumayı yanına çağırarak, ürkütücü temposuyla sıkı bir şekilde sorguladı. Adamlar, Doğan'ın evi terk etmediğini itiraf etmişlerdi. Bütün gece boyunca eve başka gelen giden de olmamıştı.

Aramalar sabaha kadar sürdü. Her yer iğneden ipliğe dikkatle arandı ama sanki yer yarılmış Doğan içine girmişti. Doğan, evde sadece Recep'i tutarak diğer herkesin Emniyete şevki için emir verdi. Şimdilik hepsi tutukluydu. Evde sadece üç polis memuru, Baş Komiser ve Recep kalmıştı. Dikkatini çeken bir husus daha olmuştu Cemal'in. Dış kapıdaki korumalar evin hanımefendisinin de dışarıya çıkmadığını, öğleden sonra üç dört sularında eve döndüğünü ve bir

daha evden ayrılmadığını ısrarla beyan etmişlerdi. O zaman ortaya garip bir durum çıkıyordu; kayıp olan yalnız Doğan değil, Melda Erman da yoktu. Evin hanımına ait olan spor araba da garajda bulunmuştu.

Evin emektar hizmetkârının yalan söylediğine kesin inanan Cemal onu yeniden sorgulamaya aldı. Şimdi evin içinde derin bir sessizlik vardı. Bütün kalabalık malikâneyi terk edince inanılmaz bir sessizlik oluşmuştu etrafta. İçerde kalan diğer üç polis memuru biraz da usançla hâlâ Doğan'ı aramaya devam ediyorlardı.

5. Jölüm

373

Bu arada müştemilatta kalan evin diğer personeli de ayrı ayrı sorgulanmıştı. Ama netice değişmiyordu. Orta yaşlı bir hizmetçi kadın hanımefendinin akşam yemeği sırasında evde olduğunu ikrar etmişti.

Recep'in ağzından dökülen bütün kelimeler, ben bilmiyorum, ben görmedim, erken odama çekildim laflarından ileri gitmiyordu. Cemal'in zaman zaman onu tehdidi, zaman zaman da tehdididni destekleyen davranışları bir işe yaramadı. Recep ifadesini değiştirmiyordu.

Karanlık cidden ürkütücüydü ve asabını bozuyordu Doğan'ın. Yorgun düşen Melda genç adamın kucağına uzanmış şekilde uyuyakalmıştı. Buna uyumaktan ziyade sızma demek herhalde daha doğru olurdu. Zamanı merak ediyordu genç adam, acaba saat kaçtı? Bileğindeki saat fosforsuz olduğundan zamanı da öğrenemiyordu. Tahmin yapmak zordu, ama iki saatten beri karanlıkta olduğunu sanıyordu.

Birden duvardaki iki neon lambası yeniden yanınca irkildi Doğan. Melda da uyanmıştı. Birbirlerine baktılar. Genç kadın hemen toparlandı, ayağa kalktı.

Sulhi mi geliyor acaba?" diye sordu.

Doğan'ın ilk işi ise bileğindeki saate bakmak olmuştu. Dört buçuğu beş geçiyordu. Üç aşağı beş yukarı doğru tahminde bulunmuş sayılırdı, iki saatten beri karanlıkta kalmışlardı. Heyecandan nefeslerini tutarak beklediler. Acaba bu lanet duvar kalkacak mıydı?

Genç adam koşarak müteharrik duvarın dibine gitti, kulağını dayadı ve bir şeyler işitmeye çalıştı. Yanılıp vanılmadığını anlayamadı fakat sanki belli belirsiz bir sesler duyar gibi olmuştu.

Zyk

SoS,,kTa,Lr

Tüm dikkatini topladı. Bunun beyninin kendisine oynadığı bir oyun olmasını istemiyordu. Doğan'ın bir şeyler duymaya çalıştığını gören genç kadın da hızla yanına yaklaşmış, o da kulağını yaslamıştı soğuk taşlara.

"Sen de bir şeyler duyuyor musun?" diye sordu Doğan, Mel-daya.

Güzellik kraliçesinin cevabı olumsuzdu. Ümitsiz bir ifadeyle başını salladı.

"Hayır."

Yanılıyor muydu acaba? Yoksa ona mı öyle geliyordu? Sanki duvarın öbür tarafında yoğun bir kalabalık vardı. Öyle olmasa gecenin bu vakti ışıklar yeniden neden yanmış olabilirdi? Ne olursa olsun Doğan şansını deneyecekti. Olanca gücüyle bağırırmaya, sesini duyurmaya çalıştı. Bir yandan da pek bir yaran olmayacağını bilmesine rağmen elleriyle duvarı dövmeye başlamıştı. Melda da ona iştirak etti. Umutsuz çığlıklar yükseliyordu ikisinden de.

Ne kadar süre bağırıp çağırdıklarını bilmiyorlardı ama ikisinin de sesleri kısıldı sonunda. Güçleri kalmadı. Zaten biraz sonra da ışıklar aniden söndü yeniden. Bir kere daha karanlığın içinde kalıverdiler.

İkinci kere kaderleriyle baş haşaydılar.

Az önceki Melda'nın çığlıkları hıçkırıklara dönüşmüştü. El yordamıyla kadına yaklaşan Doğan tekrar ona sarıldı.

"Panik yok" dedi. "Mutlaka buradan çıkacağız. Bizi kurtaracaklardır."

Sarsılarak sordu genç kadın.

"Kim, Hm kurtaracak bizi?"

5. İJölünü

377

"Polis tabii."

Melda ağlamaklı sesiyle devam etti.

"İnanıyor musunuz buna? Biz buraya gömüldük. İşin en feci yanı galerideki bu bölmeden kimsenin haberinin olmaması. Sul-hi'nin karısı olmama ve bu evde yaşamama rağmen bu geceye kadar ben bile bilmiyordum."

"Buna hiç şaşmam. Çünkü kocanızın size güveni yoktu. Size söylememiş olabilir. Ama bu bölmeyi bilen mudaka birileri vardır evde."

"Hiç sanmıyorum."

"O yaşlı uşak mesela."

"Recep mi?"

Genç kadın duraklamıştı. Yaşlı gözlerini elinin tersiyle silmeye çalışırken hırsla soludu. Evet, belki o bilebilir. Zira kocamın hayattaki tek sırdaşı odur. Ama ona asla güvenmem. Benden de nefret eder.

Doğan nefretin nedenini hiç sormadı. Ama yarın burasının polis tarafından basılacağını çok iyi biliyordu. Baş Komiser birden ortadan kaybolduğunu anlayınca nasıl olsa bütün malikâneyi didik didik aratır, herkesi sorguya çekerti. Bütün mesele yarın öğleye kadar dayanmalarıydı. Şimdi yapacakları tek şey yarını beklemektir. Ayrıca diye umutlandı, hiç belli olmazdı; iki saatte bir yapacakları telefon bağlantısının kesilmesi belki de Cemal Koruk u çok daha önceden de harekete geçirebilirdi.

Güneşin doğmasına çok az kalmıştı. Cemal ceketinin cebinden çıkardığı paketindeki son sigarayı hiddetini belli etmemeye gayret ederek yaktı ve ciğerlerinde dolaştırdığı dumanı tam

3*78

«Soğuk Xp>-lar

karşısında put gibi sessiz oturan Recep'in yüzüne doğru üfledi. Sonra gök gürültüsünü andıran sesiyle gürledi.

Bana bak, Recep Efendi dedi. "Aklınca efendini korumaya çalışıyorsun, bunu anlıyorum, takdir de ediyorum. Ama çok büyük hata yapıyorsun. Kafanı çalıştır biraz; efendin boku yedi artık. Öyle bir suçla itham ediliyor ki, sittin sene gireceği hapisten çıkamayacaktır artık. Onun defteri dürüldü sayılır. Anlıyor mu-sun?"

Recep hiç sesini çıkarmamıştı.

Baş Komiser homurdandı.

Kaç yaşındasın sen?"

"Yetmiş, efendim."

"Yazık değil mi sana? Kalan ömrünü hapishane koşuşlarında geçireceksin. Kaçakçılık suçuna yataklıktan ve suç delillerini saklamaktan dolayı seni içeriye atacağım. Hapisten ancak cenazen çıkar. Aklını başına topla ve bana her şeyi anlat. Bu, son şansın senin."

Recep gayet sakin bir şekilde anlattı.

Bildiğim her şeyi söyledim amirim. Daha neyi öğrenmek istiyorsunuz ki?"

Baş Komiser tekrar gürlledi.

Kes artık şu yalanları. Dış kapıdaki korumalarla konuştum. Bülbül gibi öttüler. Bu akşam gelen Doğan Erkal'ın evi terk etmediğini açıkladılar. O adam nerede?"

Emin olun bilmiyorum. Bilsem neden söylemeyeyim? Hem bunun bana ne yararı olabilir ki?"

"Arabasını garajda bulduk. Eğer gittiyse bu Allah'ın dağından herhalde yayan uzaklaşacak hâli yok, değil mi? O burada."

5. Bölüm

579

"Ben kendisini en son beyefendiyle bu salonda konuşurken gönlüm, sonra da yatmak için çekilmiştim."

"Saat kaçta?"

"Sanırım on buçukla on bir arası olmalıydı."

"Peki, evin hanımı nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yani evin hanımının da nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mı?"

"Yapmayın amirim, hanımefendiye de nereye gittiğini sora-mam ya."

"Yani bana gerçekleri anlatmamakta ısrar ediyorsun, ha?"

"Kaç kere söyleyeceğim amirim, bildiğim her şeyi anlattım n

size.

Cemal Koruk sigarasından derin bir nefes daha aldı.

"Pekâlâ, öyle olsun" diye homurdandı.

Tam o sırada evde kalan polislerden biri içeriye girerek Baş Komisere yaklaştı. Elinde bir cep telefonu tutuyordu.

"Efendim" dedi. "Bu telefonu az ilerdeki yatak odasında halının üzerinde bulduk. Biri ısrarla arıyor. Açalım mı?"

Cemal önce memurun elindeki telefona sonra da Recep in yüzüne bakmıştı. Telefonun Doğan'a ait olduğunu hizmetkârın şekil değiştiren ifadesinden anlamıştı. Hemen telefonu aldı ama aynı anda da çalan zil sesi kesilmişti. Recep e dönüp homurdandı.

"Bu telefonun da kime ait olduğunu bilmiyor musun?"

Yaşlı hizmetkâr bu kez sapsarı kesilmişti ama cevap veremedi. Aradan daha on saniye geçmemişti ki zil sesi bir daha duyuldu. Bu defa Baş Komiser tuşa bastı.

380

Soğuk laflar

"Alo?"

Doğan!

Bir kadın sesiydi bu. Cemal hemen konuştu.

'Kim arıyor?

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oluşmuştu. Belli ki arayan kadın telefonu açanın bir yabancı olduğunu anlayarak duraklamıştı.

"Şey..." diye kekeledi. "Doğan Bey'le görüşmek istemiştim."

"Doğan Bey şu an telefona gelemmez. Kim arıyor?"

Peki, siz kimsiniz?

"Ben Doğan'm bir arkadaşayım. Adınızı verin aradığınızı bildireyim."

Benim adım Duygu. Lütfen ilk fırsatta bana bir telefon etsin. Kendisini çok merak ediyoruz."

"Tamam, Duygu Hanım. Mesajınızı iletceğim."

Cemal arayanın kim olduğu anlamıştı, içi burkuldu. Bu mesajı genç doçente iletip iletemeyeceğinden artık ciddi kaygıları vardı.

Telefonu kapattı.

Bu evde iki Hşi birden kaybolmuştu aynı gece. Cemal'e ters gelen husus, bu iki insan arasında mantıklı bir illiyet rabitasının kurulamamasıydı. Biri malikânenin sahibinin karısıydı, diğeri ise eve çok farklı gayelerle giren bir insan. Aralarında müşterek bir bağ kesinlikle yoktu. Cemal, yaşlı kaçakçının Doğan'ı şu veya bu vesile ile deşifre edip canına kast etmeye kalkışmasını anlayabilirdi, ama kadına ne olmuştu? Onu neden ortadan kaldırmış

5. Bölüm

381

olabilirdi ki? Aklına mantıklı hiçbir açıklama gelmiyordu maalesef.

Bütün ev, kalabalık polis kadrosu tarafından köşe bucak aranmıştı. Hatta geniş bahçe bile. Yine de gün doğunca bahçede yeni bir araştırma yaptıracaktı Cemal. Sonra uzun uzun düşünüp iki insanın ölü veya diri saklanabileceği evin en uygun yerinin neresi olabileceğini düşündü. Aklına gelen en münasip ve gözden uzak yer, bodrumdaki galeriydi.

Ani bir kararla yerinden fırladı.

"Yürü" diye kükredi Recep e. Galeriye ineceğiz.

Yine yaşlı hizmetkârın çehresinin sarardığını hissetti. Uşak oturduğu yerden kalkmakta zorlanıyordu sanki. İsteksizce ayağa kalktı.

Cemal artık kilitsiz duran kapıyı açarak galeriye inen karanlık merdivenlere baktı. Sonra Recep'e dönerek, "Düş önüme dedi.

Yaşlı uşak, elektrik düğmesini açarak basamakları inmeye başladı. Ne kadar iyi tecrit edilse de hafif bir nem ve serinlik bodrumda hemen insanın yüzüne çarpıyordu. Akla gelebilecek bütün olumsuz ihtimalleri düşünüyordu Cemal. Galeri beton zemin üzerine inşa edilmiş, dikdörtgen şeklinde ve oldukça uzun bir mahaldi. İçi tarihi eserlerle yoğun bir şekilde doldurulduğu için görüntü bakımından oldukça kalabalıktı. Hemen her yanda insan cesametinde heykeller vardı.

Kayıp iki insanı burada bulacağı düşüncesini hâlâ beyinde taşımaya devam etmesine rağmen galerinin inanılmaz sessizliği onu bile ürkütmüştü. Ümitsizce etrafına bakmıyordu.

"Buraya giriş çıkışı sağlayan başka bir kapı var mı?" diye sordu.

362 ooğuk Ta^Lır

Recep ilk defa kendinden emin bir şekilde konuşmuştu.

"Görmüyor musunuz amirim, burası bodrum. Tek iniş de arkamızdaki merdiven."

Adamın haklı olduğunu düşündü Cemal. Görünürde başka hiçbir kapı yoktu. Lakin içindeki o hissi de bir türlü yenemiyor-du; kayıp kişilerin binadan ayrılmadıkları kesindi, yaşlı koleksiyoncu onları ölü veya diri buralarda bir yerde saklamayı başarmıştı. Ama nerede?

Galeride kimsecikler yoktu.

Cemal bunu kabullenmek zorundaydı artık. Her şeye rağmen uzun uzun aradı etrafı.

Netice hüsrandı.

Doğan yine gözlerini kırıştırdı. Işıklar tekrar yanmıştı. Galerinin öbür yanında bir şeyler olduğu muhakkaktı. Beynity zorlayıp tahminlerde bulunmaya çalıştı. Neredeyse şafak söküyordu; ışıkların iki de bir yanıp sönmesi, galeride bir faaliyetin olduğunun göstergesiydi. İlk aklına gelen ihtimal, kaçak tarihi eserlerin buradan nakledilmeye çalışıldığı oldu. Sulhi az kurnaz biri değildi, belki de yeni bir baskın tehlikesini düşünerek, eserleri kaçırmaya tevessül ediyor olmalıydı. Bu olasılık oldukça mantıklı geldi genç adama.

Titreyen Melda da kendisine bakıp fısıldamıştı. "Neler oluyor?"

Bilmiyorum. Ama sanırım buradaki eşyaları kaçırmaya çalışıyorlar."

Bir şeyler duyuyor musunuz?

5. Holüm

006

"Hayır. Benimki sadece bir tahmin. Yarın polis baskını gerçekleşince burayı boş göstermek niyetindeler, daha doğrusu kaçak malları uzaklaştırmak sevdasındalar.1

"Bunu becerirler mi dersiniz?"

Doğan karşılık veremedi bu soruya.

Genç kadın âdeta inlemişti.

"Desenize son ümidimiz de bitti, öyleyse. Polis kaçak mal bulamayınca galeriyle ilgilenmeyecektir artık."

Doğan yerinden kalkıp tekrar müteharrik duvarın dibine gitti. Umutsuzluğu içinden söküp atmak istiyordu ama artık onun da enerjisi tükenmek üzereydi. Son gücünü kullanarak duvarı yumruklamaya, "Çıkarın bizi buradan diye bağırmaya başladı. Çaresizlik içinde attığı çığlıklara hiçbir karşılık alamayacağına emindi.

Boşuna nefesinizi yormayın, sizi duymayacaklar" dedi Melda.

Doğan'ın duvarı yumruklayan kolları iki yana düştü. Düşüncesine göre, zaten galeriyi boşaltmaya çalışan kişiler feryadını duysalar da nasıl olsa duvarı kaldırmayacaklardı, bağırıp çağırması nafîle ve anlamsızdı. Boşuna enerjisini tüketmekten başka bir işe yaramayacaktı. Dizlerinin üzerine çöktü.

Işıklar hâlâ yanıyordu. Bu defa eski güzelliği kraliçesi yanına gelmişti. Usulca hemen yanı başına oturdu o da. Eskisi kadar ağlayıp sızlamıyordu artık.

"Hayat ne tuhaf!" dedi. "İnsan yaşamın kıymetini galiba ancak onu kaybedeceği zaman anlıyor. Bugüne kadar ölüm aklımın köşesinden bile geçmezdi" diye fısıldadı.

"Yine de geçmesin. Ölmek için ikimiz de çok genç sayılırız.

38^

Soğuk TajUr

"Ama ölüm gençliği pek hesaba katmıyor. Ne zaman bizi bulacağını hiç belli değil."

"Moralinizi bozmayın. Kurtulacağız buradan."

ıVielda pek inanmamış gibi gülümsedi bu lafa. Sonra birden soruverdi.

"Aşık mısınız o kıza?

Boş bulunan Doğan soruyu anlamayarak Melda'ya döndü.

"Hangi kıza?"

"Kocamın adamlarının sizi korkutmak için gözdağı verdikleri şu kıza."

"Ha" diye fısıldadı Doğan. Hemen cevap vermeyerek birkaç saniye düşündü. Sonra o da gülümseyerek mırıldandı. "Galiba" dedi. Sanırım, onu seviyorum.

'Güzel mi?

"Evet. Güzel sayılır. En azından benim için öyle."

Melda o kadar içtenlikle gülümsemişti ki, kadının duygusal-laştığını hisseden Doğan da ona tebessümle karşılık verdi. Aralarında sıcak bir akım doğmuştu.

"İnşallah mutlu olursunuz" diye fısıldadı genç kadın.

Bir an için ikisi de içinde bulundukları şartları unutmış gibiydiler. Doğan yan gözle kader arkadaşına bakarak mırıldandı.

"Ben de aynı şeyi sizin için temenni ederim.

"Teşekkür ederim" demesine rağmen Melda'nın iri ve güzel gözleri donuklaşmıştı. İçini çekti hafifçe. Ağzından karamsar kelimeler döküldü sonra.

"Benim için bir gelecek yok. Ben bittim artık."

5. Bölüm

385

Bu yaşta hayata neden bu kadar olumsuz bakıyorsunuz, anlamıyorum."

Güzellik kraliçesi dostça uzanıp Doğan'ın elini tuttu.

Ya çok iyimlersiniz ya da hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.
nuz.

Hiç de değil. Yarından itibaren kocanız bir tutuklu olacak ve eminim ki ömrünün kalan kısmını hapiste geçirecek. Sizin için iki şık var; ya ondan boşanır ve yaşamınızın geri kalanını tam bir serbesti içinde geçirirsiniz, ya da..."

Doğan duraklayınca Melda devam etti.

Ya da onun servetinin kaybetmemek için ölümünü beklerim, değil mi? Sanırım bunu söylemek istiyordunuz."

Evet. Açıkçası bunu düşünmüştüm. Sizin imkânlarınıza sahip bir kadın hayatın zorluğunu asla dert etmemeli. İnanılmaz güzel bir kadınsınız. Hiç kuşku yok ki Sulhi Erman'dan çok daha iyi bir koca bulabilirsiniz. Biraz direnirseniz, o zaman da İstanbul sosyetesinin en zengin dulu sıfatını kazanırsınız. Artık seçim sizin.

Bir kere daha içtenlikle gülümsedi Melda.

İnsana çok iyi moral veriyorsunuz" dedi.

"Yanlışı mı düşünüyorum?"

Hayır. Ama öncelikli sorunuz hayatta kalmak ve ben buradan kurtulacağımızı hiç sanmıyorum. Korkarım burası bize mezar olacak."

Doğan karşılık vermek için tam ağzını açıyordu ki, ışıklar bir daha söndü.

386

Sotfuk Taklar

Lanet olsun, diye homurdandı Cemal. Galeride hiçbir şey bulamamıştı. Burası kesinlikle iki insanı saklamaya uygun bir yer değildi. Ümitleri kırılmış bir şekilde yaşlı hizmetkârı biraz da kaba bir şekilde arkasından itti.

"Hadi, çıkalım buradan" diye homurdandı.

Baş Komiseri en fazla da zaman zaman uşağın gözlerinde yakaladığı sevinç parıltıları sinirlendiriyordu. Bunca yıllık tecrübesiyle bu adamın hâlâ bir şeyler sakladığına inanmıştı bir kere; canını sıkın sadece zamandı, meslek yaşamında susmakta ısrar eden kaç suçluyu bülbül gibi konuşturmuştu. Önünde sonunda onu da konuşturacaktı. Basamakları tırmadılar, elektrikleri kapatarak galeriden çıktılar.

Cemal, merkeze dönmek zorundaydı artık.

Baskın bu defa başarıyla sonuçlanmış, ünlü koleksiyoncu kaçak mallarıyla yakalanmıştı ama Cemal bir türlü sevinemiyordu.

Yürü, gidiyoruz" diye homurdandı uşağa.

Nereye, amirim? ' diye sordu Recep.

'Nereye olacak? Seni kodese tıkmaya tabii."

Yaşlı hizmetkârın yüzünde hâlâ muzaffer bir ifade vardı. Yaşlı adam geleceğinin karardığını çoktan anlamıştı ama efendisine son görevini yapmış olmanın rahatlığı ve mutluluğu içindeydi. Çünkü, muazzam malikâne yıllar sonra yıkılincaya kadar hiçbir gücün o gençlerin cesetlerine ulaşamayacağına inanıyordu artık.

G

Cemal, Merkez'deki odasında soğumaya yüz tutmuş sabah çayından bir yudum daha aldı isteksizce. Bütün bir geceyi gözünü kırpmadan geçirmişti. Başarıyla tamamladığı operasyona bir türlü sevinemiyordu. Suç tutanaklarını Savcılığa teslim etmeden önce sanıkları bir kere daha sorguya çekmek zorundaydı. Yasal süresi mevcuttu, işi biraz daha ağırdan alabilir, en azından birkaç saat

kestirebilirdi. Fakat operasyonu tamamıyla bitirmek için odasına çağırıldığı yardımcısına, Sulhi Erman'ın sağ kolu olan ve yasa dışı eylemlerinde kullandığı Niyazi denen adamla yardımcılarını da toplayıp Emniyet'e getirmelerini emretti. Onlar küçük balıklardı ve hepsinin izleri sabitti. Tutuklanmaları yanm saati geçmezdi.

Emri alan Muavin tam odadan çıkarken durup sordu.

"Baş Komiserim, bir mesele daha var.

"Ne meselesi?" diye homurdandı Cemal yorgun ve üzgün bir edayla.

"Şu yaşlı profesör. Sizinle, görüşmek istiyor. Onu salacak mıyız artık?

388 Soğuk Tağlar

Ha! Onu unutmuştum bu kargaşa sırasında. Evet, onu bırakacağız. Ama yanıma getirin önce, konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Az sonra emniyette geçirdiği yorgun gecenin yıpratmış ifadesiyle Cihat Derman kapıyı vurarak yanına getirildi. Yaşlı adamı gören Cemal, "Oturun Hocam" diye yer gösterdi.

Cihat Derman üzerinden atamadığı eziklikle gösterilen yere oturdu. Utangaç bir ifadeyle mırıldandı.

Öğrendiğime göre operasyon başanyla tamamlanmış."

Öyle. Siz artık gidebilirsiniz. Ama ilerde tanıklığınıza başvurabiliriz, ikinci bir emre kadar şehri terk etmeyin."

Tabii, Baş Komiserim."

Cemal mümkün olduğu kadar konuşmayı kısa kesmek istiyordu. Profesör ise önüne bakarak fısıldadı.

Bu hadise benim için utanç verici oldu. Sulhi Erman'ın teklifini nasıl kabul ettiğimi inanın hâlâ anlamış değilim."

"Her neyse, hatanızı anlamanız bile kazanç sayılır."

"Belki ama bir öğrencimin gösterdiği dirayeti maalesef ben gösteremedim."

Doğan söz konusu olunca Cemal'in yüzü üzüntüyle gerilmişti. Durumu fark eden profesör endişeyle mırıldandı.

"Bir şey mi var, amirim?"

Baş Komiser gerçeği ondan saklamadı. İçini çektikten sonra söyledi.

"Doğan kayıp. Onu bulamıyoruz."

"Nasıl? Kayıp mı dediniz?"

"Evet. Dün gece saat ikiden sonra onunla irtibatımız kesildi. Baskın sırasında bütün malikâneyi didik didik aradık ama izine rastlayamadık."

5. Bölüm

38n

"İnanamıyorum, nasıl olur?"

"Bulacağız herhalde, ama başına bir hâl gelmesinden korkuyorum. Sulhi Erman'ın karısı da ortalarda yok."

Hocanın kaşları çatılmıştı.

"Sulhi Bey'i sorguya çekmediniz mi?"

"Hiçbir soruya cevap vermiyor."

Profesör bir süre düşündü.

"Ev iyice arandı, değil mi?"

"Kuşkunuz mu var?"

Hoca birden hatırlamış gibi sordu.

"O gizli bölmeye de baktınız mı?"

Baş Komiser birden ilgilenerek yerinde irkildi.

"Hangi gizli bölmeye?"

"Galerideki müteharrik duvarın ayırdığı kısma."

" yle bir şey görmedik. Neden bahsediyorsunuz siz?"

Hoca i e yaramış olmanın verdiği sevinęle mırıldandı.

"Buna hiç şaşmam. O galeride kimsenin fark edemeyeceği m kemm l bir perdeleme sistemi var. Ve bunu sadece o yaşı adamla u ağı biliyor. Sanırım bir de ben. Zira Sulhi Erman bana güvendiği için orayı göstermişti."

Cemal  ılgın gibi koltuğundan sıçramıştı.

Bu bilgiyi bu kadar geç verdiği için neredeyse profesörün g rtlağına yapışacaktı.

Karanlıkta sessiz oturuyorlardı. Melda dayanamayarak sordu.

"Sabah olmuş mudur acaba?"

3j)0

İSo^uk Tajlar

"Herhalde olmuştur" diye fısıldadı Doğan.

"Uzun zamandır ışıklar bir daha yanmadı. Sanırım galeriyi boşalttılar artık."

Doğan başka bir yorumda bulunmamıştı. Genç kadın Do-ęan'ın konuşmak istemediğini düşünerek bir daha ağzını açmadı. Ama az sonra doçentten gelen soru kar sısında irkildi birden. "Siz de  şk mısınız?"

Böyle bir suale muhatap olmayı beklemiyordu. Neyse ki galerinin karanlığı, yüzünde oluşan acı tebessümü görmesine engeldi Doğan in.

"Pek sayılmaz" diye karşılık verdi. "Benimki asla gelip geçici bir heyecandan ileri gitmedi. Belki beni yanlış yorumlayabilirsiniz ama..."

"Açıklama yapmanıza gerek yok. Sanırım anlıyorum.

Yine sustular. Birkaç dakika daha geçti sessiz.

Sonra Melda birden ağlamaklı bir sesle mırıldandı.

"Şu anda karmakarışık duygular içindeyim. Ümitsiz ve bedbin. Hayatları bir noktada kesişmiş ölümü bekleyen insanlarız. Kendimi itirafa zorlanan bir mahkûm gibi hissediyorum. Evliliğim büyük bir hataydı. Başıma gelecekleri önceden tahmin etmeliydim; belki duymuşsunuzdur, ben eski bir güzellik kraliçe-siydim. Şöhret başımı döndürmüştü, refah içinde bir hayatı hayal ediyordum ve o sırada karşıma çıkan Sulhi'nin evlenme teklifini hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Çok zengin ve yaşlıydı, yani hayallerimi rahatlıkla gerçekleştirecek birini bulmuştum."

Melda bir an Doğan'dan yorum bekler gibi sustu. Hafifçe hayret de etti; bu konuyu evlenme karan verdiği andan itibaren anne ve babasıyla bile konuşmamıştı.

5. Bölüm

3u1

"Bir görüş açısı" diye fısıldadı genç adam rahadıkla. "Bir kadının hayattan bekledikleri ile ilgili. Kimse sizi suçlayamazdı. Eminim şu an sizin yerinizde olmak isteyen binlerce kadın vardır."

"Mümkündür.

"Ama sizin şanssızlığınız..."

Doğan susmak zorunda kaldı. Çünkü ışıklar yeniden kapalı oldukları bölümü aydınlatmıştı. Karanlıkta zaman kavramını yitirdiklerinden genç adam vakti öğrenmek için hemen bileğindeki saate bir göz attı.

Saat dokuz buçuğu gösteriyordu.

Doğan'ın polis baskını ile kurtulacaklarını umduğu günün sabah saatleri. Ne var ki Topkapı'daki yerde Milo Atleti için yapılacak alışveriş henüz tamamlanmış olamazdı. Ama her ışıkların yandığı devrede yaptığı gibi konuşmayı kesip yerinden fırladı. Polis baskını için henüz erken olduğunu tahmin ediyordu fakat çaresizlik içinde yeniden duvara vurmaya başladı.

Kulaklarına inanamadı bir an. Duvarın üsderine kapanırken duydukları mekanik sesi yeniden işitmeye başlamışlardı. Duvar yerden itibaren bir iki santim yükselirken bölmenin öbür yanından duyabileceği en mutlu sesi işitti.

"Kimse var mı orada? Doğan. Duyuyorsan cevap ver bana.

İliklerine kadar titredi genç adam. Melda ile bakıştılar. Kurtuluş sevinci yüreklerine öylesine işlemişti ki, gırtlaklarından ses çıkmıyordu. Ama ikisinin de gözleri yaşarmıştı.

Olaylar hızla gelişmişti sonra. Hızla yapılan baskınlarla Sulhi Erman ve adamlarının kaçakçılık şebekesi tamamen çökertilmişti. Yazılı ve görsel basın her olayda olduğu gibi bir hafta kadar

3(J2

Oo&uk laflar

olayların üzerine eğilmiş ama sonra gündeme akseden başka olaylar nedeniyle ilgiyi kaybettiği gibi kısa bir zaman sonra da unutulup gitmişti. Sulhi Erman'ın ve adamlarının duruşmaları kısa sürmüş, hepsi çeşitli cezalara çarptırılmıştı. Ele geçirilen tarihi eserlerden kaçak olanları müsadere edilmiş, diğerlerinin ise suçlunun ailesine iadesine karar verilmişti. Fakat Sulhi'nin cezası sadece kaçakçılıkla kalmamış, cinayete azmettirme nedeniyle, fiilen suçu işleyen adamlarıyla beraber cinayetten de hüküm giymişti. Hayatının sonuna kadar hapis yatacaktı.

Doğan, Melda'yı bir daha görmedi.

Eski Türkiye güzeli ve galeride geçirdikleri o geceyi tamamen hafızasından silmeye çalıştı. Hocası Cihat Derman'la de son görüşmeyi tanık olarak iştirak ettiği celsede yapmıştı. Aslında hayatının kurtulmasına vesile olduğu için ona müteşekkirdi; ama yaşlı Hoca bulaştığı bu iş için o kadar üzgündü ki, emekli olur olmaz derhal Bodrum daki yazlığına çekilmiş ve yaz kış orada yaşamaya başlamıştı.

Baş Komiser Cemal, o haşın ve kaba görünümü altında vefakâr ve hatırşinas çıkmış, arada sırada Doğan'ı telefonla arayarak hâl hatır sormuş, hatta bir gece bir meyhaneye giderek içki içmek için çok ısrar etmişti. Fakat Doğan yaklaşan profesörlük çalışmalarını bahane ederek bütün davetleri nezakete reddetmişti. Her ne sebeple olursa olsun, artık polislerle beraber olmak istemiyordu.

Yaşanan olaylardan zarar gören iki genç kıza gelince, Ayşegül, Doğan'ın asla öğrenemediği bir nedenle, Duygu ile aynı evi paylaşmaktan vazgeçmiş ve Harbiye'deki evi bırakarak orkestradaki

başka bir arkadaşıyla ayrı bir eve çıkmıştı. Doğan bunun nedenini zaman zaman Duygu'ya sormuşsa da tatminkâr bir cevap alamamıştı. O da fazla ısrar etmekten kaçınmıştı zaten.

5. Bölüm

393

Duygu'ya gelince, iki gencin aralarındaki arkadaşlık, anlayış, saygı ve karşılıklı sevgi ile daha da derinleşmiş ve ilerde evlenmeye karar vermişlerdi. Ankara dönüşü uçakta karşılaşmalarından sekiz ay sonra da mütevazı bir törenle nişanlanmışlardı. Nikâh Doğan'ın profesörlüğünün kabulünden sonra yapılacaktı.

Doğan biraz içine kapanık bir insandı. Yaşadığı bu macerayı da mümkün olduğunca gizli tutmayı başardı. En yakınlarına bile açıklamaktan kaçındı. Herhangi bir art niyeti yoktu, sadece olayın bir an önce kapanıp unutulmasını istemişti. Gerçi Duygu'ya hadiseyi en kaba hatlarıyla bir defa açıklamışsa da, ne olay kahramanlarının adını vermiş, ne de geçirdiği o korkunç geceden bahsetmişti. Duygu'nun öğrendiği tek şey, sevdiği adamın, mesleki açıdan polise yardim ettiği münferit bir vakadan ibaret kalmıştı.

7

Soğuk ve yağmurlu bir kış günüydü. Dışarıda sert poyraz-A»,f h birlikte bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Doğan, Golfunu Profilo alışveriş merkezinin kapalı garajına sokarken yanında oturan nişanlısını sevecen bakışlarla süzdü.

Günlerden cumartesiydi ve iki sevgili önce Duyguya bir çizme almaya, sonra da methini işittikleri bir filmi görmek için sinemaya gideceklerdi. Duygu sinemayı çok seviyordu. El ele tutuşup koridorlarda dolaşmaya başladılar.

Önce iki matinesi için biletlerini aldılar, sonra ayakkabıcı vitrinlerini gezmeye başladılar. Genelde müşkülpesent bir tip değildi genç kız, fakat beğendiği çizmeyi bir türlü bulamamıştı. Birkaç dükkâna girip çıkmışlar fakat karar verememişlerdi bir türlü. Sonunda güç bela birinde karar kıldılar.

Acıkmışlardı. Bir şeyler atıştırmak için oturdular. Kilo sorunu olmayan Duygu nun fast food yiyeceklere zaafı vardı. Tepsilerine hamburger, kola ve patates kızartması aldılar. Genç kız içine bol mayonez doldurduğu hamburgerini iştahla yemeğe koyuldu.

İkisi de birlikte olmanın zevk ve heyecanını yaşıyorlardı. Duygu nun hayatında yepyeni bir sayfa açılmıştı. Hayatı boyunca ilk defa ciddi şekilde âşık olmuştu ve çok mutluydu. Seviyor

ve seviliyordu. Doğan kusursuz bir sevgili ve mükemmel bir hayat arkadaşıydı. Aralarında tam bir uyum söz konusuydu. Bazı geceler Doğan'ın evinde kalıyor, evlilik öncesi yaşamın tecrübesini kazanıyordu.

Bir ara genç kızın bakışları Doğan'ın arkasında oturan bir çiftte takıldı.

Mayonezin dudaklarına bulaşan artıklarını kâğıt peçeteyle silmeye çalışırken merakla fısıldadı sevgilisine.

"Hemen dönüp bakma, ama sana birisini göstereceğim" dedi.

Ketçapa sürdüğü patates dilimlerinden birini ağzına atarken Doğan mırıldandı.

"Kimi?"

"Eski bir güzellik kraliçesini.

Hiç orali olmamıştı Doğan. Onun kraliçesi karşısındaydı zaten.

"Boş ver dedi. 'Boynumu çevirip bakmaya değmez.

"Yapma, Doğan. Gerçekten çok güzel bir kadındır bu. Şimdi tarihini tam hatırlayamıyorum ama Türkiye güzeli geçildiği zaman benim de favorim oydu. Hiç değişmemiş, hâlâ bebek gibi güzel.

Doğan hiç ilgilenmeden nişanlısının gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu.

Duygu garipseyerek sordu.

"Merak etmiyor musun ayol?"

Patates dilimini yutmaya çalışırken dudaklarını sarkıtan Doğan mırıldandı.

Nesini merak edeyim?"

"Adı Melda idi. Soyadını anımsayamadım ama Yıldızdı galiba."

39G

SoğukTa»l 01

Melda adını işiten genç adam birden irkildi. Patates dilimi boğazına takılır gibi oldu. Bir anda aklına o uğursuz gece gelip dayandı. Hafif bir ürperme geçirdi içinde. Hemen başını çevirip bakmamak için kendini güç tuttu. O konup Duyguya hiç açmamıştı ama nişanlısının bahsettiği kadının o olduğunu hemen anlamıştı. Duygu, Doğan'ın omzu üzerinden hâlâ az ilerdeki masada oturan çiftte bakmaya devam ediyordu.

Kendini tuttu Doğan.

Unutmaya çalıştığı anıları yeniden beynine hücum etmişti. Başını çevirip göz atmadı ama sesindeki titremeyi kontrol

edemeden, "Soyadı Yıldız değil Erman'dır" diye fısıldadı. "En azından hâlâ öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Nişanlısının bilgisi şaşırtmıştı Duyguyu. Hatırlıyor musun?" diye sordu. Genç adamın cevabı kısa olmuştu. "Evet." Duygu masumane bir şekilde gülümsedi.

Seni gidi seni. Yere bakan yürek yakan. Ben beğendiğim kraliçenin adını hatırlayamazken sen hemen çıkardın." Doğru."

Doğan m yüz ifadesinin birden değiştiğini gören Duygu bu defa merakla onun gözlerinin içine bakmıştı.

Yoksa tanıyor musun onu?"

Genç adam yutkundu.

Biraz" diye fısıldadı.

Duygu nun aklına başka bir olasılık gelmemişti; nişanlısının da güzellik kraliçesini herhangi bir insan kadar tanıdığına hükmederek ısrar etti.

"Güzel kadın ama değil mi?"

Evet, güzel kadındır. Buna hiç şüphe yok.

"Seni hınzır seni."

O an Doğan gerçeği sevgilisinden saklamanın hiçbir anlamı olmadığını düşünmüştü. Kısık sesle mırıldandı.

"Onunla bir gece geçirdim."

Son cümleyi rahat algılayamayan Duygu az kalsın elinden hamburgerini düşürecekti.

"Ne? Ne dedin?"

"Onunla kapalı bir mekânda bir gece geçirdim."

Bir anda sapsarı kesilmişti genç kız.

"Evet, doğru. Ama tahmin ettiğin gibi değil."

"Ne demek bu?"

Gözleri dalgınlaşmıştı Doğan'ın. Anıları bütün şiddetiyle hafızasına üşüşüyordu. O korkunç geceyi olayların en başından başlayarak sevgilisine nakletti. Duygu bir gerilim filmi seyredermiş gibi dinlemişti nişanlısını.

Sonunda dayanamayan Duygu, "Eee," diye mırıldandı. Şimdi başım çevirip bir merhaba demeyecek misin?

"Hiç gereği yok. Herkes kendi yolunda gidiyor."

"Kadıncağzın yaşamını merak da etmiyor musun?"

"Beni ne ilgilendirir ki?"

"Âlemsin, Doğan. Anlattıkların tüylerimi ürpertti. İnsan hiç olmazsa bir merhaba der."

"Boş ver. Bu kadarını bile anlatmayı istemezdim." Duygu kararsız ve rahatlamamış bir şekilde sevgilisine bakmaya devam ediyordu. Onu davranışlarında zorlayamazdı kuşkusuz, görüşmek istemiyorsa yapacağı bir şey olamazdı. Ama yine de tecessüsünü yenemeyen bir kadın olarak mırıldandı.

"İstersen kalkalım" dedi.

İyi olur.

Masadan kalktılar.

Fakat büyük bir tesadüf, öteki çift de aynı anda ayağa kalkmıştı. Duygunun bakışları hâlâ onların üzerindeydi. Çıkış yolunda birbirlerini gördüler.

Doğan'ın bakışları Melda'dan çok yanındaki adam takılmıştı. Kadınla yaşıt, zayıf, uzun boylu, kibar ve efendiden birine benziyordu. Melda da Doğan'ı görünce birden irkilmiş ve hemen tanımıştı. Ama akademisyenin kendisini görmezden geldiğini hissedince bakışlarını o da hemen başka bir yana çevirmişti.

Duygu ise tenis maçındaki bir seyircinin gidip gelen topu izlemesi gibi bakışlarını bir Melda ya bir de Doğan'a çevirip duruyordu. Doğan nişanlısının koluna girmiş, mahalden acele adımlarla uzaklaşmaya çalışıyordu.

İki çift restorandan çıkınca farklı yönlere doğru uzaklaştılar. Ama kendini alamayan Duygu yürümeye devam ederken bir ara başını çevirip arkaya bakınca, eski güzellik kraliçesinin de aynı merakla kendilerini izlediğini gördü. Duygu tam emin olamamıştı ama galiba Melda nm yüzünde kendisini beğendiğini işaret eden mudu bir ifade vardı.

son